

Ravenloft

Sislerin
Vampiri

Christie Golden

RAVENLOFT

Sislerin Vampiri

Christie Golden

Yapıtın Özgün Adı:

Vampire of the Mists

İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. 1991

©1991 TSR Inc. ® 2000

Ankara Yayıncılık & Arka Bahçe Ltd.

Birinci Baskı: Eylül 2000

Ankara Yayıncılık

Öyle biri düşünün ki ölümle karşılaştığında gülümseyebilsin ve koca koca şehirlerin halklarını mahveden hastalıkları ortasında gelişip güçlenebilsin. Ah, böyleleri Şeytanın değil de Tanrının hizmetinde olsaydı dünyamız için ne güçlü bir iyilik kaynağı olurdu.

Bram Stoker, Dracula

Giriş

Batan güneşin son ışıkları, mabedin vitraylı pencerelerinden süzülerek, taş zeminde solan ışık havuzları oluşturuyordu. Bunun dışındaki tek ışık, sunağın üzerinde duran küçük bir ocaktan geliyordu. Barovia'nın En Yüce Rahibi, hava iyice kararıp, yaşlı gözleri seçemez hale gelene dek işiyle uğraşmaya devam etti. Sonunda, zorunlu kesintiden rahatsızlık duyarak tılsımı bir süreliğine kenara koydu ve devam etmesine yetecek kadar mum yaktı.

Mumların sıcak ışığı sunağı aydınlattı, ancak mabedin geri kalanı hala gölgeler içindeydi. Ahşap sunak artık kutsal semboller ve törenler için bir yer olmaktan çıkmış, bir atölye masasına dönüşmüştü. Üzeri ince metal işlemesi için gerekli aletlerle doluydu: küçük çekiçler, pürüzsüz yüzeyli bir mücevherci örsü, maşalar ve kalıp için balmumu. Beyaz saçlı rahip son mumu da yakıp yine tılsımın başına döndü. Tılsım zorlu bir efendiydi. Tamamlanmak için ısrar eden hüznü çağrısı, rahibin kafasının içinde yankılanıyordu.

En Yüce Rahip, haftalardır, ateşli bir yoğunlukla bu tılsımı yapmaya uğraşıyordu. Hatta, son birkaç gündür hiç dinlenmeden çalışmıştı. Yine de yorgun değildi. Güç damarlarından akıp, eğitilmemiş, hantal parmaklarına yol gösterir gibiydi. Tılsım kendi kendisini yapıyordu. Rahibin boğumlu parmakları sadece onun kullandığı aletlerdi.

Adamın ruhunun bir parçası suçluluk duyuyordu. Korkmuş bir halkın rahibi ve rahatlatıcısı olarak görevlerini ihmal ediyordu. Goblin saldırılarının şiddeti her geçen gün artıyordu. Ancak En Yüce Rahip, artan sayıdaki ölümlerin son törenlerini yaptırması için yardımcısını göndermişti. Tılsımın sesi, çok daha önemli bir görev üstlendiğini söyleyerek onu rahatlatmaktaydı. Diyordu ki, yapmakta olduğu şey sıradan bir mücevher değildi. Tılsım bu hüznü dünyanın, benzerini hiç görmediği türden bir silahtı. Savaşmak için yapıldığı düşman, goblinlerden çok daha kötüydü—karanlığı henüz Barovia'nın üzerine çökmemiş bir düşman.

En Yüce Rahip durakladı, heyecandan elleri titriyordu. Kanlanmış gözlerini sildi ve tekrar işe koyuldu. Kafasının içindeki talimatlara uyarak iki eski şeyi birleştirmiş; bu yeni şeyi oluşturmuştu. Kristal toprağın bir armağanıydı. Kuvarı içine yerleştirdiği platin de onun gibi kadimdi. Parmakları değerli metale şiddet değil, sevgi rünleri işlemişti. Levha parlayan bir güneş şeklindeydi ve taş ortasına yerleştirildiğinde tıpkı minyatür bir güneş gibi ışık ve güzellikle parlamıştı.

Yaşlı rahip dikkatle son rünü işledi. Gözlerindeki teri sildi ve emeğinin ürününe baktı. Yapması gereken bir şey daha kalmıştı. Platin madalyonu boynuna geçirdi ve görünmemesi için cübbesinin içine soktu. Eliyle kesesini yokladı. Birkaç gün önce yazdığı mektup hala yerindeydi. Hafifçe gülümsedi. Esrarengiz güç bir kez daha içine doldu ve hızla kalenin meşaleyle aydınlatılmış koridorlarından aşağıya, kendisinden çok daha genç birinin emin ve hızlı adımlarıyla ilerlemeye başladı.

Efendinin uşaklarından biri, rahibin mabedin kapılarını iki yana savurarak çıktığını duymuştu. Uşak, yaşlı adamın adımlarına yetişmeye çalışarak sordu. "Şimdi ne olacak, Kutsal Efendim?"

"Bir at," dedi En Yüce Rahip kısaca, adama bakmaya bile gerek duymadan. Genç adam, sessizce rahibin isteğini yerine getirmek üzere uzaklaştı. Kalenin efendisi savaşa gitmeden önce uşaklarına 'Kutsal Efendi'nin her isteğine itaat edilmesini emretmişti. Uşak ayağına çabuk mu çabuktu. Yine de

rahip, seyis çocuk atını getirene kadar birkaç dakikayı, kalenin taştan oyulmuş güzel kapılarının önünde huzursuzca ileri geri yürüyerek geçirdi. En Yüce Rahip atın üzerine sıçrayarak bindi ve bineğinin başını sertçe döndürerek gürültüyle avludan dışarı çıktı. Kutsal görevini tamamlamak için Çember'e gidiyordu.

Rahip ve at, Eski Svalich yolundan aşağı dörtnala ilerlerken gece bir sis perdesiyle örtünüyordu. Uçuşan çamur parçacıkları atın ve binicinin üzerini lekeliyordu ancak yolcu bunu umursamaz gibiydi. Tılsımın acele ettirmesiyle hayvanı daha da hızlandırdı. Sabırsızlıkla yoldan ayrılarak Svalich ormanına daldı. Bildiği kestirme bir yol yoktu ancak tılsım biliyordu. Sonunda hedefine ulaştı. Barovia kasabasının sınırlarının hemen dışında, büyük taşların oluşturduğu bir çember.

Aynı anda attan inmeye, tılsımı çıkartmaya ve çemberin merkezine koşmaya çalıştı ancak tüm yapabildiği uzun cübbesinin eteklerini ayağına dolaştırarak yere düşmek oldu. Bu yaşlı bedenden bu kadar, diye acı acı düşündü, ayağa kalkarken. Taş çemberinin ortasındaki geniş düz bir taşın yanına çökerek, tılsımı saygıyla üzerine bıraktı.

Son kutsama, diye düşündü, ve her şey tamam olacak...

Genç rahiplerden biri, onu ertesi sabah aynı noktada buldu. En Yüce Rahibin yüzü huzur doluydu ve ölüm tarafından lekelenmemişti. Gri dudakları hafif, tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bir elinde parlayan güneş madalyonunu tutuyordu. Diğerindeyse bir not. Gözleri yaşlarla dolan genç adam, rahibin yazdığı son sözleri okumak için birkaç kez gözlerini silmek zorunda kaldı:

İşte Tanrıların bu topraklara armağanı. Onu saygıyla ve iyi kullanın. Fakat bu sırrı sadece rahipten rahibe geçirin. Kuzgun ailesi gelecek ve bu onların kutsal sembolü olacak. Gücü güneşin gücünden gelmektedir: ışık ve sıcaklık. Bu hüznü diyarların üzerine düşecek olan Gölge'yi kaldırmak için son umuttur.

Bir

Evermeet'den gelmiş olan *Kraliçe'nin Gururu*, Waterdeep limanının koyu renkli sularında ağır ağır salınıyordu. Hafif bir akşam esintisi, katamaranın halatlarının, gecenin bu geç saatinin göreceli sessizliğinde gürültülü bir şekilde gemiye çarpmalarına neden oluyordu. Rüzgar hızını arttırdı ve geminin flaması güçlü bir şekilde dalgalanmaya başladı. Flamada koyu mavi, yıldızlı bir gökyüzü üzerinde altın bir ağaç imgesi vardı. Uzaklardan, şamandıraların dostane uyarı çanları duyuluyordu. Soğuk nemli havada, ağır bir deniz ve balık kokusu asılıydı.

Dar bir ara sokaktan, yalnız bir silüet, katamarana özlemle bakmaktaydı. Selûne'un^[1] ışığında altın elfin cildi ve saçları incimsi bir beyaza dönüşüyor, eskimiş mavi gömleği de pelerininin ve pantolonunun griyle aynı renk görünüyordu. Gömleğindeki rengi solmuş gümüş düğmeler, hala ay ışığının yumuşak ışıltısını yansıtmaktaydı.

Jander Sunstar ırkına göre uzundu. Neredeyse 1.75 boyundaydı. İnce yapılıydı. Normalde temiz ve keskin olan yüz hatları şu anda hissettiği acıyla yumuşamıştı. Uzun altın saçlarının arasından zarif elf

kulaklarının sivri uçları seçilebiliyordu. Rıhtımın sudan şişmiş tahtaları üzerinde hiç ses çıkartmayan botları dizlerinin altına kadar geliyordu. Sol kalçasında basit bir hançer, kınında asılı duruyordu.

Jander'in gümüş rengi gözleri hüznle doluydu. Anayurdundan gelen bir gemi görmeyeli birkaç on yıl geçmişti. Muhteşem Evermeet, güzellik ve uyumun ülkesi. Bir daha asla orayı göremeyecekti. Meraklı gözlerden gizlenmek için, uzun, ince parmaklarıyla öne çektiği pelerinine iyice sarındı.

Elf, buna daha fazla dayanamayacaktı. Sessizce arkasını dönerek rıhtımdan uzaklaştı ve insanların Waterdeep dediği şehrin kalbine doğru ilerlemeye başladı. Bu şehir de bir süre için onun evi olmuştu. Macera tutkusu onu felaketine çekmeden önce.

Jander, kendisi için artık fazla kalabalık olmaya başlayan şehre nadiren geliyordu. Şehrin hemen dışında, hala güzel ağaçlar ve biraz sessizlik bulmanın mümkün olduğu, ufak bir mağarada yaşamaktaydı. Orada Jander, içinden gelen elflere özgü doğa ve güzellik sevgisini, geceleri açan çiçeklerden oluşan küçük bir bahçe oluşturarak besliyordu. Fakat bu gece elfin Rıhtım Bölgesi'ne gelmesine neden olan büyük bir gereksinimdi.

Tam bir sessizlik içinde ölümcül bir amaçla yürüyor, gri botları kaldırım taşlarının üzerinde en ufak bir gürültü bile çıkartmıyordu. Jander, meyhaneleri, dükkanları ve depoları önemsemeden geçti. Şehirdeki en berbat yere gidiyordu. Toril'deki en talihsiz ruhların anlamsız yaşamlarını, pislik ve acı içerisinde geçirdikleri yere. Keskin hatları aklıktan belirginleşmiş elf, gri pelerini arkasından uçuşarak bir köşeyi döndü.

Waterdeep'te para hemen her şeyin çaresini satın alabilirdi. Yaralarınız için bir şifacı, iyi şans için bir büyücü bulmak her zaman mümkündü. Ancak bazen, tanrılar rahiplerinin dualarını dinlemezlerdi. Ve bazen, büyüler istenildiği gibi gitmeyebilir ve korkunç sonuçlara sebep olurlardı.

Bir zamanlar, zihinsel hastalıkları sihirle tedavi edilemeyenler mahzenlere kapatılır veya öylece sokaklara salıverilirdi. Hatta özellikle acımasız olan bazı kişiler, sorun olan deli yakınlarının 'kaybolmalarını' bile ayarlarlardı. Oysa bugün, yani uygar 1072 yılında, iyileştirilemeyecek durumda olan deliler için bir yer vardı.

Taş ve ahşaptan yapılmış binaya yaklaşırken Jander yüzünü buruşturdu. Hassas kulakları içeriden gelen korkunç gürültüden dışarıdayken bile rahatsız oluyordu. Tımarhaneler, hayaletli şatolardan bile daha korkunç yerler diye düşündü. Ne de olsa burada lanetlenmiş olanların iniltilerini gerçekten de duymak mümkündü. Buraya beslenmek için gelmekten hoşlanmıyordu ve bunu sadece birkaç yılda bir yapıyordu. Korkunç susuzluğu artık hayvan kaniyle yatıştırılamayacak hale geldiği zaman. İçerde karşılaşacağı manzaraya kendisini hazırlayarak kapıya doğru yürüdü.

Tımarhanede iki ana koğuş vardı, biri erkekler, diğeri kadınlar için. Diğer küçük koğuşlar ise ana koğuşlarda kalamayacak kadar şiddete eğilimli olanlara ya da cinsiyeti ayırt edilemeyecek kadar kötü durumdaki zavallılara ayrılmıştı. Prensip olarak Jander asla tekli koğuşlara girmezdi. Bir vampir olabilirdi, ancak acı ve çirkinliğe tahammülü de bir yere kadardı.

Başlangıçta sadece kadınlar koğuşunun kapısındaki çatlaklardan içeri sızan bir sisten ibaretti. Sis yavaşça çeşitli renklere büründü -mavi, altın ve gümüş rengi. Sonra, şekilsiz sisin bulunduğu yerde pek çok kişinin bir melekle karıştırılabileceği bir varlık belirdi.

Hastaların yetişemeyeceği yükseklikte duran meşaleler ortalığı iyice aydınlatıyordu. Delilerin çoğu karanlıktan çok korktuğu için bu zorunluydu. Yer, saman ve talaşla kaplanmıştı. Odalarda klozetler vardı, ancak tımarhane sakinlerinin pek azı bunları kullanmaktaydı. Birkaç haftada bir, şehir görevlileri hastaları çıkartıp tüm koğuşları kovalar dolusu suyla yıkıyorlardı ancak bu, içerinin

pisliğini temizlemek için pek yetersiz kalıyordu.

Jander bir kedi zarafetiyle, kendisine deli kadınlar arasında yol açarak ilerlemeye başladı. Başını sağa sola çevirerek gümüş gözleriyle ortalığı tarıyordu. Delilerin bazıları, yaklaştığı zaman kaçışarak, inilti içinde, köşelerde bir araya toplanıyorlardı. Diğerleri ona aldırılmıyordu. Hatta bazıları ona sırnaşıyordu bile. Kendisini bunlardan nazıkçe kurtararak ilerlemeye devam etti.

Buraya son geldiğinden bu yana neredeyse yarım yüzyıl geçmişti ve artık hastaların hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Bazıları oldukça normal görünüşlüydüler; akılları giderek zayıflamış ve sonunda da tamamen yok olmuş olan yaşlı kadınlar. Bazıları deforme olmuş ucube şeylerdi, yolunda gitmemiş veya belki de kasten, acımasızca yapılmış büyülerin kurbanları. Köşelerde birbirlerine sokulup acıyla bağışıyorlardı. En hazin olanları ise neredeyse aklı başında olanlardı. Biraz yardım edilse dışarıdaki dünyada yaşayabilecekken yakınları bu sıkıntıya katlanamamış olanlar.

Waterdeep'in artan nüfusu hastaların sayısının da artmasına neden olmuştu. Çoğu insandı ancak Jander, sağda solda buçuklukların ve cücelerin kısa silüetlerini seçebiliyordu. Tanrılara şükür hiç elf yoktu. İlerde, nemli, soğuk koğuşun başka bir köşesinde bir kadın, pullarla kaplı eliyle, kanlar içindeki diğer kolundan geriye kalanı yormaya çalışıyordu. Ayakları da pullarla kaplıydı ve bir kertenkeleninki gibi pençeleri vardı. İfadesiz yüzüyse tamamen insan yüzüydü. Bir diğeri, neredeyse vampirin ayaklarının dibinde oturmuş, ellerini başının üstüne kapatmıştı. Jander üzerinden adımını atarken kadın kımıldadı. Vampir irkildi. Ona doğru dönen yüzü, ağız olması gereken yerdeki kırmızı bir çizgi dışında tamamen şekilsizdi.

"Geliyorlar, biliyor musun?" dedi bir ses kulağına. "Tüm o gözler, sana işaret ederler ve o ağızlar, o ağızlar..." Deli kadının konuşması tamamen anlamsız sözcüklere dönüştü. Sonra da parmaklarını emmeye başladı. Jander buradan nefret ediyordu. Çabucak beslenip ayrılmalıydı.

Beslenme yöntemi hastalara gerçekte çok hafif olarak zarar veriyordu. Jander koğuşun içinde belirir, bir sonraki sefere kadar açlığını doyuracak miktardaki sıvıyı alır ve ortadan kaybolurdu. Kurbanının ertesi sabah kendisini zayıf hissedeceği kadar fazla aldığı pek ender olurdu. Gardiyanların da hastaların boğazlarını kontrol etmek için herhangi bir nedenleri yoktu. Bu yüzden küçük kırmızı noktacıkları hiç kimse fark etmezdi.

Taş odanın arkalarında bir yerde, samandan, kirli bir yer yatağında bir kadın kıvrılmış yatmaktaydı. İlk bakışta tımarhanenin diğer sakinlerinden pek de farklı görünmüyordu. Uzun siyah saçları karmakarışık, soluk renkli derisi kirliydi. Bu cehennem deliğinde üniforma olarak kullanılan, çirkin, kahverengi elbiselerden giymişti. Bu azıcık kumaş parçası, soğuk havadan korunmak için oldukça yetersizdi. Kadın, belki de Jander'ın bakışını hissettiğinden başını kaldırıp baktı.

Şok edici bir güzelliği vardı. Jander'ın dudaklarından acı ve şaşkınlık dolu bir inleme koptu. Saçları karışık ve kirli olmasına rağmen, bir zamanlar harika bir kestane rengi oldukları anlaşılıyordu. Gözleri iri ve ıslaktı. Jander bakarken, kadının gözleri doldu ve damlacıklar kirli yüzünden aşağı aktılar. Dudakları, pürüzsüz yüzünde, kusursuz, pembe birer gül gibiydiler. Ve hafifçe titriyorlardı. Vampir çok uzun zamandır böyle bir güzelliğe tanık olmamıştı. Ve burada görmeyi de hiç beklemiyordu. Büyülenmiş gibi kadının yanına giderek diz çöktü. Kadın, ışıltılı kahverengi gözlerini onunkilere dikmişti.

"Sizi selamlıyorum," dedi Jander. Sesi tatlı ve müzik doluydu. Kız yanıt vermedi, sadece kocaman, yumuşak gözlerini ona dikmeye devam etti. "Adım Jander," dedi elf, aynı nazik ses tonuyla. "Seninki nedir? Neredensin?" Kızın dudakları kımıldadı. Jander umutla bekledi ancak kız hiçbir ses çıkartmadı. Jander hayal kırıklığıyla ayağa kalktı. Kız hala güven duyan bakışlarla ona bakmaya

devam ediyordu. Tanrım, böyle bir güzellik... Onu bu korkunç yere kim göndermiş olabilirdi?

"Seni buradan çıkartmak isterdim," dedi kıza üzüntüyle. "Ama gündüzleri sana bakamam." Uzlaşmak için arkasını dönmek üzereyken kız hıçkırarak ona doğru uzandı. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

"Sor!" diye inledi ellerini uzatarak. Jander ne yapacağını bilemedi. Tam beş yüzyıldır, güzel olan hiçbir şey ona dokunmaya tenezzül etmemişti ve şimdi, insanın içini burkan güzellikteki bu kız ellerini ona doğru uzatmış duruyordu. Kısa bir tereddütten sonra kızın yanına oturdu ve çekingen bir hareketle ona sarıldı.

"Şşş, şşş," diyerek onu bir çocukmuş gibi avutmaya çalıştı. Kız ağlamaktan yorulup uykuya yenik düşene kadar ona sarılmaya devam etti. Sonra onu samandan yatağına yatırdı. Vampir, kızı uyandırmamak için yavaşça hareket ederek ayağa kalktı ve odanın başka bir köşesinde açlığını giderdi.

Kalbi, bomboş geçen uzun yıllar boyunca olduğundan çok daha hafifti. Jander bu cehennem gibi yerde güzel bir şey bulmuştu, kendisinden korkmayan güzel bir şey. Ona bakmalıydı. Ertesi gece, buraya yine geleceğini biliyordu.

Geldi de. Hem de yanında bir gezginin kamp ateşinden alınmış gerçek yemeklerle birlikte. Jander, vampirlerin gerektiğinde çok iyi hırsızlar olabildiklerini fark etmişti. Fakat böyle bir gerekliliğin ortaya çıktığı pek ender oluyordu.

"Tekrar merhaba," diye selamladı kızını. Kız gözlerini kaldırarak ona baktı ve dudakları sakıngan, uçucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Jander'ın kalbi altüst oldu ve karşılık olarak yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Elf, kadının yanına oturup, getirdiği yemekleri eline tutuşturdu. Kadın, boş boş yemeklere baktı. "Yemek," diye açıkladı Jander. "Bunları yemen gerek." Ekmeği ağzına götürür gibi yaptı. Kız hala anlamamıştı. Jander, sadece kıza göstermek amacıyla bir parça ısırarak istedi ama artık kandan başka hiçbir şeyi sindiremiyordu.

Arkaya bir bakış attı ve iştahla ekmeği izleyen yaşlı bir kadın aklına yeni bir fikir getirdi. "İzle," dedi kıza ve ekmekten bir parça koparttı. Yaşlı kadın kendisine sunulan ekmeği kaptı ve çiğnemeye başladı. Kız da yüzünde anladığını belirten bir ifadeyle gülümsedi. Kararlı bir şekilde yerinden kalktı ve Jander'ın getirdiği yemekleri diğer hastalara dağıtmaya başladı. Arada bir Jander'a dönerek mutlu mutlu gülümsüyordu.

Canı sıkılmasına rağmen Jander kendisini gülmekten alamadı. Kızın yemeğe ihtiyacı vardı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Getirdiği şeyleri bu şekilde dağıtıyor olmamalıydı.

Ayağa kalktı. Güzel, deli kadın kendinden emin, zarif hareketlerle diğer delilerin arasında dolaşarak yemeği paylaşıyordu. Sanki hayatı boyunca insanlarla ilgilenmiş gibi, diye düşündü Jander. Yanına giderek kızın yüzünü kendisine çevirdi. "Tanrılar adına," diye fısıldadı, "sen hep böyle değildin, değil mi?"

Kız sakın sakın gülümsedi ve yapmakta olduğu işe devam etti. Jander sarsılmış ve aniden çılgınca bir umutla dolmuştu. Eğer daha önce deli değildiyse belki tedavi edilebilirdi. Belki de onu deliliğin eşiğinden geri döndürebilirdi.

Bir şey kesindi. Denemek zorundaydı.

'Çiçeği' ile karşılaşmadan önce Jander geceden geceye yaşıyor ve hayvan kanı içerek sadece varlığını sürdürüyordu. Gece bahçesine bakıyor; bitkilerin büyümesini izleyerek ve toprakta çalışarak huzur bulmaya uğraşıyordu. Vampir olduğu günden beri, hayattayken sevdiği her şeyden

mahrum olarak yaşamıştı.

Ancak tımarhanedeki bu esrarengiz kadın için, onun yaşayan bir ölü olmasının hiçbir önemi yoktu. Bölük pörçük ve anlam veremediği sözcüklerden başka bir şey söylemese de onu gördüğüne her zaman seviniyordu. Daha sonraki haftalarda, Jander kıza getirdiği şeyleri yedirmeyi başardı ve kız yavaş yavaş kilo aldı.

Sonbaharın başlarında bir gece, birlikte oturuyorlardı. Kız birden tedirginleşerek Jander'ın kollarından uzaklaşır. Yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Ne oldu?" diye sordu Jander.

Kız onu duymuyor gibiydi. Aniden ayağa fırladı. Dikkati hala kendi içine dönüktü. Kaygılanmaya başlayan Jander, nazikçe elbisesinden çekmek için uzandı.

Kız, tımarhanenin diğer sakinlerinin de haykırımlarına neden olan bir çılgılık attı ve kısa bir sürede cehennem bir gürültü odayı doldurdu. Kız yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Zayıf vücudundaki her kas, dehşetle gerilmişti. Deli kadın, çılgın bakışlarla bir kaçış ararcasına etrafa bakınmaya başladı. Kapana kısılmış bir hayvan gibi hafifçe inledi ve kendisini duvara attı. Sert taşları elleriyle pençelemeye ve geçit vermeyen yüzeyi umutsuzca yumruklamaya koyuldu.

"Hayır," diye bağırdı Jander. Hızla yanına giderek kıza geri çekti. Güçlü altın rengi elleri, kızın bileklerini sıkıca kavramıştı. Kız, kısa bir süre için yürekler acısı çılgınlıklar atarak çırpındı, sonra da Jander'ın göğsünde hareketsiz kaldı. Taş duvar kanlı parmak izleriyle lekelenmişti ve sıcak bir ıslaklık, Jander'ın uzun parmaklarından aşağı damla damla yayılmaktaydı. Kız ellerini kötü bir şekilde kesmişti, avuç içleri ve kolları kandan yapış yapıştı.

Jander dudaklarını yaladı. Açlığı uyanmış, bakışları kırmızı sıvının üzerinde titreşen meşale ışığına kenetlenmişti. Kendisini zorlayarak gözlerini kızinkilere doğrulttu. O gözlerin derinliklerinde gördüğü şey, Jander'ı duygulandırmıştı.

Bir mum ışığı gibi, insanı gerçekliğinden kuşkuya düşürecek kadar kısa bir an için, denizin üzerindeki güneş kadar belirgin bir akıl pırıltısı göründü ve tekrar yok oldu.

"Ah, küçüğüm," dedi Jander umutsuzca. "Sana neler oldu?"

Bu, Jander'ın kızın esrarengiz nöbetini ilk görüşüydü ancak son olmadı. Kadının bu perişan haliyle diğer zamanlardaki huzurlu hali arasındaki zıtlık, elfe acı veriyordu. Uzunca bir süre, bazen haftalarca, hatta aylarca iyi oluyordu. Sonra, hiçbir uyarı olmaksızın iç huzuru darmadağın oluyor ve yine katı taş duvarları pençeleyerek dışarı çıkmaya çalışıyor, sadece kendi çılgın zihninde varolan bir dehşetten kaçmak için umutsuz girişimlerde bulunuyordu.

Jander onun kendi canını yakmasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Ellerini arkasına ya da yanlarına bastırıyor ya da hiç hareket edemeyeceği kadar sarılıyordu. O da sonunda duruluyor, daha önceki gibi sakin bir çiçek oluyordu. Yine böyle bir nöbetten sonra Jander, vücudundaki gerilim yavaşça kaybolan kıza kollarında tutmaktaydı. Artık daha fazla mücadele etmeyeceğini bildiğinden başını kızın saçlarına yaslamıştı. Kız biraz geri çekildi, ona baktı ve dudakları sessizce kıpırdadı. Jander dikkat kesildi. Kız bir elini kalbinin üzerine koydu ve garip sesler çıkarttı. Jander anlamadığını belirtir şekilde kafasını salladı. Kız yine anlaşılmasız bir şeyler söyledi ve sonra oldukça belirgin bir şekilde, "Anna," dedi.

Jander çok şaşırılmıştı. "Adın bu mu? Anna mı?" Kız başıyla onayladı.

"Benimki de Jander," dedi vampir ve kendi adını bu tatlı pembe dudaklardan duymayı ne kadar çok istediğini fark ederek şaşırıldı. Ancak Anna yine kendi içine çekilmiş, aynı boş bakışlar o harika gözlerini gölgelemişti. Bu akşam başka bir şey söylemeyecekti. Vampir üzülmedi. Önünde, Anna'nın

güvenini kazanmak ve -ümit ediyordu ki- aklını geri getirebilmek için pek çok gece vardı.

Kış, tımarhane sakinleri için zorluydu. Jander birkaç battaniye çaldı ve Anna'yı elinden geldiği kadar sıcak tuttu. Yün battaniyeleri onun yanında bırakabilmeyi isterdi ama gardiyanlar görüp battaniyelerin nereden geldiğini merak edebilirlerdi. Bir sonraki zaferini kazandığında ise, bahar gelmişti.

Jander, günbatımı tamamen karanlığa dönüştükten biraz sonra hücrede belirmişti. Bahçesindeki bitkiler çiçek açmış, o da Anna için bir buket toplamıştı. Belki bu şekilde daha önce birkaç kez gördüğü gülümsemeyi dudaklarına getirebilirdi. Sis halinden, ince elf vücuduna dönüşmesinin hemen ardından, Anna onu fark etti. Dudaklarında yüzünü aydınlatan ve yine deli değilmiş gibi görünmesine neden olan bir hoş geldin gülümsemesi belirdi. Uzun süredir uzaklarda olan sevgili babasına koşan bir çocuk gibi sarılmak için Jander'a doğru uzandı.

Jander, şefkat dolu ipeksi bir sesle, "Senin için, canım," diyerek güzel kokan armağanını kızın beyaz kollarına bıraktı.

Anna başını eğip çiçekleri kokladı ve iri, yumuşacık gözlerini adamınkilere dikti. "Sor!" diye bağırdı mutlulukla. Ve çiçekleri taş zemine fırlatarak Jander'a sıkı sıkı sarıldı.

Jander mutlulukla onun sarılmasına karşılık verdi. Onu kollarında şefkatle tutarken yavaş yavaş kıza olan duygularının değişmekte olduğunu fark etti. O ana kadar, onu, şefkate ve bakılmaya ihtiyacı olan yaralı, küçük bir orman hayvancığı gibi görmüştü. Ona hep bu şekilde davranmış, şu anda açığa çıkan gerçeği görmezden gelmişti. İstese de istemese de Jander sırılsıklam aşıktı.

Sanki elfteki değişikliği bir şekilde hissetmiş gibi Anna ona daha da sıkı sarıldı. Bir eli hafifçe ensesindeki yumuşak altın rengi saçlarla oynuyordu. Jander'ın içinde o ana kadar en az vücudu kadar ölü olan duygular birden canlandı. Tutku keskin bir şekilde bir vampirin susuzluğuyla karışıyordu. Kızın kanının kokusu dayanılmazdı. Jander bu güçlü duyguların hepsine boyun eğdi ve inleyerek Anna'nın boğazını öptü. Dişleri hızla ve kesin bir şekilde uzadılar. Yine de keskin dişleri kızın boynunun beyaz etine dalarken, Jander çok nazik davranmıştı. Sarılışı avının üzerine atlayan vahşi bir kaplanınkinden çok bir aşığınkini andırıyordu. Ve Anna, ilk acıyla biraz inlediyse de, geri çekilmedi.

Jander tımarhanenin içinde maddeleşmek üzereydi ki kulağına bazı konuşmalar geldi. Mavi - gri bir gölge halinde kapıya yapışarak içerden gelen sesleri dikkatle dinledi.

"Böyle şirin bir şey," diyordu nazik ve sıcak bir ses.

"Ya, gerçekten de," diye onayladı bir ikincisi. Jander gardiyanlardan birinin sesini tanımıştı. "Neredeyse yüz yıldan fazladır böyleymiş. Benim dedem de burada çalışırdı. O zamandan beri hiç değişmemiş."

"Gerçekten mi? Vah zavallı yavrucak. Bak! Sanırım ne söylediğimizi anlıyor!"

"Seni kandırıyor. Hiçbir şey anladığı yok. Yüz yıldır böyle."

"Evet, bunu söylemiştin." Ses bu kez, daha öncekine göre belirgin bir şekilde soğuk çıkmıştı. Jander kendi kendine gülümsedi. Anna'yı savunan herkes dostu sayılırdı. Hafifçe dönerek sivri kulaklarından birini kapıya dayadı.

Gardiyanın söyledikleri onu rahatsız etmişti. Gerçekten de yüzyıldır hiç değişmeden burada hapis mi kalmıştı. Zihninden şöyle bir hesap yaptı. Zaman bir vampir için hiçbir şeydi ancak Anna'yı on yıldan uzun bir süredir ziyaret etmekte olduğunu fark edince hayrete düştü.

Şefkatli ses devam etti. "Lathander umudun tanrısıdır ve umut her sabah güneşin doğmasıyla

birlikte tazelenir. Bunu unutma evladım. Bu kadının acılarının sebebi nedir?"

"Bir büyü olduğunu düşünüyoruz, efendim. İşin içinde bir çeşit sihir olmasa, kimse bu kadar uzun bir süre böyle değişmeden kalamaz."

Jander kaskatı kesildi. Farkında olmadan yumruklarını sıkıyordu. Büyü! Bu pek çok şeyi açıklayabilirdi. Büyü Sanatı'ndan bahsedildiğini duyduğunda içinde büyümeye başlayan öfkeyi yatıştırmaya çalıştı.

Elf vampir, büyüden nefret ederdi. Oysa bir zamanlar bu onun doğasının bir parçasıydı. Şimdi bile kontrol edebildiği bir parça elf büyüü vardı; toprakla ilgili becerisi bunun en basit örneğiydi. Ancak yıllar boyunca bu gücü ona gerçekten önemli olan konularda yardımcı olamamıştı. Şimdiyse, Jander büyüye iyi ellerde olduğunda bile güvenmiyordu. Hele Anna'nın kötü niyetli bir büyüünün kurbanı olabileceği düşüncesi onu büsbütün çileden çıkartmıştı. Güçlkle kendisini sakinleştirerek dinlemeye devam etti.

"Hiç büyüü bozmaya çalışsan oldu mu?"

"Yok. Kızın bunun karşılığını ödeyecek bir ailesi, kimi kimsesi yok."

Jander sinirli sinirli alt dudağını ısırırdı. Eğer Lathander rahibi, Anna'yı bunca yıl hayatta tutmuş olan büyüü üzerinden kaldırmaya çalışırsa ölmesine neden olabilirdi. Görünüşe göre rahip de aynı şeyi düşünüyordu. "Ben denerdim ama korkuyorum. Tehlikeli olabilir."

Gardiyan, tiz, kaba bir sesle güldü. "Zaten şu anda nasıl bir hayatı var ki? Belki de ölüm daha iyidir."

Jander'ın gözleri öfkeyle kısıldı. "Belki," diye duyuldu rahibin sesi, bu kez kesinlikle buz gibiydi. "Eğer koşulları daha bakımlı tutsanız burası böyle kanalizasyon gibi olmazdı. Üstlerinle konuşacağım."

Vampir hücre kapısının açıldığını duydu ve yine gölgelere karıştı. Lathander rahibinin dışarı çıkıp temiz havayı minnettarlıkla içine çekmesini izledi. Adam gençti, henüz otuz yaşlarının ortalarında olmalıydı. Tavırlarında bir zarafet göze çarpıyordu. Kahverengi saçları uzun, pembenin ve altın renginin tonlarına boyanmış olan cübbesi ise sadeydi. Tavırlarından ve tımarhanede söylediklerinden dolayı rahip Jander'in gözünde saygın bir yer kazanmıştı. Ayrıca elf, Lathander 'Şafakefendisi'nin - altın tenli şafak ve başlangıçlar tanrısının- öğretilerine daima yakınlık duymuştu. En azından üzerine büyük karanlık düşene ve şafağı bir daha asla görememesine neden olana kadar.

Gardiyan, kadınlar koğuşunun dışındaki yerini aldığı anda Jander tekrar sise dönüştü ve içeri süzüldü. Hemen Anna'nın yanına gitti ve onu kollarına alarak sıkıca sarıldı. "Büyü. Sana bunu yapan büyüymüş. Ah, Anna." Aniden kızın durumuna duyduğu yakınlığa kapılan elf ellerini kızın yüzünün iki yanına koyarak onu öptü. Ardından, acı ve şaşkınlıkla geri çekildi.

Anna nöbetlerinden birine kapılmış, çılgınlık atarak duvarları yumruklamaya başlamıştı. Jander her zamanki gibi yanına giderek onu sakinleştirdi. Tekrar durulup Jander'a baktığında, Anna'nın gözlerinde pişmanlık vardı. Jander çekingen bir şekilde ona sarıldı ve aralarında bilinçsiz bir şekilde açılmasına neden olduğu boşluğu kapattığını hissederek rahatladı.

Bir daha asla onu öpmeye kalkışmadı. Bu tutku ifadesi, her nasılsa kadının çılgın zihninde bir şeylerin harekete geçmesine neden olmuştu. "Sana bunu kim yaptı, aşkım?" diye fısıldadı sarılarak, bir yanıt beklemeden.

Anna, oldukça anlaşılır bir şekilde, "Barovia," dedi. Başka bir şey söylemedi.

Barovia. Sözcük, tekrarladıkça garip bir şekilde vampirin diline takılmıştı. Bu bir kişi miydi, yoksa bir yer mi? Ya da kızın garip lisanında bir hareket veya bir düşüncenin adı mıydı? Bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiği, 'Barovia' sözcüğüyle ilişkili bir şey veya birisinin Anna'nın şu anki durumundan sorumlu olduğuydu.

Bunun kim olduğunu bulacaktı.

İki

Waterdeep'de zaman akıp geçiyordu. Bir yıl daha geçti ve bir tane daha, ancak zaman, yaşayan ölü yaratık ve büyü etkisindeki deli kadın için bir anlam taşımıyordu. Bir parça ilerleme olmuştu ama fazla değildi. Ancak Jander ölülerin sabrına sahipti ve küçük zaferlerle içini rahatlatıyordu.

Elfin Anna'ya rastlamasından neredeyse otuz yıl kadar sonra, bir kış ortasıydı ki zamanları tükenmeye başladı.

Gece ülkeyi kucakladığında Jander yine hücrenin içinde belirmişti. Ellerinde yemek ve battaniyeler vardı. Anna bir köşede kıvrılmış yatıyordu ve onu her zamanki sıcak gülümsemesi ile karşılamamıştı. "Anna?" Kız sesine de tepki vermedi. Birden korkuya kapılan Jander, hemen kızın yanına gitti ve eliyle saçlarını okşadı. "Anna, canım, neyin var?"

Dikkatle onu kendisine çevirdi ve kalbi umutsuzlukla doldu. "Ah! Tanrılar adına," diye mırıldandı. Anna'nın güneş görmediği için her zaman solgun olan yüzü kızarmıştı. Jander elini kızın alınına koydu ve endişeyle ateşler içinde yandığını ve derisinin kuruluşunu fark etti. Nefes alış veriş hızı ve sığıdı. Gözleri de her zaman olduğundan daha parlak görünüyordu.

Jander, paniğin soğuk elinin kendisini kavradığını hissetti. Bir hastalıkla mücadele etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ateş. Ateş nasıl düşürülürdü? Vampir titremeye başladı. Kızgınlıkla kendisini sakin olmaya zorladı. Sevgilisini bir battaniyeye sardı ve gece boyunca kız inleyip, titrerken ona sarıldı. Ateş düşmedi.

Sonraki dört gün onunla ilgilendi. Zorla su içirdi ve kendi boğazı da kupkuru olana kadar onunla konuştu. Özenli bakımı sonucu Anna'nın yıllar boyunca almış olduğu kilolar erimiş, ancak ateşi hala düşmemişti. Jander bir karar verdi.

Tüm aşkı onu iyileştirmek için yeterli olmayacaktı. Hekimlikten anlayan birilerini bulmalıydı. Şurası açıktı ki buranın yöneticileri hasta bir deliyi, tedavisi ile uğraşacak kadar umursamıyorlardı. Jander yardım edecek birini tanıdığını umuyordu.

Waterdeep'in boşalmış sokaklarından aşağı, bu kez gölgelerin arasına gizlenmeye bile gerek görmeden ilerledi. Çirkin görünüşlü rıhtım bölgesinden geçerek daha nezih olan kale içine geldi. İnsan nüfusu artıyordu ve Jander şehrin bu bölgesine son geldiğinden beri şehir epey büyümüşü. Yeni binaların bazıları kafasını karıştırdıysa da sonunda aradığı şeyi buldu.

Sabah Kuleleri hala görkemli bir binaydı. Jander buraya ilk geldiğinde, yani yüz yıl kadar önce yepyeni olan bina biraz eskimişti, ama fazla değil. Taş bir binaydı, ancak kapısı ahşaptı ve üzerine

özenle, Lathander Şafakefendisi'nin bir sureti oyulmuştu. Tanrı, arkasından güneş doğan, uçuşan cübbesi içinde yakışıklı genç bir adam olarak resmedilmişti. Jander bir an duraksadı sonra aceleyle kapıyı çaldı.

Kapıyı açan olmadı. Sabırsızlıkla ahşap kapıya tekrar vurdu. Birisi, yukarıdaki panjurları açarak ona baktı. Jander adamı göremiyordu, ancak duyduğu ses uykulu ve neşeliydi.

"Kapıyı kırmana gerek yok, dostum. Girmek isteyen herkese açıktır. Lütfen içeri gel."

Davet edilmiş olsa bile, Jander'ın kutsal bir yere girmesi imkansızdı. "Gelemem," diye yanıtladı. "Mesajım çok acil. Tımarhanede bir hasta var. Gelir misiniz?"

Rahip hiç tereddüt etmeden, "Tabii ki, hemen ge-" diyordu ki Jander ortadan kaybolmuş, hızla tımarhaneye doğru koşmaya başlamıştı. Rahip yarım saat geçmeden çeşitli otlar ve kutsal sembollerle geldi. Jander onun otuz yıl kadar önce gardiyanla konuşurken dinlediği genç rahip olduğunu fark etti. Artık altmışlarının başında olmasına rağmen hala yakışıklıydı. Saçları beyazlamıştı ancak elfin ilk gördüğü zamanki kadar uzun ve sıktı. Ve yüzü kırışıklıklarla kaplanmış olmasına rağmen iyilik ve şefkat doluydu.

Jander adamı içeri aldı. "Bu taraftan," dedi pembe cübbeler içindeki rahibe. "Şurada köşede. Çok ateşi var."

Beyaz saçlı rahip yavaşça kızın yanına diz çöktü ve dikkatle muayene etmeye başladı. Kahverengi gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşti. "Ne zamandır bu halde?"

"Dört gün oldu."

"Neden bana daha önce haber verilmedi?"

"Bilmiyorum."

Rahip, Jander'a sert bir bakış attı. "Ne demek bilmiyorum? Sen gardiyanlardan biri değil misin?"

"Hayır, hayır ben sadece...bir dostuyum. Ona yardım edebilir misiniz?"

Rahip başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama Jander'ın endişeli gözlerindeki bakışlar onu durdurdu. "Deneyeceğim, evladım."

Saatler sinir bozucu bir yavaşlıkla geçiyordu. Rahip dualar etti, ilahiler söyledi, bitkilerden ilaçlar yaptı, kızı kutsal sularla yıkadı ancak hiçbirinin bir faydası olmadı. Sonunda yorgun ve bitkin bir halde başını iki yana salladı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Gerçekten çok üzgünüm. Gerisi artık tanrılara kalmış. Ben elimden gelen her şeyi yaptım."

Jander boş gözlerle başını iki yana salladı. "Hayır. Sen bir *rahipsin*. Yapabileceğin bir şeyler olmalı!"

"Ben Şafakefendisi değilim," dedi rahip. Acı acı gülümsedi. "Belki de sen O olabilirsin. Ne zaman bir gündeğümü elfi görsem nefesim kesilir gibi oluyorum. Şafak tanrısına o kadar çok benziyorsun ki, halkınızın biz ölümlülerden çok tanrılara yakın olup olmadığını merak ediyorum."

"Evet, bunu başkaları da söylemişti," diye yanıtladı Jander. "Ama eğer bir Tanrı olsaydım onun ölmesine izin verir miydin sanıyorsun?"

Rahip bu sözlerden alınmadı. Sadece elfe merhametle baktı. "Bu benim iyileştirme yeteneklerimin ötesinde bir hastalık. Sanırım büyü bir şey. Belki de onun hiç yaşlanmamasıyla bir ilgisi vardır. Eğer başka bir şeyler daha yapmaya çalışırsam onu öldürebilirim."

Jander kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Anna'ya baktı, gözleri acıyla açılmıştı. "Büyü,"

diye fisıldadı. "Tüm büyülere lanet olsun."

"Gel evladım," dedi rahip nazikçe, elini Jander'ın omzuna koyup onu kapıya doğru çekmeye çalışarak. "Sen de hastalanacaksın. Şimdiden buz gibi olmuşsun."

Altın vampir rahibin elinden sıyrıldı. "Hayır. Ben kalıyorum."

"Ama-" Jander gümüş gözlerini yaşlı adama dikti.

"Pekala, belki de sen haklısındır," dedi rahip. "Eminim ki biraz rahatlatılmak ona iyi gelecektir." Koğuşun tahta kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Efendim-"

Rahip durakladı. "Evet, evladım."

"Teşekkür ederim."

Rahip kederle gülümsedi. "Onun için dua edeceğim. Ve senin için," dedi ve gitti.

Deli kadınlarla yalnız kalan Jander, otuz yıldır bakmakta olduğu kadının yanına oturdu. Anna'nın ateşi hala düşmemişti ve şu anda uyanık olmasına rağmen onu tanımadığı belli oluyordu. Jander yanağını kızın saçlarına yasladı ve mezar kadar soğuk eliyle kızın omzunu kavradı.

Ölümcül kararı hiç düşünmeden verdi. Tek seçeneği buydu. Anna ölüyordu ama Jander ondan ayrılmaya dayanamayacaktı. "Anna, aşkım," dedi yavaşça, "birlikte olmamızın başka bir yolu olsaydı..."

Elfin ince eli kızın sıcak, kuru ve kızarmış yanağını okşadı.

Jander daha fazla dayanamayarak o yanağı öptü. Ceset kadar soğuk dudakları çenesinin yanından boğazına doğru kayd ve atardamarın üstünde durdu. Eğer herhangi bir tanrının umursayacağını düşünseydi, birazdan yapacağı şeyin başarıya ulaşması için dua ederdi. Deneyeceği şey, ümit vadettiği kadar tehlikeliydi de. Dişleri ağzından uzarken o tanıdık, tatlı acıyı hissetti.

Yumuşak beyaz teni delip besini almaya hazırdılar. Jander, cesaretini kaybetmeden, çabucak Anna'nın boğazını daha önce hiç ısırmadığı kadar derince ısırıldı. Deri kısa bir an direndikten sonra sıcak sıvı ağzının içine doldu.

Anna'nın nefesi kesildi ve acıya karşı mücadele etmeye başladı. Ancak vampirin gücü ölümlülerinkinin çok üstündeydi ve kız onun kavrayışından kurtulamadı. Yavaş yavaş sakinleşti ve sonunda hareketsiz kaldı.

Jander hevesle, boğazından aşağı iniveren, ılık, bakırımsı tattaki sıvıyı içti. Anna'nın kanındaki yaşam gücü vampire geçmeye, Jander'ın gücünü yenilemeye ve duyularını tekrar ateşlemeye başlamıştı. Böyle bir ziyafet için kendisine izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gerçek bir beslenmenin getirdiği coşku ve ateşi neredeyse unutmıştu. Kendisini bu zevke bıraktığını hissetti. Bir süre sonra, belli belirsiz, kanın boş ve külümsü bir tat aldığını fark etti.

Hemen durdu. Neredeyse fazla ileri gidiyordu. Neredeyse açıklığına hakim olamayıp kızı tamamen kurutacaktı. Hareketsiz Anna'yı hala güçlü kollarından biriyle tutarken, pençemsı tırnaklarından biriyle kendi boğazında derin bir çizik açtı. Taze kan -Anna'nın kanı- yaradan akmaya başladı. Jander kızı bir kukla gibi hareket ettirerek ağzını kendi boğazına götürdü. "İç, aşkım," dedi hırıltılı bir sesle. "İç ve benimle bir ol."

Kız kıpırdamadı. Birden paniğe kapılarak kızın yüzünü yaraya bastırdı. "Anna! İç!" Güçsüzce onu itmeye çalışan kıza çılgınca bir bakış attı.

Anna, huzurlu bir gülümsemeye ona kandan bir maskenin ardından berrak gözlerle baktı. Ölümüne birkaç kalp atışı kala bir parça akıl talihsiz kıza bir kutsama gibi geri dönmüştü. Kısacık bir an için tamamen akli başındaydı ve bir seçim yaptı.

Jander'ın ona zorla vermeye çalıştığı ebedi yaşayan ölümlüğü reddetmişti. Gücü tükeniyordu ancak küçük elini kaldırıp vampirin altın rengi yüzüne dokunacak kadar güç toplayabildi. Yüzünde, verdiği karardan tatmin olmuş, hatta mutlu bir ifade vardı.

"Sor," diye fısıldadı. Tek bir damla yaş, kül rengine dönmüş yanağından aşağı süzülüyordu. Muhteşem gözleri son kez olarak kapandı ve sonra başı, Jander'ın titreyen koluna düştü.

"Anna?" Jander onun öldüğünü tabii ki biliyordu, ancak yine de boş gözlerle kendi kendine tekrar etmeyi sürdürdü. "Anna? Anna?"

Kendine geldiğinde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Tekrar çevresindekilerin bilincine vardığında gözleri kapalıydı. İlk dikkatini çeken şey sessizlik oldu. Ne tek bir homurdanma ne de sızlanma kulaklarına ulaşmıyordu. Ne bir nefes alma sesi, ne bir hışırdama... Tek bir ses bile yoktu. Sonra kokuyu fark etti -sıcak, bakırımsı ve adı gibi iyi bildiği bir koku.

Soğuk taş zeminde yatıyordu ve kalkmayı denedi. Ancak o zaman son birkaç saattir kurt şekline bürünmüş olduğunu fark edebildi. Gümüş rengi gözlerini açmadan pembe dilini dudaklarında gezdirerek bakır kokusuna neden olan sıvının tadına baktı Jander. Ne yapmıştı? Bilmek istemiyordu ancak yaptığı şeyle yüzleşmek zorundaydı. Altın renkli tüylere sahip kurt yavaşça gümüş gözlerini açtı.

Zavallı sefillerden bir tanesini bile hayatta bırakmamıştı. Katliam sahnesi ona garip bir karnaval tablosu gibi göründü. Deli kadınlar, bir çocuğun oynayıp bir kenara attığı oyuncaklar gibi sağda solda yatıyorlardı. Bazıları yerde, bazıları kendi yer yataklarında. Hepsinin gırtlaklarında, ikinci bir ağızları varmış gibi görünmelerine neden olan yarıklar vardı. Orada burada katliamı durdurmaya çalışacak kadar aptal olan gardiyanların parçalanmış cesetleri de göze çarpıyordu. Taş zeminin grisi yerine baskın renk artık kırmızı olmuştu. Sanki oyuncakları dağıtmış olan çocuk, etrafa da kovalarca kırmızı boya dökmüştü.

Jander'ın dudaklarından hafif bir inilti döküldü. Vampir, onlara saldırdığını bile anımsamıyordu. Daha önce de sık sık öldürdüğü ve bundan zevk aldığı olmuştu. Ancak böylesi korkunç bir katliamı gerçekleştirebileceğini kendi de bilmiyordu. Şu anda korkunç kan gölcüklerinin ortasında yatmakta olan insanlar, onun düşmanları değildi. Doğadıışı, lanetli açlığını doyumak için besin bile olmamışlardı. Bu nedensiz bir katliamdı ve Jander'ın hala elf olan kısmı, hala müziğe ve güzelliğe aşık olan kısmı, derinden sarsılmıştı.

Yaptığı şeyin asıl dehşeti, Jander'ın yüreğine, bir mezar taşının üzerine çöken toz gibi çöktü. Bir vampir tarafından öldürülenler, kendileri de vampir olarak tekrar dirilmek üzere lanetlenirlerdi. Bu zavallı sefiller için böyle olacağından tam olarak emin değildi -onları sadece parçalamıştı, kanlarını içmemişti. Yine de yüz tane deli vampirin Kılıç Sahili'nin gece manzarasında gezindiklerini düşünmek kimin olsa kalbini dondururdu.

Jander, dehşet içindeki bakışlarını Anna'ya yöneltti. Parlak altın rengi kurt uzuvları önce bir sise dönüştü ve sonra tekrar elf görüntüsünü aldı. Ölü kızın ince vücudunu kollarına alarak birkaç saniye ona sıkı sıkı sarıldı. Kızın cesedini samanların üzerine nazikçe yatırdı ve kanlı yüzünü elinden geldiği kadar temizledi.

Jander, Anna'yı eşi yapmak istemişti ama o, vampirin kanını içmemişti. Birkaç gece sonra bir

yaşayan ölü olarak kalktığına sadece zayıf, hizmet eden bir vampir olacaktı: Jander'ın kölesi. Sonsuza kadar da öyle kalacaktı. Çünkü köleler, onları yaratan varoldukça asla gerçek bireyler olamazlardı. "Ah, Anna, sana böyle bir şey yapmayı asla istemedim," dedi umutsuzca. "Ölüm bundan daha iyi olurdu."

Elf vampir yorgun hareketlerle, yavaşça kalktı ve etraftaki cesetlere bakındı ve sonunda bir gardiyandan geriye kalanları gördü. Bir anahtarlık bulana kadar kanlı cesedin üzerini araştırdı, sonra kalın tahta kapının kilidini açarak diğer koğuşa yöneldi. Kısa bir an için doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü fakat tereddüdü bir kenara bıraktı. Jander, kocaman, kemikten yapılma anahtar kilide sokup iki kez çevirdi ve kapıyı açtı. Deli adamların çoğu onu fark etmediler, ancak birkaçı ürkekçe kapıya doğru yaklaşıp ihtiyatlı hareketlerle dışarı baktılar. Elf, bağırarak geniş koğuşun içinde dolaşmaya ve delileri özgürlüğe doğru gütmeye başladı. Sonuncusu da çıktığında, Jander hücrelere giderek, güçlkle bastırıldığı bir tiksintiyle oralardakileri de dışarı çıkarttı.

Tımarhane artık ölümler dışında tamamen boşalmıştı. Vampir, kadınlar koğuşuna geri dönerek, son bir kez Anna'nın yanına diz çöktü ve onu son kez öptü. Kızın yaşarken Jander'a vermekten korktuğu bir hediye. Sonra Jander, duvardaki yuvasından bir meşale çıkarttı ve koğuşun zeminini kaplayan samanların üzerine attı. Saman çabucak alev aldı ve elf birkaç dakika olsun tereddüt içinde kaldı.

Varoluşu sefildi. Burada, Anna'nın yanında yanıp kömüre dönerek buna bir son verme düşüncesi cazipti. Bu düşünce son birkaç asırdır vampirin aklına birkaç kez daha gelmişti fakat her seferinde Jander intihardan vazgeçmişti. Vampir olmaktan daha berbat şeyler de vardı ve Jander ölürse bunlardan biri haline gelebilirdi.

Elf dışarı, soğuk gecenin temiz havasına çıkmadan önce duman kapkara ve yoğun bir hal almıştı bile. Anna'nın vücudunun yanışını görmek istememişti ancak bunun, kızın acı çekmiş ruhunu ebedi huzura kavuşturmanın tek yolu olduğunu biliyordu.

Jander pelerinini ince vücuduna iyice sararak sessizce batıya doğru yürüdü. Kış gecesinin acı soğuğu onu rahatsız etmiyordu. Beslenmedikleri zamanlarda vampirlerin dokunuşu soğuk olurdu ancak yaşayan ölümler soğuğu hissetmezlerdi. Boş sokaklardan şehrin dışına doğru yürürken arkasında uyanan insanların seslerini duyuyordu. Anna'nın vücudu tamamen yok olmadan önce yangının söndürülemeyeceğini ümit etti.

Elf vampir, Waterdeep'i arkasında bırakarak ormanın rahatlığına doğru yöneldi. Jander'ın ayağının altındaki otlar buz tutmuşlardı, ancak gri botlarının altında ezilirken hiç ses çıkartmıyorlardı. Büyük ağaçlar çıplaktı ve sessiz koca gövdeleri onun dokunuşunu davet eder gibi görünmüyorlardı. Yine de elf sırtını ağaçlardan birinin gövdesine dayadı ve gözlerini gökyüzüne dikti. Yaklaşan sabahın ilk pembeliği üzerinde gözden kaybolmakta olan bir yarım ay vardı. Mağarasının güvenliğine dönmek için en azından yarım saati olduğunu biliyordu.

Şafak öncesinin güzelliği acı içindeki vampir için bir rahatlama değil, bir reddedilme duygusu içeriyordu. O bir yaşayan ölüydü. Hiçbir yerde kabul görmeyi umamazdı. Onun sunduğu yaşayan ölümlüğü, Anna bile reddetmişti. Son otuz yıl boyunca kız onun varoluşunu katlanılabilir yapan tek umudu olmuştu. Artık hiçbir şey, hiç kimse kalmamıştı. Bir vampirin felaketine kim üzülürdü ki?

"Bu yaşamı ben seçmedim!" diye kükredi Jander, boş gökyüzüne. "Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadım. Bu halimle yeteri kadar acı çekmedim mi? Benim gibiler için hiç merhamet yok mu?"

Gece sessizliğini sürdürdü ve ona yanıt vermedi. Jander yumruklarını sıktı. "Anna," diye haykırdı. Sesi geceyi paramparça etti. "Anna..." En çok sevdiği şeyi öldürmüştü. Bunu istemeden yapmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Belki de, diye kafasının içine doldu bir düşünce fısıldar gibi, onu kurtarmışsındır. Vampir bu umuda sarıldı. Kendisini zorlayarak kızın gizemli çılgınlığını anımsadı. Kendisine ve yaşayan ölülüğüne yönelmiş olan öfkesi, başka bir yöne odaklanmaya başlamıştı. Anna, onun yaşamına dokunmuş olan güzel bir şeydi. Varoluşunu sürdürme nedeniydi. Şimdi yeni bir nedeni vardı: intikam. Jander, birilerinin Anna'ya, onu deliliğe itmiş olan korkunç bir şeyler yaptığından neredeyse tamamen emindi. Bu, kendisinininkinden de büyük bir günahı. Yeni bir kararlılıkla dolmuş olarak, ellerini ışımakta olan gökyüzüne kaldırdı. "Duyun beni tanrılar! Duyun beni, acının ve karanlığın güçleri! Eğer ona zarar vermiş olan biri varsa onu bulacağım. Ve onu yok edeceğim. İsterseniz beni cezalandırın, çünkü ellerim temiz değil. Ama benden intikamımı esirgemeyin."

Ne beş yüzyıllık yaşayan ölülüğü, ne de iki yüzyıllık yaşamı boyunca Jander böyle acıyla konuşmamıştı. Nefreti sözlerini zehirledi ve Toril'in iyi, temiz toprağı, kustuğu nefretten dolayı ayakları altında büzüştü. Ancak Toril'de yaşayan her şeyden daha yozlaşmış güçler de vardı. Ve bu güçler Jander'ın lanetini bir meyve özü gibi içtiler.

Bir liman şehri olduğu için sis Waterdeep'te sık sık görülürdü. Ancak Rıhtım Bölgesi'nin sakinleri yıllar sonra bile fısıldayan seslerle, o sabah beliren, meşum sisten söz edeceklerdi. Denizden, bir hayalet gemi gibi süzülerek gelmişti. Tüm sisler gibi nemli ve soğuktan ancak tekinsiz bir hali vardı. Uyumamış olanlar sis yanlarından geçtiğinde ya evlerine çekildiler ya da kayıklarında birbirlerine sokuldular. Hala yataklarında olanlar ise rüyaları kabusla dönüşürken uykularında dehşete kapıldılar. Sis sanki birisi tarafından yönetiliyormuş gibi, rıhtımın sokaklarından süzülerek batıya yöneldi. Liman bölgesini çabucak geçerek ardında puslu bir sabah bıraktı. Öğle güneşi garip sisin son kalıntılarını da sildi ve o akşamki günbatımı muhteşem oldu.

Jander, Toril'deki günbatımını ya da onu izleyen bulutsuz geceyi asla görmedi. Sis süzülerek geldiğinde, onu tamamen sardı. Tıpkı tüm ormanı örten garip sis gibi, ateşli intikam düşünceleri de Jander'ın zihnini kaplamıştı. Ancak yine de, mağarasına dönmek için çok az zamanı kaldığını fark edecek kadar bilinci yerindeydi.

Yarasa şekline dönüştü ve evim dediği, küf kokulu yeraltı inine doğru uçmaya başladı. Sis normal görüşü engelliyordu. Ancak yarasalar, nesnelere çarparak hassas kulaklarına geri dönen ince çığlıklar atarak yönlerini bulurlardı. Jander, yumuşak tüylü kanatlarını çırparak uçarken, attığı ince çığlıkların yankılarının geri gelmediğini şaşkınlıkla fark etti. Kararlı bir şekilde, bu gri, koyu siste kaybolmuş olabileceği düşüncesini önemsemeyerek uçmaya devam etti.

Endişe uyandıracak kadar uzun bir süre sonra bir yankı geri döndü. Jander yere konarak tekrar elf şekline dönüştü. Sis kalkıyordu. Geldiği kadar çabuk bir şekilde dağıldığında öyle farklı bir manzara ortaya çıktı ki, Jander gözlerine inanamadı.

Öncelikle, Jander şafaktan kaçmaktaydı. Oysa ayın durumuna bakılırsa henüz gece yarısı bile olmamıştı. Elfin yüzü asıldı. Ayda da bir yanlılık vardı. Ayrıldığında ay, yarımay halindeydi. Şimdiyse dolunaydı. Yıldızlar da yüzyıllar süren gözlemleri sonucunda öğrendiği takımyıldızlara hiç benzemiyorlardı. Her şey yabancıydı.

Neler oluyordu? Bir an için Jander, delilerin arasında çok fazla zaman geçirip geçirmediğini merak etti. Belki kendisi de aklını yitirmişti. Açıklaması ne olursa olsun, algılarının karar verebildiği kadarıyla artık Waterdeep'de değildi. Tanıyamadığı yıldızlara bakılacak olursa artık Toril'de bile değildi.

Hava ılık ve bahar kokularıyla dolu olmasına rağmen titredi.

Büyü.

Ay, bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyor, Jander'ın yeni çevresini aralıklı olarak aydınlatıyordu. Elf, buz tutmuş otlar yerine, bir yolun üzerinde durmakta olduğunu fark etti. Yol oldukça bakımlıydı ancak açıkça belli oluyordu ki sık kullanılmıyordu. Patikanın kenarlarındaki uzun ağaçların sarkan kocaman dalları üzerine üzerine gelir gibiydi. Bunlar elma ağaçlarıydı ve çiçek açmışlardı. Hafif rüzgar onları salladıkça, çiçeklerin yaprakları toprağa saçılıyordu. Yol ilerde bir geçide doğru yükseliyor, sonra da dik bir inişle aşağı dönüyordu. Jander tepeye yürüdü ve dikkatle vadiye baktı.

Vadide, sisten dev bir halka vardı. Jander durduğu yüksek yerden, halkanın ortasında bir kasaba olduğunu görebiliyordu. Yolun kuzeyindeyse, kasabanın üstüne tünemiş bir akbaba gibi duran ürkütücü bir şato vardı.

Acı dolu bir uluma havayı yırttı ve hemen ardından buna bir düzine kadar başka uluma eklendi. Sesler korkunçtu ve kaynakları her geçen an yaklaşmaktaydı. Kurt sürüsü Jander'ı endişelendirmiyordu. Bir kurtadam değildi, ama dört ayak üzerinde, burnunda av kokusuyla tepelerin üzerinde koşmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Henüz kendisine itaat etmeyen bir hayvanla karşılaşmamıştı.

Ulumalar arttı. Jander başını geriye doğru atarak, hafif rüzgarı buldu; havayı kokladı ve vahşi, misk'e benzer bir koku aldı. Sürü bir tepeden geçerken ay ışığı gözlerinde parladı. Muazzamdılar - gölgenin ve karanlığın büyük, tüylü hayvanları. Jander, keskin gümüşü bakışlarını sürü liderininkilere dikti. Kurt ve vampir bir an için birbirlerini süzdüler. Lider dönüp arkadaşlarına baktı sonra tekrar Jander'a gözünü dikti. Kafasını yan çevirip kulaklarını geri atarak durumu değerlendirdi.

Elf biraz şaşırılmıştı. Daha önce, verdiği zihinsel komutlara derhal itaat edilmişti. Jander gözlerini kıstı ve konsantrasyonunu arttırdı. *Gidin*, dedi onlara sessizce. İradelerini, kurnazlıklarını ve tehditlerini hissetti, ancak kurtlar itaat etmek için hiçbir harekette bulunmadılar. *Gidin!*

Sonunda güçlü hayvanlar sessizce gittiler ve gecenin içinde kayboldular. "Hoşça kalın, kardeşlerim," dedi Jander ve bir kez daha tek başınaydı.

Ay bir bulut tarafından yutuldu. Gece ölümcül bir hızla değişmişti. Elma çiçeklerinin beyazlığı, bir kefen gibi görünüyordu. Sert topraktan yapılma yol yılan gibi kıvrılıyordu. Her ne kadar güneşi özlese de, Jander bir karanlık sakiniydi ve ondan korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Yine de sırtında buzdan bir parmak gibi bir ürperti hissetti.

Bir zamanlar damarlarında sıcak kanın dolaştığı bir elfken, gölgelerin verdiği bu dehşeti tanıdı. O zaman bile Jander karanlığın kendisinden değil gözlerden gizlediklerinden korkuyordu. Şimdiyse kendisi o korkunç, gizli şeylerden biriydi. Yine de Jander bu garip yerde geceden korkmuştu. Ayaklarının altındaki toprak bile ona güven vermiyordu. Kurtlara, 'kardeşlerim' demişti ama bu sadece alışkanlıktandı. O kurtlarla arasında hiçbir yakınlık yoktu. Onları caydıracak irade gücüne sahip değildi. Sadece zevk için üzerine atlayıp onu parçalamak istediklerini biliyordu. Faerun'daki kurtlar, birkaç istisna hariç sadece basit birer hayvandılar. Karanlık gökyüzü altında yemek arayan gezginler, hepsi bu. Fakat bu meşum bakışlı, tüylü hayvanlar kötülükle doluydu.

Dikkatini yeniden, bulabildiği uygarlık belirtilerine yöneltti ancak gördükleri içini rahatlatmamıştı. Aşağıda gördüğü kasaba, şu doğadışı sis halkası tarafından hapsedilmiş gibiydi. Tepesinde dikilen şatonun ise tekin olmayan bir havası vardı.

Jander içini çekti. Nerede olduğu ya da buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona söyleyebilecek olanlarsa sadece kasabada ya da şatoda yaşayanlardı. Elf kasabayı denemeye karar verdi. Orada göze batmama şansı daha fazlaydı. Aniden elbiselerinin tımarhanedeki zavallı

kurbanlarının kanına bulanmış olduğunu anımsadı. Giysileri bu haldeyken kasabada ortaya çıkması kesinlikle olanaksızdı.

Jander lekelerin ne kadar kötü olduğunu görmek için gömleğine bir göz attı ve bu sürprizlerle dolu gecede yeni bir şaşkınlığa düştü. Giysileri tamamen tertemizdi. Onu buraya getiren her kim ya da her ne ise, buranın insanların arasına rahatça karışabilmesi için gerekeni yapmıştı.

Elf acı acı gülümsedi. Gözleniyormuş olduğuna dair garip bir hisse kapılmıştı. O zaman, izleyen her kimse, ona korkmadığımı göstereceğim, diye karar verdi. Pelerininin başlığını çıkarttı ve saçlarını salladı. Bir intikam yemini etmişti ve bunu yerine getireceği yer burasıysa öyle olsundu.

Zihni Anna'ya ait anılarla doldu ve kendinden emin adımlarla sislerin çevrelediği kasabaya doğru yürümeye başladı.

Üç

Evin sessizleşmesi sonsuzluk kadar uzun bir zaman aldı Anastasia, süslü yorganını çenesine kadar çekip uyur gibi ya parken bir yandan da deli gibi atan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu.

Ay ışığı panjurlardaki çatlaklardan süzülerek iyi döşenmiş odaya giriyor ve Anastasia'nın uyuyan kız kardeşinin yüzüne puslu ışık parçacıkları düşürüyordu. Ludmilla'nın faremsi yüzünde uykunun verdiği huzur vardı ve siyah saçları beyaz yastığın üzerine dökülmüştü. Çocuk henüz sadece on yaşındaydı ve Anastasia ile aynı odayı paylaşıyor olması, on yedi yaşındaki ablasının son birkaç haftadır yapmakta olduğu şeyi yapmasını oldukça güçleştirmişti.

Anastasia hafifçe döndü ve bekledi; birbirine sürtünen ince kumaşların hışırtısı sessiz odada neredeyse sağır edici bir gürültü çıkartmıştı. Sonunda, ne ebeveynlerinin odasından ne de alt kattaki uşakların bölümünden hiçbir ses duyulmaz olunca, genç kız en sade giysileri içinde tamamen giyinik olarak yataktan dışarı kaydı. Üzerinde keten bir bluz ve düz bir etek vardı.

Yatağının başucundaki masadan bir kurdele aldı ve saçını arkada topladı. Sonra da botlarını ayağına geçirdi. Şiltenin altına sakladığı ipi ararken avuç içleri terlemişti. Bir ara Ludmilla uykusunda inledi. Anastasia donup kaldı ancak neyse ki kız uyanmadı. Büyük kardeş rahat bir nefes aldı. İpin bir ucunu sıkıca yatağın gövdesine bağlayan Anastasia, elinden geldiği kadar sessizce panjurları ve pencereleri açtı ve ipin tamamını dışarı sarkıttı. Derin bir nefes alıp kısa bir dua okuduktan sonra, tüm cesaretini toplayarak aşağı inmeye başladı.

Petya'nın onu bekleyeceğini ummuştu ancak canı sıkılarak adamın ince silüetinin gölgelerin arasından belirmediğini gördü. Anastasia, gergin ve sinirli bir ifadeyle, ileri geri pencerenin önünü adımlarken bir yandan da türlü lanetler mırıldanıyordu.

Evin bu kadar yakınında beklemek tehlikeliydi. Babası aklına esip de temiz hava almaya çıkabilirdi ve onu yakalarsa diri diri derisini yüzerdi. Adamı, kel kafası terden parlarken ve çenesi titreyerek bağırırken gözünün önüne getirebiliyordu: "Kim olduğunu hatırla! Sen, kasaba reisinin kızıydın, sıradan bir fahişe değil!"

Hayır, burada kalmak felaketi davet etmek olacaktı. Anastasia daha fazla beklememeye karar verdi. Koşar adımlarla köyün karanlık sokaklarını geçerken, zayıf bir olasılık olmasına rağmen biriyle karşılaşması halinde kimliğini gizleyebilmek için kara pelerinine iyice sarınmıştı. Artık pek az kimse geceleri dışarı çıkıyordu. Kasaba reisinin kızı, ay ışığının onun için bir tehlike oluşturduğunun bilincinde, ancak en azından nereye gittiğini görebildiği için de müteşekkir olarak aceleyle ilerledi. Yoldan ayrıldı ve biraz tökezleyerek, üzerinde bitkilerin büyümüş olduğu patikayı takip etti. Bu patika, Petya'yla daha önce buluşmuş oldukları tepenin üstündeki taş çemberine gidiyordu.

Gece, her şey olduğundan büyük görünüyordu. Her ağaç sert bakışlı bir dev, her kaya garip şekilli bir tehditti sanki. Kasabanın yaşlıları, Barovia'nın geceleri de en az gün ortasında olduğu kadar güvenli olduğu zamanlardan bahsederlerdi. Dadı Yelena örneğin, Anastasia'ya demişti ki, "Geceleri en büyük tehlike, karanlık yüzünden göremediğin pislik birikintileriydi."

Anastasia kaygısına rağmen gülümseyerek çembere ulaştı ve bir taşın gölgesine oturdu. Annesinin Yelena'ya nasıl kötü baktığını ve Anastasia'yı yanından uzaklaştırdığını anımsıyordu ancak dadı onu güldürmüştü. Kızın nostaljik gülümsemesi solmaya başladı. Yelena'nın sözünü ettiği iyi zamanlar, daha yaşlı kadın doğmadan önce sona ermişti. Şimdi gece, Anastasia'nın düşünmek bile istemediği şeyleri barındırıyordu. Kurt sürüleri tarafından kelimenin tam anlamıyla parçalarına ayrılmış insanlar bulunmuştu. Bazıları, tüm kanı çekilmiş cesetlerden söz ediyorlardı. Hatta insanlar Kont Strahd aleyhinde mırıldanmaya bile başlamışlardı.

Kont Strahd. Sanki rüzgar bile bu ismi mırıldanarak bir ağaçtan diğerine uçturuyordu. Bir elma çiçeği yağmuru, bir hayalet gibi yere süzüldü. Anastasia titredi ve pelerinine daha sıkı sarındı. Sırtını bir çeşit güven duygusu veren geniş taşa yasladı. Bu yerin bir zamanlar kutsal bir yer olduğuna dair söylentiler vardı ancak artık sadece taşlardan oluşan bir çemberdi.

Anastasia düşüncelerini tekrar çingene sevgilisine yöneltmeye çalıştı. Yasak aşkları tehlikeli -ve heyecan vericiydi. Vistanilerin Anastasia'yı genç ve çalımlı Petya'ya çeken gizemli bir havaları vardı. Kara gözleri büyülü gibiydi; dokunuşu ise anlayışlı ve hünerliydi. Yürüyüşünde, babası tarafından ürkütülmüş ve tüm kasabanın tavırları tarafından örülenmiş Anastasia'nın şarap gibi içtiği bir özgürlük hissi vardı. Bazen Petya'ya mı, yoksa çingene yaşam tarzına mı daha fazla aşık olduğunu merak ediyordu.

Bir kurt uludu ve kızın tatlı düşüncelerini dağıttı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. "Haydi, Petya," diye fısıldadı.

Söylendiğine göre kurtlar Strahd'ın yaratıklarıydı. Anastasia, Barovia'nın efendisini sadece bir kez, birkaç akşam önce görmüştü ve bu kadarı da yeterli olmuştu. Kont, babası tarafından düzenlenen yıllık bahar kutlamasına katılmıştı. Strahd ince, uzun boyluydu, içe çökmüş siyah gözleri ve özenle taranmış siyah saçları vardı. Tertemiz, iyi dikilmiş, siyah bir elbise giymişti. Elbise, kan damlacıkları gibi görünen parlak kırmızı noktalarla süslenmişti. Kasaba reisi, en büyük kızını tanıştırdığında kont garip bir şekilde gülümsemiş ve Anastasia'yı, kızı oldukça rahatsız eden bir bakışla süzmüştü. Elini öptüğünde kız bağırılmak için tüm kontrolünü kullanmak zorunda kalmıştı; dudaklarının dokunuşu buz kadar soğuktu.

Bazıları kontun büyüyle uğraştığını söylüyorlardı. Diğerleri de ilgilendiği kadınların ortadan kaybolduklarını.

Anastasia, bir ses duyarak nefesini tuttu. Titreyen eliyle pelerinini sıkıca kavrayarak taşın içine girmeye çalışır gibiydi.

Ses tekrar duyuldu -ayak sesleri, yavaş ve dikkatli. Ona doğru geliyorlardı. Çemberin koruması

buraya kadardı. Birden aklına babasının kanı tamamen çekilmiş cesetlerle ilgili uyarıları geldi.

Bir el ağzının çevresini sardı.

Anastasia'nın korkudan yüreği ağzına geldi ve saldırgana karşı mücadele etmeye başladı. Korkunun verdiği güçle tekmeliyor ve tırmalıyordu. Aniden ay bir bulutun arkasından çıktı ve kız, bunun sadece Petya olduğunu fark etti, oğlanın yüzünde her zamankinden de geniş bir gülümseme vardı. Esmer yüzü, parlak boncuklarla süslü yeleşini ve kırmızı, bol pantolonunu da sönük gösteren ay ışığında, beyaz görünüyordu.

"Sen-" Anastasia nefesi kesilerek hıçkırırken, Petya kahkahalara boğulmuştu. Kız, küçük yumruğuyla adamın göğsüne vurarak üstüne atladı ve birlikte yere düştüler. Petya onu altına aldığı anda Anastasia, yüzü utançtan kıpkırmızı bir şekilde hala ona vurmaya çalışıyordu.

Başını kaldırarak adama ters ters baktı ama öfkesi hızla kayboluyordu. "Seni çılgın Vistani şeytanı!" diye tısladı ama bu kez sesi neşeliydi. Petya, kuklacının oyunundaki kötü adamların komik bir taklidini yaparak gözbebeklerini büyüttü ve kızı öpmek için eğildi.

Anastasia da onu öperken, hayal meyal, gecenin artık o kadar da soğuk olmadığını fark etti.

Bir saat kadar sonra Petya, Anastasia'ya isteksizce veda etmiş, kızın ipten, fazla yüklü bir yük atı çevikliğiyle yatak odasına tırmanışını izliyordu. İç geçirdi ve başını iki yana salladı.

Kasaba reisinin kızını sevdiği söylenemezdi. Gerçi kızı kesinlikle çekici buluyordu ve ayrıldıkları zaman onu özleyecekti ancak, ne o kızın ne de kız onun dünyasına uyuyordu. Kasaba reisi, kızının bir çingeneyle evlenmesine asla izin vermezdi. Muhafazakar Vistaniler ise Petya'nın kamplarına bir giorgio getirmesine katiyen razı olmazlardı.

Eh, hayat böyleydi işte. Güzel kokan havayı içine çekti ve bir köpeğin suyu silkelemesi gibi melankoliyi üzerinden attı. Mevsim bahardı ve kadınlardan başka tadı çıkarılması gereken şeyler de vardı. Ufak tefek olmasına rağmen oldukça güçlü olan Petya, çuval bezinden ağır bir torbayı sırtına attı. Kaygısız adımlarla Kurt'un İni'ne doğru yola koyuldu. Han, Petya'nın zekasıyla eğlendirilmeyi bekleyen müşterilerle dolu olmalıydı.

Kurt'un İni, en iyi zamanlarında bile fazla neşeli bir yer sayılmazdı. Beyaz boyalı, üç katlı bir binaydı ve saçakları çiçek desenleriyle süslenmişti. Ancak dış görünüşünün bu parlaklığı sadece içerinin basık havasıyla daha fazla zıtlık oluşturmaya yarıyordu. Her zaman gereğinden az lamba yanardı, bu yüzden de salonun karanlık bir görüntüsü olurdu. Şöminede yanan somurtkan ateş, odayı pek az aydınlatır; aydınlattığından daha da az ısıtırdı. Han, hala geceleri dışarı çıkmaya cesaret eden az sayıdaki müşterisinden pek az kâr ediyordu ve sonuç olarak her zaman hüzünlü bir şekilde تنها görünüyordu. Hancının kendisi de sinirli bir tipti. Kısa boylu ve tıknaz insanlarla dolu bu kasaba için fazla ince ve uzun boyluydu. Tanıdıklarına karşı yeteri kadar iyiydi ancak yabancıları şüpheyle karşılardı. Yine de tanıdığı bir para birimi olduğu sürece yabancıların parasını da kabul ederdi.

Eğer Petya yaşam konusunda biraz daha deneyimli olsaydı, ıslık çalarak avare bir şekilde içeri daldığında, handa bulunanların tavırlarındaki hafif değişimleri hissedebilirdi. Hatta şu anda olduğundan -on yedi yaşından- birkaç yaş daha büyük olsa, uygun bir süre kalıp sonra kendi insanlarının yanına, güvenliğe dönmeyi akıl edebilirdi. Ancak Petya gençti ve her şeyi bildiğinden tamamen emindi.

Genç Vistani, kasvetli, siyah köpekler arasında hoplayıp zıplayan, parlak gözlü, gösterişli bir tilki gibiydi. Bir adamın omzuna vurdu; diğeriyle tokalaştı ve çatık kaşlı hancının önüne geldiğinde tezgahın üstüne bir metal para koydu. "En iyi birandan bir bardak, mevsimin şerefine."

Hancı tek söz söylemeden Petya'nın önüne bir kupa bıraktı. "Sağlığınıza baylar!" Bir önceki saatin mutluluğundan damağı kurumuş olan Petya büyük bir yudum aldı. Gözleri, bir siluetin kararsız bir şekilde durmakta olduğu kapıya ilişti. "İçeri gel dostum!" dedi Petya, adama. Bu gece onun gecesiydi, fetih gecesi ve neşesi bir yabancıya bile kucak açıyordu. "İçecek içki varken hiç kimse yalnız başına kalmamalı!"

"Gerçekten de öyle, genç bayım," dedi yabancı ve içeri girerek Petya'nın yanına oturdu. Handaki tüm alçak sesli sohbetler kesildi ve müşterilerin hepsi, ağızları açık, altın rengi tenli yabancıya bakmaya başladılar. Bazıları kem göze karşı koruyucu işaretler yaparak aceleyle dışarı çıktılar. Diğerleri sadece gözlerini dikip bakmakla yetindiler. Ve bazıları da bu istenmeyen misafiri açık bir hoşnutsuzlukla süzdüler.

Jander'ın canı sıkılmıştı. Dikkat çekmeden bilgi toplama planını uygulayamayacaktı. Elf, Daggerdale'den ayrıldığından beri bu kadar düşmanca bir karşılama görmemişti. Neyse ki yanındaki şu geveze, çingene çocuk, hanın diğer müşterileri kadar ketum değildi.

"Belli ki uzun bir yoldan geliyorsunuz," dedi Petya. "Size bir mika ısmarlayabilir miyim? Bir Barovia spesiyalitesidir."

Barovia. Jander sevincini belli etmemek için kendisini zor tuttu. Demek bu garip yer Anna'nın geldiği ülkeydi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi kibarca. "Ben handa kalacak bir oda var mı diye merak ediyordum."

"Öyleyse konuşman gereken kişi benim, bu Vistani köpeği değil," diye gürlledi hancı, umursamaz görünen Petya'ya sinirli bir bakış atarak. "Git de içtiğin içkilerin hakkını ver Petya, ya da kampına geri dön."

Petya, Jander'ın kulağına eğilerek fısıldadı. "Eğer içki konusunda fikrini değiştirirsen teklifim hala geçerli. Bu kasabada yabancı olmanın ne demek olduğunu bilirim." Başıyla hancıya alaycı bir selam veren Petya, bar sandalyesinden inerek bir köşeye doğru kasıla kasıla yürüdü. Torbasını biraz karıştırdıktan sonra gülümseyerek geri döndü. Esmer ellerinde şaşırtıcı derecede çok çeşitte toplar, lobutlar ve meşaleler vardı. Meşalelerini duvarda asılı olanlardan ateş alarak yaktı ve meşaleler parıldamaya başladı. Bir haykırıyla, elindeki nesnelere ustaca havada çevirmeye başladı.

"Delikanlı yetenekli," diye yorumda bulundu elf. "Benim adım Jander."

Hancı, yabancıya ters ters baktı. "Üzgünüm. Size bu gece bir oda veremem."

"Hiç boş yer yok mu?"

"Yo, bir sürü boş yer var, ama günbatımından sonra asla müşteri kabul etmeyiz."

"Para veren gezginleri geri çeviren bir han ha?" dedi.

Jander tek kaşını kaldırarak. Dudakları da hor gören, alaycı bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

"Yarın sabah gel. Bunu o zaman tartışırız. Günbatımından sonra müşteri kabul etmiyoruz," diye tekrarladi hancı.

Jander adamı süzdü. Kaba konuşmasının ve düşmanca tavrının arkasında, adamdan korkunun demirimsi kokusu yayılıyordu. Jander kokuyu duyabiliyordu. Bu ülke hakkında yanılmamıştı. Bu küçük kasaba korku içindeydi. Odanın gölgeli bir köşesine geçerek, parlayan sarı saçlarının üzerine pelerininin başlığını çekti. Tüm duyularını açmış, dikkat çekmeden etrafındaki kısık sesli konuşmaları dinliyordu. Konuşmalardan bölük pörçük parçalar duyuyordu. "Şeytan... dışarı çıkma... Strahd..." Bu isim bir çok konuşmada geçti ve Jander onu her duyduğunda aynı korku kokusunu da yakaladı. Birkaç

değişik konuşmayı dinledikten sonra kendisine en yakın olana konsantre oldu.

Sık, siyah sakallı ve oldukça genç bir adam birasından bir yudum aldı. Gri saçlı, birkaç günlük sakalı olan arkadaşı sadece boş gözlerle dokunulmamış kupasına bakmaktaydı. "Ayrılmamalıydım," dedi daha yaşlı olan adam kısık sesle. Sesi acı doluydu.

Genç olan elini adamın koluna koydu. "Yüksek ateşe karşı her zaman tedbirli olmak gerek," dedi nazikçe. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun bunu baba. Ne kadar bulaşıcı olduğunu kim bilebilir ki."

Adam başını salladı, gözleri hala buğuluydu. "Öyle genç, öyle güzeldi ki," dedi acı dolu bir fısıltıyla. Hüzünlü gözleri doldu. "Benim küçük Olyam, zavallı yavrum."

Oğlunun yüzünde de acı, merhamet ve Jander'e garip bir şekilde yersiz görünen bir öfke vardı. "Ona söyleyen oldu mu?"

Yaşlı baba elleriyle gözlerini sildi. "Hayır. Kimsenin şatoya böyle bir haberle gitmeye cesareti yok."

"İddiaya girerim yakında duyar. Kontun bilmek istediği şeyleri öğrenmek için pek çok yöntemi vardır."

Aniden, yaşlı adamın yüz ifadesi kederli olmaktan çıkıp nefretle doldu. "Öldüğüne seviniyorum," dedi tükürürcesine.

"İyi ki öldü, böylece artık, ona, o soğuk elleriyle dokunamayacak."

"Baba," diye tısladı çocuk adamı sakinleştirmeye çalışarak. Yaşlı adam acı acı inlemeye başladı ve başka bir masadan iki adam gelerek oğluna, acılı babayı kapıya doğru yürütmesi için yardım ettiler. Diğer müşteriler sessizce seyrediyorlardı.

Jander, çingene çocuk Petya'nın gösterisini bitirdiğini fark etti. Tüm neşesi kaybolmuştu. Kara gözleri dikkatli ve tetikteydi. Çocuk görüldüğü gibi bir soytarı değil, diye düşündü Jander. Petya, gitmekte olan baba ve oğula bakmak için bez torbasından uzaklaşmıştı ve vampir bakarken müşterilerden biri Vistani'nin yanından geçip torbanın içine küçük bir para kesesi attı. Küçük, domuza benzer gözleri ve zalim bir ağzı olan sakallı adam, bir bira daha ısmarladı ve birasını alarak yerine geri döndü.

Jander tam bir şeyler söyleyecekti ki duraksadı. Dikkatleri üzerine çekmemek en iyisiydi. Her şeyi kendi olağan gelişimine bırakmaya karar verdi. Müşteriler yerlerine oturdular ve tekrar alçak sesle sohbet etmeye başladılar.

Petya meşalelerini tekrar yaktı ve havada çevirmeye başladı. Biraz sonra "Hırsız!" diye bir çığlık duyuldu. Birkaç adam, Jander'in onlardan beklemediği bir hızla, şaşırılmış çocuğu yakaladılar ve kollarım arkasına bükerek karnına birkaç sert yumruk indirdiler. Petya'nın meşaleleri yere düştü ve başka birileri yangın çıkmadan aceleyle onları söndürdü.

Kapı gürültüyle açıldı. Çenesinin altında gerdanı olan, iri, şişman ve uzun sakallı bir adam hızla içeri daldı. Üzerindeki giysiler diğer müşterilerin giydikleri gömlek ve yeleklerden çok daha kaliteliydi ve emirlerine uyulmasına alışık olduğu tavırlarından belliydi. "Reis Kartov," diye bağırdı ince sesli, ufak tefek bir adam. "Bu Vistani, Andrei'nin parasını çalmış."

Andrei, domuz gözlü ve zalim ağızlı adam, hararetle onayladı. Kartov kızgın bakışlarını, açıkça korku içinde olan çocuğa çevirdi. Yine de Petya dişlerini birbirine kenetledi ve gözlerini kendisinden çok daha iri olan adamın gözlerine dikti.

"Bu adam yalan söylüyor," dedi sakin sakin, sesinde Jander'ın burun deliklerini dolduran korkudan

eser yoktu. "Sadece biraz para kazanmak için gösteri yapıyordum. İftiraya uğradım. Ayrıca eğer para kesesini çalacak olsaydım," diye ekledi sırıtarak, "bunu ona fark ettirmeden yapardım."

Kartov'un eli aşağı indi. Petya'nın kafası vuruşun şiddetinden yana savruldu ve ağzının kenarından kan sızmaya başladı.

Keskin bir çığlık havayı yardı ve bir kız kendisini kasaba reisinin üzerine attı. "Baba, hayır. Kes şunu." Jander, soğuk bir kayıtsızlıkla, kızın yüzünde de dayak izleri olduğunu fark etti.

Babası kızı dikkate almadı ve onu kenara itti. Tüm hiddeti Vistani'ye yönelmişti.

"Bana zarar verirseniz halkım bunu hoş karşılamaz," diye uyardı Petya alçak bir sesle. Belli ki blöf yapmıyordu. Jander, adamlardan bazılarının huzursuz olduğunu fark etti. Görünüşe göre, Vistanilerin intikamı korkulan bir şeydi.

Ancak açıkçası, Kartov mantığını kaybetmişti. "Biz de dürüst insanlar soyulduğunda bunu hoş karşılamayız," diye kükreyerek yanıt verdi.

Kalabalıktan, "Asalım bu piçi," diye bir ses duyuldu. Jander bunu ilk kimin söylediğini tam olarak göremedi ama kalabalık çabucak tempo tutmaya başlamıştı.

Kartov, Petya'ya daha da yaklaştı. Sadece çingene ve vampir öfkeli babanın tıslayarak söylediklerini duydu. "Seninle işim bittiğinde keşke Ravenloft Şatosu'nda olsaydım diyeceksin. Kızıma ne yaptığını biliyorum."

Petya'nın normalde esmer olan yüzü soldu. "Hmmm," diye düşündü Jander birden her şeyi anlayarak. "Baba, hayır!" diye bağırdı kız. "Onun suçu yok." Kartov ona korkunç bir bakış attı. "Yediğin dayak yetmedi mi?" Jander olanları iğrenerek izliyordu. Elf, zorbalardan nefret ederdi ve belli ki kasaba tam bir zorba tarafından yönetilmekteydi. Bu öfkeli adamın, yaşlı babanın korktuğu o gizemli kişi olup olmadığını merak etti.

"Seninle sonra ilgileneceğim, Anastasia," diye devam etti

Kartov. "Şimdiyse aşığının ölümünü seyredeceksin."

Anastasia ağlamaya başladı. "Hayır! Petya!" Kartov'un adamlarından biri kızı yakalayarak sıkıca tuttu.

Jander elinde olmadan genç adamın sakin duruşuna hayran kaldı. "Barovia'lı Kartov," diye başladı çingene melodik bir sesle. "Bu gece yaptıklarından pişman olacaksınız. Boris Federovich Kartov, seni lanetliy-" Bu sırada birisi ağzına kirli bir bez parçası tıktı ve çocuk öksürmeye başladı. Lanet tamamlanmamış olmasına rağmen, müşterilerin bir kısmı artık reislerine yardım etmek konusunda tereddüt ediyorlardı. Fakat diğerleri, ebedi korkularını eyleme dökme fırsatından dolayı memnun görünüyorlardı.

Petya'nın kollarını arkasına büküp kendi parlak renkli fularıyla sıkıca bağladılar. Alay ederek ve lanetler okuyarak çocuğu kapıdan dışarı çıkardılar. Eşikten geçerken ayağı takıldı ve bağlı olan elleri yüzünden düşüşünü hafifletmeden sert bir şekilde kaldırım taşlarının üstüne yuvarlandı. Kalabalıktan pis bir kahkaha yükseldi. Kartov, çocuğu ipeksi siyah saçlarından çekerek tekrar ayağa kaldırdı. Petya acıyla yüzünü buruşturdu.

Açık han kapısından, parlak sarı bir ışık, kasabanın meydanına dökülüyor ve ay ışığının yumuşak ışıltısıyla bir zıtlık oluşturuyordu. Meydana bakan tüm evlerin ışıkları yanmıştı. Panjurlar aralandı ve kasaba sakinleri dışarıya meraklı fakat tedbirli bakışlar attılar.

Kalabalık, ortak bir şevkle çaresiz durumdaki Vistani'yi yarı iterek, yarı taşıyarak, gecenin içine

döküldü. Onu meydanın ucundaki darağacına götürüyorlardı. Domuz gözlü uşak, önden koşarak gitmiş, ilmeği kurbanı için hazırlamış ve kalabalık ona doğru yaklaşırken yüzünde pis bir sırıtışla beklemeye başlamıştı. Petya darağacına doğru yükselen son basamaklardan yukarı sürüklenerek çıkartıldı. Domuz gözlü adam boynuna ilmeği geçirirken hala mücadele ediyordu.

Kimse, elf yabancının kalabalıktan ayrılıp bir gölge gibi gecenin içinde kaybolduğunu fark etmedi. Fakat yaklaşan kurt sürüsünün sesini hepsi duydular.

Dört

Tıpkı avcıların yaklaşmakta olduğunu haber veren boru sesleri gibi, kurtların ulumaları da kendilerinden önce kasaba sokaklarını doldurdu. Vahşi sesleri, insanın kanını dondurabilecek tiz bir melodi halinde geceyi yarıyordu. Kurtların daha önce doğrudan kasabaya indikleri olmamıştı. Fakat Barovia'da fazla kurcalanmadan bırakılması gereken pek çok korkunç şey vardı.

Kasabalılar yaklaşmakta olan hayvanların önünde kaçıştılar. Kaçışları da, az önceki kana susamışlıkları gibi hep birlikteydi. Kalabalık düşe kalka ve feryatlar içinde, küçük evlerinin sağlayabileceği güvenliğe doğru dağıldı. Sesler yaklaşmaya devam etti.

Anastasia, kendisini tutan ellerin gevşemesinden yararlanarak kurtuldu ve darağacının merdivenlerine doğru fırladı. Kendi paniğini göz ardı ederek, titreyen parmaklarını Petya'nın bağlarını çözmeye zorladı. Ellerini her kim bağladıysa epey sıkı bir düğüm atmıştı. Fular Petya'nın etine girmişti ve Anastasia'nın düğümü çözmesi gerekiyordu. Tam Petya'nın ellerini kurtarmasına yetecek kadar gevşetmek üzereydi ki, babasının eli omzunu kavradı. "Anastasia, gel! Çabuk!"

Aynı anda tüylü, dev bir şekil gölgelerin içinden çıkarak tahta platforma sıçradı ve kendisini Kartov'un üzerine attı. Çenesi hala kapalıydı ancak vücudunun ağırlığı kurdun ve reisin platformdan aşağı sert taşların üzerine düşmelerine neden oldu.

Sıçrayışı kadar hızlı bir şekilde, hayvan Kartov'un üzerinden kalktı ve bacağından ısırarak, adamı evine doğru kovalamaya başladı. Kartov'un da daha fazla ısrara gereksinimi yoktu. Kızını seviyor olabilirdi ama kendi canını daha çok seviyordu.

Sekiz tane kurt, ulumaları avlamaya çalıştıkları kişilerin çığlıklarına karışarak meydanda koşuşturuyorlardı. Kaçan kasabalıları kovalıyor, kapanan kapıları öfkeyle tırmalıyor, panjurları inen pencerelerin önünde hoplayıp zıplıyorlardı. Bir tanesi tahta bir pencere pervazını korkunç dişleriyle yakalamıştı. Kiriş büyük bir çatırtıyla yarıldı ve kurt şaşkınlık içinde acı dolu iniltiler çıkarttı.

Koca hayvanlardan bir tanesi bile Anastasia'ya veya Petya'ya saldırmadılar.

Anastasia, fularla uğraşmaya devam etti ve sonunda Petya kurtuldu. Kızın elini tuttu ve birlikte basamaklardan aşağı indiler. Büyük bir dişi kurt hareketi fark etti ve hırlayarak tüylü başını onlara doğru çevirdi. Petya eğilerek handan çıkan adamlardan birinin düşürdüğü çatalı bir sopayı aldı ve Anastasia'yı arkasına çekti. Kararlı bir şekilde sopayı kaldırdı. Kurt yavaşça onlara doğru ilerledi. Bacakları gergin ve heybetli omuzlarındaki tüyler dimdikti. Kehribar rengi gözleri parlıyordu.

"Buna gerek yok, Petya," diye azarlayıcı bir ses duyuldu. Petya'nın nefesi kesilmişti. Jander hafifçe gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Sürü benim kontrolüm altında." Hayvanlara döndü.-"*Sakin ol kardeşim, sakın ol...*" Gri dişi, talihinden açık bir hoşnutsuzlukla yere oturdu. Yine de hala hırlıyordu ve kulakları kafasına yapışmıştı.

Jander etrafa bakarak sürünün geri kalanıyla göz teması kurdu ve isteksizce de olsa itaat edilen sessiz emirler verdi. *Teşekkürler kardeşlerim. Artık gidebilirsiniz.* Kurtlar tek bir vücut gibi ayağa fırlayarak gölgelere karıştılar. İnsan kokusunu hassas burunlarından atmak için başlarını sallıyorlardı. Birkaç saniye içinde onlardan geriye hiçbir iz kalmadı.

Petya ve Anastasia hayretten ağızları açık bir şekilde Jander'a bakıyorlardı. Sonra Anastasia usulca ağlamaya başladı. Gecenin gerilimi sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. Çingene çocuk, bir eliyle korumak istercesine ona sarıldı ancak kara gözlerini Jander'inkilerden ayırmamıştı. "Sen nesin?" diye sordu, Jander'ın kokusunu aldığı korkuyu hiç belli etmeyen bir sesle.

Jander alınmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. "Sadece başka bir ülkeden gelen bir gezginim. Bu gece burada yaşamınızı kurtardım, Petya. Güvenini kazanmak için bir yabancıнын daha ne yapması gerekli? Bana bu kasabada yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylemiştin. Yoksa unuttun mu?"

Petya kızardı. "Daha önce hiç senin gibi birine rastlamamıştım. Sana hala tam olarak güvenmediğimi söylersem beni hoş görmelisin. Yine de," diye kabul etti, "sana borçluyuz. Karşılığında senin için ne yapabiliriz?"

"Kasabanın geri kalanı kuşkulandıktan önce buradan bir an önce uzaklaşabilirsiniz. Anastasia," dedi vampir nazikçe, "Petya'ya veda etsen iyi olur. Nasıl karşılanacağını düşünürsek kasabayı bir daha ziyaret edeceğine sanmıyorum."

Gözyaşlarını bastırılmış olan Anastasia, sevgilisine acı dolu bir bakış attı. "Kurtarıcımız," dedi Petya, Jander'a hala kuşkulu gözlerle bakarak, "haklı sevgilim. Elveda. Sanırım halkım buradan planladığımızdan da önce hareket edecek." Hazin bir şekilde gülümsedi. "Bu kaçışın neden olacağı para kaybından ötürü, eminim ki sabah olmadan babam beni kırbaçlıyor olacak."

Petya kıza gerçek bir tutkuyla son bir kez sarıldı ve kız başını göğsüne dayayıp ağlarken nazikçe başından öptü. Sonunda Anastasia ondan uzaklaştı ve eliyle hafifçe yanağını okşadı. Sonra da kendisini toparlamak için derin bir nefes aldı.

"İyi kalpli efendim, size doğru dürüst teşekkür etmek için adınızı bile bilmiyorum." Sesi hafifçe titriyordu.

Jander, kasabalıların deliklerinden dışarı sürünüyor olabilecekleri endişesiyle etrafına göz gezdirdi. Görünüşe göre ufak numarası fazlasıyla işe yaramıştı. Tüm kapı ve pencereler hala sıkı sıkıya kapalıydı. "Adım Jander Sunstar."

"Öyleyse, Jander Sunstar, sana dostluk yemini ediyorum. Bu gece bizim için yaptıklarını asla unutmayacağım." Kız neredeyse gözyaşlarına yenilmek üzereydi ve alt dudaklarını ısırıyordu.

Tekrar ağlamaya başlamak istemediği için babasının evine doğru yürüdü. Petya'nın onu izleyen kara gözleri, her zamankinin aksine kasvetle doluydu.

"Gerçek aşkın, ha?" Jander bu kadar alaycı olmak istememişti ancak sözcükler ağzından öyle çıkıyordu.

Petya'nın iğnelemeyi fark edecek hali yoktu. Sadece esmer başını iki yana salladı. "Yo. Ama ondan hoşlanıyorum ve ona zarar gelsin istemem. Onda ruh var ve bu da bu kasabada ender görülen bir şey."

Jander'la yüzleşmek için döndü ve küçük yumruklarını kalçalarına dayadı. Onun boyunda biri için Petya fazlasıyla kendinden emindi. Yüzü yara bere ve kan içindeydi ama acıya aldırılmıyordu.

"Sana yaşamımı borçluyum. Biz Vistaniler böyle borçları hafife almayız. Jander Sunstar, her ne olursan ol, bu gece burada bana dostluk gösterdin. Ben de sana aynısını öneriyorum." Duraksayarak dudaklarını ıslattı. "Seni benimle kampımıza gelmeye davet ediyorum. Orada seni hak ettiğin şekilde, onurla ağırlayacağız." Eğilerek selam verdi.

Jander kendi kendine gülümsedi. Çingenenin güvenini kazanmayı başarmıştı. "Vistaniler'den Petya, kampınızı ziyaret etmekten onur duyacağım."

Zarif yanıt Petya'yı memnun etmişti. "Öyleyse gidelim," dedi gülümseyerek. "Bu taraftan," diyerek batıya doğru ilerlemeye başladı. Jander de takip etti.

Kasabanın ışıkları, çingene ve vampirin arkasında gözden kayboldu ve gece onları içine aldı. Evlerin çoğu kasaba sınırları içindeydi ancak toprak yolda ilerlerken Jander tek başına duran birkaç ev gördü. Koyu yeşil çimenlerin üzerinde hayaletler gibi görünen ufak bir koyun sürüsü vardı.

"Bana kendinden söz et, Jander Sunstar. Buralardan olduğunu sanmıyorum."

Jander gözlerini yol arkadaşına çevirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Burada yaşayan herkes kasabalılara benzer."

"Ama senin insanların da burada yaşıyor ve Barovialılar'dan oldukça farklısınız," dedi Jander.

"Biz gezginiz."

"Eh, pekala, ben de öyleyim."

Petya gülümsedi. Beyaz dişleri ay ışığında parladı. "Herhalde dediğin gibidir. Sizin ırkınızın adı ne?"

"Ben bir elfim," diye yanıtladı Jander. İsim, çingenenin Jander'ı şaşırtacak kadar sevinmesine neden olmuştu.

"Seninle tanıştığıma gerçekten çok mutluyum. Daha önce hiç elf görmemiştim. Yine de," diye ekledi Petya, kendisini önemli gören bir ifadeyle, "hikayeleri duydum." Jander kendi kendine gülümsemeden edemedi. Petya'nın dinlemiş olduğu hikayeleri duymak için neler vermezdi. "Öyleyse seni sisler getirmiş olmalı."

Jander şaşırmıştı. Kendisini sarmış olan kalın sisi çok iyi hatırlıyordu, ama Barovia'ya gelmesine bunun neden olduğunu tahmin edememişti. "Bu sık sık olur mu?"

"Hayır. Ama duyulmamış şey değildir. Biz kendimiz de sislerde yolculuk ederiz. Halkım sadece kısa bir süredir burada."

Durdu ve eliyle işaret etti. Önlerinde Jander'ın daha önce kasabaya girerken içinden geçtiği esrarengiz sis vardı. Sanki kötü yaratılışlı bir canlıymış gibi hareket eden ve nabız gibi atan, koyu gri bir duvardı. Birkaç saat kadar önce kasabaya gelmek için sisin içinden geçmek Jander'ın hiç hoşuna gitmemişti, ancak sisin vampire herhangi bir zararı dokunmamıştı.

Petya esmer elini, kırmızı pantolonunun kocaman ceplerinden birine daldırdı ve morumsu bir sıvıyla dolu iki ufak şişe çıkarttı. "Bunları iyi ki çantama değil de buraya koymuşum değil mi?" Şişelerden birini Jander'a uzattı; kendi şişesinin tıpasını küçük bir plop sesiyle açtı ve içindekileri son damlasına kadar içti. Jander kendi elindekini inceleyerek ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Sıvıyı içemezdi. Orası kesindi.

"Haydi, haydi!" dedi Petya azarlarcasına. "Bu iksis sisten güvenli bir şekilde geçmeni sağlayacak."

"Niye, sis tehlikeli mi?"

Petya ona şaşkın şaşkın baktı. Sonra omuzlarını silkti. "Sen sislerle geldiğin için bilmemen doğal. Bu ölüm sisidir. Zehirli.

"Bu da..." elindeki artık boşalmış olan şişeyi kaldırarak, "seni onun etkilerinden korumak içindir."

Jander bir an duraksadı, sonra da sıvıyı içermiş gibi yaptı. Ancak sisin içine girdikleri ve Petya artık onu göremediği an, ağzındaki sıvıyı geri tükürdü. Sis ona zarar vermemişti çünkü o nefes almıyordu. Zehir, zaten ölü olan birisine bir zarar veremezdi. Sis, nemli kollarıyla onları kucakladı. İnce parmaklarını yüzlerinden başlayıp sırtlarından aşağı hafifçe gezdirdi. Jander ısı görüşü olmasa Petya'yı birkaç dakika içinde kaybederdi. Petya'nın ıssısının kırmızılığına konsantre oldu ve onu takip etti. Birkaç dakika sonra sis azaldı ve tamamen yok oldu.

"Bu... hiç tekin değil," dedi vampir.

"Barovia'da tekin olmayan çok şey vardır," diye yanıtladı çingene ciddiyetle.

"Yaa, bana Barovia'dan söz etsene. Ben-" Jander cümlesini tamamlayamadı. Zehirli sisin içindeyken çevrelerindeki her şeyden tamamen kopmuşlardı, öyle ki dışarıdaki sesleri bile duymamışlardı. Şimdiyse elf az ötede akan suyun sesini duyabiliyordu ve patikanın ilerisine doğru baktı. Patika dosdoğru, hızlı akan koyu renkli bir nehrin üzerinde duran küçük tahta bir köprüye gidiyordu. Ve diğer tarafta ormanın içine doğru dönerek devam ediyordu. Jander'ın kendinden emin adımları yavaşladı. Bu arada zihni hızla çalışıyordu. Bir vampir olarak akan bir suyun üzerinden geçmesi mümkün değildi. Petya hala onun canlı bir varlık olduğuna inanıyordu. Elf -dolayısıyla da bu dünyanın dışından, ama canlı. Akan suyun sesi, onunla alay eder gibiydi.

"Bir şey mi oldu?"

Biraz daha yaklaştılar. "Bir... itirafta bulunacağım. Küçükken neredeyse bir nehirde boğuluyordum. O zamandan beri nehirlerden ölümüne korkarım. Kampınıza giden başka bir yol yok mu?"

Petya şüphelenmiş görünüyordu. "Köprü sağlam, seni temin ederim, bak," dedi ve bir tavşan gibi koşarak tahta köprünün ortasına kadar gidip geri geldi. "Seni güvenli bir şekilde karşıya geçireceğim." Dudaklarında hin bir gülümseme belirdi. "Benden sana güvenmemi istedin, ben de bir Barovia gecesinde bir yabancıyla birlikte yürüdüm! Şimdi de sen bana güven."

Elf, Petya'nın yansıması olmadığını görmemesine dikkat ederek, aşağıya, hızla akan sulara bir göz attı. Nehir, vampirin içinde bulunduğu çıkmaza aldırış etmeksizin köprünün altında çalkalana çalkalana akıyordu. Kurt şekline dönüşebilse bile atlayamayacağı kadar genişti. Hayır, suyu geçemeyecekti. Birkaç yüzyıl önce bir kez denemiş ve acıdan iki büklüm bir şekilde yere yığılmıştı. Şimdiyse, en azından Petya'ya fobisinin gerçek olduğunu göstermek için tekrar denemek zorundaydı.

Elf yavaşça uzanarak Petya'nın uzattığı eli tuttu. Petya'nın diğer elinin destek olmak için sırtına dolandığını hissetti. Çingene ve vampir, birlikte köprüye ihtiyatlı bir adım attılar. Jander acıyla inledi ve hemen kendini toprağa geri attı. Yapamayacaktı. Daha ne olduğunu anlayamadan kendisini Petya'nın sırtında buldu.

"Petya-"

"Borç borçtur, *giorgio!*" İnce yapılı delikanlı şaşkırtıcı ölçüde güçlüydü. Hızlı ve emin adımlarla, Jander'ı rahatça taşıyarak köprüden geçti. Jander geçerlerken aşağıya baktı ve suda yansıyan ay

ışığının gümüşü parıltısını gördü.

Petya diğer uca ulaştı ve Jander yere indi. "Çok naziksin," dedi çocuğa. Petya iltifata omuz silkti.

"Bana rastlaman iyi oldu," dedi Vistani yollarına devam ederlerken. Sık bir orman çevrelerini sarmıştı ve Jander, Petya'nın da en az kendisi kadar ses çıkartmadan yürüdüğünü fark etti. "Şimdiye kadar çoktan kasabalıların ödünü kopartmış olurdun. Anladığım kadarıyla bir sihirbazsın."

Jander'in buna canı sıkılmıştı ancak kurtlar üzerindeki kontrolü için iyi bir açıklamaydı. "Öyle denebilir."

"Böyle şeylerden anlarım. Kasabalılar korkaktırlar. Senin yaptığın gibi büyüler çoğunlukla *akaralar* tarafından yapılır." Jander sözcüğü bilmiyordu ve tek kaşını soran bir ifadeyle kaldırdı. "Akara?"

"*Nosferatu*," diye açıkladı Petya. "Vampirler. Yaşayanların kanlarıyla beslenen yaşayan ölümler." Elini kalbinin üzerine götürerek hızla bir korunma işareti yaptı. İşaret, Petya'nın kullandığı sözcük kadar yabancı olmasına rağmen, Jander'in irkilmesine neden olmuştu. Neyse ki Petya bunu fark etmedi.

"Ha, anlıyorum," diye yanıtladı Jander. "Haklısın, gerçekten de karşılaştığımız için şanslıyım. Bana bu dünyadan biraz daha söz et. Barovia kasabanın adı mı?"

"Evet, aynı zamanda ülkenin de adı." Yere doğru bükülmüş bir sıra elma ağacının altından geçtiler. Ağaçların güzel çiçekleri çarpık duruşlarıyla bir tezat oluşturuyordu. Petya bir an durdu, sonra sıçrayarak çiçekli bir dalı yakaladı. Dal durgun gecede büyük bir çatırtı ile kırıldı ve elinde kaldı. Delikanlı, çiçeklerin kokusunu derin derin içine çekti ve gülümsedi.

"Kız kardeşim için," diye açıkladı. "Çiçekler öfkelerini dindirir, değil mi?" Jander'a sinsi sinsi göz kırparken gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Bir hanımın var mı, Jander? Arkadaşlıkları çok iyi olabiliyor ama bazen çok konuşuyorlar."

Jander sabırsızlanmaya başlıyordu. Çocuk eğlendiriciydi, evet, ve Jander eğlenmeyi çok uzun zaman olmuştu. Ancak Petya'nın boynunu ipten kurtarması eğlenmek değil, bilgi içindi. "Handa, Strahd ismini ve Ravenloft Şatosu diye bir yerden söz edildiğini duydum."

Petya'nın değişken yüz hatları şimdi çok ciddileşmişti ve Jander korku kokusu alıyordu. "Bu tür şeylerden karanlıkta bahsetmeyelim," dedi çabucak. "Bunları yarın konuşuruz."

"Bu gece," diye ısrar etti Jander.

Elfin sesindeki bir şey Petya'nın ona daha yakından bakmasına neden olmuştu. "Pekala," dedi çocuk kısık sesle. "Gerçi bu tür karanlık şeylerden hiç bahsetmemek en iyisi ama... Kont Strahd Von Zarovich, bu ülkenin efendisidir. Evi, Ravenloft^[3] Şatosu'dur. Bir zamanlar kudretli bir savaşçıymış, ama şimdi büyüyle uğraştığı söyleniyor."

Büyü. Hiç peşini bırakmayacak mıydı? Jander tiksintiyle var. "Korkmuyor musun?"

Tükürmemek için kendisini zor tuttu. Bu berbat yerin efendisinin bir büyücü olması kötü talihin bir darbesiydi.

"Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Öyle olmalı. Herhangi bir ölümlünün yapabileceğinden çok daha uzun süredir buralara hükmediyor."

"Ne kadar zamandır?"

Petya omuz silkti. "Bilmiyorum. Biz, Barovialı değiliz. Tarihi ile çok yakından ilgilenmeyiz."

Jander bir an çevredeki gariplikleri düşündü. "Sis onun emrinde değil mi?"

"Kasabanın çevresindeki sis. Evet. Onun kontrolünde. Ama seni bu ülkeye getiren sisler kimsenin emrini dinlemezler."

"Olya kim?"

Petya ona yine gözlerinde şüphe kıvılcımlarıyla baktı. "Senin de duymuş olduğun gibi ölmüş olan bir kız. Senin ilgini çekecek bir konu değil." Tiz bir cıvıltı, Jander'ın yukarı bakmasına neden oldu. Uykusundan uyanmış, küçük, gri-beyaz bir kuş, tekrar uykusuna dönmeden önce parlak gözleriyle onu süzdü. "Bu kuşa iyi bak, Jander. O bir vista chiridir. Bunlardan birini gördüğünde Vistanilerin fazla uzakta olmadığını anlarsın. Atalarımızın ruhları oldukları ve bize göz kulak olmak için bizi takip ettikleri söylenir. Gel, burada patikadan ayrılıyoruz. Bildiğim kestirme bir yol var."

Petya ormanın içine döndü. Jander onu izledi. Başlarının üstündeki kalın ağaçlar ay ışığının çoğunu kestiği için burası oldukça karanlıktı. Gölgelelerin düştüğü orman tabanı ise birbirinin üzerinden geçen dev köklerle doluydu. Ancak Petya, zorlu zeminde kendinden emin adımlarla ve güvenle ilerliyordu. "Kasabalılar geceden korkar gibiler," diye söze girdi Jander, "ancak sen bir kahraman gibi yürüyorsun, Petya. Bu diyarda kurtlar "Kurtlarla sen konuşursun, Jander ve kendisine saygısı olan hiçbir haydut bir Vistani'ye saldırmaz." Omzunun üzerinden geri bakarak sırtıttı. "Tüm Vistaniler Kem Göz atabilirler. Doğal olmayan tehlikelere gelince, bu yerin güçlerinin benim üzerimde etkileri yoktur. Strahd bu yüzden-" Durdu ve bir lanet mırıldandı. "Dilimi çözüyorsun elf ve bu da pek iyi bir şey değil. Yeteri kadar konuştum. Belki de gereğinden fazla. Haydi biraz da sen bana kendi ülkenden söz et."

"Evermeet denilen ve yalnızca benim ırkımın yaşadığı bir yerde doğdum. Ne kadar uğraşsam da, o güzelliği sana anlatamam. Flüt çalar, şarkılar söylerdim ve yazları korularda danslar olurdu. O zamandan beri öyle bir şey görmedim." Jander'ın sesi sertleşti. "Ve inan bana Petya, ben çok şey gördüm."

Petya ona araştıran bir bakış attı. "Sana inanıyorum, elf," dedi yumuşak ve içten bir sesle. "Bu akşam ruhundaki yaraya bir merhem bulabilirsin."

Jander, Evermeet'den söz ederken, o ve beklenmedik dostu Barovia ormanlarının koyu karanlığının içinde ilerliyorlardı. Petya saygılı bir sessizlik içinde dinliyordu. Belki de elfin melodik sesindeki hüznü çınlama dikkatini çekmişti. Nehri sağlarına alarak yürüdüler. Ormanın derinliklerine girdiklerinde, nehrin sesi hafifliyordu. Sonunda suyun sesi yerini at kişnemelerine, köpek havlamalarına ve insan konuşmalarının uğultusuna bıraktı.

Üzerlerine yıkılacak gibi duran ağaçların gölgelerinden çıktılar. Jander, uzak ateşlerin ışıltısını görebiliyordu. Keskin elf görüşü ve bir vampir olmanın verdiği yetenekleri sayesinde birkaç düzine kadar karavan sayabildi. Arabalar canlı renkler ve yaratıcı şekillerle süslenmiş cazcaflı şeylerdi. Kampın kenarında çingenelerin hayvanları, çok sayıda at, tavuk ve keçi vardı ve ateşlerin çevresinde gölgeli şekiller dolaşıyordu.

Ancak elfin dikkatini ilk çeken şey, bu davetkar manzara değildi. Kampın kuzeyinde dev bir kayalık yükseliyordu. Soğuk, ince ışık noktalarıyla lekelenmiş gökyüzü karanlıktı ancak önünde duran siluet daha da karanlıktı. Sarp kayalıkların tepesini tüyler ürperten bir şato taçlandırmaktaydı. Jander bunun, Barovia'da ilk belirdiğinde yoldan gördüğüyle aynı yapı olduğunu fark etti. O zamandan beri merak içindeydi. Artık onun karanlık kimliğini öğrenmişti.

Petya onun bakışlarını takip etti. "Evet," dedi sessizce, "orası Ravenloft Şatosu. Kont Strahd orada yaşar."

Beş

Maruschka çocuklardan hoşlanmazdı.

Lara, bebeğine bakmasını istediğinde nazikçe reddetmenin bir yolunu bulamamıştı. Şimdi genç Vistani kadını tahta bir taburenin üzerinde oturmuş, kollarında mutsuz çocuğu tutuyor ve Lara kocasıyla zarif bir biçimde dans ederken fırtına bulutları kadar karanlık bir suratla somurtuyordu. Maruschka ateşin titreyen ışığında çocuğun boğazına tıktığı pancar çorbasını üzerine tükürmüştüğünü görebiliyordu. Huysuz çocuk, Maruschka'nın kalın, siyah saç örgüsünün ucunu ağzına sokmaya kalkıştığında, kız, arkadaşlığın da bir yere kadar olduğuna karar verdi.

Kara gözlerinden şimşekler çakararak dansçıların arasından Lara'ya doğru ilerledi ve çocuğu kucığına tutuşturdu. "Al şunu," dedi sertçe, Vistani dilinde. "Bu gece bir kez daha üzerime kusamaz."

Lara ve kocası güldüler ve Maruschka uzaklaşırken çocuklarına sarıldılar. "Ah, tanrılar ona bir bebek verselerdi hata ederlerdi," diye kıkırdadı Lara, arkadaşının arkasından şefkatle.

"Yaa," diye onayladı kocası, çocuğunu kucığına alıp yanağına bir öpücük kondururken. Çocuk mutlu mutlu mırıldandı ve babasının kucığında hızla uykuya daldı.

Maruschka'nın ani öfkesi, onu çingene kampını çevreleyen ateş halkasına kadar götürdü. Parlak siyah saç örgülerinden birine parmağıyla vurdu ve önce patikadan aşağı, sonra da kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Küçük kardeşi Petya her zamanki gibi kasılarak ve övünerek gideli dört saat olmuştu. Dört saat başını bir sürü belaya sokması için yeter de artardı bile.

Maruschka bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Sezgilerinin verdiği işaretlere her zaman dikkat ederdi çünkü genellikle doğru çıkarlardı. Kamptakilerin çoğu, kısmi Görüş'e sahiptiler. Lara, örneğin, kartlarla fal bakardı ve Keva da bazen gelecekte olacakları doğru olarak haber veren gaipten sesler duyardı. Ancak Maruschka tam Görüş'e sahipti. Kendi kuşağında, bu özellikle kutsanmış -ya da lanetlenmiş tek kişi oydu.

İster bir fincan su, ister bir kristal küre, isterse de bir ayna olsun, her tür yüzeyde geleceği okuyabilirdi. Kartlar her zaman ona soru soranın kaderi hakkında bir şeyler söylerdi. Tıpkı çay yaprakları gibi. Ayrıca Maruschka el ve yüz falı da bakabilirdi ve bazen de, bir şeyler aniden aklına geliverirdi. Bu güçleri onu kabiledede saygı duyulan biri yapıyordu ama zaman zaman, yirmi yaşındaki ince yapılı genç kız, sadece sıradan bir Vistani olmayı istiyordu. Şu anda Görüş'ünün ona tek söylediği, Petya'nın başını belaya sokmuş olduğuydu.

"Birazdan dönecek kızım, korkma," diye kuru bir ses geldi yan tarafından. Maruschka yerinden sıçradı, sonra dönerek Madam Eva'ya selam verdi. Yaşlı kadının fark edilmeden yaklaşmak gibi rahatsız edici bir huyu vardı. Arkasından konuşmamak akıllıca bir hareketti. Bazıları arkasından düşünmenin bile akıllıca olmadığını söylüyorlardı. Maruschka bunu söyleyenlerin haklı olduğunu

düşündü.

Kimse Madam Eva'nın kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, o da hiç söylemezdi. Vücudu kırılğan ve yüzü güneşte uzun süre bırakılmış Barovia erikleri gibi kırış kırış olmasına rağmen, sırtı hala dimdikti. Uzun beyaz saçlarını toplamazdı ve onlar da arkasında ay ışığı gibi uçuşurlardı. Eva'nın gözleri parlak ve hızlıydı. Görüş'ü de hala keskindi. Dişlerinin çoğu dökülmüş olmasına ve sadece lapayla beslenmesine rağmen, hala kabilenin en güçlü kişisiydi ve kimse onunla çatışmaya cesaret edemezdi. Maruschka, kehanet yeteneklerini Eva'nın katı gözetimi altında geliştiriyor ve yaşlı kadın Görüş'ünü kaybettiğinde kabilenin Kahin'i olacağını biliyordu.

Maruschka'nın endişeleri azaldı. Biliyordu ki eğer Eva, Petya'nın sağ salim eve döneceğini söylemişse çocuğun başına kötü bir şey gelmiş olamazdı.

"Evet, Petya bir tanrı kadar şanslı gerçekten. Gittiğimiz kasabaların yarısında insanlar ellerinden gelse kafasını bir çubuğun ucuna geçirirlerdi," dedi Eva'ya. Kocakarı kulak tırmalayıcı bir sesle güldü. "Ama endişelenmeden edemiyorum," diye ekledi genç olan. "Tehlikeyle, o kızlarla flört ettiği gibi flört ediyor. Öyle aptalca riskler alıyor ki."

"Aynısını benim için de söyleyenler oldu, yavrum," diye hatırlattı Eva. "Ravenloft Şatosu'ndan asla sağ çıkamayacağından emin olan bir kız hatırlar gibiyim."

Şimdi gülme sırası Maruschka'daydı. "Strahd, gerçekten şeytanın ta kendisidir, nine."

"Öyle de olsa halkımıza karşı iyi davrandı. Eğer bir gün sadakatin ikiye bölünecek olursa şunu hatırlasan iyi edersin yavrum; bu ülkede yataklarımızda rahat uyuyabiliyorsak, bunu Strahd'ın cömertliğine borçluyuz "

Birden Maruschka'nın gururlu, yaşlı, çingene kadına olan sevgisi kabardı ve büyükannesine sarıldı. "Ve de benim ninemin akıllılığına."

Eva dişsiz ağızıyla sırıttı. "Bu da var, tabii," diye onayladı. Sonra aniden yaşlı kadının suratı asıldı. "Petya geliyor," dedi.

"Ve bir başkası daha"

"Genç sevgililerinden birini daha getirmiştir," dedi Maruschka küçümsemeyeyle patıkaya doğru bakarak. Gerçekten de iki kişi kampa doğru yaklaşıyordu ama Petya'nın yanındaki şirin bir genç kız değildi. Çingene kız daha önce bu yabancı gibi birini hiç görmemişti.

Maruschka, Eva'nın şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydu. "Halk'tan biri,"^[4] dedi yaşlı kadın kısık sesle. Maruschka, Eva'nın bu terimle ne kastettiğini anlamamıştı. Büyükannesine bunu sormasına fırsat kalmadan Petya son sürat onlara doğru koşmaya başlamıştı. Maruschka Petya'nın yüzünün yaralı halini görünce bir an nefesini tuttu. Çocuk, Eva'yı görünce kayarak durdu.

"Selamlar, Nine," dedi kibarca ve eğilerek selam verdi. Eva ona bakmadı bile. Keskin gözleri biraz uzakta beklemekte olan yabancıнын üzerindeydi.

"Elf niye senle birlikte gelmiyor?" diye sordu.

"Petya, ne oldu sana böyle?" diye bağırdı Maruschka.

Çocuk ikisine de aldırış etmedi. "Öncelikle Nine, hatırlıyor musun bana Olya İvanova'ya göz kulak olmamı söylemiştin. Bu gece yüksek ateşten öldü."

Artık Eva torununa bakıyordu. Parlak gözleri kısılmıştı. "Emin misin?"

"Babası ve ağabeyi handa oturuyorlardı. Yaşlı İvan üzüntüsünden çıldırmış gibiydi." Eva birden

çok yorgun göründü. Petya kadının tavrındaki ani değişimi fark etmişti. "Sana söylemekle iyi ettim mi?" diye sordu.

Eva başıyla onayladı. "Evet, yavrum. Gerçi hiç de iyi bir haber değil ama, bilmeye değer bir şey. Şimdi," daha önceki tavrını tekrar kazanmıştı, "giorgioyla ilgili soruma cevap ver."

"Söylediğine göre onun insanları arasında, davet edilmeden yaklaşmak hoş karşılanmazmış."

"Tel Quessir arasında böyle bir kural olduğunu hiç duymamıştım," diye yanıtladı Eva sertçe. "Her neyse, o bir giorgio ve kampımıza gelemez."

"Lütfen nine, bu gece yaşamımı kurtardı."

"Petya, yine neler yaptın?" Maruschka'nın ince siyah kaşları çatılmıştı.

Petya hızlı hızlı ve biraz da utanarak gecenin olaylarını anlattı. Jander'ın güçlerinden bahsettiğinde Eva tek kaşını kaldırdı ve dudağının köşesi bir gülümseme ile hafifçe kıvrıldı. "Pekala," dedi beklenmedik bir şekilde. "Gelebilir."

Petya, yara bere içindeki yüzüne rağmen gülümsedi ve yol arkadaşını almaya gitti. "Giorgio'nun ırkını biliyor gibisin," dedi Maruschka, Eva'ya.

"O bir altın elf. Gündoğumu elfi de denir. Toril diye bir Dünyadan geliyor. Elfler saygıdeğer ve onurlu bir ulustur. Ancak onlardan birinin burada ne işi var merak ediyorum. Petya haklı. Çocuklarımızdan birini kurtarmış. Bu durumda misafirimizdir -ama sadece bu gecelik." Parlak renkli şalını omuzlarına attı. "Geç oldu. İyi geceler çocuğum."

"Nine, yabancıyla tanışmak istemiyor musun?" Eva beyaz saçlı başını iki yana salladı. "Yok. Bu yaşlı kemikleri yatağa yatırmam gerek. Ona, şelalelerin oradaki mağarada kalabileceğini söyle," diye de ekledi.

Maruschka başıyla olur işareti yaptı ama hiçbir şey anlamamıştı. Dikkatini yeniden, kendisine doğru bir kedinin sessiz zarafetiyle yürümekte olan, Petya'nın yeni arkadaşına yöneltti.

Adam orta boylu ve ince yapılıydı. Yüz hatları düzgün ve zarifti. Gümüş rengi gözleri kocaman ve dikkat çekiciydi. Ten rengi Maruschka'yı büyülemişti. Kendisini adama dik dik bakarken buldu. Buna engel olamıyordu. Bu giorgio Maruschka'nın bu güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

"Jander Sunstar, bu, kardeşim Maruschka," dedi Petya.

Jander kibarca eğildi.

"Hanımefendi, benim için bir onurdur."

Maruschka kızardı, ki bu pek sık başına gelmezdi. Kendisini evrenin merkezi gibi hissetmişti. Giorgio'larla pek fazla karşılaşmamıştı ve Vistani tarzı kaba hitap şekline ve üstü kapalı saygıya alışıktı. Elfin zarafeti yeni bir şeydi ve hoşuna gitmişti.

Eğlencesi, ateşin başından gelen bir bağırıyla kaba bir şekilde yarıda kesildi. Ve daha ne olduğunu anlamadan arkasında büyük bir kalabalık belirmişti. "Bu giorgio kim?" diye sordu babası, Vistani dilinde.

"Bir elf, baba. Bu gece Petya'yı asılmaktan kurtarmış.

Nine onu misafir etmemiz gerektiğini söyledi." Kısa süren hoşnutsuz bir mırıltı oldu ancak Eva'nın sözüne her zaman itaat edilirdi ve kalabalık Jander'ı aralarına almak için isteksizce açıldı.

Vampir nasıl karşılanacağı konusunda kuşkuluydu. Çingeneleri biraz mesafeli bulmuştu ama Barovialılar gibi düşmanca değillerdi. Petya onlarla kendi dillerinde hızlı hızlı konuştu ve Jander,

yüzlerdeki ifadelerin önce şaşkınlığa sonra da memnuniyete dönüşmesini izledi. Eller uzatıldı ve kuşkulu bakışlar yerini hoş geldin gülümsemelerine bıraktı. Jander de ihtiyatlı bir biçimde onlara gülümsedi. Birkaç kişi kollarına girdi ve ateşin başında, oldukça canlı sohbetin ve kahkahanın olduğu özel bir yere oturtuldu.

Çocukların ayaklarının dibinde toplanmasıyla Jander birden kendisini ilginin odağında buldu. Hiç utanmaksızın, gri pelerinine dokunmak, küçük, kirli ellerini saçlarında gezdirmek ve sivri kulaklarını çekmek için ona doğru uzanıyorlardı. O kadar aniden hücum etmişlerdi ki, Jander içgüdüsel olarak geri çekilip etrafını saran kızları ve oğlanları kendisinden uzaklaştırdı.

Maruschka çocukları azarladı, onlar da dağıldılar. Daha cesur olanlardan birkaç tanesi biraz oyalanıp geri gelerek, altın giorgiodan biraz daha uzağa oturdular. "Onları korkutmak istememiştim," diye özür diledi Jander. "Son yıllarda pek fazla insanlarla birlikte değildim, özellikle de çocuklarla."

Maruschka, tahta sıraya onun yanına oturarak omuz silkti. Bluzu sıyrılarak esmer omuzlarından birini açığa çıkardı. "Benim de canımı sıkıyorlar," diye itiraf etti küçük bir gülücükle. "Hayvanlar daha iyi. Hiç olmazsa onlar eğitilebiliyorlar."

Jander hafif bir öksürük sesi duyunca başını yukarı kaldırdı ve oldukça rahatsız görünen yaşlıca bir adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Bayım, oğlumun hayatı için size teşekkür ederim," dedi adam gergince. "Gerçi tanrılar biliyor ya, bazen onu kendi ellerimle öldüresim geliyor." Bir kez eğilerek selam verdi ve Petya'nın bir grup dinleyiciyi, kaçışını anlatarak eğlendirmekte olduğu yere doğru ilerledi.

Jander, Petya'nın babasının bir eliyle çocuğu kulağından tutarken diğer eliyle de geniş deri kemerini çözmelerini üzüntüyle izledi. Petya kesik bir çığlık attı, adamın elinden kurtuldu ve ormana doğru koşmaya başladı. Babası daha hızlıydı ve biraz sonra ikisi hararetle bir tartışmaya giriştiler. Görünüşe göre, Petya alacağı ceza konusunda haklı çıkmıştı.

"Baban gerçekten de onu dövecek mi?" Maruschka hınzır bir sırıtışla, "Seyret," dedi.

Baba ve oğul tartışmaya devam ettiler, giderek daha fazla el kol hareketi yapmaya başlamışlardı. Birden yaşlı adam çocuğu kavradı ve sıkı sıkı sarıldı. Petya da babasının sarılışına karşılık verdi. Tekrar ayrılıp Petya'nın babası çocuğun yaralarını incelemeye başladığında, her ikisinin de gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Çocuklarımızı dövmek mi? Jander, bizim halkımız için çocuklar dünyanın en değerli şeyleridir. Belki benim için pek o kadar değil ya neyse," diye düzeltti gülerek. "Görüyorsun ya sayımız çok az. Yine de bir gün Petya da büyüyecek." Maruschka içini çekti.

"O günün çabuk gelmesini dileme," dedi Jander yavaşça. Yedi yüzyıl boyunca o kadar çok çiçeğin açıp solduğunu görmüştü ki, şeytani Petya'nın yaşlanıp, yıpranması düşüncesi onu üzüyordu.

Maruschka ondaki değişikliği fark ederek, araştıran gözlerle vampire baktı. Büyük bir ciddiyetle, "Falına bakmamı ister miydin?" diye sordu.

Jander daha da durgunlaşmıştı. "Kaderimi kendim söyleyebilirim," dedi acı acı. "Benim için sürpriz olabilecek hiçbir şey yok ve benim için sahte bir gelecek uydurman da hoşuma gitmez."

Jander bu kadaf mutsuz görünmese Maruschka bunu yeteneklerine yapılmış büyük bir hakaret olarak kabul ederdi. "Ben gerçek bir Kahin'im," diye belirtti gururla. "Ve belki de sana bulmak istediğin yanıtlar verebilirim." Jander dönüp ona merakla baktı,. "Belki de sana neden burada olduğunu söyleyebilirim, Toril'li gündeğümü elfi."

Gümüş gözler kısılarak kedimsi bir hal aldılar. "Bunu nasıl bildin?"

"Ninem bildi. Madam Eva halkımın lideri ve Kahini'dir. O senin ülkende bulunmuş. Kampımıza girmene o izin verdi. Ayrıca sana, buraya fazla uzak olmayan bir mağara olduğunu söylememi de o söyledi, bunu neden bilmen gerektiğini bilmiyorum."

Jander'ın kafası karışmıştı. Madam Eva onun bir vampir olduğunu bilebilir miydi? Başka neden bir mağaraya ihtiyacı olsundu ki? Belki de her ölümlünün olduğu gibi bir barınak olarak. Yine de Eva'nın Toril'i biliyor olması garipti. "Büyükannenle tanışabilir miyim Maruschka? Eğer benim ülkemi ziyaret etmişse onunla konuşmak her ikimiz için de zevkli olabilir."

"Uyumaya gitti. Çok yaşlıdır ve çabuk yorulur." Kız numaradan surat asarak ekledi. "Sana eşlik etmek için ben dururken neden zamanını yaşlı bir bayanla geçirmek istiyorsun ki? Gel, Jander Sunstar, senin falına bakayım. Genellikle bu hizmet için büyük meblağlar alırım. Kardeşimin hayatı karşılığında bu seferlik sana bir hediye. Reddederek bana hakarete bulunmazsın, değil mi?" Koyu kirpiklerinin arasından Jander'a baktı. Sesi cilveli ve şakacıydı. Jander, kur yapma sanatını anımsadı ve bu onun nostalji duymasına neden oldu. İki cins arasındaki bu zararsız cilveleşmeler ve hoş atışmalar da yüzyıllardır uzak kaldığı şeylerden biriydi. Geçmişinin pek çoğu gibi artık geride kalmışlardı.

"Pekala, kabul ediyorum."

"Karavanımıza gel, kartlar orada."

Jander gülümsemesine engel olamadı. "Bir yabancıyı yalnız başına evine götürmen güvenli mi?"

Kız eliyle siyah, örgülü saçlarını geri atarak güldü ve düzgün beyaz dişleri ortaya çıktı. "Hey, giorgio, biz Vistaniler başımızın çaresine bakabiliriz." Eliyle ince belini saran, geniş deri kemere vurdu. Jander, iş görür durumda ufak bir hançerin orada asılı olduğunu görmüştü. Kız gülümsemeyi sürdürerek ona ailesinin karavanına doğru gelmesini işaret etti.

Vardo'lar Madam Eva'nın ailesine yaraşır şekilde şatafatlıydı. Maruschka'nın Jander'ı götürmekte olduğu vardo, küçük ama güzeldi. Ateşin loş ışığında renkleri ayırt etmek güçtü, ancak Jander, yan tarafında yabancı tavşanlar ve geyiklerin olduğu bir orman manzarası çizilmiş olduğunu görebiliyordu. Arkasında alacalı bir midilli bağlıydı ve huzur içinde uyukluyordu.

Jander ve Maruschka yaklaştıklarında hayvan uyandı ve ilgiyle kulaklarını ileri doğru uzattı. Pembe burun delikleri, Jander'in yaşayan ölü kokusunu alarak genişledi ve hayvan çıldırılmış gibi kişnemeye başladı. Maruschka midillinin yanına giderek onu sakinleştirmeye başladı ama hayvan dehşetten delirmiş gibiydi. Jander konsantre oldu. Panik içindeki hayvana sakin olması için sessiz bir komut gönderdi. Şışt... Sakinleş, minik dostum... Hayvan itaat etti ancak hala titriyor, kahverengi gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Maruschka bir yandan eliyle hayvanın boynunu okşarken, bir yandan da somurtarak Jander'a bakıyordu. Vampir, güven verici olduğunu umduğu bir tavırla gülümsedi.

"Petya'nın bahsettiği kurtlar, kuşkusuz, midillin üzerimde onların kokusunu almış olmalı."

"Evet, öyle olmalı," diye onayladı Maruschka yavaşça. Vardo'nun kapısına giden birkaç basamağı tırmandılar.

Maruschka kapıyı açarak birkaç lamba yakmak için önden girdi. Jander, kız davet edene kadar dışarıda bekledi. Birkaç saniye sonra çingene Kahin, esmer başını dışarı uzattı. "Ne bekliyorsun? İçeri gelsene."

Jander alçak girişe çarpmamak için eğilerek söyleneni yaptı. Vardo pek geniş değildi ve Maruschka'nın içeri tıkıştırdığı nesnelere daha da dar görünmesine neden oluyordu. Beş tane renkli

minder yaratıcı bir şekilde oyulmuş olan metal bir sehpanın üzerinde duran kristal bir kürenin etrafında bir halka oluşturacak şekilde yerde duruyordu. Tahta raflar çeşitli taşlar, boncuklar, kemikler ve çingene falcılara özgü nesnelere doluydu.

Maruschka'nın vardo'nun diğer ucundaki yatağı, kurt derileri ve örme yün bir battaniyeyle kaplanmış, küçük, sağlam bir karyolaydı. Eğimli tavandan sarkan çengellere asılı üç lamba ortalığı epey aydınlatıyordu.

"Ben kartlarımı bulmaya çalışırken, otur lütfen," diye yer gösterdi Maruschka. Jander tam kendini şaşırtıcı derecede rahat olan minderlerden birinin üzerine bırakmıştı ki ani bir gıklama sesi ile şaşırarak sesin geldiği yöne baktı. Bir köşeye sıkıştırılmış büyük bir kafes, kocaman, siyah bir kuşa ev sahipliği yapmaktaydı. Kuş dikkatli, siyah gözlerini elfe dikmişti. Tekrar gıklamasına fırsat vermeden Jander sessiz komutlarından birini gönderdi ve kuş uykuya daldı.

"O, Pika. Adı haylazlık anlamına geliyor. Arada sırada onu dışarı bırakıyorum. O da birbirinden garip şeylerle geri geliyor. Hah! İşte buradalarmış." Maruschka yatağının altından, elinde bir deste kocaman kartla çıktı. "Bunları birkaç ay önce doğum günümde Petya yaptı," dedi. "Beğeneceğini sanıyorum." Kartları Jander'a verdi. "Karıştır."

"Kaç kez?"

Maruschka omuz silkti. "Olduğunu hissedene kadar."

Jander için için dudak bükerek kartları uzun, altın elleriyle karıştırmaya başladı. Bu bir zaman kayıydı ama belki de kızı Strahd hakkında konuşurabilirdi. Sezgileri ona Maruschka'nın bu ülke ve efendisi hakkında gamsız Petya'ya göre çok daha fazla şey bildiğini söylüyordu. Ayrıca onun ağzından laf almanın da daha zor olacağı yolunda şüpheleri vardı. Maruschka, kristal küreyi dikkatle yana çekerek vampirin tam karşısındaki mindere oturdu. Kara gözlerini yüzüne dikmişti.

Jander, birden kızın ne demek istediğini anladı. Kartlar 'olmuştu.' Sanki kartlar ona, Bu kadar yeter, artık bizi yere koy, diye bir mesaj göndermişlerdi. Bu, onu şaşırttı. Her zaman çingenelerin hiçbir gerçek sihir bilgisine sahip olmayan üç kağıtçı ve taklitçiler olduğunu düşünmüştü. Ancak, belli ki Vistaniler farklıydı.

Kartları masanın üzerine koydu. "Onları masaya yay," dedi Maruschka. Kızın sesi değişmiş daha derinleşmiş, daha olgunlaşmıştı. Yüzü de daha yaşlı görünüyordu. Jander kızın söylediği gibi yaptı. "Şimdi altı kart seç."

Jander'ın verdiği kartları aldı ve diğerlerini dikkatle kenara koydu. İlk kartı çevirdi. Kartta çok güzel bir kuyruklu yıldız resmedilmişti. Gökkuşağı renklerinden oluşan bu yıldız, en az kendisi kadar güzel bir kadın tarafından taşınmaktaydı. Jander, havai görünüşlü Petya'nın, bu kadar ince bir estetik duygusu olmasına şaşırdı. "Bu kart senin uzak geçmişin." Gülümsedi. "Destedeki en güzel karttır. İyilik, umut ve vaatlerle dolu. O zamanlar ne kadar güzel bir ruhmuşsun, Jander Sunstar."

Elf, kızın gözlerine bakamadı. Maruschka ikinci kartı çevirdi ve yüzüne üzgün bir ifade geldi. İyi bir karta benziyordu.

Üzerinde bir ormanlıkta yürüyen, el ele tutuşmuş iki sevgilinin resmi vardı. Adam şüpheli bir şekilde Petya'ya benziyordu. "O kadar da kötü görünmüyor," diye atıldı Jander.

Maruschka başını salladı. "Genellikle değildir. Bu Aşıklar kartı. Ama görüyor musun baş aşağı çıkmış. Bu ayrılık olduğu anlamına geliyor. Bu senin yakın geçmişin -onu seviyordun ama onu kaybettin."

Jander, bu kadının gerçekten de geleceği görebileceği düşüncesini ciddi anlamda gözden

geçirmeye başlamıştı.

Maruschka üçüncü kartı çevirdi. Bu kez bir terazi taşıyan kör bir kadın vardı. "Adalet arıyorsun." Somurtarak hafifçe karta dokundu. Gözleri uzaklara daldı. "İntikam arıyorsun," diye düzeltti yavaşça.

Bir sonraki kartı çevirdiğinde Maruschka bir an duraksadı. Elinde orak tutan bir iskelet ona gülümsemekteydi. Başını kaldırarak Jander'a baktı ve şaşkınlıkla elfin yüzünde hafif, alaycı bir gülümseme olduğunu gördü. "Bu sensin," diye ağzından kaçırdı. "Yani, bu senin şu anın. Kart aslında değişim anlamına geliyor, ölüm değil."

Jander'ın gülümsemesi yerinde kaldı. "Tatlım, sanırım bu kez kart tam olarak görüldüğü gibi bir anlam ifade ediyor." Jander'le ilgili yanlış bir şeyler var diye düşündü Maruschka o zaman. "Öyleyse sen bir savaşçı mısın?"

"Bir zamanlar evet, öyleydim. Uzun zaman önce. Bir bakıma hala öyleyim. Lütfen devam et, şimdi gerçekten ilgimi çekmeye başladın."

Maruschka, elfin yüzündeki gülümsemeden hiç hoşlanmamıştı. Acı ve kendisiyle alay eden bir gülümsemeydi ve yine de tehlikeliydi. Jander'ı melankoli içindeki haliyle daha çok sevmişti -garip gümüş rengi gözleri derin bir hüznle doluyken. Maruschka bu kibar giorgio'nun tehlikeli bir yönü olduğunu farkına varmaya başlıyordu. Gerçi iri sayılmazdı. Onunla kavgada baş edebileceğinden emindi. Yine de eli yavaşça kemerindeki bıçağa doğru gitti. Maruschka bir sonraki kartı sol eliyle açtı ve orada ne olduğunu gördüğünde gözlerini kapattı.

Ölüm kartı herkesi rahatsız ederdi, ancak bu seferki bir falcının, fal bakarken görmek isteyebileceği en son karttı. Bu Kule'ydi. Garip fikirlerle dolu olan Petya, yapıyı Ravenloft Şatosu'na benzeyecek şekilde çizmişti. Resimdeki şato şiddetli bir şekilde parçalanarak insanları ölümlerine fırlatmaktaydı. "Bu seferki kötü," diye mırıldandı Maruschka. "Çok kötü..." Eli hançerinin kabzasını kavradı.

"Falcılığının doğru olduğuna inanmak için bir neden daha," dedi Jander sakince. "Ve Maruschka," sesi nazikti, "elini hançerinden çekebilirsin. Sana zarar vermek niyetinde değilim."

Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı ve bir kez daha aynı hüznle dolmuş olan o garip gümüş rengi gözlerle karşılaştı. Vistani Kahin kendisinden utanmıştı.

Özür dilemek için ağzını açtı ama Jander ince elini sallayarak onu durdurdu. "Bu kötüye işaret olan Kule kartı benim için ne diyor?"

"Kule, kaos ve yıkım demektir. Bu senin gelecekteki durumun olacak."

"Hoş."

Maruschka aceleyle devam etti. Son kartı çevirdi ve rahatlayarak gülümsedi. Bu, Güneş'ti. Destede en sevdiği kart. Üç yaşlarında küçük bir çocuk, sanki tombul kollarıyla tutacâkmış gibi parlayan küreye doğru uzanmıştı. "Güneş başarı ve zaferi simgeler. Ayrıca çocuklarla da yakından ilintilidir. Eğer aradığın adaleti bulacaksan, bu güneş ve çocuklar sayesinde olacak." Bu son kartla biraz olsun mutluluk verdiği için emin olarak bakışlarını karttan Jander'a çevirdi. Ancak elfin yüzü eskisinden de hüznüydü, ifadesi yorgun ve yılgın görünüyordu. "Güneş çok iyi bir karttır," diye tekrarladı.

"Çoğu kişi için öyle olabilir, belki. Benim için değil. Zamanını ayırdığın için sana teşekkür ederim Maruschka. Benim için çok... aydınlatıcıydı. Artık gitmeliyim." Zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Bir mağaradan söz etmişin?"

Maruschka, onun tamamen ümitsiz bir halde ayrılmasını görmeye dayanamadı. Sonuç olarak, fal

bakma konusunda ısrar eden kendisi olmuştı, o değil. Ve Jander'ın bu kadar mutsuz görünmesinin nedeni falın karanlık çıkmış olmasından kaynaklanmaktaydı.

"Biraz daha bizimle kalıp dansları seyret. Giorgio'ların bunu görmesine çok ender olarak izin veririz ve yaşam süren uzun da olsa bir daha böyle bir şeyi hiç göremeyebilirsin."

Jander, kızın seçtiği sözcüklere gülmeden edemedi. 'Yaşam süresi.' Ne demezsin. Yine de nezaketsizlik etmek istemedi. Görünüşe göre bu insanlar Barovia'da pek az kişide olan bir özgürlüğe sahiptiler ve onların bilgilerine ve yeteneklerine tekrar ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezdi. "Nasıl isterseniz, hanımım. Dans gibi zarif bir şeyler izlemeyeli çok uzun bir süre oldu."

Kızın, onu, hala korku içinde olan midillinin yanından geçirerek yanmakta olan ateşin başına götürmesine izin verdi.

Kemanların keskin sesleri havayı dolduruyordu ve Jander teflerin neşeli şıkırtılarını ve arka plandaki bodhranın^[5] kalp atışına benzer sesini duyabiliyordu. Kıvrak silüetler ateşin önünde dans ediyorlardı. Kahkahalar alkış sesleri ve arada saf, tatlı bir sesin yabancı bir dilde söylediği şarkı, hepsinin üstündeki koyu karanlık gökyüzüne doğru ateşin dumanıyla birlikte yükseliyordu.

Jander görüntüyü açlık ve imrenmeyle adeta içti. Elf bunun bir parçası olmayı öyle çok istiyordu ki. Jander, Petya'dan hoşlanmıştı. Çocuğun sürekli yaptığı, yer yer cinsellikle ve kadınlarla ilgili canlı yorumlarla bezeli boş gevezeliklerden ve onun gibilerin serseri yaşam tarzından hoşlanıyordu. Vampir, genç kahinden ve kamp ateşinin başında kulaklarını dolduran müziğin keskin ama neşeli tonlarından da haz duymaktaydı.

Jander üzülerək, bu insanların canlı ve güçlü doğalarından da sanki başka bir tür kanmış gibi beslendiğini fark etti.

Maruschka'nın tüy gibi hafif elini omzunda hissettiğinde şaşırdı ve gülümsemeye çalıştı. Kızın gözleri daha koyulaşmış ve baştan çıkartıcı bir hal almıştı. Ve Jander, kızın çözmüş olduğu uzun siyah saçlarının esmer omuzlarından aşağı abanoz bir dalga gibi döküldüğünü fark etti. Maruschka alaycı bir gülümsemeye ateşin başındaki diğerlerine katılmaya gitti. Onlar da kızı aralarına almak için açıldılar ve büyük bir rahatlıkla danslarına katıldı.

Vampir kendisini gerçekten neler olduğunu izlemek için rahat bıraktığında, çingene dansının vahşi güzelliği karşısında yüreğinde bir sızı duydu. Genç kadınlar beyaz veya krem rengi, basit pamuklu bluzlar ve uzun, canlı renklerde etekler giymişlerdi. Müziğe uyarak hareket ettikçe etekleri çevrelerinde uçuşuyor, uzun ve düzgün bacaklarını açığa çıkartıyordu. Uzun saçları sırtlarından aşağı dökülüyordu. Kahkahalar, bir nehrin akışı gibi doğal ve zorlamasız bir şekilde yayılıyordu.

Jander'ın gümüş gözleri acı ve zevkin bir karışımıyla kapandı. Neredeyse yedi yüzyıldır, kendi ülkesi Evermeet'in büyülü koruluklarındaki dansları seyrettiğinden beri böyle bir şey görmemişti. Akli istemeden, sınırlı tatlı dünyasında çirkin hiçbir parçacığın olmadığı ve vampirlerin sadece çocukları korkutmak için arada sırada anlatılan efsanelerde geçtiği, o inanılmaz masumiyet günlerine gitti.

Maruschka tam önünde durdu ve esmer eliyle onun altın rengi elini tuttu. Onu hafifçe çekerek, ateşin başına gelip dans partneri olması için ayağa kaldırmaya çalıştı. Jander bir an için tereddüt etti. Sonra sanki turuncu alevler tarafından çekilmiş gibi, kızın dansına katıldı.

Beş yüzyıldır yaşayan ölü olmasına rağmen, vücudu müziğe nasıl tepki vereceğini hala hatırlıyordu. Vampir ve çingene Kahin, siyah gözler gümüş gözlere kenetlenmiş, altın rengi vücut esmer vücuda yapışmış şekilde birlikte dönmeye başladılar. Jander kendini anın akışına bıraktı ve

birden, dansettiği Maruschka değil Anna'ydı. Anna, aklı yerinde, ona sevgi dolu gözlerle gülümsüyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı. Müziğin güzelliği, tekrar insanlar arasında olmanın sarhoşluğu ve ölmüş olan sevgilisinin anısı vampire fazla gelmişti. Korku içinde, gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Bir özür mırıldanarak, ateşten uzaklaşıp en yakın vardolanın korunaklı gölgesine doğru ilerledi. Maruschka da onu izledi.

"Jander, neyin var?"

"Hiç, sadece... Sadece beni birkaç dakika yalnız bırak, lütfen. Birazdan kendime gelirim." Yüzünü ona çevirmemişti.

Maruschka isteksizce uzaklaştı. Yeniden yalnız kalan Jander, gözlerine dolan kandan yaşları sildi. Bir tanesi düşerek yüzünde kırmızı bir çizgi bırakmıştı. Ateşin belirsiz, kızıl ışığında kimsenin fark etmemiş olduğunu umdu.

Ayaklarının dibine, toprağa ıslak bir mendil parçası düştü. "Yüzünü sil, vampir," diye sert bir ses duyuldu.

Altı

Jander keskin bakışlarla ortalığı süzdü. Danslar durmamıştı. Görünüşe göre gözyaşlarını tek fark eden bu yaşlı kadın olmuştu. Gözlerini ondan ayırmadan söyleneni yaptı.

"Beni yakaladınız, bayan. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Yaşlı kadın zayıf bir şekilde omuz silkti ancak Jander onun çelik gibi bir iradeye sahip olduğunu hissedebiliyordu. "Şimdilik hiçbir şey. Misafirimizsin ve atalarımızın geleneklerine bu şekilde saygısızlık edemeyiz. Ayrıca seni ele veren göz yaşların oldu. Bu ülkede, bu oldukça az görülen bir şey, kaldı ki bir yaşayan ölü için daha da nadir bir durum. Bir zamanlar olduğun şeyin hatırına, Jander Sunstar, güvenlik içinde gidebilirsin. Yarın, buradan pek uzakta olmayan, Tser gölünün yakınındaki mağarada uyuyabilirsin. Seni rahatsız etmeyeceğiz. Ancak," diye ekledi, güçlü ve derinden gelen bir sesle, "bundan böyle düşmamızın. Yaşayanlar arasında bir yerin olamaz. Şimdi git, çabuk."

Jander nezaketle eğilerek selam verdi. "Sizden bir ricam olacak Madam Eva, sanırım o sizsiniz, lütfen Petya ve Maruschka'ya durumumdan söz etmeyin."

Eva somurttu ve vampir, kadının gözlerinde Maruschka'daki ateşin bir benzerini gördü. "Onları uyarmak zorundayım. Onlar benim torunlarım."

Jander başını çevirerek dans edenlere baktı. Maruschka tekrar dansa katılmış ve neşeyle, müziğin ritmine uyarak dönmeye başlamıştı. Petya, bir grup genç kadının ortasında, yüzünde geniş bir gülümsemeyle hararetili hararetili bir şeyler anlatıyordu.

"Eğer onlara zarar vermek istemiş olsaydım, bunu yapmak için elimde pek çok fırsat vardı. Benden onlara bir zarar gelmez."

Eva'nın küçük, siyah gözleri düşünceli bir şekilde Jander'in gümüş gözlerini araştırdı. Sonra solgun yüzü biraz yumuşadı. "Onlara sadece bunun gerekli olduğunu hissedersen söyleyirim. Ama artık gitmelisin." Bir an duraksadı, sonra "Suyun tatlı, gülüşün hafif olsun," dedi.

Bunlar elflere özgü geleneksel veda sözleriydi ve Jander yerlere kadar eğildi. Sonra da hızla gecenin içinde kayboldu. Eva, onun gidişini izledikten sonra dikkatini bir kez daha torunlarına yöneltti. O sırada Maruschka nefeslenmek için durmuştu ve vampirin gidişini yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle izliyordu. Aynı anda Petya aceleyle büyükannesinin yanına geldi.

"Nine, onu göndermedin, değil mi?" Sesi üzüntülüydü ve kadına suçlayan gözlerle bakıyordu. Eva içini çekti.

"Git ablanı al da gel," dedi ona. Petya bir an durup Jander'ın arkasından baktı sonra kadının dediğini yapmaya gitti. Eva en yakınındaki tahta sıraya çöktü. Çok yaşlısın Eva, diye düşündü hüzünlü bir gülümsemeyle. Bu tür şeyler için fazla yaşlısın.

"Bizi mi görmek istedin nine?" Eva başını kaldırıp torunlarına baktı. İkisi de hem kendisi hem de kabile için gurur kaynağı olan genç, güzel şeylerdi. Doğru olanı yapıyordu. Eliyle iki yanına oturmalarını işaret etti, onlar da uysalca oturdular.

Bir an sessiz kaldı. Sonra "Burası mutlu bir ülke değil," diye başladı. "Burada, Barovia'nın efendisiyle yaptığım bir anlaşma sayesinde kalıyoruz, halkımız için iyi olan bir anlaşma." Doğru sözcükleri bulmak için duraksadı. Petya bir an önce güzel genç kızların yanına dönmek isteğiyle sabırsızca kıpırdandı. Maruschka ise sabırlı bir şekilde bekliyordu. "Bu, bizim için tehlikeler olmadığı anlamına gelmiyor," diye devam etti Eva. "Bazen onları fark etmek zor olabilir. Bazen güzellikle perdelenmiş olurlar."

Anlamak istememesine rağmen ilk anlayan Maruschka oldu. "Jander tehlikeli mi?"

Eva, solgun elini torununun elinin üzerine koydu. "Yaa, canım. Hem de çok."

Maruschka'nın yüzü asıldı. "Hayır," diye karşı çıktı. "Buna inanmam. Onun falına baktım. O kötü değil."

"Kötü olmak istediğini söylemedim. Bazen kişinin iyi ile kötü arasında seçme şansı olmaz."

Bu kez Petya da ona kızmıştı. "Nine, o benim hayatımı kurtardı!" Eva onlara söylemek zorunda olmamayı isterdi ancak Petya elfe hayrandı ve Maruschka da ona vurulmuştu.

"Evet, kurtardı. Ama bir daha onu asla ama asla görmeyeceksin. Sen de," diye ekledi kendisine öfke dolu siyah gözleriyle bakmakta olan Maruschka'ya dönerek. Eva ıslak mendili açtı. "Yüzünü bununla sildi."

Petya kumaş parçasını aldı ve suçlayan bakışlarla Eva'ya baktı. "Yaralı bir halde gitmesine izin mi verdin?"

"Hayır küçük torunum," dedi Eva kibarca. "Bunlar gözlerinden akan yaşlardı."

Maruschka, gözlerini açarak nefesini tuttu. "Hayır," diye patladı. "O, şey değil... olamaz... "

"Afcara," diye tamamladı Petya ve aniden ayağa fırladı. "Kusura bakma nine, ama kasabaya dönmem gerek."

Eva yüzünü buruşturdu. "Bu gece olanlardan sonra, böyle aptalca bir şey duymak istemiyorum."

Petya'nın yüz hatlarından, delikanlının içindeki çatışma okunabiliyordu. "Ama nine-"

"Hayır. Ve son sözüm de bu." Bıkkınlıkla yerinden kalktı.

Petya ve Maruschka'yı ne kadar çok sevse de çocuklarla ilgili görüşleri Maruschka'nınkilerle aynıydı ve onlarla tartışmak kadınının sabrını tüketiyordu. "Sana söylemem gereken şeyleri söyledim. Şimdi denileni yap." Varto'suna doğru yürüdü.

"Maruschka, yardımın gerek," dedi Petya, Eva duyamayacak kadar uzaklaşınca.

"Yo, hayır. Beni karıştıрма."

"Kasabadaki... arkadaşım. O da Jander'a güveniyor. Her ikimiz de ona dostluk yemini ettik. Onun ne olduğunu bilmeli!" Petya'nın yüzü büyük bir acıyla doluydu. Maruschka onu hiç bu kadar ciddi görmemişti ve biraz şaşırmişti.

"Tamam, peki. Ama yakalanırsan her şeyi inkar ederim," diye uyardı.

Kardeşinin yüzü sevinçle parladı. "Öyleyse atını alabilir miyim?"

Anastasia, yastığına damla damla yuvarlanan gözyaşlarına aldırmadan yüzüstü yatıyordu. Sırtındaki kırmızı kamçı izleri, kesintisiz bir şekilde yanmaktaydı. Sol kolu uyuşmuştu ama daha çok acır diye hareket ettirmeye cesaret edemiyordu.

Ludmilla tüm bunlar olurken uyumuştu ve Anastasia ona imreniyordu. Ah, Tanrılar, diye inledi. Babası, annesinin biraz merhem sürmesine izin verseydi ne olurdu sanki?

Penceresine çarpan bir avuç çakıl taşının sesi duyuldu. Anastasia, yüzü acıdan çarpılarak doğruldu. Dişlerini sıktı ve her nasılsa, yavaşça yataktan kalkıp pencereye doğru topalladı. Panjurları açmak için kolunu uzatmak neredeyse bayılmasına neden oluyordu ancak gözlerini kırpıştırarak bilincine sarıldı. Nefes nefese, panjurları yavaşça kaldırdı.

Petya aşağıdaydı. Ay ışığında telaşlı bir gölge. Konuşmuyordu ama işaretlerle gelip ona katılmasını anlatmaya çalışıyordu. Anastasia, bunu isterdi ama acı içindeki vücudunun izin vereceğini sanmıyordu.

O anda, öfke dolu, keskin bir çığlık gecenin sakinliğini bozdu. Anastasia korku içinde izlerken, babasının adamları evden dışarı fırladılar. İki tanesi Petya'yı kollarından yakalarken diğerleri kılıçlarını savuruyorlardı.

Ludmilla'nın uykulu sesi, "Anastasia, ne... " diyordu arkasından. Ancak Anastasia'nın şu anda kız kardeşine ayıracak zamanı yoktu. Hırpalanmış vücudunun izin verdiği hızla kapıya doğru gitti ve merdivenlerden aşağı yuvarlanırcasına inmeye başladı. Ana giriş holünden sendeleyerek geçip, parke taşlı avluya açılan ağır kapıyı araladığında yorgunluktan nefes nefese kalmıştı.

Rüzgar çıkmış ve hava sıcaklığı düşmüştü. Soğuk, nemli hava vücudunu yaktı.

Petya artık ayakları üzerinde değildi. Parke taşlarının üzerinde hareketsiz şekilde yatıyor olmalıydı ama her iki kolundan Kartov'un birer adamı tarafından tutularak ayakta durması sağlanıyordu. Reis de, daha önce kızının üzerinde kullanmış olduğu binici kamçısını kullanmaktaydı. Her vuruşla birlikte homurdanıyor ve soğuğa rağmen her yerinden ter fişkırıyordu. Çaresiz durumdaki Vistaniye şimdiden bir çok kez vurmuştu ve Petya'nın sırtı kırmızı bir et yığını haline gelmekteydi. Ete çarpan kırbacın ritmik sesi, yaklaşmakta olan fırtınanın boğuk gürültüsüyle zıtlık oluşturuyordu.

Anastasia'nın boğazı tamamen kurudu ve bir an gözlerinin önündeki her şey havada yüzüyormuş gibi oldu. Sonra bütün gücünü toplayarak, kendisinden çıkmış olamayacak kadar yüksek bir sesle, "Hayır!" diye bağırdı.

Kartov duraksayarak ona ölümcül bir bakış attı ama bu Anastasia'nın gözünü korkutmadı. Yavaş yavaş artan bir öfke göğsünü doldurmaya başlarken acısı kayboldu. "Hayır, dedim," diye tekrarladı.

Sesi bir kurdun hırıldaması kadar alçak ve ölümcüldü. "İvan," dedi babasının oda hizmetçisine. "Bırak onu."

İvan tereddütle bir babaya, bir kıza baktı. Beyaz saçlı baş kahya daha önce efendisine hiç itaatsizlik etmemişti ancak Anastasia'nın halinde cesaretini kıran bir şeyler vardı. Bir kale duvarı gibi dimdik duruyor, siyah saçları solgun yüzüne çarparak uçuşuyordu. "Lordum?" diye sordu İvan. Kasaba reisi ona bakmadı bile.

Anastasia dosdoğru babasına yürüdü ve yavaş, fakat emin adımlarla aralarındaki mesafeyi kapadı. Kartov kırbacı kaldırarak, kızın yaralı yüzüne vurmaya hazırlandı.

"Auuuuuu..." diye uludu Anastasia, alay edercesine.

Kartov'un yüzü bembeyaz oldu. Gök gürlemeleri bu kez daha yakından gelmişti. Anastasia devam etti. "Neden İvan'a bu akşam kurtlardan nasıl kaçtığını anlatmıyorsun?" Mutlak bir güven ve buz gibi bir nefretle dolu olarak sakince uzandı ve kanlı kırbacı babasının elinden aldı. Kartov onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmamıştı. "Ben kaçmadım," dedi kız sakin bir sesle. Çingene çocuğa dönerek, "O da kaçmadı, İvan," dedi ve baş kahyaya soğuk bir bakış attı. "Şimdi onu bırakabilirsin." Sersemlemiş ve kafası karışmış olan İvan, kendisine söyleneni yaptı. Diğer uşak da ona katıldı ve açıkça koşmadan, ancak ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ortadan kayboldular. Geri kalan uşaklar da onları izledi. Petya, bilinçsiz bir şekilde parke taşlarının üzerine yığıldı ama Anastasia hemen ona gitmedi. Buz gibi bakışlarını babasına dikmeyi sürdürdü. Bu gece bir korkak olduğu ortaya çıkmıştı ve kızı bunu unutmamasına asla izin vermeyecekti. Adam bir lanet homurdanarak hızla eve geri döndü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Artık Anastasia yaralanmış olan sevgilisine dönebilirdi. Sırtının acısına aldırmadan delikanlının yanına oturdu ve başını kucığına aldı. Terden keçeleşmiş, ipeksi saçlarını okşayarak düzeltti ve Petya'nın gözleri aralandı. "Anastasia," dedi gıcırtilı bir sesle "Jander-"

"Şşş, şşş, konuşmaya çalışma. Seni, doğru dürüst bakabilmek için içeri götüreceğim. Yürüyebilir misin?"

"Dinle beni!" dedi Petya umutsuz bir ciddiyetle. "Bu gece dostluk yemini ettiğimiz elf. Anımsadın mı?" Anastasia kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "O bir vampir, ona..." Bu kadar çabalamak ona fazla gelmişti. Tekrar kendinden geçerek kızın kollarına yığıldı.

Anastasia tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve bunun nedeni yağmur öncesinin serin havası değildi. Onları kurtaran altın varlık, kanla beslenen bir yaşayan ölü müydü? Mümkün görünmüyordu. Ancak Petya çok önemli olduğunu hissetmese, kolay kolay kasabaya dönmezdi. Omzunun üzerinden arkasına bir göz attı ve babasına duyduğu nefret yüreğinde kabardı. Jander Sunstar gerçekten de bir vampir olabilirdi. Ancak babasının kendi eliyle yaptığı şeyi görünce kasaba reisinin kızı, kendi akrabalarından biri yerine, kaderini rahatlıkla altın renkli, yaşayan ölü yaratıkla bağlayabileceğini düşündü.

Büyük bir şimşek ışıltısı avluyu aydınlattı. Parıltısı o kadar çoktu ki Anastasia'nın gözlerini aldı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü neredeyse sağır ediciydi ve Anastasia gümbürtüden toprağın titrediğini hissetti. Bulutlarla kaplı gökyüzünden yağmur boşandı. Küçük sert damlalar vurdukça sırtını acıtıyorlardı. Yağmur Petya'yı da uyandırdı ve çocuk öksürmeye ve acı içinde inlemeye başladı. Sonunda, kızın da yardımıyla ayağa kalkıp kapıya doğru topallamayı başardı. Anastasia, evden gelen ışığın önünde annesinin ince silüetinin durmakta olduğunu görerek, kendi kendine gülümsedi.

Bir şimşek daha çaktı ve bir kez daha keskin, derinden bir gök gürültüsü duyuldu. Söylentilere göre, Strahd'ın büyüleri arasında hava durumunu kontrol etmek de vardı. "Kasabanın etrafındaki sis çemberi onun kontrolündedir," demişti Yelena dadı, çok önceleri Anastasia'ya. "Bizim gözlerimizi kapalı tutmak için orada. Rüzgar ve yağmur onun öfkesidir, şimşek de onun intikam kılıcıdır."

Anastasia, soğuk ve ağır sağanaktan önünü zor görebiliyordu ve eve doğru düşerken titremeye başlamıştı. Eğer fırtına Strahd'ın öfkesiyse, diye eğlendi kara bir mizah anlayışıyla, kont çok kötü haberler almış olmalıydı.

Ülke, Jander'ın düş görmesine izin verdi.

Ancak rüya alemine insanların daldığı gibi girmedi; elfler uykuya çok az gereksinim duyarlardı ve dinlenmeye veya kendilerini tazelemeye ihtiyaçları olduğunda, ne dereceye kadar gevşeyeceklerini kontrol edebilirlerdi. Ancak Barovia'daki ilk gününde, gecenin çökmesini beklerken, Jander düş gördü.

Eva'nın sözünü ettiği mağarayı kolaylıkla bulmuştu. Kuytu ve karanlık bir yerdi; güneş ışığının öldürücü olduğu bir kişi için mükemmel bir dinlenme yeri idi. Elf, Madam Eva'nın sözüne güveniyordu ancak bir gözü açık dinlenmeyi planlamıştı, uyumayacaktı. Eğer bunun bir tuzak olduğu ortaya çıkarsa, Vistaniler uyanık bir vampir gibi bir sürprizle karşılaşacaklardı. Onlarla rahatlıkla başa çıkabilirdi.

Şu anda toprağın derinliklerinde, mağaranın ağzından oldukça uzakta oturuyordu. Jander dizlerini göğsüne çekerek kollarını bacaklarının etrafına sardı. Başını sert taşa yasladı ve gümüş gözlerini kapadı.

En sevdiği oyunu oynuyordu; gün ışığını hatırlama. Jander altın rengi ışığın mağaranın ağzından kendisine doğru yayıldığını hayal etti. Elf, zihninde, güneş ışığının oyuklarda havuzlar oluşturduğunu, taşların üzerinden aktığını ve göğsünü yaktığını canlandırıyor. Binlerce kez oynadığı bir oyundu bu. Güneş ışığını hayal eder ve o günün, kendisinde güneşe yürüme cesaretini bulacağı gün olup olmadığını merak ederdi. Onu bundan alıkoyan ölüm korkusu değildi; güneşin ona yapabileceği şeyden korkuyordu.

Toril'de, kızıl ölüm diye bilinen bir yaratık vardı. Kanla beslenen bu iğrenç gaz canavar, efsanelerde vampirlerle ilişkilendirilirdi. Bazıları, kızıl ölümün, ölmüş bir vampirin ruhu olduğunu iddia ederdi. Böyle bir yaratık haline gelme korkusu, Jander'ı sevgili güneşinden uzakta, karanlıklar içinde gizlenmek zorunda bırakıyordu.

Jander'ın ailesi adını ışıktan almıştı^[6]. Bu dokunduğu her şeyin rengini değiştiren altın sarısı ışık, Jander'ın görüp bildiği en güzel şeydi. Yaşayan bir varlıkken, Jander günün tadını çıkartırdı. Güneşin sıcak okşamasını ve ateşli parlaklığını severdi.

Evermeet'de küçük bir çocukken, şafağın sökmesini flütüyle haber verirdi. Arkadaşları ona takılırdı. "Flütünü çalmazsan şafağın gelmeyeceğini mi düşünüyorsun, ha Jander?" Oysa şimdi, sonsuza kadar, ışığı sadece hayal etmeye ve onun sıcaklığını anımsamaya mahkumdu. Rüyasında, vampir mağaranın girişine doğru baktı. Bir gölge güneşin ışığını kapatıyordu. Jander saldırmaya hazır, geri çekildi. Mağaranın ağzındaki, vampirin onu görebileceği şekilde bir adım dışarı çekilmişti. Bu Anna'ydı.

Üzerinde tımarhanenin çirkin, kahverengi gömleği yerine güzelliğini ve olgun ama genç kız görünüşünü vurgulayan bir yelek ve etek vardı. Tamamen gerçek görünüyordu ama Jander daha ilk

bakışta onun sadece kendi zihninde var olduğunu anladı. Anna gözlerini karanlığa alıştırmak için iyice açarak içeri baktı ve ona gülümsedi.

"Neden gelip bana katılmıyorsun?"

Bu bir düş olduğu için ve Jander son yedi yüzyıldır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş olduğu için ayağa kalktı ve parlak Barovia sabahına çıktı.

"Çok daha iyi, değil mi?"

Anna'nın küçük, yumuşak parmakları, Jander'ın uzun parmaklarına dolandı ve kız ona tekrar gülümsedi. Tanrılar adına, ne kadar da güzeldi. Güneşten bronzlaşmış yüzü, canlı ifadelerle doluydu. Dudakları dolgun ve her an gülümsemeye hazırdı. Gözleri bir geyiğin tüyleri gibi parlak, sıcak bir kahverengiydi. Onu, yaşarken hiç böyle görmemişti. Hatırladığı, soluk tenli, yüz hatları durağan deli kız, bu ışıltılı yaratığın yalnızca bir gölgesiydi.

Ona bakmaya o kadar dalmıştı ki gerçekleşen mucizenin farkına varması birkaç dakika sürdü. Artık kızın kanının kokusunu alamıyordu. Her nasılsa bu çığgınca rüya aleminde bir vampir olmaktan çıkmış, yeniden sadece bir altın elf, Jander Sunstar olmuştu. Güneşin sıcaklığını saçlarında hissediyordu. Kıza döndüğünde Anna gözlerini kısarak bakışını kaçırdı.

"Saçların gözümü alıyor!" diye güldü gözlerini kırıştıtarak. Jander de ancak canlı bir gırtlaktan çıkabilecek, tasasız, çınlayan kahkahalarla ona katıldı. Sadece bu tatlılığı isteyerek kızın kırmızı dudaklarını öptü ve kan için hiçbir istek duymadığını fark ederek varlığının özüne kadar heyecandan titredi. Kız, öpüşüne hayal ettiği gibi mutlulukla karşılık vererek onu şaşırtmıştı.

"Anna," diye fısıldadı, uzun parmaklarıyla kızın dolgun saçlarını okşarken. "Aşkım, sana zarar vermeyi asla istemedim, o kadar üzgünüm ki..."

Anna neşeyle gülümseyerek başını iki yana salladı, gözleri sıcak ve yaşam doluydu. "Yo, Jander Sunstar. Bilmediğimi mi sanıyorsun. Üzerime çökmüş olan deliliğin arasından bile güneş gibi parlıyordun."

"Anna," vampir, kızı sıkıca kollarından tuttu. "Sana bunu kim yaptı, söyle bana?"

Kızın gülümsemesi genişledi. "Zihnimi kimin mahvettiğini kendin bulmalısın. Bu senin sınavın."

"Sınav mı? Anlamıyorum..."

Aniden kız ortadan kaybolmuştu ve Jander yine mağarada tek başınaydı. Keskin bir kişneme sesiyle sışçayarak düşlerinden sıyrıldı. Mağara zifiri karanlıktı. Biraz daha az karanlık oval bir bölüm, mağaranın girişini belirliyordu. Jander titremekte olduğunu fark etti. Daha önce yeteri kadar düş ve kabus görmüştü, ama bu seferki her ikisinin de özelliklerini taşıyordu. Anna'yı tekrar görmek, sadece kendi özlem dolu hayal gücüyle olsa bile ona acı vermişti. Yine de, tekrar karşılaşmayı umuyordu.

Dışarıdaki at kişneyerek, ayağıyla eşindi. Bir at daha kişnedi. Hayvanların, yağlanmış deri, metal ve yedikleri samanın tatlı kokularıyla karışmış olan sıcak kokularını alabiliyordu. Nostalji yerini meraka bıraktı. Atlar burada ne arıyorlardı?

İşi şansa bırakmamalı diye düşündü Jander, havayı tekrar koklayarak. Yakınlarda hiç insan kokusu yoktu. Vampir ihtiyatla mağaradan çıktı.

İki atın tamamen kapkara olmaları dışında hiçbir gariplikleri bulunmuyordu. Ne alınlarında, ne de ayaklarında, kapkara derilerini lekeleyen en ufak beyaz bir leke bile yoktu. Ancak Jander'ın kokusunu alan burunları, pembe pembe parlamaktaydı. Belli ki güçlü bir büyü etkisi altındaydılar. Çünkü vampir yaklaşıp, narin, kara boyunlarına zarif ellerini koyduğunda ürkmедiler bile. Bir zamanlar

atları severdi, atlar da onu. Hayvanları çok özlüyordu.

Jander atların boyunlarını okşamayı isteksizce bırakarak dikkatini hayvanların çekmekte olduğu arabaya yöneltti. Büyük geniş bir binek arabasıydı. Gösterişli ve usta işiydi. İçi, kaliteli kırmızı deridendi ve pencerelerinde gerçekten cam vardı. Ancak çok zengin biri, bir binek arabasına bu kadar para harcar, diye düşündü. Jander ahşabın kalitesine ve tekerleklerin simetrisine dikkat ederek yavaşça aracın etrafında dolandı.

Arabanın önünde sürücünün oturması için bir yer vardı. Ancak, sürücü yoktu. Dizginler düzgünce birbirine bağlanmış ve sürücü koltuğunun etrafına sarılmıştı. Arabanın lüks kırmızı siyahının içinde göze batan beyaz bir zarf vardı. Jander zarfı alır almaz kağıdın kalitesini fark etti. Zarfı mühürleyen kırmızı balmumunun üzerine bir kuş damgası basılmıştı. Ne kuşu olduğu anlaşılmayacak kadar küçüktü. Mühürü kırdı ve okumaya başladı.

*Ülkemde Misafir olarak bulunan, Jander Sunstar'a
Barovia'nın Lordu, Kont Strahd Von Zarovich 'den
Selamlar*

Sayın bayım, dilerim mütevazı konukseverliğimi kabul eder ve bu akşam benimle Ravenloft Şatosu'nda yemeğe katılırsınız. Size sormak istediğim pek çok Soru var. Eminim ki sizin de bana sorularınız vardır.

Ülke hakkındaki doğal Merakınızı yatıştırmak için elimden gelen gayreti göstereceğim.

Araba sizi Şato'ya güvenlik içinde getirecektir. Davetimi kabul etmeniz konusunda ısrar ediyorum Ve varışınızı, memnuniyetle ve heyecanla bekliyorum.

Kont Strahd Von Zarovich

Jander mektubu dikkatle katladı ve düşündü. Vistanilerin efendiye, bir elfin Barovia'ya düşmesi gibi ilginç bir haberi yetiştireceklerini tahmin etmesi gerekirdi. Onları suçlayamazdı. Asıl canını sıkan bu daveti kabul etmeye hiç hevesli olmamasıydı. İsteddiği bu değil miydi? Sorularını cevaplamak için bu berbat yerin yöneticisinden daha iyi kimi bulabilirdi?

Jander notu açtı ve gizli bir anlam arayarak tekrar okudu. Kurdun inine çıplak bir boyunla giriyor olacaktı ancak bu sefer kurdun kendisini de bekleyen bir sürpriz vardı. Seçeneği yoktu. Strahd'ın onu eninde sonunda bulacağından emindi. "Pekala," dedi Jander kulaklarını ona doğru çeviren atlara. "Haydi sizi ahırlarınıza beni de efendinize götürelim."

Arabanın kapısına yaklaştığında kapı kendiliğinden açıldı. Bir an duraksadı, sonra içeri tırmandı. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz atlar amaçlı bir şekilde tırıs kalktılar. Jander inanılmaz derecede rahat olan koltuklara yaslandı ve kendisini bu yolun sonunda her ne bekliyor olursa olsun, yolculuğun tadını çıkartmaya karar verdi.

Atlar patika boyunca tırısta gittiler ve yola döndüklerinde iyice hızlandılar. Yol yine nehrin üzerinden geçti ve bu kez Jander'a şelalenin nefes kesici bir görüntüsünü sundu. O kadar yakından geçmişlerdi ki, camlar küçük su damlacıklarıyla ıslanmıştı.

Artık alışmış olduğu zehirli sis çemberi etraflarını sardı ve Jander ister istemez onu Waterdeep'den Barovia'ya getiren sisleri anımsadı. Birden kendisini, yüzünü cama yapıştırmış ve aynı sislerin tekrar geldiği ve onu eve götürmekte olduklarını hayal ederken buldu. Sis yaklaşık yüz metre kadar devam

etti ve sonra belirlediği gibi aniden kayboldu. Jander, küçük pencereden arkaya, dönüp duran gri kütleye baktı ve başını salladı.

Atlar yavaşlayarak rahat bir tempo tutturdular ve kuzeye doğru sabit bir hızla ilerlemeye devam ettiler. Şimdi dağlara doğru gidiyorlardı. Atlar biraz daha yavaşladılar ama düzgün bir şekilde ilerlemeyi sürdürdüler. Yol doğruya doğru döndü ve bir süre sonra ikiye ayrıldı.

Jander soluna doğru uzaklaşan diğer yola baktı. Uzakta, büyük kapılar görünüyordu. Demirden yapılmış gibi görünen devasa şeylerdi ve her iki yanlarında büyük taş heykeller vardı. Görünüşe bakılırsa, her iki heykelin de kafası kopartılmıştı. O an, her iki kapı da açıktı. Ancak kapandıklarında, kasabadan batıya doğru giden tek yolu kesin bir şekilde kesecek şekilde yapılmışlardı. Atların nallarının düzenli tıkırtısı devam etti ve biraz sonra Jander, Ravenloft Şatosu'nun bir hayal gibi önünde belirlediğini gördü. Korku, buzdan bir parmak gibi omurgasından aşağı indi. Bu, birkaç asırdır, canlı ya da ölü hiçbir varlıktan korkacak hiçbir şeyi kalmamış olan vampir için yabancı bir duyguydu.

Ancak burada, Anna'nın kimliğine dair bir ipucu yatıyor olabilirdi. Anna, güzel ve kırılğan, bir kişinin zalimliği yüzünden aklını kaybetmiş olan Anna... bu Dünya'ya evim diyen birinin. Jander yumruklarını sıktı. Belki Ravenloft Şatosu'nun efendisi kendisine bazı yanıtlar verebilirdi.

Atlar onu kapıya götürdüler, sonra araba durdu. Jander dışarı çıktı ve şatoya baktı. Atların neden durduğunu görebiliyordu. Yıkılmış, taştan yapılmış iki gardiyan kulesinin arasında şatonun girişi vardı -sağlamış gibi görünmeyen, tahtadan, eski ve paslı zincirlere asılı bir kaldırma köprü. Altında, aşağıdaki sisli kanyona doğru bin metrelik bir uçurum uzanıyordu. Taş duvarın üzerindeki iki gargoyl^[7] ebedi tünelerinden aşağı, Jander'a bakıyorlardı. Çirkin şeylerdi ve taştan suratlarındaki sırtışlar, ifadelerini zerre kadar yumuşatmıyordu.

Elf atların sırtlarını son bir kez okşadı -kendisi için; korku içindeki hayvanlar için bu pek de zevkli bir şey olamazdı- ve hayvanlar, arkalarındaki araba çılgınca sarsılarak, dörtnala uzaklaştılar.

Jander, kaldırma köprüyü dikkatle inceledi. Kesinlikle güvenli görünmüyordu. Yarasa formuna dönüşüp çatlaktan karşıya güvenli bir şekilde kanat çırparken, zaman zaman, diye düşündü eğlenerek, vampir olmanın avantajlı yanları da olduğu kesin. Karşıya geçince, tekrar elf formuna dönüşerek yürümeye devam etti.

Her türlü saldırıya hazırlıklı olarak bir giriş yolundan geçti. Yol, nemli ve kaygandı; leş gibi kokuyordu, ancak hiçbir şey olmadı. Girişteki demir kapı kaldırılmıştı ve uzun zamandır bu şekilde duruyor gibi görünüyordu. Buradaki ahşap da çürümeye başlamıştı. Giriş yolu, geniş karanlık bir avluya açılıyordu ve Jander başını kaldırarak Ravenloft Şatosu'na baktı.

Gerçekten de etkileyiciydi. Kapalı duran ana kapılar çok büyüklerdi ve üzerlerine oyulmuş olan savaş sahneleri o denli gerçekçiydi ki, hareket edeceklermiş gibi görünüyorlardı. Kabartmalar hem narin, hem de cüretkardı ve o kadar canlılardı ki, ihmal edilmiş, karanlık şatoya ait değilmiş gibiydiler. Kapının her iki yanına asılmış iki meşale rüzgarda titreyiyordu. Kapı tokmakları pirinçten yapılmıştı ve cilalanmış olsalar, hiç kuşku yok ki, ihtişamlı bir şekilde parlayacaklardı. Şu anda ise mat, kahverengiye çalan bir sarıydılar. Kuzgun kafası biçiminde yapılmış olan tokmaklar, parlak mücevherlerden gözlere sahiptiler. Jander bir an duraksadı, sonra tokmalardan birini eline alarak üç kez yuvasına vurdu.

Ses alçak bir gümbürtüyle yankılandı ve havada asılı kaldı. Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir cevap gelmedi. Tek duyulan arkasındaki rüzgarın sesiydi. Jander sakinliğini korumaya çalıştı ancak her geçen saniye sinirleri daha da bozuluyordu.

Sonra derinden gelen bir homurtuyla, devasa kapılar açıldı.

Yavaş yavaş hareket ediyor ve geri çekildikleri her santim için bir sürü gıcırtı çıkartıyorlardı. Avluya sıcak bir ışık döküldü.

Jander dışarıda kaldı. Ay ışığı altın saçlarını gümüşe çeviriyordu. "Kont?" diye seslendi. Sesi ince ve korkmuş gibi çıkmıştı. İçinden kendi kendini azarladı. "Ekselansları, Ben Jander Sunstar," diye sesini güçlü ve kararlı çıkmaya zorlayarak tekrar seslendi. "Buraya sizin davetiniz üzerine geldim ve içeri çağrılıncaya kadar girmeyeceğim."

Sözlerini sessizlik karşıladı ama her nasılsa Jander duyulduğunu biliyordu. Giriş holünün derinliklerinden tatlı bir ses yayıldı. Jander'ın bu güne kadar duyduğu en güzel ve aynı zamanda en korkutucu sesteki ve içerdiği tehlikeyi fark ettiğinde bile, elfin kulaklarını okşuyordu.

"Gir, Jander Sunstar. Ben, Kont Strahd Von Zarovich, sana hoş geldin diyorum."

Yedi

Jander Strahd'ın sesiyle bir an için donup kalmıştı. Kızgınlıkla kendine gelmeye çabaladı. Zihnini boşalttı ve içerde bekliyor olabilecek olan her şeye karşı kendini hazırladı. Ve eşiği aşarak Ravenloft Şatosu'na girdi.

Holün zemini gri bir taştandı. Orta kısımları kuşaklar boyunca kullanılmaktan aşınmıştı. Yüksek duvarlarda dizili duran meşaleler, nemli havada buğular çıkarıyor ve arkalarında nöbet bekler gibi duran paslı zırhların üzerine belirsiz bir ışık düşürüyorlardı. Jander, henüz ev sahibini görmemişti ve gözlerini kırıştırtarak etrafı tarıyordu. "Kont Von Zarovich," diye seslendi.

Güzel ve ölümcül bir ses, "İçeri gel, dostum," diye yanıtladı. Elf, holde yedi, sekiz metre daha ilerlemişti ki bir çift kapı daha önünde savrulurken açıldı. Bir an duraksadı, sonra devam etti. Gözünün ucunda bir hareket yakaladı ve aniden uzayan dişlerini göstererek tısladı. Ancak bir an sonra, utançla, bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu fark etti. Gözleri, kapı tokmaklarındaki gibi mücevherlerden yapılmış olan dört tane ejderha heykeli, ona kötü kötü bakıyorlardı. Sadece meşalenin ışığı değerli taşlardan yansımıştı.

İlerlerken gerilimin bir kısmı Jander'ın vücudunu terk etmişti. Dokunmasıyla açılan bir kapıdan daha geçti ve geniş bir odaya girdi. Bu ana holdü. Solunda geniş bir merdiven dönerek yukarıya, karanlığa doğru çıkıyordu. Kubbeli tavanın çevresinde, kendisini daha önce karşılamış olan gargoyler heykellerinden vardı. Heykellerin korudukları tavana baktı ve bir an için burada gördüğü güzellik karşısında endişelerini unuttu.

Tavan muhteşem fresklerle kaplıydı. Jander'ın gözleri av partilerinden savaş sahnelerine, şövalyelerden at üzerindeki mızraklı dövümlere kaydı. Maalesef, freskler mahvolmaya doğru gidiyorlardı. Görünüşe göre Ravenloft Şatosu'nun efendisi, şatonun ve içindeki güzelliklerin bakımıyla fazla ilgilenmiyordu. Elf, dikkatini ev sahibini bulmaya yöneltti.

Tam karşıda kapalı duran iki bronz kapı vardı. Jander tam onlara doğru bir adım atmıştı ki ipeksi

bir ses, "Geldiğinize sevindim. Evime hoş geldiniz," dedi.

Jander, arkasını döndüğünde ev sahibinin, halı kaplı merdivenlerden elinde bir şamdanla inmekte olduğunu gördü.

Kont Strahd Von Zarovich, oldukça uzun boyluydu, iki metreye yakın. Vücudu ise çevik ve güçlüydü. Resmi bir şekilde, siyah pantolon ve ceket içine beyaz bir gömlek ve beyaz bir yelek giymişti. Boynunda, kan lekesi gibi görünen kıvılcık bir papyon vardı ve boğazında da onunla uyumlu büyük kırmızı bir mücevher asılıydı. Derisi çok açık renkti, neredeyse kemik kadar beyaz. Bununla katı bir tezat oluşturan gözleri kapkara, bakışları ise deliciydi. Jander'ı hafif bir merak ifadesiyle, hiçbir şeyi kaçırmadan baştan aşağı süzen bakışları, en sonunda elfin gözlerine geldiğinde, gümüşü bakışlarına karşılık vermek için durdular. Dikkatle taranmış gür, siyah saçları, kontun kulaklarının hafif sivri uçlu olduğunu pek gizlemiyordu. Strahd'ın ifadesi cana yakındı ancak hoş geldin gülümsemesi, iki yanı keskin bir bıçak gibiydi.

Strahd yaklaşırken Jander eğilerek selam verdi. "Davetiniz için teşekkür ederim, Kont. Barovia'nın Efendisi tarafından ağırlanmak benim için bir onurdur."

Strahd'ın gülümsemesi genişledi ve bu kez içinde kesin bir kötülük vardı. "Böyle hissetmene sevindim, Jander Sunstar. şatomu memnuniyet verici bir yer olarak düşünen pek fazla kimse yok."

"Ah, ama belki de onlar bu kadar muhteşem bir davet almamışlardı."

Bu cüretkar bir yorumdu ve kontun gözlerinin içinde kırmızı bir kıvılcık belirdi. Strahd gülümsedi ve başını sallayarak iğnelemeyi kabul etti. "Gerçekten de çok doğru. Görüyorum ki sahte nezaketlerin arkasına saklanan bir kişi değilsiniz. Bu iyi. Gerçekten de sizi buraya kendi isteklerim yüzünden çağırdım -ve eminim ki siz de kendi istekleriniz yüzünden geldiniz. Yine de sizi ağırlama isteğim sahte değil, sizi temin ederim."

Birbirlerine bakarak durdular. Birbirini tartan iki yabancı kurt gibiydiler. Henüz ikisi de korkmaya ve yenildiğini kabul etmeye yanaşmıyordu. "Bana Strahd diyebilirsin," dedi kont sonunda. "Unvanını biliniyorum ama, eşitim olmaya şu iğrenç köylülerin ve akılsız uşaklarımın hepsinden daha yakın olduğun açık. Lütfen beni izle." Strahd soğuk bir şekilde gülümsedi. "Daha rahat olacağımız bir yere gidelim. Ayrıca evimin muhteşemliğinin bir kısmını göstermek istediğim pek fazla konuğum olmuyor." Arkasını dönerek merdivenlerden çıkmaya başladı. "Sanırım seni nerede bulacağımı nasıl bildiğimi merak ediyorsundur."

"Hiç de değil. Belli ki Vistanilerle bir anlaşma yapmışsın."

"Evet, benim küçük çingene dostlarım. Her şey bir yana köylülerden daha kaliteli bir halk." Bir sahanlığa geldiler ve Jander etrafa bakındı. Burada da, daha önce hayran kaldığı, özenle işlenmiş fresklerden vardı. Bunlar şatonun kurulu olduğu tepeye yapılan bir saldırıyı konu ediyorlardı. Ancak bunlar da, daha öncekiler gibi hüznü bir bakımsızlık içindeydiler. Jander yazıdan geri kalanlara göz gezdirdi.

_OB_N_RA_I_UZ_NA_L_Sİ_N__T_AL SE__O_ÜN_N GÜ__NÜ_DE_A_A_AK.

Strahd merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti ve Jander de onu izledi. "Gelirken sisi gördün mü?" diye sordu kont.

"Evet, kasabayı çevreleyen sis oldukça garip."

"Nefes almayı geride bırakmış olman iyi bir şey dostum. O sis orada benim emrimle bulunuyor. Zehirlidir. Çingenelere, hizmetleri karşılığında, sisten zarar görmeden geçmelerini sağlayan bir iksirin nasıl yapılacağı bilgisi bahşedildi. Sisten güvenli geçiş satarak iyi para kazanıyorlar ve ben

de kilerlerimi doldurabiliyorum. İyi bir iş anlaşması, öyle değil mi?"

Muazzam salonun sonuna ulaştılar. Ay ışığı sağ taraflarındaki bir pencereden taş zemine düşüyordu. Salon boş haliyle olduğundan da büyük görünüyordu. Karşı tarafta boş bir taht duruyordu ve başka da bir şey yoktu.

"Başka zamanlarda burası ziyaretçi salonuydu. Tahmin edebileceğin gibi artık pek fazla kullanılmıyor."

Dar bir koridora açılan, üzeri özenle yontulmuş bir kapıdan geçerek yollarına devam ettiler. İki boş zırh neredeyse tamamen karanlıkta kalan girintilerin içinde tek başlarına nöbet beklemekteydiler. Strahd, girintilerden birine doğru yaklaşarak, ince parmaklarıyla, Jander'ın pek takip edemediği bir hareket yaptı ve bir kapı ortaya çıktı. Strahd kapıyı hafifçe itti ve kapı savrulurak açıldı.

Jander gerildiğini hissetti. Strahd hakkındaki söylentiler doğrudu. Ülkenin efendisi bir büyücüydü.

Elf, hoşnutsuzluğunu bastırarak, uysal bir şekilde Strahd'ı izledi ve ev sahibi onu bir merdivenden daha çıkarttı. Şimdiden Jander'ın kafası karışmıştı. Burası bir labirent gibiydi. "Burada tek başına mı yaşıyorsun, Strahd?"

"Yo, hayır. Uşaklarım var, bir nevi, ayrıca köylüler ihtiyacım olabilecek veya istediğim her şeyi bana getirirler. Küçük kasabanın sakinleri oldukça uysaldırlar ve daha önce söz ettiğim gibi çingenelerle de bir anlaşmam var. Onlara zarar vermemeyi tercih etmiş olman iyi oldu. Seni, kendini tutman konusunda kutlamalıyım."

"Neden onlara zarar vermek isteyeyim ki?" Strahd birden durdu ve Jander'le yüz yüze gelmek için hızla döndü. İmalı bir gülümsemeye kıvrılan dudakları, beyaz dişlerini ortaya çıkartmıştı. Jander şaşkınlıkla, Strahd'ın köpek dişlerinin uzadığını ve keskinleştiğini gördü. "Susuzluğun çağrısı zorlayıcıdır, öyle değil mi, Jander Sunstar?"

Elf bakakaldı. Strahd'ın onu görmek istemesi boşuna değildi. Bu kuşatılmış kasabanın halkının bu derece korku içinde olmaları da nedensiz değildi. Strahd, konuğunun şaşkınlığından haz duyarak bir süre ona bakmaya devam etti. Sonra, bu küstah elfe ağzının payını vermiş olmaktan belirgin bir tatmin duyarak, pelerinin savrulmasına neden olan bir dönüş yaptı ve merdivenlerden yukarı çıkmayı sürdürdü.

Merdivenler bittiğinde Jander kendisini geniş bir salonda buldu. Tavandaki bir delik, ayın solgun ışığının içeri dolarak uzun bir sıra halindeki heykelleri aydınlatmasına neden oluyordu. "Soylu atalarım," dedi Strahd kuru bir sesle. "Sinirlendirmek, görmezden gelmek ve canlarını sıkmak için elimden gelenin en iyisini yaptığım atalarımın tümü. Bazıları, görebileceğin gibi, tam olarak... gitmiş sayılmazlar." Jander, gerçekten de heykellerden bazılarının yüzlerinde acı dolu ifadeler taşır gibi göründüklerini gördü. Diğerleri, tabii ki, sadece taşlar. Bir tanesinin başı kopartılmıştı ve Jander meraklanarak kaidenin üzerindeki ismi okumaya çalıştı.

"Jander!" Strahd'ın sesi otoriterdi ve elf ev sahibine yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Kısa bir koridor daha geçtiler ve kont, Ravenloft'u sarmış olan genel çürüme havasından etkilenmemiş bir odanın kapısını açtı.

"Çalışma odam," dedi Strahd, Jander'ın daha önce kendisinden duymadığı sıcaklıkta bir sesle. Şöminede rahatlık veren, büyük bir ateş yanmaktaydı. Parlak, kırmızı ışıltısı odayı aydınlatıyor ve ısıtıyordu. Duvarlarda sıra sıra, yüzlerce kitap diziliydi ve Jander, iyice yağlanmış deri kokusu alıyordu. Belli ki Strahd, kitaplarına değer veriyordu. Jander, diğer vampirin ardından içeri girdi. Bu

odanın zemini çıplak taş değildi, güzel bir kilim serilmişti. Kont, kırmızı kadife kaplı, geniş koltuklardan birine oturdu ve eliyle de, Jander'a diğerine oturmasını işaret etti.

"Lütfen, ayakta kalma. Burası benim en sevdiğim odamdır. Hayal kurmak ve düşüncelere dalmak için çok vaktim oluyor." Jander uysal bir şekilde oturdu ve bir süre için birlikte odanın rahatlığının tadını çıkarttılar.

"Anladığım kadarıyla," dedi Strahd sonunda, "dün gece Vistanilerden birinin hayatını kurtarmışsın." Jander başıyla onayladı. "Sen hep iyi olanı yapmaya çalışıyorsun, değil mi?" Strahd'ın gür sesinde hafif bir hor görme vardı.

Jander kızgınlıkla doğruldu. "Soyunda hiç elf kanı var mı, Strahd?" diye sordu birdenbire. "Kulakların sivri de."

Strahd bir elini kulağına götürmüş gibi kaldırdı, sonra acele etmeden tekrar ellerini birleştirdi. "Aslında hayır," diye itirafta bulundu. "Gerçi zaman zaman böyle bir söylentinin yayılmasını sağlıyorum." Gözleri kısıldı ve tekrar konuştuğunda sesinde gelişigüzel gibi görünen ama açık bir uyarı içeren bir ton vardı. "Sadece kölelerim ve Vistaniler benim gerçek doğamdan haberdarlar. Bunun böyle kalmasını istiyorum ve eğer birinin sırrımı açığa vurduğunu öğrenirsem bundan büyük memnuniyetsizlik duyarım. Sana güvenmeyi tercih ettim çünkü birbirimizden öğrenebileceğimiz şeyler olduğunu hissediyorum."

Sonunda, bu davetin gerçek amacına geliyoruz, diye düşündü Jander. Tüm bu gereğinden fazla nazik konuşmalar ve labirentimsi ev turu, gizli bir testin ilk aşamalarıydı. Ve şimdi sınav gerçek anlamda başlıyordu. Jander hafifçe kaykılarak bacak bacak üstüne attı ve rahatladı. Strahd'ın bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. "Sırlar tehlikeli şeylerdir," dedi. "Yanlış ellerde, iyi pazarlık kozlarına dönüşebilirler."

"Umarım," dedi Strahd yavaşça, ve bu kez sesindeki tehdit çok açıktı, "seninkiler yanlış eller değildir."

Jander gülümsedi. "Bir an için öyle olduklarını düşün. Farzet ki yaşayan bir ölü olduğunu açıkladım. Biz 'akara'lar toplum içinde pek de sevilen bir grup sayılmayız. Bu durumda bana ne yapardın?"

Strahd, nezaket numarasını tamamen bıraktı ve gözlerinin ta içindeki kıvılcım, öfkeyle tutuştu. "Seni yok ederdim."

"Bunu nasıl başarabilirdin? Beni kölen yaparak mı?" Jander doğruldu ve dirseklerini dizine dayayarak oturdu. "Burada seninle karşı karşıya gelmek için bulunmuyorum. Tam tersine ben de paylaşabileceğimiz bilgiler olduğuna katılıyorum ve aynı saflarda yer almayı arzuluyorum. Ben aptal bir köylü veya itaatkar kölelerinden biri değilim. Bu ülkenin efendisi olabilirsin-"

"Ben bu ülkenin ta kendisiyim!"

Derin sesi şimdi bir gök gürlemesine dönüşmüştü ve Strahd'ın gözlerindeki kızıl ateş öfkeyle titreşiyordu. Jander acaba fazla mı ileri gittim diye düşündü, acaba Strahd'ın onu yok edecek gizemli bir gücü olabilir miydi?

"Ben Barovia'yım," diye kükredi Strahd. "O bana güç verdi ve ben de ona istediğini veriyorum." Üst dudağı bir sırıtışla kıvrıldı. "Ben ilk vampirim. Senden ve tüm diğer yaşayan ölülerden farklı olarak benim bir eve girmek için davet edilmeye ihtiyacım yok. Burada her ev benim evimdir. Tüm yaratıklar benim. Onlara istediğimi yapabilirim."

Tekrar koltuğuna çöktü ve gözlerini kıstı. Jander, taşa çarpan tırnak sesleri duydu ve üç koca kurt

çalışma odasına girdiler. Strahd'ın ayaklarına mutlulukla sürünerek oturdular. "Bunlar," dedi kont gururla, "benim çocuklarım. Her isteğime itaat ederler."

Kurtlardan biri ayağa kalktı. Duruşu tedirgin ve gergindi. Katı hareketlerle taş şöminenin yanına gitti ve boğazını açıkta bırakacak şekilde sırtüstü yattı. Bir inilti çıkarttı ve Jander korku kokusu aldı. İkinci bir kurt, benzer hareketlerle ayaklandı ve hareketsiz duran yoldaşının yanına giderek beklenmedik bir şekilde kardeşinin atardamarını derince ısırıldı. Kan fişkırarak hem hayvanları hem de şöminenin gri taşını boyadı. Birinci kurt çılgınca tekmeler attı ancak bu, ikinci kurdun dişlerini daha da derine batırmasına neden olmuştu. Kurt kasıldı ve öldü. Katili, kavrayışını gevşetti ve dişlerini yaladı. Sonra başı önünde, karnının üzerinde efendisinin ayaklarına süründü. Strahd, umursamazca elini hayvanın pürüzsüz başında gezdirdi. Üçüncü kurt, bir top gibi sımsıkı yuvarlanmış, titriyordu.

Jander tam öfkeyle ayağa kalkmıştı ki, Strahd'ın bakışlarındaki bir şey onu durdurdu. Bu, sözüm ona 'İlk Vampir', Jander'ı, hayvanın gereksiz katli karşısında tepki vererek zayıflık göstermeye zorluyordu. Jander, gözlerini Strahd'ınkilerden hiç ayırmadan, yavaşça yerine oturdu. Hayvanları seven elf, diğer vampirin sergilemiş olduğu umursamaz zalimliğe gerçekten sinirlenmişti ama bunu göstermenin daha iyi bir yolu vardı.

Kalan iki kurda baktı. Sonra öldüren kurdun zihnine nazikçe dokundu. Dinlen. Gri hayvan gözlerini kapadı, kıvrıldı ve çabucak uykuya daldı. Jander düşüncelerini sakin ve güven verici bir şekilde diğer kurda yöneltti.

Gel dostum. Bana gel. Kurt, kulaklarını öne çevirerek, hafif bir homurtu çıkarttı. Sonra hırlamayla homurdanma arası bir ses çıkartarak Jander'a doğru yöneldi. Hayvan kucağına tırmanmak için komik bir girişimde bulundu ve Jander onu nazikçe aşağı iterken hafifçe gülümsedi. Kurt, ayağına yattı ve her kası yeni efendisinin bir sonraki isteğini yerine getirme isteğiyle dolu, hayran hayran Jander'a baktı. Elf hayvanın başını okşadı. Sonra gözlerini kurttan, konta çevirerek gülümsedi.

Strahd belli ki sinirlenmişti, ama soğuk yüzünde hayranlık da vardı. "Etkileyici," diye mırıldandı kont, sözcük göğsünden guruldayarak çıkmıştı. "Gerçekten de çok etkileyici. Kurtlar daima, sadece benim çağırma yanıt verirler. Ülkenin efendisinin, ülkenin misafirinden öğrenecek şeyleri olduğu açık." Hafifçe başını öne eğdi.

İnceden inceye bir şeyler değişmişti. Jander her nasılsa, Strahd'ın gözünde yeni bir sınıflandırmaya tabi tutulduğunu biliyordu. "Aslında bu, seni bu akşam buraya davet etme sebebidir," diye devam etti kont.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Jander, kontun tepkisini ölçmeye çalışarak. Strahd biraz somurttu ve burun delikleri genişledi, ama tuzağa düşmedi.

"Eva, bana senin dünyanın adının Toril olduğunu söyledi," diye devam etti Strahd. "Diğer ülkeler fazlasıyla ilgimi çekiyor. Hikayeni dinlemekten memnuniyet duyacağım."

Kriz, şimdilik sona ermişti. Jander, gardının birazcık gevşemesine izin verdi. "Sorularına yanıt vermeden önce sormak istediğim kendi sorularım var." Strahd elini sallayarak Jander'a devam etmesini işaret etti. "Bu ülkede Anna adında bir kadın var mıydı?"

Strahd hafifçe gülümsedi. "Bu çok yaygın bir isimdir. Daha fazla bilgi vermelisin."

Jander bir kez başladığına göre artık devam etmek zorunda olduğunu fark etti. Anna'nın durumunu bir yabancıya açmak ona kaba geliyordu ama bu duyguyu bastırdı. Umutsuzca aradığı yanıtlara ulaşmanın tek yolu buydu. "O deliydi," dedi alçak sesle. "Uzun boylu, yanık tenli, uzun kestane rengi saçlıydı. Çok güzeldi. Onun bir büyüünün kurbanı olduğuna inanıyordum. Onu uzun yıllar boyunca

tanıdım ama hiç yaşılanmadı."

Strahd başını salladı. "Maalesef tüm bu koşullara uyan hiç kimseyi tanımıyorum. Bu böyle kişilerin kasabada veya Vallaki'de, buradan fazla uzak olmayan bir balıkçı kasabasıdır, hiç bulunmadığı anlamına gelmiyor. Delilik burada çok az görülen bir şey değildir. Büyüye gelince, Barovia'da gizemli sanatlarla uğraşan, bildiğim bir tek ben varım. Ve Jander, dostum, Anna adında bir kadına asla büyü yapmadım. Seni temin ederim."

Sesi son derece içtendi ve Jander kendisi de şaşırarak ona inanmakta olduğunu fark etti. "İnsanın aşkını kaybetmesi ne demektir bilirim -birden fazla kez o acı içkinin tadına baktım." Strahd aniden fazlasıyla yorgun görünmüştü.

Jander'ın umutları sessizce kayboldu. Nedense, belki de fazla aceleyle Strahd'ın Anna hakkında bir şeyler bildiğini, güzel kızın iradesini kimin parçaladığını söyleyebileceğini sanmıştı.

"Başka sorun var mı?" Strahd'ın ses tonu, yanıtın olumsuz olacağını umduğunu belirtiyordu ama Jander ısrar etti.

"Onun hakkında nasıl bilgi edinebilirim?"

"Kütüphanemdeki kitapları istediğin gibi inceleyebilirsin," diye önerdi Strahd, açık yürekli bir el hareketiyle. "Ancak tüm diğer kayıtlar, kasabadaki eski kilisede ve oraya gitmek isteyeceğinden kuşkuluyum." Daha tanıdık olan, kendine hakim Strahd geri dönmüştü ve Jander'a sinsi sinsi gülümsüyordu.

Jander elinde olmadan gülümsedi ama ifadesi hüznüydü.

"Haklısın. Vallaki diye bir yerden söz etmiştin, nerede burası? Ne tür insanlar yaşar? Ne gibi kayıtları-"

Strahd'ın kuzguni kaşları çatıldı ve sabırsızca elini salladı. "Tüm bunları sana tabii ki anlatabilirim ama bu küçük bilmeceyi bu akşam çözmek zorunda mısın?"

Strahd haklıydı ve Jander, kontun hızla sıkılmakta olduğunu fark etti. "Haklısın, ben burayı ne kadar merak ediyorsam, sen de benim hakkımda en az o kadar meraklı olmalısın. Barovia'ya gelişim bir muamma. Vistanilerden biri beni sislerin getirdiğini söyledi."

"Hmmm, sisler, sisler," dedi Strahd, gözleri ateşe dalmıştı. "Görünüşe göre, pek çok kişi için geliyorlar. Benim için de gelmişlerdi -tüm diyarım için, çok yıllar önce. İşte o zaman, şimdi gördüğün halime dönüştüm." Gülümsedi ve içeri çekmeye çalışmadığı uzun beyaz dişleri ortaya çıkıttı. "Bu yerin güçlerinden bir armağan -sonsuz yaşam."

Elf, Strahd'ın kendine göre haklı olabileceğini düşündü. Jander, insanların sonsuz bir hayata duyduğu açlığı hiçbir zaman yaşamamıştı. Elfler birkaç yüzyıl yaşarlardı. Elflerden olma başka yaşayan ölümlere nadir rastlanmasının nedeni bu olmalıydı. Doğaları bu tür bir varoluşa uygun değildi; elfler kendilerine kader tarafından verilmemiş olan şeyler için umutsuz ve zorlayıcı bir açlık duymuyorlardı. Bir vampir olduğunda, Jander da bu şekilde varolmak yerine, kendi eliyle ölmeyi düşünmüştü, ancak kızıl ölüm hakkındaki efsaneler, onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermemişti.

Düşüncelerinin aldığı karanlık yönden rahatsız olan Jander konuyu değiştirdi. "Barovia'dan sanki canlı bir varlıkmiş gibi söz ediyorsun. Vistaniler de ülkenin güçlerinden söz ettiler. Bu Barovia tam olarak nedir? Neden insanları sislerle getiriyor?"

Strahd hemen yanıt vermedi. Ayağa kalktı ve ateşin yanına giderek bir elini süslü şöminenin üstüne

koydu. "Sorularını daha sonra yanıtlayacağım. Ne de olsa," diye acı acı gülümsedi, "dünyalar kadar zamanımız var değil mi?" Kısa bir duraksamadan sonra ekledi, "Besleneceğim. Bana katılır mısın? Barovia'da günbatımından sonra ortalıkta dolaşan birilerini bulmak gitgide zorlaşıyor. Bu yüzden daima el altında bir şeyler bulunduruyorum."

Jander içten içe irkilmişti. Gözünün önüne, bu karanlık lordu beslemek için besi hayvanları gibi tutulan bir hapisane dolusu varlık geldi. Ama yıllarca delilerden beslenmiş olan kendisi bu hareketi lanetleyebilir miydi?

"Hayır, teşekkürler. Bölgeyi biraz tanıyana kadar hayvan kanını tercih edeceğim."

Strahd buna açık açık güldü. Odada çınlayan buz gibi bir kahkahaydı ve Jander sabırla bitmesini bekledi. "Ah Jander, sana böyle seslenebilirim değil mi, burada hayvan kanıyla beslenemezsin."

"Belki siz beslenemezsiniz, Ekselansları, ama ben öyle yapacağım. Eğer bu hoşunuza gitmiyorsa, özür dilerim."

"Hayır, hayır. Beni sadece eğlendiriyor. Orman sana aitmiş gibi davran, ama susuzluğunun Svalich Koruluğu'nun hayvanlarının kanıyla geçeceğini pek sanmam. Nedense, onları pek... uygun bulacağını sanmıyorum. Belki geri döndüğünde tekrar görüşürüz. Jander, buranın efendisi benim," dedi Strahd açık açık. "Sen de, istediğin sürece benim misafirimsin."

"Ya eğer, 'teşekkür ederim, Ekselansları, ama bu akşam ayrılmak istiyorum,' dersem?"

"Bu durumda 'gitmekte serbestsin,' derdim. Ama o zaman soruların yanıtı kalırdı."

Jander buna yüksek sesle güldü ve Strahd bile her zamankinden daha sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merakım, Kont, dünyadaki en iyi zincirdir. Teşekkürler. Misafiriniz olmayı kabul ediyorum."

"Dinlenmek için gereksinimlerin nelerdir? Altımızda mezarlar var, istersen-"

"Yo, teşekkür ederim. Uykuya çok az ihtiyaç duyarım, tabutlaraysa hiç. İzninizle gündüz saatlerinde şatoda serbest bir şekilde dolaşmak istiyorum. Güneşten korunduğum sürece zarar görmem."

Jander hafif bir kendini beğenmişlikle, Strahd'ı tamamen hazırlıksız yakaladığını fark etti. Şaşkınlığı bir an için o koyu, siyah gözlerine yansıdı. Strahd çabuk toparlandı ancak Jander Ravenloft Şatosu'nun kibar efendisine karşı bir sayı daha kazandığını biliyordu. "Evim senin evindir, ama bir istisnayla. Şuradaki oda-" Uzun, ince parmağını uzatarak karşıdaki tahta bir kapıyı işaret etti, "-o odaya girilmeyecek. Orada ne olduğu sadece beni ilgilendirir. Bana karşı gelmeye kalkışırsan kapının büyüyle kilitlenmiş olduğunu fark edeceksin. Senden isteklerime saygı göstermeni rica ediyorum."

Jander meraklanmıştı ama burnunu sokmaya hakkı olmadığı kesindi. Eğer kont, gizli bir oda istiyorsa, bu onun bileceği bir işti. "Tabii."

"Öyleyse sana iyi geceler diliyorum -ve de iyi avlar."

Sekiz

Jander, ormanın içinde, bulduğu tavşan izi üzerinde bir kurt kadar sessiz ilerliyordu. Isı görüşü ve

yapraklardan sızan ay ışığı, ormanın gözüne, gölgelerden ve kıvrılarak yerden yükselen sis bulutlarından dokunmuş bir halı gibi görünmesine neden oluyordu. Her tarafta yaşamın yumuşak ses ve hareketleri, sıcak kanın esrarengiz kokusu vardı. Bir sincap başının üzerindeki bir dal boyunca koşarak, cüretkar bir zarafetle yandaki ağaca sıçradı. Gri bir tilki, on metre kadar ilerde iz üzerinde, bu ay ışığı huzurunda donakalmıştı. Gözleri, elf vampirin beklenmedik ve ürpertici görüntüsüne kenetlenmişti. Bir an için iki avcı birbirlerini süzdüler. Sonra tilki, avını Jander'a bırakarak ormanın içinde gözden kayboldu.

İşte orada, diye düşündü Jander, ısı görüşü, irice, kahverengi bir tavşanın yumuşak ışıltısını, büyük bir porsuk ağacının, aşağı sarkmış alt dalları arasında tespit etmişti. Jander hafifçe, kurtların çağrısına cevap vermelerini sağlayan irade gücüyle hayvanı sakinleştirdi. Tilki gitti. Artık güvendesin.

Ormana sessizlik hakimdi. Sadece hafif rüzgar, orman zemininde dolaşıyor, yılların birikintilerini hafifçe ittiriyor, ve düşmüş çam iğnelerini hışırdatıyordu. Uzun parmaklar, kulaklarından ve arka ayaklarından kavradığında tavşan geri çekilmedi bile. Boğazını yaran dişler, tilkininkilerden daha keskindi.

Açlığı, kanın garip tadını bastırdı ve Jander hevesle içti.

Kurumuş cesedi, tilkinin gözden kaybolduğu tarafa doğru fırlattı ve somurtarak ağzını sildi. Tavşanın kanında garip bir aroma vardı. Dumanlı bir tatlılık.

Birden Jander'ın midesi bulandı ve başı döndü. Dizleri gevşedi ve ellerinin üzerine düşerek, midesinde hiçbir şey kalmayana dek biraz önce içmiş olduğu kanı kustu. Titreyerek doğruldu. Tavşan hasta olmalıydı, hepsi buydu. Tek yapması gereken yeniden beslenmekti.

Bu kez bir geyik çağırdı, yaşamsal kanını içen Jander'ı hüzünlü gözlerle izleyen sağlıklı bir erkek geyikti bu. Yine tat kötüydü ve yine kan midesinde durmadı. Jander anlayamıyordu.

Waterdeep'deyken, arada sırada insan kanına ihtiyaç duysa da, bazen yıllarca sadece hayvan kanıyla varlığını sürdürdüğü olmuştu. İlk geldiği andan beri, bu yerde bir gariplik olduğunu hissetmişti. Belki de sisler onu öyle bir şekilde değiştirmişti ki, artık hayvan kanı içemeyecekti. Mantıksız görünse de, akılına gelen tek açıklama buydu.

Strahd bunu biliyordu ve Jander'ı uyarmak için yarım ağızla bir girişimde bulunmuştu. Ravenloft'un efendisi, Jander'ın kurtlarla ilgili zaferini kabul etmişse de, büyük olasılıkla onun, bu garip kanın tadına baktıktan sonra çaresiz bir şekilde kusacağını bilmekten zevk duymuştu. Strahd'la sayılar eşitlenmişti.

Fikir onu ne kadar tiksindirirse de burada, Barovia'da, varlığını sürdürmek için insan kanına ihtiyacı vardı. Altın vampir, daha sonraki birkaç saatini, bir sonuç alamadan, ihtiyatsız insanlar arayarak geçirdi. Kurt şekline dönüştü ve tüm duyularıyla av aramak için miller boyunca yol aldı. Birkaç kez Strahd'ın köleleriyle karşılaştı. Sert yüz hatlarına sahip dişi vampirler, yarasa şekline dönüşüp kaçmadan önce ona öfkeyle bakıp, tısladılar. Jander, çingene kampına saldırma fikrini gözden geçirdi, ama bundan hemen vazgeçti. Vistaniler, kasabalılardan daha kurnazdılar ve her ne kadar Jander, zarar vermeden beslense de, keskin gözlü çingeneler küçük izleri fark ederlerdi. Ayrıca Jander, şu anda Strahd'ın 'misafiriydi' ve anlaşmayı ihlal etmesi kontu kesinlikle kızdırırdı. Ormanda başka insan kokusu yoktu. Kasabada hızlı ve sinsî bir yürüyüş, Barovialıların güvenli bir şekilde evlerine kapanmış olduklarını ortaya çıkarttı. Kurt gibi aç, yorgun ve canı sıkılmış olan Jander, kurt şeklinden yarasa şekline dönüşerek şatoya doğru uçtu.

Kavram ne kadar itici olsa da vampir, Strahd'ın yemek davetini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Şatonun neredeyse tamamını çevreleyen bir yürüyüş yoluna kondu. Yarasadan, sise ve sonra da elfe dönüşen Jander, Strahd'ın çalışma odasına yöneldi. Genelde açık, ormanlık alanları, kapalı yerlere tercih etmesine rağmen odadan hoşlanmaya başladığını fark ediyordu. Ancak çalışma odası, şatonun diğer bölümlerinden sadece biraz daha az yalnızlık hissi veriyordu ve şu anda Jander'ın yalnızlığının hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Odaya girerken, tatlı, kendisiyle alay eden bir koku aldı.

İnsan kanı.

Açlığı bir bıçak gibi keskin vampir çift kapıdan içeri doğru kokuyu izledi. Çalışma odasının yanında geniş ve lüks döşenmiş bir yatak odası vardı. Tek penceresi kalın kırmızı kadifeden perdelerle örtülmüştü. Perdeler, akıcı ay ışığının içeri dolmasına izin verecek şekilde açıldılar. Işık odayı gümüş rengine boyuyor, güzel ama kararmış şamdanların üzerinde mat bir parıltı bırakıyor ve ince kabartmalarla süslü masaları ve diğer eşyaları ortaya çıkartıyordu. Yatağın kendisi, bir zamanlar lüks bir düş gibi olmalıydı ancak şimdi pahalı yatak örtüleri çürümüş, cibinlikleri de güveler tarafından kemirilmişti.

Jander içerinin dekorasyonuna özel bir dikkat göstermedi. Hüzünle, ay ışığının solgun bir hayalete çevirdiği, siluete bakıyordu.

Genç kız, pencerenin yanında durmuş, karanlıklar içerisindeki manzaraya özlemle bakmaktaydı. Yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyor; ay ışığında mermer üzerindeki bir inci tanesi gibi parlıyordu.

Korku dolu ama teslim olmuş bir hali vardı. Jander odaya sessizce girdi ve genç kadın ilk başta onun varlığını hissetmedi.

Kız pencereden dönüp, yatağın üstüne otururken Jander onu seyretti. Genç kızlıkla kadınlığın çekici bir karışımıydı. Bir yetişkin olduğu kalçalarının ve göğüslerinin yuvarlaklığından anlaşılıyordu. Ancak solgun, yuvarlak yüzü, kapkara uzun kirpiklerle çevrelenmiş korku dolu gözleriyle hala bir çocuğun yüzüydü. Yanaklarındaki kırmızılık ve tatlı görünüşlü dudaklarının kiraz rengi, Jander'ın kan için duyduğu susuzlukla titremesine neden oldu.

"Sayın bayan," diye başladı.

Kız nefesini tutarak geri çekildi. İçgüdüsel olarak örtünmeye çalıştı ve büyük bir çabayla geceliğini indirdi. Üzerinde sadece ince bir kombinezon vardı. Derin bir nefes alarak tüm cesaretini topladı. "Ekselansları, Kont Strahd Von Zarovich, beni size hizmet etmem için yolladı," dedi taze ve tatlı sesiyle. "Size burada," bir parmağını boğazına dayadı, "ve burada," elleriyle bacaklarının arasındaki yükseltiyi örttü, "dokunulmamış olduğumu söylemem istendi." Yanaklarına kan hücum etti; başı öne eğildi ve uzun siyah saçları yüzünü örttü. "Efendimin yeni arkadaşına olan hediyesi işte böyle." Tatlı ses titriyordu.

Jander iştahını kaybettiğini fark etti, ama açlığı yatışmamıştı. Çoğu vampirin hareketsiz kurbanları üzerinde farklı türden açlıklarını da giderdiklerini biliyordu. Belli ki Strahd, avıyla oynamaktan zevk alıyordu ama Jander bunu iğrenç buluyordu.

Masum insanların, ruhlarına ve vücutlarına tecavüz etmeden kanlarını almak zaten yeterince kötü değil miydi? Umutsuzca, bu genç kadını evine, ailesinin yanına gönderebilecek durumda olmayı istedi ama kanın tatlı kokusuna tepki veren kesici dişleri uzamaya başlamıştı bile. Açlığı dayanılmazdı ve bilinci, her zamanki gibi, kırmızı sıvıyla beslenme ihtiyacının karşı konulmazlığı karşısında çözüldü.

Kendisini yatağın üzerine bıraktı ve eliyle yanındaki yeri işaret etti. "İsmin nedir, küçüğüm?"

Sesini yumuşak tutmaya özen göstermişti.

"Natasha," diye yanıtladı kız, gözleri hala onunkilere bakmıyordu.

"Buraya gel, Natasha," dedi nazikçe. Kız ona doğru ilerledi. Kan kokusunu bastıran, korkunun metalik kokusunu alabiliyordu. Jander büyük üzüntüyle, kızın siyah saçlarını alnında geriye attı. Kız, şiddetle titreyerek gözlerini kapadı. "Strahd, seni buraya nasıl getirdi?"

Natasha, dudaklarını yaladı. "Arabasını kasabaya yolladı," diye yanıtladı. "Beni tanıyordu ve babamdan beni yollamasını istedi. Bu gibi konularda efendimize itaat etmek zorundayız."

"Gelmeni neden istediğini biliyor musun?"

Kız başını salladı, "Hayır," dedi fısıldayarak. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Birden tüm kontrolünü kaybetti. "Evet! Tanrılar adına, lütfen. Lütfen canımı yakma! Eve gitmeme izin ver! Ne istersen yaparım. Yeter ki beni de senin gibi yapma, lütfen, lütfen..." Zavallı çocuk, diye mırıldandı Jander. "Bana bak, Natasha." Sakin komutu kızın isterisini parçaladı ve kız gözlerini onun hipnotize edici bakışlarına dikti. "Artık benden korkmuyorsun, değil mi?"

"H-Hayır," dedi kız, kendisini Jander'ın bakışlarında kaybetmeye başlayarak.

"Güzel. Bana güveniyor musun, Natasha? Canını mecbur olduğumdan fazla yakmayacağıma güveniyor musun?"

Kız, kahverengi gözleri Jander'ınkilere kenetlenmiş olarak başıyla yavaşça onayladı. Jander, altın ellerini nazikçe kızın beyaz yüzüne koydu ve başını yana çevirdi. Atardamar ortaya çıkmıştı ve odayı dolduran gümüşü ışıktaki düzgün bir şekilde atıyordu. Çabucak dişlerini çıkarttı ve onları kızın davetkar boynuna batırdı.

Vücudu bir kez kanın tadını alınca, sarhoşluğu çabuk geldi. Jander kızın ne kadar masum olduğunu unutarak ve sadece kızın kanının sıcak akışını ve gücünün yenilenmesini hissederek uzun uzun emdi. Kızın tüm kanını içmeden durmak üst düzeyde bir kontrol gerektiriyordu ancak Jander bunu başardı. Vampir, dudaklarındaki yapışkan sıvıyı yaladı. Bir yandan da kızı yatağa yatırıyor. Nefesi zayıftı ve rengi de korkunç solgundu, ama yaşamı hala kendisinini.

Jander ayağa kalkarak pencereye gitti. Batmakta olan ama hala çoğu görünen ay birden ortaya çıkan bir grup yarasanın arkasında ürpertici beyaz bir nokta gibi görünüyordu. Jander, koyu yeşil ve morlardan oluşan manzaraya sabit gözlerle baktı, sonra da panjurları kapatarak, iyice kapandıklarından emin olana kadar kontrol etti.

Düşünceli bir şekilde tekrar yatağın üzerine oturdu. Eskiden Waterdeep'de geceyi geçirmesi için bir tavşan yeterli olurdu.

Şimdiyse açlığı yüzünden neredeyse genç bir kadını öldürüyordu.

Jander yüzyıllarını lanetinin asıl doğasından uzakta geçirmişti -insanları avlamak ve insan kanından beslenmek.

Bu doğayı kendisine göre bir yöntemle inkar etmiş, sadece hayvanlardan beslenirse ya da insanlardan sadece ihtiyacı olan kadar alırsa, sanki diğer vampirler kadar kötü olmayacakmış gibi davranmıştı. Artık kendisinden daha fazla kaçması mümkün değildi ve bu da kendisinden iğrenme duygusuyla dolmasına neden oluyordu. Yine de, bu korkunç duygu bile açlığının önüne geçememişti.

Bu bilgi, kalbinde olanca ağırlığıyla yatıyordu. Jander yüzünü iki elinin arasına alarak ölümlülere özgü bir şekilde içini çekti.

"Anna," diye inledi yavaşça. "Anna, seni öyle çok özleyorum ki."

"Gerçekten mi?"

Güneş gökyüzünde hüküm sürüyordu ve Jander yatağın üzerine yayılmış yatmaktaydı. Kimin konuştuğunu görmek için başını kaldırdı ve kendisine tutkulu gözlerle bakan Anna'yı gördü. Güneşten esmerleşmiş ellerini kalçalarına dayamıştı ve kestane rengi saçları güneşte kızıl kızıl parlıyor ve omzundan aşağı dökülüyorlardı. Gözlerinin içi gülüyordu.

"Beni gerçekten özlüyor musun?" diye sordu tekrar. Jander, rüyada olduğunu bilmesine rağmen, yanıt vermeden edemedi.

"Yaşamdan bile çok, canım."

O zaman, Anna ona yaklaştı, vampiri kucaklayışının sıcaklığıyla sardı ve Jander sadece, parfümünün ve güneşte ısınan teninin kokusunu aldı ve başka hiçbir koku almadı. Anna pencereye giderek, kolunun geniş bir devinimiyle panjurları açtı. Muhteşem güneş ışığı içeri doldu ve bir ışık seli gibi Jander'in üzerinden geçti.

Ne kadar da gerçek, diye düşündü Jander kendi kendine. Ne kadar da harika bir şekilde gerçek.

İhmal edilmiş odaların her nasılsa artık parlak ve neşe dolu olduklarını fark etti. Etraftaki her şey düzgün ve bakımlıydı. İki sevgili el ele, sevgiyle bakıldıkları belli olan odaları gezmek için duraksayarak merdivenlerden indiler.

Dışarıda, süt-beyazı iki binek atı onları bekliyordu. Jander atlardan birine yaklaştığında hayvan sevgiyle ona burnunu sürttü. Birden elinde bir elma olduğunu fark etti. Elf, elmayı hayvana yedirdi. At memnuniyetle meyveyi çiğniyordu. Jander ve Anna, atlara binerek dörtlüye, güzelim ilkbahar öğleden sonrasına doğru ilerlediler. Jander omzunun üzerinden geriye baktığında Ravenloft Şatosu'nu güzel bir ev olarak gördü, soylu ve büyük bir ailenin tahtı.

Birkaç harika saat sonra, susayan atlarını Tser gölünde suladılar. Hayvanlar su içerken, Jander ve Anna, yan yana büyük bir ağacın altına yattılar ve taze toprağın kokusunu içlerine çekerek yaprakların arasından sızan güneşin tadını çıkardılar. Tatlı bir rüzgar yaprakları sallıyordu. Jander suyun melodisini ve kuşların cıvıltılarını dinledi ve sonra konuştu. "Neden bana bu şekilde geliyorsun?"

Anna, başını onun göğsüne dayamış yatıyordu ve ona bakmak için başını kaldırdı. Kahverengi gözleri düşünceli bir şekilde onunkileri araştırdılar. "Bundan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Hayır! Sadece bu gerçek değil."

"Neyin gerçek neyin bir yanılsama olduğunu kim söyleyebilir ki? Birlikteyiz. Bu yeterli değil mi? Ayrıca-" sesi alaycı bir ton almıştı, "-beni unutmanı istemiyorum."

Jander kızın elini dudaklarına götürdü ve her parmağının ucunu birer birer öptü. "Asla."

"Ama unuttun. Araştırmaya nereden başlaman gerektiğini biliyorsun, ama henüz başlamadın. Jander, aşkı, intikamımı al." Anna değişmişti. Harikulade gözleri yaşlarla dolmuştu. "Deliliğim yüzünden tüm kaybettiğimiz şeyler için, intikamımı al!"

Jander sıçrayarak düştü ve uyandı. Nerede olduğunu tamamen şaşırılmıştı. Sıcaktan bunalmıştı ve hafif de başı dönüyordu. Natasha'dan beslendikten sonra yatak odasında uyuyakalmıştı. Panjurlar, ölümcül güneş ışığına karşı sıkı sıkı kapalıydı ancak onun rahatını bozmaya yetecek kadar ışık içeri sızıyordu. Jander'ın duyuları yine keskinleşmişti ve bu karanlık gerçekliğe geri dönmenin acısı gözlerini yummasına neden oldu.

Elf, Natasha'nın huzur içinde uyuduğundan emin olduktan sonra, Strahd'ın büyük kütüphanesindeki kitapları incelemek üzere çalışma odasına geri döndü. Bir an için inceleyebileceği kitapların çokluğu

karşısında yılgınlığa kapıldı. Yıllar boyunca, beslendiği deliler dışında kimsenin arkadaşlığı olmadan bir mağarada kapalı kalmıştı. Elf, böylesine tarih ve edebiyatla dolu bir yerde kendini biraz garip hissediyordu. Bu kitaplar çok güzel şeylerdi. Jander, deri cilt kapaklarının işçiliğini takdir etmek için biraz durdu. Bazıları kontun amblemi olduğunu sandığı bir işaret taşıyorlardı -büyük siyah bir kuzgun. Diğerlerinin farklı farklı amblemleri vardı. Bunlardan sık sık karşılaştığı, dikkat çekici güzellikte olan bir tanesi, parlayan bir güneşti.

"Pekala, neden en baştan başlamıyorum?" diye mırıldandı kendi kendine ve bir raf seçerek başlıklara göz gezdirmeye başladı. Von Zarovich Soyunun Silah İşlemeleri, Deri ve Çelik: Ba'al Verzi Tarihçesi, Çember Efsaneleri, Kalimar Kandru Sanatı, Bârovia: Sene 15 'den Bugüne.

Jander çeşit bolluğundan mutluluk duyarak bir kucak dolusu kitabı aşağı indirdi. Sandalyelerden birinin yanına büyük bir yığın yaptı ve rastgele bir kitap seçti. Deri ve Çelik: Ba'al Verzi Tarihçesi. Ön kapakta kanlı bir kurukafa vardı. Elf yüzünü buruşturdu. Bunun içinde Anna ile ilgili bir ipucu bulacağından kuşkuluydu. Ama kim bilir, belki de bulurdu. Kitabı açtı, kitabın küflü kokusunu içine çekti ve okumaya başladı.

Uygar günlerde, demişti çoktan ölmüş olan yazar giriş bölümünde, bizler için, kiralık katillerin açıkça toplumun gelişen bir parçası olarak kabul edildiği zamanları anlamak oldukça zordur. Ülkemizin karışıklıklar içindeki sekizinci yüzyılında, bir kiralık katil ya da Ba'al Verzi olmak, bir politikacı ya da ünlü bir sanatçı olmak gibi bir şeydi. İnsan fiyatını belirler ve genellikle korunma için bireylerden büyük meblağlar alırlardı.

Ba'al Verziler renkli, güzel görünen ve üzerinde mutlaka sembollerinin -kanlı kurukafa- görüldüğü elbiseler giyerlerdi. Silahları çok güzel ve korkutucu derecede özel bir bıçaktı. Sapı, Ba'al Verzi'nin ilk kurbanının derisinden, katilin kendi elleriyle yapıldı. İlk kurban katilin tanıdığı biri olmak zorundaydı. Bu Ba'al Verzi olmanın sırlarını öğrenmek ve korunmasını kazanmak isteyenler arasından sadece en cesurlarını ayırmak için uygulanan bir gelenektir.

Jander titredi ve kitabı elinden neredeyse fırlatarak yerdeki halının üzerine attı. İsmi Bilgelik Sözleri olan bir başka kitap aldı ve kafasından Ba'al Verzi bıçağının imgesini silmek için hevesle ona daldı. Taktığı işe yaramıştı, bu uzun zaman önce unutulmuş bir Tanrı'ya yazılmış bir kutsal şiirler derlemesiydi.

Güneş benimdir ve ay da,

Işığa ve sevgiye dair her şey gibi;

Sabah benimdir ve öğlen de,

Gündüze ve geceye dair her şey gibi.

Kulak verin, oğullarım ve kızlarım:

Suların akışındaki bilgeliği duyun.

Nehrin kahkahalarını dinleyin.

Oradan akacak içinize, neşe ve huzur.

Oldukça basit olan şiirler, elfe Anna'sının kaderi hakkında hiçbir ipucu vermedi. Yine de onu sakinleştirdiler ve ona, hilekar sislerin kendisini getirdiği bu karanlık topraklarda bile güzelliğin var olduğunu anımsattılar.

Kapalı çalışma odasında hiç pencere yoktu, bu yüzden Jander'in ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri olmadı. Kızı kontrol etmek için geri döndüğünde, güneşin çoktan batmış olduğunu görerek şaşırıldı. Natasha, şimdiden yaşayan bir ölüye dönüşmüş gibi uyuyordu. Jander eğilerek durumuna baktığında, kız, uykusunda inleyerek diğer tarafa döndü. Boğazı biraz tahriş olmuştu, ama renk yanaklarına geri dönmeye başlamıştı.

"Uyurken hepsi de o kadar davetkar görünüyorlar ki," diyen, pürüzsüz bir ses geldi kulağına. "Standartlarına uygun bulduğuna sevindim." Strahd ince bir gülümsemeyle yanı başında duruyordu.

"Benim için biraz genç, ama kişi yedi yüz yaşının üzerinde olunca uygun yaşta birini bulmak biraz zor oluyor," diye işi şakaya vurdu Jander. Şaşırılmıştı, ama bunu belli etmeye niyeti yoktu. O kadar uzun süredir yalnız yaşıyordu ki, vampirlerin ne kadar sessiz olduklarını unutmuştu.

Strahd hafifçe somurttu. "Yedi yüz yıl mı?" Belli ki bunu Jander'ın şakasının bir parçası sanmıştı. "Ha -anlıyorum. Canlı bir varlık olarak yaşadığın yılları da sayıyorsun"

"Evet, doğru," diye itiraf etti Jander, "ama bu yalnızca iki yüzyıldı. Beş yüz yıldır vampirim."

Strahd bir süre sessiz kaldı. "Böyle bir şeyi tahayyül dahi edemiyorum," dedi en sonunda. "Ben daha birinci yüz yılımı yeni geride bıraktım. Kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyorsun. Senden öğrenecek ne çok şeyim var!"

Strahd'ın gözlerinde bilgi açılığını gören Jander, burada saygın bilge kişi olmanın o kadar da iyi bir şey olmadığını düşündü. Neyse ki Strahd konuyu değiştirmişti. "Aç mısın, dostum?"

Kana duyduğu susuzluk kendini duyurdu. "Evet," diye yanıtladı Jander.

O gece birlikte ava gittiler, bu şekilde geçirecekleri sayısız gecelerden ilkiydi. Çingenelerden biri, handa bir yer kiralayamayacak kadar geç gelmiş, korkusuz -veya aptal- küçük bir grup gezgin görmüştü. Jander, ekşi suratlı hancıyı ve adamın karanlık bastıktan sonra müşteri kabul etmediğini anımsadı. Tabii ki kasabanın yabancılara iyi gözle bakmayan, korku içindeki sakinlerinden hiçbiri de onları kabul etmeyecekti. Böylece küçük grup -üç adam, iki kadın ve bir çocuk -İvlis nehrinin kenarında geçici bir kamp kurmuştu.

Jander ve Strahd, hız ve kolaylık açısından kurt şekillerine girmişlerdi. Svalich Koruluğu'nun içinden aşağı, kafalarında tek bir zorlayıcı istekle koşarlarken, üç gerçek kurt ve kurt şeklindeki iki köle de onlara katılmıştı. Gece berrak ve serindi. Ancak kokulan belirgin bir şekilde taşımaya yetecek kadar nem vardı. Küçük grubu birkaç yüz metre öteden tespit ettiler. Strahd olan büyük siyah hayvan, titreyerek sise dönüştü sonra tekrar şekil aldı. Ev sahibine uyararak, Jander de elf şekline döndü. Gecenin kendisi kadar sessizce ilerleyerek, her şeyden habersiz avlarına yaklaştılar. Kurtlar ve Strahd'ın köleleri, kaçış yollarını kapatmak için ufak açıklığın çevresini sarmışlardı.

Jander ve Strahd hemen saldırmadı. Bir baykuş iki kere ötene ve ay birkaç derece alçalıncaya kadar sabırla beklediler. Ancak daha sonra, nemli ve soğuk sessizlikte avlarının üzerine indiler.

Yabancılar kolay bir av olmuşlardı, iki vampirin beklemeye hakkı olandan çok daha kolay. Sözde nöbet tutan iri, kıllı bir adam sırtını bir ağaca dayamış horluyordu. Kınından çıkartılmış olan kılıcı hareketsiz elinden düşmüştü. İlk giden o oldu. Strahd adamın önünde belirdi, onu gömleğinden yakaladı ve dişlerini derhal boğazına daldırdı. Adamın gözleri açıldı ve ağzı sessiz bir çığlıkla nefes verdi ancak Strahd onu çabucak kuruttu ve biraz sonra gözler kapandı.

Strahd kendisine ziyafet çekerken, Jander de öteki adamı aldı. Adam bir şey duymuş olamazdı - Strahd ve Jander, sessizliğin kendisinden bile daha sessizdiler- ama belki de içten gelen bir dürtü tarafından uyarılarak bir uyarı çıığı attı. Jander, iki vampirin yanındaki kurtlardan birine sessiz bir

komut gönderdi ve hayvan sıçradı. Çok da ufak tefek olmayan adamı, koca cüssesinin altında rahatlıkla yere yapıştırdı. Jander o noktada işe el koyarak, hızla ve sessizce hareket etti ve beyaz dişlerini kurbanının boğazına geçirdi. Kuzguni saçlı bir köle, kenarda duruyor, tıslıyor ve elften arta kalanlar için sırasını bekliyordu. Vampir can alıcı noktayı özellikle bulmaya çabalamamasına rağmen, kurbanını şah damarından yakalamıştı. Şimdi rahat rahat beslenme zamanı değildi. Jander'ın yaşayan ölü vücudu doyurulmak istiyordu. Dişleri açıkta duran boyna girdiğinde, doğrudan kalpten pompalanan kan fişkırdı. Vampir, boğazından aşağı giden sıcak, tuzlu sıvıyı çılginca yuttu. Kara bir mizah anlayışıyla vampirlerin kurbanlarının kanında boğulmalarının mümkün olup olmadığını düşündü.

Üçüncü adam bir çığlık attı. Uzun boylu, ince yapılı adam, korkudan bembeyaz kesilmiş bir şekilde silahını çekmeye çalışıyordu ki, Strahd'ın eli bileğini kavradı ve kolaylıkla kırdı. Kurtlardan ikisi kaçan kadınların arkasından gidip onları kısıtırırken, Strahd yine kızıl kanla kendisine yeni bir ziyafet çekiyordu. Kendisinden geçen adamı bir oyuncakmış gibi yere bıraktı ve dikkatini kadınlara çevirdi. İki kölesi kendisinden önce oradaydılar. Korkunç aç olmalarına rağmen avlarını efendilerine terk ediyorlardı. Dişi vampirler, kadınları tutarak kont için hazırladılar.

Ölümlü kadınların ikisi de otuzlarındaydılar ve üzerlerinde basit erkek giysileri vardı. Birisi uzun, kızıl saçlıydı ve dişi vampirin kavrayışında kıpırdanmaya çalışarak Strahd'a meydan okurcasına bakıyordu. Diğeri sarışındı ve saçları kısa kesilmişti. İkinci dişi vampir onu sıkı sıkı tutuyordu ancak kadının, panik içinde çığlıklar atan, küçük oğlu annesinin bileğine yapışmıştı. Vampirlerin hassas kulakları için sesi fazla yüksek ve rahatsız ediciydi. Strahd, korkutucu bir tavırla çocuğa doğru ilerledi.

"Adil Torm aşkına, merhamet edin. O daha bir bebek..."

Jander dehşet verici yemeğini yeni bitirmiş ve altın derili elinin tersiyle ağzını siliyordu ki, kadının yalvarışını duydu.

Şaşkınlıkla kadına baktı. Adil Torm -ya da Akılsız Torm, ya da Cesur Torm- onun evine ait tanrılardan biriydi. Jander'ın yüzü ve elbiseleri kan içindeydi ve biraz önceki hareketi sıvıyı iyice yaymaktan öte bir işe yaramamıştı. Ayağa kalktı, kızıl ve altın renginden yapılma korkunç bir tablo gibiydi; kendisini birdenbire, açıklanamaz bir şekilde kötü adam rolünde bulmuş bir peri masalı kahramanı.

Küçük çocuk hala çığlık çığlığaydı. Strahd'ın kahverengi kaşları çatıldı. Hırslayarak dişlerini ortaya çıkarttı ve uzun, ince ellerinden birini çocuğa doğru uzattı. "Kaç, Martyn," diye bağırdı kadın. Yavrusunu koruyan bir annenin son, umutsuz gücüyle, kadın dişi vampirin elinden kurtuldu ve Strahd'a doğru atıldı.

O daha iki adım bile gidemeden kurtlardan biri zarif bir sıçrayışla kadını boğazından yakaladı. Tuniğine kan sıçramıştı. Sarışın kadının vücudu, çocuğunun ayaklarının dibine yığıldı. "Hayır," diye haykırdı kızıl saçlı olan, Strahd'a korku ve nefret dolu bakışlarını çevirerek. Strahd onun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi ve güçlü iradesini kadın üzerinde kullanmaya başladı.

"Bunu hak etmişti, değil mi?"

"Hayır, o sadece..."

"Hayır," diye devam etti Strahd, sesi pürüzsüz ve sakindi, "işime karışmaya kalkıştı. Bu vahim bir hata. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Kızıl saçlı kadın dudaklarını yaladı. "Bu vahim bir hata," diye tekrarladı boş boş, ipnotize olmuş

gözlerle vampire bakarak.

"Bu daha iyi." Strahd dikkatini çocuğa yöneltti. Çocuk şoka girmişti. "Yanımızda götürmek için çok küçük. Ayrıca ben doydum. Onu ister misin, Jander?" diye sordu çocuğu işaret ederek.

Jander'ın açlığı dinmişti. Elf çocuğa baktı ve birden kendisini çok sefil hissetti. Çocuğu istemiyordu. Buradan ayrılmak istiyordu. Eve gitmek istiyordu. Anna'yı istiyordu. "Hayır," dedi yavaşça. "Diğerlerinin de onu almalarına izin verme," diye ekledi, aç, dişi vampirlere bakarak. "Ağacın yanındaki sakallı adam hala yaşıyor. Orada beslenebilirler."

Kont, "Nasıl istersen," dedi ve dişi vampirler aceleyle, kendinde olmayan adama doğru gittiler. Strahd, hala arkadaşının cesedine boş gözlerle bakmakta olan kızıl saçlı kadına dönerek, "Gel, canım," dedi en nazik sesiyle. "Ravenloft Şatosu'na gidiyoruz."

"Ya çocuk?" diye sordu Jander.

Strahd çocuğa gözünün ucuyla bir bakış atmakla yetindi. "Ne istersen yap. Aç değilim." Kadını yanına alarak, Ravenloft Şatosu'na olan uzun yolu yürümeye başladı. Jander üç adama baktı. Hala yaşıyorlardı, ama artık can çekişmekteydiler. Jander kurbanını öldürmemişti, çünkü bir cana kıymak istemiyordu. Strahd da kendininkileri öldürmemişti çünkü kendisine kölelikle bağlı daha fazla vampir yaratmak için kadınları tercih ediyordu.

Çocuk gözlerini kırpıştırarak, kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınmaya başladı. Mavi gözleri Jander'ınkileri buldu. Masum bakışlara dayanamayan Jander topuklarının üzerinde dönerek, çocuğu öylece, boğazı lekelenmemiş halde bıraktı.

Dakikalar geçtikten sonra çocuk konuştu.

"Şafakefendisi?" diye fısıldadı.

Dokuz

Jander birkaç saatlik kesintili bir uykudan sonra ertesi gün öğleden sonra uyandı ve Ravenloft Şatosu'nun derinliklerini araştırmaya karar verdi. Çalışma odasına gidip oradaki kitaplardan daha fazlasını okuması gerektiğini biliyordu, ancak şatoya olan merakını daha fazla bastıramayacaktı. Elfin ana yurdunun güzelliğini ve huzurunu geride bırakmasının nedenlerinden biri de, bu doymak bilmez merakıydı. Ravenloft, mimari gariplikler, kaliteli işçilik, tarih ve zamanın tahribata uğrattığı bir güzellikle dolu bir harikaydı ve Jander şatoyu araştırmayı dört gözle bekliyordu.

Misafir salonuna girdiğinde Strahd'ın 'uşak'larından biriyle ilk karşılaşmasını yaşadı. Jander, ihtiyatla gösterişli tahta oturmuştu. Takdir ve nefretin bir karışımıyla, tahta işçiliğinin ne kadar iyi olduğuna -ve yıllar boyunca nasıl ihmal edildiğine- bakıyordu. Birden gerildi. Arkasında hafif bir takırtı duymuştu.

Sandalyeden, dövüşmeye hazır bir şekilde fırladı. Beş iskelet, görmeyen gözlerle ona bakıyorlardı. Kurumuş kemiklerine yapışmış kas parçaları hala duruyordu ve hepsinin de üzerinde çürümüş ve parçalanmış birer üniforma vardı.

Giyisilerinin uyumundan ve taşıdıkları kılıçlardan, Jander onların zamanında Ravenloft Şatosu'nun muhafızları olduğunu tahmin etti. Onu tamamen görmezden gelerek, odanın içerisinde bir devriye gezme paradisi içerisinde dolaştıktan sonra, salonun yanındaki nöbet yerlerine geçtiler.

Jander onları üzgün üzgün seyretti. İskeletler için her zaman üzülmüştü. Kötülükleri kendilerinden kaynaklanan yaratıklar değillerdi ve Jander'ın elf tarafı, ebedi huzurdan men edilmiş bu ruhlar için büyük üzüntü duyuyordu. Jander, bu ve bunlara benzer diğer muhafızları, Ravenloft'taki ilk birkaç günü boyunca kontun kendisinden uzak tuttuğunu, şimdi ise şatonun tek gönüllü misafirine zarar vermemeleri için onlara emirler vermiş olduğunu düşündü. Elf, şiddetli bir huzursuzlukla, bu karanlık nemli duvarların arkasında daha ne gibi yaratıklar varlıklarını sürdürüyor, diye merak etmekten kendini alamadı.

Karar verdi, bulacaktı.

Jander tahttan kalktı ve uzun salon boyunca dolaşmaya devam etti. Salon, diğer uçta uzun bir balkona açılıyordu. Balkonda arkaları Jander'a dönük iki, çok güzel taht daha vardı. Kısacık bir an için Jander, bu tahtlardan birinde oturmuş kendisini bekleyen, bir iskelet ya da daha korkunç bir varlık olabilir mi? diye sordu kendi kendine.

Gerginliğine sinirlenerek bu düşünceyi kafasından attı ve tahtlara yaklaştı. Titreyen altın tenli elini uzattı. Yavaşça elini tahtın arkasına koydu ve utanmayla karışık bir rahatlamayla gözlerini kapadı. Gösterişli tahta oturan yoktu. Toza bakılacak olursa, yıllardır kimse orada oturmamıştı. Kaygılanmış olması bile gülünçtü. Strahd'ın yaratıkları ona ne yapabilirlerdi ki?

Elf bir adım ilerledi ve her iki elini tahtlardan birinin üzerine koyarak balkondan aşağı baktı. Güzelliğe düşkün doğası, gördüğü şey karşısında üzüntüye boğuldu.

Aşağıdaki odanın manzarası acıklıydı. Bir zamanlar burası Ravenloft Şatosu'nun mabediydi ve görünüşe göre buradaki tüm diğer şeyler gibi, zengin ve güzeldi. Ancak şu anda, vitraylı pencerelere tahta parçaları çakılmış ve kapatılmıştı. Yine de, renkli ışık demetleri oradan buradan içeri süzülüyordu. Oturma sıraları ters çevrilmişti ve kaliteli tahtanın üzerinde uzun, keskin pençeler tarafından açılmış gibi görünen oyuklar vardı. Bazı sıralar kırılmıştı. Toz, her şeyin üzerini bir battaniye gibi örtmüştü ve sunak taşı da kirletilmişti.

Bu uzaklıktan bile, Jander artık bu yerin hiç kutsal bir yanının kalmadığını görebiliyordu. Bu efendisinin bir vampir olduğu bir şato için kesinlikle uygun bir durumdu. Altın kafasını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak araştırmalarına devam etti.

Geniş merdivenlerden inerek ana kata geri döndü ve büyük giriş salonuna girdi. Merdivenlerin bittiği yerden sola dönerek, uzun, tozlu bir koridordan geçti. Koridorun iki yanında heykeller vardı. Jander geçerken birkaç tanesinin üzerindeki isimleri okudu. Bazı isimleri Çember Efsaneler'inden tanıyordu. Alt kattaki heykellerle dolu odanın aksine, buradaki heykeller belirli tarihi kişilerden çok, mitolojik veya edebi kişileri tasvir ediyorlardı. Jander salon boyunca ilerlerken, heykellerin gözlerinin onu izliyor gibi görünmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Hedefi mabetti. Yaşarken, iyi ve adil tanrılara hizmet eden, dürüst rahiplerin sorumluluğunda olması koşuluyla her türlü kutsal evi ziyaret etmekten zevk alırdı. Ona göre, böyle yerler tanrıların zarafetine neredeyse doğa kadar yakındı. Neredeyse ama tamamen değil. Yaşayan bir ölü haline geldiğinden beri kutsal bir yere girmemişti ve bu mabet kutsallığını yitirmiş olduğu için, girmesine izin verebileceğini umuyordu.

Altın elini uzatarak kapının kanatlarını açmak üzereydi ki, yumuşak bir takırtı durmasına neden

oldu. Döndüğünde başka bir iskeletle karşılaştı.

Bu iskelet, zırh veya parçalanmış bir üniforma giymemişti. Üzerinde harap olmuş kaliteli giysiler ve mücevherler vardı. Belli ki mabedin muhafızlarından biriydi ve Jander onun, buranın eski rahibinden geri kalanlar olduğunu tahmin etti. Jander, duraksadı ama iskelet onun yolunu tıkamak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Jander, harabiyeti yukarıdaki balkondan şöyle bir görmüştü. Şimdi bir zamanların kutsal mekanına girdiğinde, yıkımı daha yakından görebiliyordu. Kaybedilmiş olan güzelliğe yanarak, yıkıntının arasında yürüdü. Elleri çağlar kadar eski tozların üzerinde izler bırakıyordu. Elf, sunağın önünde durdu. Saygısız eller üzerine garip şekiller ve nefret dolu rünler kazıyordu. Birden öfkeye kapılan Jander, eliyle saygısızlıkları dağıtarak okunmaz hale getirdi.

Bir vampirdi. Gerçekten kutsal olan yerler onu kabul etmiyordu. Jander bunu biliyordu. Sevdiği tüm şeylerden, doğadan, gün ışığından, kutsal yerlerden sürgün olarak yaşamak zorundaydı. Bunu kabul edebilirdi, hatta kötülüğün hayatının bir parçası haline gelmesini bile kabul edebilirdi. Ancak geçen beş yüzyıl Jander'a hala güzelliğin yok edilmesinden etkilenmemeyi öğretememişti ve elf, şatonun eski güzelliğinin bir parçasını geri getirebilmek için yapabileceği bir şeyler olup olmadığını düşünmeye başladı.

Düşüncelere dalarak zarar görmemiş olan sıralardan birine oturdu. O kadar dalmıştı ki, ışığın yavaş yavaş solduğunu fark etmedi. "Dualar içinde kaybolmuşsun galiba," diyen kontun sesini duyuldu.

Jander başını kaldırdı. "Galiba. Bu akşam nasılsın?"

"Oldukça iyiyim, teşekkür ederim. Ancak oldukça açım."

"Dün geceki kazancımın tadına bakmak ister misin?"

Jander içten içe kızdı. Kadının Strahd için tek ifade ettiği buydu. Bir insan değil...

"Hayır, sanırım kabul etmeyeceğim. Bu gece içimden ormanda tek başıma gezmek geliyor, senin için bir sakıncası yoksa."

"Hiçbir sakıncası yok. Burada, ana salonda, senin genç kız için yiyecek bir şeyler var. Birkaç günde bir taze yemek getiriyorum. Dedikoduların azalmasını sağlıyor ve de kasabalılara içmek dışında uğraşacak bir iş çıkartmış oluyorum. Ayrıca, nezaretimiz altındakiler işimize yarayacaklarsa güçlerini toplamalıdır, değil mi?"

Kont gösterişli bir şekilde döndü ve doğal olmayan bir sessizlikle odadan ayrıldı. Jander de onun arkasından, Natasha'nın midesine doğru düzgün biraz yemek göndermek için hevesle, odadan çabucak çıktı. Bunun kendisi için olduğu kadar, kızın iyiliği için de olduğu gibi zayıf bir tesellisi vardı.

Kıza, az pişmiş biftek, sebze ve meyvelerden oluşan bir tabak hazırladı. Odaya girdiğinde kızın yanaklarına yeniden renk gelmiş olduğunu fark etti. Tabağını yerleştirirken kız kayıtsız gözlerle onu izliyordu.

"İyi akşamlar, Natasha." Kız yanıt vermedi. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim. Aç olmalısın."

"Hayır," dedi kız yavaşça. Jander, eti keserken duraladı ve kızın gözlerine baktı.

"Yemeğe başlarsan çok acıkmış olduğunu fark edeceksin sanırım ve bu da tam istediğin şey." Onu yemeğe zorlamak hoşuna gitmiyordu ama kızın beslenmeye ihtiyacı vardı. Tatsız bir düşünce zihnine doldu; Hayır, Jander, beslenmeye ihtiyacı olan sensin.

Kafasındaki sesi duymazdan geldi ve kızın yemeğini hazırlamaya devam etti. 'Önerisi' işe

yaramıştı. Natasha, yemeği onaylar biçimde koklayarak doğrulmaya çalışıyordu. Ona yardım ederek arkasına bir yastık yerleştirdi. Çatal, bıçak kullanamayacak kadar zayıftı, o yüzden elf onu kendi elleriyle besledi. Çabucak, acıyla dolu, Anna'yı düşündü. İntikamımı al. Yarın çalışma odasına geri dönecekti.

Natasha bitirdiğinde, Jander'a merakla baktı. "Senin adın ne?"

"Jander," diye yanıt verdi. Sorduğu için mutlu olmuştu.

"Sen konttan farklısın."

Jander boş tabakları toplarken hafifçe gülümsedi. "Evet, sanırım öyleyim."

"Beni şey yapmayacaksın, değil mi?" Sesi korkuyla titriyordu.

"Bir vampir mi? Hayır. Ama buradan gitmene de izin veremem. Çok şey biliyorsun ve bana zarar verebilirsin. Bunu anlıyor musun?"

Genç kadın başıyla onayladı, ama yüzünü yere eğmişti. Eliyle boğazındaki küçük deliklere dokundu ve gözleri tekrar elfinkilere yöneldi. Jander'ın yüzü hüzünlenmişti. "Aynı senin gibi ben de beslenmek zorundayım," dedi tatlı bir sesle, eliyle ona getirdiği yemeği işaret ederek. "Bunu da anlıyorsun, değil mi?" Kız başıyla yavaşça onayladı.

Tabakları kenara çekip, kızı kollarına alarak ondan beslenirken, kendisinden her zamankinden daha fazla iğrendi. İhtiyaç duyduğu kırmızı sıvının en azıyla yetinmişti. Bitirdiğinde kızı tekrar yatağın üzerine yatırdı. Jander kızın üzerini örttü ve kız gözlerini kaparken eliyle saçlarını düzeltilti.

Elf panjurları açtı ve serin gece havasını yüzünde hissetti.

Şatodan çıkmalı, ormana, Natasha'dan uzağa gitmeliydi. Vampir çabucak gri bir sise dönüştü, sonra bir yarasa havaya sıçramadan önce bir an için pencerenin pervazında oturdu.

Jander, altındaki toprakları izleyerek millerce uçtu. Elf tüm şekillerini seviyordu. Gerçi elf vücudunu tercih ediyordu, ama yeşil ormanlarda sessizlik içinde koşan altın kürklü kurdun özgürlüğü ve kahverengi yarasanın vahşiliği ve göksel zarafeti de sözünü etmeye değer şeylerdi. Altında, İvlis nehri ormanların ve tarlaların arasındaki yılankavi, parıldayan yatağında ilerliyordu. Kasabanın etrafındaki sis çemberi belirgindi, dönüyor ve nabız gibi atıyordu. Jander, Vistani kampını belirleyen küçük, turuncu kıvılcımı görebiliyordu. Bildiği kadarıyla, doğuda balıkçı köyü Vallaki vardı. Yakınlarda bir gece oraya da yolculuk etmesi gerekecekti. Belki de oranın halkı yabancılardan bu kadar korkmuyordu.

Yarasa daldı ve ormanla nehir arasındaki küçük bir tepede yere kondu. Jander, elf şekline büründü ve yumuşak, yeşil otların üstüne yere yattı. Çiğ onu rahatsız etmiyordu ve sırtını dayadığı toprağın güven verici baskısı, her ne kadar bu evinin değil Barovia'nın toprağı olsa da, kendisini iyi hissetmesine neden oldu. Jander'ın yüzü asıldı. Bu da başka bir meseleydi. Buraya kendi toprağından bir parça taşımaksızın gelmişti ve hiçbir kötü etkiyle karşılaşmamıştı. Somurtması acı bir gülümsemeye dönüştü. Görünüşe göre Barovia artık onun evi olmuştu.

Gözlerini kapadı ve çılgınca, durmak bilmeyen düşüncelerini, açıklığın sükunetine bıraktı. Altın ellerinden biriyle ıslak çimenlere dokundu ve otları yavaşça ve saygıyla okşadı. Ağaçların arasında gezinen rüzgarın ve geceye serenat yapan çeşitli yaratıkların şarkılarını duyabiliyordu. Birlikte, güzel bir müzik oluşturuyorlardı. Bir zamanlar Jander da müzik yapar, neşe ve hüzünle, kahkaha ve aşkla flüt çalar, kalbi flütün delici şarkısının nağmeleriyle uçar giderdi. Acaba melankolisini yine o tatlı sesle boğabilir miydi?

Birden aklına bir fikir geldi. Kafasını kaldırarak en yakınındaki ağaca baktı. Ağaç, tüm çiçekleri dökülmüş bir halde, rüzgarda sallanıyor ve iç çekiyordu. Bir elma ağacı -iyi bir seçim. Elf biraz tereddüt ettikten sonra hançerini çıkartarak bir dal kesti. Nehrin kıyısına oturarak, daha önce yüzlerce kez yapmış olduğu gibi gece boyunca dalı oyarak çalıştı. Son flüt yaptığından beri kelimenin tam anlamıyla yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen, elleri, nasıl yapıldığını hatırlıyordu. Jander, şafağın yaklaşmakta olduğunu fark ettiğinde işin büyük bölümü tamamlanmıştı. Somurttu. Yarasa veya kurt şekline dönüştüğünde giysileri de onunla birlikte değişiyordu. Eğer kemerine asacak olsa flüt de değişir miydi?

Çabucak, sabahın yaklaşmasına dikkat ederek, konsantre oldu ve yarasa şeklini aldı. Flüt hiçbir sorun çıkartmadı. Jander olan yarasa, hızla Şatoya doğru uçu.

Mabette, güneşin ışıklarından güvenli bir uzaklıkta, Jander günün büyük bir kısmını flütünü oyarak geçirdi. Günün ortasına doğru bir ara gözkapakları düştü ve sıralardan birine uzandı.

Neredeyse bitirdiği flütü, başının altına koyduğu elinden sallanarak yatarken kendi kendine sadece biraz kestireceğim diyordu. Sadece birkaç dakika, biraz gözlerini dinlendirmek için...

"Neden tımarhanedeyken benim için hiç çalmadın?" Gün ışığı kadar tatlı bir ses duyulmuştu. Jander gözlerini açtı. Gökkuşağı gibi renkler, mabedi bir ressamın boya paletine çevirmişti. Sunak, hizmete hazır bir haldeydi, üzerindeki cilalı gümüşten kutsal semboller, pencerelerden gelen mor ve turkuvaz ışıklarda parlıyordu. Ortam, huzurlu ve sakin, abartısız bir neşeyle doluydu. Jander şiirlerden birinden bir dizeyi anımsadı. Senin aşkın tek bir renk değil, bir gökkuşağıdır; Çünkü sana inananların mutlulukları sonsuzdur.

"Çok güzel, Jander," dedi Anna sevecen bir sesle. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Bana bir şeyler çal olur mu?"

Asırlardır çalmamıştı, hatta kendisini bunu denemeye bile zorlayamamıştı. Fakat burada, bu kutsal ve harika mabette, Anna kendisini hevesle izlerken Jander kendinde flütü dudaklarına götürecek cesareti buldu. Derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü ve üfledi.

Aletten detone bir çığlık çıktı, berbat, korkunç bir acı çeken bir şeyin sesi. Flüt, uyuşmuş parmaklarında bükülerek, kıvranan ve tıslayan, iğrenç siyah bir sürüngene dönüştü. Korku içinde onu yere attı ve ayağıyla kendisinden uzaklaştırdı. Şimdi tüm oda, ürpertici bir karanlığa gömülmüştü. Gecenin kendisinden çok daha kötü bir karanlık. Gölgelemin içinde sinmiş bir şeyler vardı ve Jander ısı görüşüyle bile sadece gözlerinin kırmızı parlamalarını görebiliyordu. Elf, Anna'ya uzandı ve eli sert bir ete dokundu. Anna gibi giyinmiş, çarpık, ucube bir yaratık ona güldü ve salyalar akan ağzından yayılan kötü koku Jander'ın neredeyse öğürmesine neden oluyordu. *"Şimdi, dünyayı benim bir asırdan uzun bir süre gördüğüm şekliyle görüyorsun. Deli olmak nasıl bir duygu, Jander Sunstar?"*

Vampir bir çığlıkla doğruldu. Harap olmuş mabette hala tek başınaydı. Gün, akşama kavuşmak üzereydi. Hiçbir şey değişmemişti. Jander, titreyerek flüte baktı. Kabusa rağmen onu bitirmeye kararlıydı. "Anna," diye fısıldadı. "Senin için nasıl bir işkence olduğunu bilmiyordum... Affet beni."

Bir saat sonra flütü bitirmişti. Kabusundaki süslü flüte hiç benzemiyordu ve Jander bunun için minnettardı. Yine de dudaklarına götürmeye çekiniyordu. Korkaklığına sinirlenerek aleti kemerine taktı ve merdivenlerden aşağı indi. Giriş salonuna döndü ve oradan ana yemek salonu olduğunu keşfettiği yere doğru yöneldi. Tozla kaplı devasa bir masa ve düzinelerce iskemle odayı kaplamıştı. İncelikle işlenmiş iki büfe, masanın iki yanında durmaktaydı. Jander'ın dikkatini çeken diğer uçtaki büyük nesneydi.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve merakla yaklaştı. Örtüyü kaldırdı. Alet yüzlerce küçük parçadan meydana gelmişti. Tepesinde çeşitli büyüklüklerde borular vardı. Fildişinden yapılmış bir çok kat, dişler gibi yan yana dizilmişti. Tam önünde tahta bir sıra yerleştirilmişti ve aşağısında bir dizi başka nesne vardı.

"Görüyorum ki oyuncuğımı bulmuşsun," Strahd'ın sesi Jander'ın arkasından geldi.

"Bu nedir?" diye sordu Jander, büyülenmiş bir şekilde.

"Bir müzik aleti," diye açıkladı Strahd. Jander onun tavrında bir tereddüt sezdi ve merakla tek kaşını kaldırdı. "Buna org denir. Çıkarttığı müzik, çok güzel, çok güçlü ve çok... etkileyicidir. Bir zamanlar virtüözü sayılırdım. Ancak bu çok uzun zaman önceydi." Örtüyü tekrar aletin üzerine çekmek üzereydi ki, Jander elini onun koluna koydu.

"Benim için bir şeyler çalar mısınız?" diye sordu. "Bir zamanlar ben de müziği severdim. Bu salonlar çok sessiz. Çaldığını duymak çok hoşuma giderdi."

Strahd karasız görünüyordu. Jander, onun bir kısmının aleti tekrar okşamak ve ona şarkı söyletmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu. Ancak belli ki, bu iş ona acı da verecekti. Strahd o kadar uzun süre tereddüt etti ki, Jander reddedeceğini düşündü.

Sonra vampir, elfin beklemediği bir şekilde, "Pekala," dedi. "Eğer bir iki buruk nota basarsam beni affetmeni rica edeceğim. Çok uzun zaman oldu."

Strahd'ın hareketlerinden uzun zamandır orgun başına geçmediği belliydi, ancak yine de, siyah elbisesinin kuyruğunu otomatik bir hareketle savurdu ve devasa aletin başındaki yerini aldı. Uzun parmakları, tuşların üzerinde bir örümceğin ayakları gibi hızlı hızlı kıpırdadılar. Jander diğer vampirden yayıldığını hissettiği gerilim karşısında kendi vücudunun da gerildiğini hissetti.

Org, Tanrıların borularından geliyormuşçasına bir müzik patlamasıyla, muhteşem bir şekilde canlandı. Ses, yemek salonunda tınlayan dalgalar halinde yayıldı ve Jander'ı varlığının özüne dek heyecana boğdu. Büyüleyici, zorlayıcı, harika, Strahd'ın parmaklarından yayılan müzik tüm bunlar ve daha fazlasıydı. Bu org müziği muhteşem bir şeydi ve Jander çok etkilenmişti.

Strahd'ın çaldığı parça, görkemli ve hüzünle örülmüş bir parçaydı ve uzunluğuyla huşu uyandırıyor. Jander daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapadı ve vücudunun müziğin güçlü çekimine kapılmasına izin verdi. Şarkı sona ermişti ancak Strahd belli ki aletin başından kalkmak istemiyordu. Parmakları fildişi tuşların üzerinde boş boş geziniyordu.

Jander'ın parmakları da kemerine, tahta flüte doğru gitti. Kabus hala aklındaydı ve çalması için ona meydan okuyordu. Merakla karışık bir korkuyla flütü dudaklarına götürdü.

Yaşayan bir ölü olarak varlığını sürdürmek için nefes alması gerekmiyordu. Konuşma, az miktarda havayı içine çekmesini gerektiriyordu ama Jander birkaç on-yıldır ciğerlerini bu şekilde doldurmamıştı. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını büzerek üfledi.

Tatlı, saf bir ses duyuldu. Strahd'ın orgunun gürleyen sesiyle karşılaştırıldığında, bir kuşun ötüşü gibiydi. Kont başını kaldırarak baktı. Solgun yüzünde şaşkın bir memnuniyet ifadesine benzer bir şeyler vardı. Vampirler, birlikte doğaçlama müzik yaptılar. Flütün berrak sesi, orgun derin akorlarının üzerine saçılan ışık gibiydi. Müzik bazen tatlı, çağıldar gibi ve huzur doluydu. Bazen de, kıyıya vuran dalgalar gibi savruluyor ve patlıyor, yaratıcılarının iç sancılarını yansıtan vampirik bir müzik halini alıyordu; lanetlenmiş ruhların armonileri.

Aynı anda şarkılarını bitirdiler ve sessizlik kulaklarına baskı yapmaya başladı. Bakıştılar ve Jander, acısını Strahd'ın karanlık gözlerinde de okudu.

Müzik yapabiliyorlardı ama bu ölümlülerin yaptığı müzik gibi değildi. Ölümlüler aletlerini, kendisinin ve Strahd'ın düetlerinde yaptıkları gibi, böylesine vahşi bir acı ve yırtıcı bir zafer duygusuyla asla donatamazlardı. Acılarını ifade etmek, bir an için acılarını unutmalarını sağlamıştı. Müzik onları yaşayan ölümden uzaklaştırmıştı ve bu duygudan müthiş zevk almışlardı.

Rahatsız edici sessizlikte, Strahd ellerini orgun tuşlarından çekti ve kucagında birleştirdi. Strahd, duygularını belli etmeyen bir kayıtsızlıkla başını eğip, uzun, keskin tırnaklarını inceledi. Oysa Jander, bu görüntünün altında yatan bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Strahd duygulanmıştı ve bu, öldürmek, güç, öfke ya da keder değildi. Onu duygulandıran güzelliği ve bir an için, o ve elf, ruhen kardeş olmuşlardı.

Kont bir kez daha gözlerini kaldırdı ve bu kez orada Jander'in artık çok iyi tanımaya başladığı soğuk kurnazlıktan başka bir şey yoktu. O an geçmiş, ancak unutulmamıştı. Strahd, bir şekilde ruhunun zayıf bir noktasını sergilediğini hissetmişti, bu yüzden kasıtlı olarak konuyu değiştirdi.

"Bu kadar müzik yeter," dedi kısaca. Orgun kapağını, Jander'in gereğinden fazla kuvvetli olduğunu düşündüğü bir hareketle kapatırken. "Henüz, daha önce söz verdiğimiz gibi birbirimizle konuşmuş değiliz. Haydi çalışma odama gidelim, sanırım vaktinin çoğunu orada geçiriyorsun. Gidelim de bana şimdiye kadar evimi nasıl bulduğunu anlat."

"Daha okumam gereken pek çok kitap var, Ekselansları, ancak şimdiye kadar okuduklarım... oldukça ilgi çekiciydi. Bazılarının garip bir şifre ile yazılmış olduğunu farkettim," dedi. Jander merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Hmm, evet. Onlar benim kişisel kayıtlarım. O yazıyı ben geliştirdim."

"Deşifre etmesi çok güç. Nasıl yapılacağını bana gösterebilir misin?"

Strahd bakışlarını elfe çevirdi. "Neden?" Soru keskin ve soğuktu.

"Hala Anna'yla ilgili bir kayıt arıyorum," dedi Jander, "İşe yarar bir şeyler bulmayı umut ediyordum ama henüz bir şeye rastlamadım."

"Ya, üzüldüm gerçekten. Tabii sana öğretirim," dedi.

Strahd, "ancak-" sesinin tonu keskinleşti. "Sen de bana öğretmeye başlarsan. Vampirlikle ilgili pek çok şeyi kendi kendime, bir rehberim olmaksızın öğrendim. Ancak sen bana daha fazlasını anlatabilirsin." Çalışma odasına gelmişlerdi ve Strahd koltuklardan bir tanesine oturdu ve eliyle Jander'a da oturmasını işaret etti. "Şimdi," diye emir verdi, "kurtları çağır."

Jander, Strahd'ın ses tonuna sinirlendi ama bunu belli etmemeye özen gösterdi. Gözlerini kapadı ve zihnini serbest bırakarak bir kurt zihni aramaya başladı. Girişte duran bir kurdun zihnine nazıkçe dokundu. Gel, beni ziyaret et, dostum, dedi ona. Jander, Natasha'nın odasında nöbet bekleyen bir kurt daha hissetti ve ona da aynı şekilde gelmesini söyledi.

Birkaç dakika sonra, bir gri, bir de siyah kurt çalışma odasına girerek elfin ayaklarının dibine oturdular. Kontun ince dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Şimdi onları ben çağıracağım." Uzun parmaklarının uçlarını birbirine dayadı ve siyah gözlerini kıstı. Kurtlar başlarını ona doğru çevirdiler ve bir tanesi inledi. Ayağa kalkarak ona doğru gittiler. Bir tanesi pençesiyle koltuğu tırmalıyordu.

Jander tekrar konsantre oldu. Bu kez kurtların beyinlerine ulaşmak çok daha zordu. Zihinlerinde Strahd'ın varlığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı ve düşüncelerini yoğunlaştırdı. Kurtlar huzursuzlandılar. Bir Jander'a bir Strahd'a bakarlarken kulakları kafalarına yapışmıştı. Sonunda, korkmuş bir şekilde ve acı çektikleri belli olarak, Jander'in ayaklarının dibine süründüler.

Strahd gözlerini kocaman kocaman açtı. Derinliklerinde öfke vardı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Jander sükunetini bozmadı. "Hayvanları ve insanları kontrol etme becerisi bir vampirin iradesine bağlıdır. Tüm yaptığım-"

"İrademin zayıf olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, Ekselansları," diye yanıtladı Jander. Biraz şaşırılmıştı. "Benden daha gençsiniz ve benim pratik yapmak için bol bol zamanım oldu. Uzun yıllar boyunca bir köleydim. Yaptığım şeyi nasıl yapmam gerektiğini öğrendim çünkü bu, efendimden kurtulmamın tek yoluydu. Varlığını sürdürmek ve özgürlük son derece kuvvetli dürtülerdir, hayvanlarla sirk numaraları yapma isteğinden çok daha kuvvetli."

Strahd, Jander'a bir an baktı, sonra yavaşça kara kafasını bir kez eğdi. "Bunu kabul ediyorum." Arkasına yaslanarak ayaklarını önündeki alçak sehpaye uzattı. Jander de biraz kafası karışmış olarak onu izledi. Ateş, alev alev yanıyordu ve iki kurt, şöminenin sıcaklığında, hallerinden memnun uyukluyorlardı. Jander, sahnenin sıradan görünümünden etkilenmeden edemedi.

Çarpık olan tek şey, bu iki 'içki arkadaşının' şarap yerine, kan içiyor olmalarıydı.

Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan Jander oldu. "Neden burada hayvan kanıyla beslenemiyorum?" diye sordu. "Beş yüzyıldır bunun bir zararım görmemiştim. Ancak burada beni kusturuyor."

Strahd hemen yanıt vermedi. "Barovia'da işler farklıdır."

"Eh, o kadarı açık, ama neden? Sen bu ülkenin ta kendisi olduğunu iddia ediyorsun, Strahd. Burada neler dönüyor?"

Kont dişlerini birbirine kenetledi. Jander hassas bir noktaya dokunmuştu. Bunu göze almıştı; diğer vampiri hafifçe dürtmeden ondan yanıt almanın bir yolu yoktu. "Burada, Barovia'da, biz kendi dünyamızız," dedi kont yavaşça. "Yine de tam olarak bir Dünya değiliz. İncancım o ki, burada tamamen kendine özgü bir varoluş düzleminde bulunuyoruz. Barûvia'yı hiçbir haritada bulabileceğini sanmam. En azından bundan böyle." Siyah gözlerini açarak diğer vampire baktı. Yüzünde acı bir ifade vardı. "Bir zamanlar soylu, adil bir savaşçı olduğuma inanabilir miydin, Jander?"

Konunun böyle aniden değişmesi Jander'in beklemediği bir şeydi. Şaşkınlığı yüzüne yansımış olmalıydı. Strahd'ın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki bu kavram sana pek yakın gelmedi. Bana hakaret ettiğini düşünerek kaygılanma, buna artık ben bile inanmakta güçlük çekiyorum. Her şey değişiyor, değil mi?"

"Yine de kuşkuyu bir an için bir kenara bırakabilirsen, beni şu şekilde gözünün önüne getir: bir savaşçıydım ve iyi bir dava uğruna savaşıyordum. Bir çok ülkeyi birleştirdim, bir çok halkı korudum. Adil ve iyi savaştım ve ordumun bir benzeri daha yoktu. Elimde kılıçla büyümüştüm ve ölüme o kadar çok kez yaklaştım ki hepsini sayamam bile.

"Sonra, tüm savaşlar sona erdi ve birden benim ait olduğum hiçbir yer yoktu, işe yaramaz hale gelmiştim. Savaşçılara liderlik etmeye alışkındım, sıradan insanlara yöneticilik yapmaya değil, ayrıca, her ne kadar bir hükümdarlar soyundan geliyor olsam da, ülke yönetmek gibi bir arzum yoktu. Aile büyüklerim ölmüşlerdi ve en yaşlı olan bendim. Benim seçimim değildi. Böylece kendimi Barovia'nın efendisi olarak buldum."

Strahd ayağa kalkarak odayı adımlamaya başladı. Ancak yüz hatları içindeki fırtınayı hiç belli etmiyorlardı. "O zamanlar Barovia, şeyin bir parçasıydı..." Güzel sesi alçalarak sustu ve gözlerinde

karmaşa vardı. Hafifçe güldü. "Biliyor musun, memleketimin adını hatırlayamıyorum." Duraksadı, hatırlamaya çalışırken gözleri daldı. Sonra omuzlarını silkti. "Neyse, şüphesiz, ülke unutmamı istiyor."

Jander, şömineden yayılan alevlere rağmen içinin üşüdüğünü hissetti. Ülke, Strahd'ın memleketinin adını unutmasını mı istiyordu? Tanrılar adına, bu yer gerçekten canlı mıydı? Waterdeep'i ve Evermeet'i unutabileceği düşüncesi için korkuyla doldurdu. Bu anılar ona her ne kadar acı verseler de, onu ayakta tutuyorlardı. Başka bir düşünce bir hançer gibi saplandı.

Ya ülke onun Anna'yı unutmasını isterse ne olurdu? Onu -ve onun adına intikamını alma görevini hep hatırlayacağına dair sessiz bir yemin etti.

"Şu kadarını söyleyeyim, kanun bendim ve kanunlarım pek de yumuşak değillerdi." Strahd'ın ipeksi sesi Jander'ı daldığı düşüncelerden koparttı ve elf yeniden dikkatini topladı. "Bir sabah uyandım ve gençliğimi yitirmiş olduğumu fark ettim," diye sürdürdü Strahd. "Yok olmuştu ve benim elimde hiçbir şey kalmamıştı."

"Eminim ki," diye önerdi Jander, "zaferlerin, için rahatlatmıştır."

Strahd'ın üst dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Rahatlatmak mı? İnsanlar benden nefret ediyorlardı ve benim de daha az umurunda olamazdı. Hiçbir avuntum yoktu. Beni bekleyen sadece ölümdü. Sonra... genç olmak için önüme bir fırsat daha çıktı.

Garip bir şey oldu. Strahd'ın sesi yumuşamıştı. Jander'ın ondan hiç beklemediği, nezaket ve iyilikle dolu bir hal aldı. Gözleri de hesaplı bakışlarını kaybetmiş, neredeyse insancıl olmuşlardı. Uzun yüzü ve çıkık elmacık kemikleri, düşüncelere dalmasıyla gevşedi. "Onunla karşılaştım. Adı Tatyana'ydı ve kasabadan gelmişti. Aramıza başka biri girdi ve birlikte mutlu olma şansımızı tamamen yok etti.

"Umutsuzdum. Bu genç adama, sevdiğim tek şeyi çalan bu parlak savaşçıya karşı nasıl savaşabilirdim?" Strahd'ın maskesi sıyrılmıştı ve Jander uzun zaman önce yaşamış olan ölümlü insana bakmakta olduğunu anladı.

"Bir yol gösterilmesi için, intikam için dua ettim. Ve dualarım kabul oldu. Ölüm'ün kendisi bana göründü ve O'nunla bir pazarlık yaptım -Tatyana ile evlendiği gün öldürdüğüm, rakibimin kanıyla mühürlenmiş bir anlaşma.

"Tatyana'yı öylesine büyülemişti ki, o da onun arkasından ölüme gitti. Muhafızlar beni öldürmeye çalıştılar ama okları gövdeme zarar vermeden çarpıp yere düştüler. Ölüm beni almadı ama yaşam da beni terk etmişti.

"Ölüm'le olan anlaşmam böylece mühürlendi ve ödülümü aldım. Nasıl olduysa, ülke artık sadece Barovia olmaktan çıkıp, senin de düşmek talihsizliğinde bulunduğu bu garip diyar haline geldi. Görüyorsun ya dostum, Jander Sunstar, kaybını anlıyorum. Ben de burada sıkışıp kaldım. Sisli sınırlardan geçemedim. Daima adımlarım beni bu şatoya ve anılarına geri getirdiler." Strahd'ın öyküsünde söylenmemiş bir şeyler vardı, Jander bunu hissedebiliyordu. Hikayenin içinde bir yerlerde yalan söylemişti. Öykü ne kadar ürperticiyse de gerçek çok daha korkunç olmalıydı.

Bir zamanlar, Jander yaşarken, uzun zaman önce ölmüş bir ceset bulmuştu. Derisi sağlam ve gergin görünüyordu, ancak elf kılıcıyla dürttüğünde parçalanmış ve içinden kurtlar fişkırmıştı. Strahd öyküsünü bitirdiğinde, Jander'ın aklına gelen imge buydu. Tıpkı ceset gibi, bu öykü de hoş görünmüyordu, ancak bir bütün oluşturuyordu, dıştan bakınca hala insan gibiydi. Jander, daha derinlere dalarsa öykünün karanlık gerçeğinin, cesetten fişkırarak kurtlar gibi ortaya döküleceğini biliyordu.

On

"Üzgünüm Anna, ama hiçbir şey bulamadım." Jander rüyasında, çalışma odasındaki süslü şöinenin kenarına yaslanmış, ayakta duruyordu. Elleri göğsünde kavuşturulmuş, gözleriye yerdeki halılara dikilmişti. Elf, Anna'ya bakmak istemiyordu. Son iki hafta boyunca her öğleden sonrasını, okuyabildiği her kitabın içine düşerek geçirmiş olmasına rağmen, kendisini onu yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu.

"Önemli değil, aşkım." Ancak kızın sesi hüzünlüydü ve Jander, dönüp ona baktığında, kırmızı kadife iskemlelerden birinin üzerinde sakince oturmakta olduğunu gördü. "Bu senin hatan değil." Jander'ın gözlerine baktı ve tatlı tatlı gülümsedi ama gözleri dökmediği yaşlarla parlıyordu.

Yüreği burkulan Jander, kızın yanına gitti ve altın başını kızın kucağına koydu. Anna, parmaklarını Jander'ın parlak saçlarında dolaştırdı. "Burada okuyabileceğim her şeyi okudum. Strahd bana kendi şifresini okumayı bile öğretti. Seninle ilişkilendirebildiğim hiçbir kayıt, hiçbir belge yok."

"Ama ülkemin tarihini öğreniyorsun."

Jander yüzünü buruşturarak, kafasını kızın mavi eteğinin serin kumaşına gömdü. Bu gerçekten de doğrudu, her ne kadar Barovia'nınki hoş bir geçmiş olmasa da...

"Belki burada, şatoda, bulunacak yanıtlar vardır," diye devam etti tatlı ses. "Belki de çok yakınındalardır."

Jander, başını kızın eteğinden kaldırıp ona baktı. "Burada, Ravenloft Şatosu'nda mıydın?" Anna, ona gizemli bir şekilde gülümsedi ve yanıt vermedi. "Anna, burada miydin?"

Jander çalışma odasında uyandı. Vücudu iskemlede uyumaktan tutulmuştu. Elf gerindi, sonra da başını ellerinin arasına gömdü. Çabaları bir türlü meyve vermiyordu ve düşlerle parçalanan uykuları da pek dinlendirici değildi. Bitkin bir şekilde ayağa kalktı.

Göz ucuyla, Strahd'ın özel odasının kapısını görebiliyordu. Bir an için, kontun bu kilitli ve büyüyle mühürlenmiş kapının ardında böylesine kıskançlıkla sakladığı şeyin ne olduğunu merak etti. Maalesef, ev sahibine casusluk etmeyeceğine dair söz vermişti. Gözlerini ovuşturup, uyuyakalmadan önce okumakta olduğu kitabı, raftaki yerine geri koydu ve odadan çıktı. Madem Anna şatoyu araştırmaya devam etmesini istiyordu, o da öyle yapacaktı.

Günbatımından sonra, heykellerle dolu olan odaya gitti. Aysız bir geceydi ve yüksek, yay biçimli pencerelerden gelen soluk yıldız ışığının, durağan silüetleri aydınlatmaya pek bir faydası olmuyordu. Jander yanında getirdiği meşaleyi, gözlerini almaması için yan tarafına doğru havaya kaldırdı ve yavaşça, heykelden heykele ilerlemeye başladı.

Van Zarovichler sanatçının genel abartma payı hesaba katıldığında bile ortalamanın üzerinde yakışıklıydılar. Strahd, Jander'ı tüm atalarının huzur içinde olmadığı konusunda uyarıyordu ancak elf yine de huzursuz ruhlar, sanki onun aralarında sinsi sinsi dolaşıp incelemeler yapmasına tepki vermek için kıpırdanır gibi oldukça kendisini garip hissetti. Kızgınlık, hayal kırıklığı, öfke, delilik -buradan ayrılamayan ruhlar, insani duygularının soluk yansımalarını Jander'ın algılarına fırlatır gibiydiler.

Kahredici bir hüzün, ihanet, keder: İşte yaşamdan sonra dinlenememiş olan bir tane daha. Bu heykel Ravenloft'taki ilk gecesinde Jander'ın dikkatini çekmiş olan, kafası ayaklarının dibinde duran

heykeldi. Jander, tozun içine diz çöktü, taştan kafayı nazikçe eline aldı ve yüzünü kendisine çevirdi.

Neden sadece bu kırılmıştı. Diğerleri ihmal edilmiş durumdaydılar, kollarından hatlarını gölgeleyen gri örümcek ağları sarkıyordu. Bir tek bu heykele kasıtlı olarak zarar verilmişti. Kendisini bu taştan boğaz üzerinde ifade eden nasıl bir öfkeydi, Jander merak etti. Ne gibi bir suç, heykelin kafasının ayaklarının dibinde kalarak kimliğine yapılan bu nihai saldırıya direnmesine neden olmuştu? Jander, heykelin yüzünden toz ve örümcek ağlarını sildi ve meşaleyi yaklaştırarak daha bir dikkatle inceledi.

Yüz hatları yakışıklı ve erkeksiydi ancak genel havasında Jander'a her nasılsa Anna'yı anımsatan bir tatlılık vardı. Anna'nın aklı başında olduğu o yürek parçalayıcı, kısacık birkaç anda yüzüne yerleşen ifadeyi anımsatan bir şey.

"Seni buraya nasıl bir büyü bağladı?" diye sordu Jander, taştan kafaya, ayağa kalkarak. Kafayı, hala taştan bir muskanın asılı olduğu oyulmuş boynun üzerine oturtmaya çalıştı. Kafa, ellerinin arasında iki yana sallandı. O kadar uzun zaman geçmişti ki artık eski yerine oturmuyordu. "Elimden gelse seni serbest bırakırdım," dedi Jander nazikçe, tekrar diz çökerek kafayı yere bırakırken. "Strahd'ın da cehennem dibine kadar yolu var."

Elf, meşaleyi diğer eline geçirerek heykelin dibindeki yazıya baktı. Yıpranmış ve silinmiş harfleri, Strahd Jander'ın incelemesini buyurgan bir şekilde kestiği o ilk gecekinden daha fazla bir anlam ifade etmediler. Jander, pantolonunun paçalarını silkeleyerek doğruldu ve hafifçe titredi. Bu geceki diğer hedefinin Ravenloft Şatosu'nun zindanları olması uygun görünüyordu.

Kararmış pirinçten tokmakları olan, ağır, meşeden yapılmış bir kapıdan geçerek bir merdivenin başına ulaştı. Ravenloft Şatosu'nun her tarafı merdivenlerle doluydu ancak bu seferki o kadar yıpranmıştı ki, Jander'ın emin adımları bile gri taştaki girinti çıkıntılarda biraz tökezledi.

Merdiven aşağı karanlığın içine düşercesine iniyordu. Jander boş eliyle nemli duvara tutunarak inerken, yanında bir meşale getirdiğine memnun oldu. Uzun bir inişti ve görünüşe göre küçük bir oda ya da çok geniş bir holde son buluyordu. Burası, arkada merdivenlerin sarp karanlığı, öndeyse her iki yandaki kapıların sessiz tehditkarlığıyla insanda kapana kısıldığı hissini uyandırıyor.

Jander, meşalesini biraz yukarı kaldırdı ve ışık duvarlardaki gargoye'ların pis pis sırıtan yüzlerinden yansıdı. Birden korkan ve bundan dolayı sinirlenen Jander uzayan dişlerini göstererek onlara hırladı.

Önündeki kapıyı açtı ve kısa bir koridora girdi. Koridorun sonundaki kadife perdeyi çektiğinde, Jander kendisini, şatodaki tüm diğer balkonlar gibi şık bir şekilde düzenlenmiş bir balkonda buldu. Balkonun ucunda iki taht vardı. Burada soyluların seyretmek isteyeceği ne olabilirdi? Bir adım daha yaklaştı.

Aşağıda, anfityatro benzeri bir oda vardı. Solgun ışıkta, bir zamanlar insan olan yaratıkların, ölümlü yaşamlarına son vermiş olan işkence aletlerinin arasında sessiz bir dans macabre içinde hareket ettikleri görülebiliyordu. Bembeyaz kafatasında ve kaburga kemiklerinde meşale ışığının kızıl bir parıltı yaydığı bir iskelet, bir dokuz-kuyruklu-kedi'nin uçlarını^[8], sanki çıplak kemiğe çarpan metal ve derinin çıkardığı ses hoşuna gidiyormuşçasına parmaklarına vurup duruyordu. Biraz ilerisinde bir zombi, bitkin bir mücadele karikatürü gibi kıvranıyor, çürümekte olan etlerini duvara bağlayan demir halkaları kırmaya çalışıyordu. Koca salonda ölümler, Strahd'ın mizah anlayışının yarattığı dramaları oynuyor, kendi ölümleriyle alay ediyor, kendilerine işkence etmiş ve ölümlerine neden olmuş olan aletlere boş gözlerle bakıyorlardı.

Tiksintisini zor da olsa bastırabilen Jander, balkonun ucundan aşağı atladı. Parçalanmış ölülerin arasına, çevik ve altın bir zarafetle hafifçe yere kondu ve kokuları karşısında yüzünü buruşturdu. Ölülerin kokularını sesleri takip etti -hafif inilti ve boğuk çığlıklar. Tutsak edilmiş ruhların kabus gibi haykırırları, Anna'yla olan günleri ve gecelerine musallat olan deli kadınların bağırırları gibiydi.

Jander'ın suratı tiksintiyle çarpıldı ve seslere doğru yöneldi. Solunda, salonun duvarında daha koyu bir karanlık oluşuyla ayırt edilen, dikdörtgen şekilli bir kapı aralığı vardı. O yaklaştıkça daha çok duyulmaya başlayan sesler tarafından çekilircesine oraya doğru ilerledi. Kapıyı savurarak açıp karanlık koridora girdiğinde onu tımarhanenin tanıdık gürültüsü karşıladı. Önündeki hücrelerle dolu koridordan inilti ve hiçkırıklar ve merhamet dileyen yakarırlar yükseliyordu. Aniden belirmesine tepki olarak şekiller hareket etti. Bazıları korkuyla gölgelere sığınıyor, bazıları da yardım ya da merhamet dilenerek -ya da boş bakışlarla, ellerini ve kollarını parmaklıkların arasından uzatıyorlardı. Burası Strahd'ın kileriydi. Jander bir an acı içinde dinleyerek durdu. Bu insanları serbest bırakmaya hakkı yoktu. Bu şatoda sadece Strahd'ın misafiri olarak bulunuyordu.

Jander, Natasha'nın kendi bakımına verilmiş olmasından büyük bir mutluluk duydu, böylelikle kız bu karanlık, korkularla dolu yerde kapatılmış olmaktan kurtulmuştu. Acı dolu seslerden bir an önce uzaklaşmak isteyen elf, zavallıların yüzlerine bakmamak için gözlerini önüne dikerek, hızla döndü ve yukarı çıkan merdivenlere tırmandı.

Merdivenlerin her basamağına meşaleler yerleştirilmişti. İleride bir kapı vardı ancak açıldığı oda zifiri karanlıktı, Jander'ın gözlerinin bile içine işleyemeyeceği kadar karanlık. Meşalelerden birini yuvasından aldı ve havaya kaldırarak önünü görmeye çalıştı. Ölmekte olanların odalarını geride bırakmıştı.

Şimdi ise ölülerin salonlarına giriyordu. Önünde uzanmakta olan, Von Zarovich soyunun mezarlarıydı.

Çekingeng adımlarla ilerledi. Strahd'ın ünlü atalarından bir kısmı burada son uykularını uyumaktaydılar. En azından, diye umdu Jander, çoğu artık toza dönüşmüş. Bu mezarlarından en azından birkaç tanesinin uykularında huzur bulamamış sakinleri barındırdığından emindi.

İnsan kulağının duyamayacağı kadar yüksek perdeden sesler Jander'ın binlerce yarasanın varlığını fark etmesine neden oldu. Tavanlar ve duvarları kaplamışlardı. Ağır ağır hareket ediyor, gözlerini Jander'ın meşalesinin alışılmadık parlaklığından saklamaya çalışıyorlardı. Özellikle rahatsız olan birkaç tanesi durdukları yerden kendilerini bırakarak, tiz çığlıklarla Jander'ın etrafında kanat çırpıyorlardı. Sonra karşıdaki duvara, arkadaşlarının yanına kondular. Yerler ve mezarların üzerleri kat kat yarasa dışkılarıyla kaplanmıştı.

Ölümlüler burada korkuya kapılırlardı, diye düşündü Jander. O ise sadece üzüntü duyuyordu. Boğazında düğümlenen bir umutsuzlukla elf, geldiği yoldan geri döndü.

Evermeet! Evermeet! Halkın Yuvası,

Tatlı sihrin diyarı, ışığın ülkesi;

Uzun süredir uzakta kaldım senin ormanlarından,

Uzuyor gölgeler karararak, geceye doğru.

Evermeet! Evermeet!

Doğuya esin rüzgarlar

Evermeet'in sahillerinin tatlı kokusunu taşıyın

Yakında Diyarlar gerçekten

Unutulmuş olacak^[9]

Ve senin kayıp çocuğun bir kez daha evine dönecek.

Natasha'nın sesi, Jander'a bu şarkıyı öğretmiş olan elf kadınıniki kadar güzel değildi ama bu vampirin umurunda değildi. Bu karanlık ülkede birilerinin, evine ait şarkıları söylediğini duymak onu mutlu ediyordu. Önce Natasha'ya melodiyi flütüyle çalmıştı. Kız sorunca da, şarkıyı ve başka şarkıları da öğretmişti. Birlikte, Jander flüt çalarken Natasha'nın da tatlı, hüznü ve yorgun sesiyle eşlik ettiği pek çok saat geçirdiler.

Eğer Natasha, Ravenloft'un gri taş duvarları arasında bir tutsaksa, çok iyi bakılan bir tutsaktı. Jander elinden geldiğince onun gücünü korumasını sağlamaya çalışıyordu. Sağlık durumunun izin verdiği günlerde, şatoda gezinirken Jander'a katılıyor, küçük bir hayalet gibi arkasından onu izliyor, yüzü bembeyaz olsa da arada sırada gülümsemeyi başarıyordu.

Şimdiyse kız sessizce başını önüne eğmişti. Elf, kızın sesinin, 'kayıp çocuğun bir kez daha evine dönecek' kısmında nasıl birdenbire ağlamaklı olduğunu fark etmişti. Kaygılanan Jander, yatağa, kızın yanına oturdu ve altın elini kızın beyaz ellerinin üzerine koydu.

"Hasta mısın, küçüğüm?" diye sordu nazikçe. "Kanını fazla mı emdim?"

Kız başını iki yana salladı. Son iki ay boyunca ona güvenmeye hatta öyle umuyordu ki, ondan hoşlanmaya başlamıştı. "Hayır, Jander sadece..." Kız alt dudaklarını ısırıldı. "Jander, eve gitmeme izin veremez misin? Lütfen?"

Jander tam yanıtlamak için ağzını açmıştı ki, kapının girişinden, buz gibi bir ses araya girdi.

"Burada, Ravenloft Şatosu'nda bizim misafirimizsin," dedi Strahd, mırıldanır gibi. Sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sana tüm misafirperverliğimizi göstermezsek kabalık etmiş oluruz. Sen de öyle düşünmüyor musun, Jander?"

Elf, birden içindeki öfkenin kabardığını hissetti, ancak Strahd'a karşı her zaman yaptığı gibi, bu duygunun kendisini ele geçirmesine izin vermedi. "Ev sahibi sizsiniz, Ekselansları, ben değil. Şüphesiz, misafirperverliğinize kimin mazhar olacağı sizin bileceğiniz şeydir."

"Mmm, çok haklısın. Jander, çalışma odama gel. Uzun zamandır konuşmuyoruz." Jander'ın izleyeceğinden emin, pelerini arkasından uçuşarak döndü ve odadan çıktı. Elf, korku içindeki Natasha'ya güven verici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi ve kontu yakalamak için aceleyle ayrıldı.

Jander, çalışma odasına girdiğinde, ateşin başında dinlenmekte olan dört kurt, katı hareketlerle ayağa kalktılar. Kulakları yavaşça kafalarına yapıştı ve keskin, sarı dişlerini göstermeye başladılar. Jander, biraz şaşırılmış olarak onlara zihinsel bir komut gönderdi. Sadece benim, dostlarım. Sakin olun.

Jander hayretle kurtlardan hiçbirinin geri çekilmediğini gördü. Tekrar zihinlerine dokunmaya çalıştı ama orada bir çeşit engelle karşılaştı. Kafasını kaldırarak Strahd'a baktı. Kont bacak bacak üstüne atmış, ellerini parmak uçları birbirine degecek şekilde birleştirmiş, sandalyesinde oturuyordu. Uzun yüzünde, kendisinden fazlasıyla memnun, vahşi bir gülümseme vardı. Eğer duygu, zarif vampirin zevksiz bulmayacağı kadar kaba olmasa, Strahd'ın zevk aldığı bile söylenebilirdi.

"Çok güzel, Strahd," diye övdü Jander, biraz tedirgin bir şekilde. "Tamamen kontrolün altındalar. Şimdi, sana katılabilmem için onları geri çeker misin?"

Uzun bir an boyunca ne Strahd, ne de kurtları hareket etmediler. Sonra, tek vücut halinde dört koca-hayvan ateşin başındaki yerlerine geri döndüler. Jander ilerleyip sandalyesine otururken onu tamamıyla görmezden geldiler.

"İradem üzerinde çalıştım," dedi Strahd kuru kuru. "Mükemmel bir öğrencisin."

"Ah, bu senin iyi bir öğretmen olmandan kaynaklanıyor. Ancak," dedi Strahd neredeyse pişmanlıkla dolu bir sesle, "izin verirsen sana bir öğüt vermek istiyorum." Kuzguni kaşlarını kaldırarak, devam etmek için Jander'ın onaylamasını bekledi. Elf vampir başını salladı. "Küçük arkadaşını öldürmelisin. Böylece başını beklemek zorunda olduğun bir hasta yerine senin için işlerini yapacak bir köleye sahip olursun."

Jander'ın gümüş gözleri kısıldı. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum, Strahd. Çok fazla köle yaratıyorsun."

Elf şaşırarak, kontun sadece güldüğünü gördü. "Çok fazla köle diye bir şey var mı?"

"Kesinlikle. Biz vampirler yaşlandıkça güçleniyoruz. Daha fazla şey öğreniyoruz. Vampir olsun ya da olmasın, özgür olmak için yanıp tutuşmayan bir köle bile olduğunu düşünüyorsan büyük bir hata yapıyorsun. Dahası tehlike içindedir."

"İlgin için teşekkür ederim, dostum. Ancak seni temin ederim ki kölelerim benim için bir tehlike arz etmiyorlar. Benim, nasıl söyleyeyim, huzuru koruma konusundaki yeteneklerimi hafife alıyorsun." Avını yakalamış bir kedi gibi gülümsedi.

Jander, Strahd'ın oynamak istediği oyuna katılmayı reddederek omuz silkti. "Sen bilirsin. Ben sadece sana kendi deneyimlerimden yararlanma fırsatı sundum. İster kabul et, ister etme. Bu arada sana sormak istediğim bir soru var. Bu odayı oldukça düzenli tutuyorsun. Evinin geri kalanının böylesine bakımsız kalmasına neden izin veriyorsun?"

"Değer verdiğim şeylere çok iyi bakarım," dedi kont basitçe. "Kitaplarıma değer veriyorum. Geri kalanlar benim için pek bir şey ifade etmiyor. Yaşarken, Jander, ben bir savaşçıydım. İyi silahlar her zaman benim hazinelerim olmuştu ancak zamanla kitapların özellikle de büyü kitaplarının gıpta edilecek şeyler olduğunu öğrendim. Ayrıca, lüks tuzaklarının bana verebileceği ne var ki?"

"Güzellik kendi kendisinin ödülüdür," diye yanıtladı Jander. Strahd'ın dudağı hor görmeyle büküldü ama bir yorumda bulunmadı. "Eğer izin verirsen," diye devam etti Jander ihtiyatla, "Ravenloft Şatosu'nun bir kısmını onarmak isterim."

"Buraya kimseyi getiremezsin," dedi Strahd, ipeksi sesi buz gibi olmuştu. Gözlerinin derinliklerinde kırmızılıklar yanmaya başlamıştı. Ateşin başındaki kurtlar havadaki değişimi hissederek, merakla kafalarını kaldırdılar.

"Tabii ki hayır," diye sert bir şekilde yanıtladı Jander. Strahd'ın böyle bir şey düşünmesine canı sıkılmıştı. "Ben kendim de bir şeyler yapabilirim. Bu çok hoşuma giderdi."

"Anlamakta güçlük çekiyorum."

Jander, çenesini kaşıyarak doğru sözcükleri aradı. "Karanlığa doğmuş değilim. Güzellik, müzik, doğa -bu şeyler benim için büyük birer huzur kaynağı. Ne olduğumu, mümkün olduğu kadar unutmamı sağlıyorlar. Ölüm, bu tür şeylere olan açlığı ortadan kaldırmıyor, Strahd." Gözlerini dikerek doğrudan Strahd'ınkilerin içine baktı. "Yaptığın müziği dinledim. Seni nasıl etkilediğini gördüm. Biz

vampiriz. Varoluşumuz... doğru değil. Ama bu, kendimizi kısa bir süre için güzel şeylerin içindi unutamayacağımız anlamına gelmez."

"Bir şeye sadece güzel olduğu için, sadece doğru, doğal doğayla uyum içinde olduğu için değer vermek -bu hala sahip olduğumuz bir yetenek." Elfin sesi sertleşmişti. "Yaşamımdan! böylesi küçük mutlulukları söküp atmak niyetinde değilim. Zaten yeterince karanlık ve ıssız."

Strahd, onu bir süre keskin bakışlarla süzdü. Jander, bu bakışlara gözlerini kaçırmadan karşılık verdi. Sonunda Strahd, gülmeye başladı. "Benim için büyük bir muammasın, Jander Sunstar! Canlıların kanından besleniyor ama aldığın yaşam için yas tutuyorsun. Gölgelere ve geceye ait bir yaratıksın, ama çevren güzelliklerle dolu olsun istiyorsun. Ölüsün ama çürümeye dayanamıyorsun. Sen tam olarak nesin? Sana vampir demeye bin şahit ister!"

"Söylediğin gibi işte," dedi Jander, üzgün, ama içinde kendine acımadan eser olmayan bir sesle. "Ben, tam olarak buyum."

Strahd yine sessiz kaldı. Birden ayağa kalkarak, "Pekala, şatoyla istediğin gibi uğraş," dedi. "Şimdi, izninle."

Jander birkaç saat daha çalışma odasında kalıp, Barovia'nın eski zamanlardaki ordusunun tarihini okumayı bitirdi. Görünüşe göre, Strahd'ın güçlü bir savaşçı olma konusundaki övünmeleri, bazı gerçeklere dayanıyordu. İyi eğitilmiş ordusu, akıllıca taktik manevraları ve yerel bir rahibin inançlı duaları sayesinde yüz yıl kadar öncesinin ünlü bir kahramanı olmuştu.

Saldırıların dokuzuncu gecesinde, kurtarıcımız Balinok dağlarını aşarak geldi. Adı Strahd Von Zarovich'di ve ordusu bin cesur adamdan oluşuyordu. O uzun gece boyunca, Von Zarovich'in ordusu dövüştü. Kontun savaş alanında her yerde olduğu ve ilk bir saat içinde yüzlercesini bizzat öldürdüğü söylenir.

Barovia'nın En Yüce Rahibi, Kir adında genç bir adam, insanları toplayarak dua ettirdi. Tam gece yarısında şatonun mabedine çekilerek meditasyona ve yol göstermeleri için Tanrılara dua etmeye başladı. Kendisine, Kuzgun Ailesi'nin Kutsal Sembolü'nü goblin kralına karşı kullanma yetkisi bahşedildi. Kont savaşçı adamlarını zafere götürürken, Kutsal Sembol de gizlice kullanıldı. Daha sonra, En Yüce Rahip Kir, Kutsal Sembol'ü, gizli bir yere sakladı.

Kutsal Sembol'ün neye benzediğini ya da nereye saklandığını kimse bilmiyor. Bugüne kadar hiçbir rahip onu bulmayı ve kullanmayı başaramamıştı. Ancak onun güçlü sihrinin soylu Kont Zarovich'imize, bileğinin hakkıyla kazandığı zafere ulaşmasında yardımcı olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

Jander, kuşkuyla tek kaşını kaldırdı. Okuduklarının tamamı Barovia propagandası gibi görünüyordu. Aşağıdaki kasabadaki insanlar Strahd'ı kesinlikle, soylu kontları ve kurtarıcıları olarak görmüyorlardı. Vampir dikkatle kitabı yerine geri koydu ve odasına döndü.

Onu derinden yaralayan bir manzarayla karşılaştı.

Natasha yatağın üzerinde yatıyordu. Yüzü, Jander'ın hiç görmediği kadar beyazdı ve o yüzde donmuş bir korku ifadesi vardı. Kesinlikle ölmüştü.

"Onu bu akşam gömersen," diyen soğuk, pürüzsüz bir ses duyuldu, "birkaç gün içinde tekrar kalkar. Tatlı küçük bir dişi vampir olacak ha? Ne dersin?"

Jander, öfkeyle konta döndü. "Bunun için sana lanet olsun!"

Strahd'ın kalın kaşları yukarı kalktı. "Onu sana verdim.

Yaşlanıyor, güzelliğini kaybediyordu. Artık sonsuza kadar böyle, beğendiğin haliyle kalacak. Senin de niyetin bu değil miydi?"

Jander, Strahd'ın ne yapmak istediğini biliyordu. Bu bir meydan okumaydı. Strahd bir çizgi çekiyor ve Jander'ı çizgiyi geçmesi için kıskırtıyordu. Kibirli alayları hala kulaklarındaydı. *Sen tam olarak nesin? Sana vampir demeye bin şahit ister!* Bir bakıma Strahd haklı sayılırdı. Jander tekrar Natasha'ya baktı. Tatlı sesini ve *Lütfen beni senin gibi yapma* diyen yalvarışını anımsadı. Vampirler böyle yapardı -canlılar üzerinden beslenir ve kendileri gibi başkalarını yaratırlardı. Jander kendisinden tiksindiğini hissetti.

Yüzünde, kontu çileden çıkaracağını bildiği hafif gülümsemeyle tekrar Strahd'a döndü. "Tabii ki niyetim buydu, Strahd," dedi tatlı bir sesle. "Ama artık onu bir vampir yaptığına göre, o senin kölen oldu, benim değil. Onu benden aldın. Sana bu yüzden kızgın olmaya hakkım var, değil mi?"

Strahd somurttu. Jander'ın mantığına karşı söyleyebileceği bir şey yoktu. "Haklısın, özür dilerim." Sonra dişlerini gizlemeden ekledi. "Ödeşmek için sana başka bir tane bulacağım."

Eğilerek selam verdi ve ayrıldı. Jander, midesi bulanarak yatağın üzerine oturdu. Bir yaşayan ölü olarak tekrar kalkmaması için Natasha'nın vücudunu parçalamak ve sonra gömmek için hala zamanı vardı. Lanet olsun, diye düşündü; son sözü hep Strahd söylüyordu.

Mabedin arkasında bakımsızlıktan ot bürümüş bir bahçe vardı. Birkaç küçük, hüznü çizek, diğer otların boğucu köklerine karşı kahramanca mücadele etmekteydiler. Jander sağda solda, aşırı büyümüş gül çalılarını ayırt edebiliyordu. Çakıl taşından küçük bir patika bahçenin içinden, aşağıdaki bin metrelik nefes kesici uçuruma bakan bir balkona doğru gidiyordu.

Orada, ölmek üzere olan bahçede, Jander, sert toprağı kazmak için kırık tahta parçalarını kullanarak Natasha'yı gömdü. İşini bitirdiğinde mezarın yanına, yere oturdu. Gözüne sol ayağının dibindeki, minik, güzel bir çiçek ilişti. Mor ve sarı renkleri vardı ve çiçeğinin büyüklüğü Jander'ın başparmağı kadar bile değildi. Kuşkusuz yabancı bir ottu, ama güzeldi. Elf uzanarak çiçeği koparttı ve tatlı kokusunu içine çekti.

Aniden gülümsedi. Buradan başlayabilirdi. Yaşamına biraz olsun güzellik getirmeye bu bahçeden başlayabilirdi. Bahçenin tek ihtiyacı olan biraz bakım ve çabaydı. Jander, çiçek hala elinde, ayağa kalktı ve bitkilere dikkatli bir gözle baktı. Ne kadar ihmal edilmiş ve başıboş olsalar da, gül çalılarının hepsi yaşıyor gibi görünüyordu. Bahçeyi yeniden canlandırmak hiç de zor olmayacaktı. Bir ya da iki gecelik işi vardı.

Jander, avluyu çevreleyen alçak taş duvara gitti ve aşağıya baktı. Birkaç yüz metre aşağıda, koyu bir sis vardı ve elfin çatlağın daha diplerini görmesine engel oluyordu. Ancak, şatonun güneyinde sislerle çevrilmiş olan kasabayı görebiliyordu.

Yarın gece kasabaya gidecek ve ağzı sıkı kasabalılardan biraz bilgi sızdırıp sızdıramayacağına bakacaktı. Olmazsa biraz ötedeki Vallaki'yi deneyecekti. Sonuç olarak Anna'nın hangi kasabadan olduğunu kesin olarak bilmiyordu.

Gökyüzü, doğudan aydınlanmaya başlıyordu. Karanlık yerini koyu griye bırakmaktaydı. Melankoli, sanki elle tutulur bir şeymiş gibi Jander'ın üzerine çöktü ve bahçenin getirdiği kısa süreli neşe onu tamamen terk etti. Elfin çok sevdiği güneşten korunmak için bir yer bulma zamanı gelmişti.

Birkaç mil ötede reisin kızı da şafağın sökmesini seyrediyordu. Pencerenin pervazına yaslanarak, Ravenloft Şatosu'nun dehşet verici gölgesine baktı. Anastasia iç geçirdi ve gözlerini ayağının altındaki parke taşlarına dikti. Petya'nın onu vampir hakkında uyarmak için hayatını tehlikeye

atmasından bu yana tam üç ay geçmişti; Anastasia'nın babasına karşı durup onu kendi korkaklığıyla utandırmasından bu yana tam üç ay. O geceden beri yaşam, Kartov ailesindeki tüm kadınlar için daha iyi bir hale gelmişti.

Yine de, diye düşündü Anastasia boş gözlerle bulanık Barovia şafağına bakarken, ev halkından kimse, bir çingenenin çocuğuna hamile olduğum haberine iyi bir tepki vermeyecek.

Jander'ın Barovialıların güvenini kazanma çabaları, sefil bir biçimde başarısızlığa uğradı. Birkaç ay boyunca, haftada birkaç kez, Kurt'un İni'nde altınla dolu bir keseyle belirdi, fakat daima şüpheyle karşılandı. En kuytu köşeleri seçiyor ve kimseyle konuşmuyordu. Böylelikle şüpheli kasabalılardan biriyle doğrudan konuşarak toplayabileceğinden daha fazla bilgi toplayabileceğini ummaktaydı.

Vampir aslında pek çok şey duydu ama bunlar duymak istediği konuyla ilgili değildi. Vlad, bilmem kimin kızı, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Mikhail, bilmem ne, bir kurdun ulduğunu duyarak uyanmış ve kapısında yarı insan yarı hayvan bir yaratığın cesedini bulmuştu. Kasabanın diğer ucunda yaşayan İrina bir şey doğurmuştu ancak kimse ne olduğundan tam olarak emin değildi. Küçük vücudu yaktıklarında yapışkan bir macuna dönüşmüş ve iğrenç bir koku çıkartmıştı. Dediklerine göre İrina çıldırmıştı ve hep birlikte zavallı kocası İgor için kadeh kaldırdılar...

Jander dinledi ve anlatılanlar karşısında midesi bulandı.

Kimsenin ona güvenmemesine şaşmamak gerekti. Masanın üzerine bir avuç dolusu metal para bıraktı ve kalktı. Odanın sessizleştiğini ve herkesin dönüp ona baktığını fark etti. Elf, pelerinin ince vücuduna iyice sardı ve aceleyle kapıya doğru gitti.

"Buraya ara sıra geldiğini söylemişlerdi," diyen bir kadının sesini duydu. "Seni yakalayabilir miyim, diye merak ediyordum."

Jander arkasını döndü ve kapının yanında genç bir kadının durduğunu görünce tek kaşını yukarı kaldırdı. Üzerinde belinin kıvrımını pek de saklamayan siyah bir pelerin vardı ve yüzü handan gelen ışıkta iyice görülebiliyordu. Rüzgarda uçuşan ölü yapraklar ayaklarına sürtünerek hışırdıyorlardı. Saygılı bir uzaklıkta, biri kadın diğeri erkek iki uşak, sabırla bekliyorlardı. Handaki müşteriler konuştuklarını görmesin diye Jander çabucak uzanarak kapıyı çekti. "Anastasia, değil mi?"

"Evet, benim." Jander'ın uşaklara baktığını görünce, "Onlara aldırma, biri benim nedimem, diğeri de babamın adamlarından biri. Sana şeyden bahsetmek istiyordum.. m.." Reisin kızı giderek yuvarlaklaşmakta olan karnına baktı ve sıkıntılı sıkıntılı gülümsedi. "Petya'nın. Doğurmaya kararlıyım. Ben... ona... yani haberi yok "

Jander bir şey söylemeden kızın devam etmesini bekledi. "Babam eskisi gibi terör estirmiyor. Senin kurtların o işi halletti." Kız güldü ve elf de gülümsedi. "Bebeği çingenelere vermeyi düşündüm, ama almayacaklarını biliyorum. Ayrıca, o bana daima Petya'yı hatırlatacak bir şey. Bunun bir anlamı var mı? Biliyorum, saçmalıyorum ama..." Tereddüt içinde Jander'a baktı. Etrafında koyu halkalar olan gözleri çok ciddiydi.

"Petya ve benim için çok şey yaptın. Düşündüğünden fazlasını yaptın. Bu bebek-" eliyle, sevgi dolu ve koruyucu bir şekilde göbeğini okşadı, "-benim için bunun bir sembolü. Ona seni anlatacağım. Benim ve Petya'nın dostu olduğun gibi çocuğumun dostluğuna da sahip olacaksın." Gözleriyle Jander'in tepkisini ölçtü.

Jander duygulanmıştı. "Tatlım," dedi sesi yumuşak ve şaşkın bir mutlulukla doluydu, "böyle söylemekle beni onurlandırırıyorsun. Senin ve çocuğun için her şeyin çok iyi gitmesini içtenlikle diliyorum."

Anastasia rahatlamış bir şekilde ona gülümsedi. "İşte," dedi birden, "yine deli gibi tekmeliyor. Dokunmak ister misin?" Vampir neredeyse reddediyordu ama böylesine taze bir yaşama dokunma düşüncesi, dayanabileceğinden fazlaydı. İhtiyatla elini kızın karnına uzattı. Anastasia, eli tuttu ve göbeğinin üzerinde dolaştırdı. "İşte!" diye zafer dolu bir çığlık attı, elfin tepkisini görmek için göz ucuyla bakarak. Minik varlığın hareket ettiğini hissedince Jander'in gözleri kocaman açıldı. Çabucak elini geri çekti; yumruk yaparak kalbinin üzerine götürdü.

"Artık gitmeliyim," dedi aceleyle, Anastasia'nın gözlerine bakmadan. "İzinle." Pelerininin başlığını kafasına çekerek, hızla meydanı geçti ve Ravenloft Şatosu'na giden patikaya doğru ilerledi.

Anastasia onun gidişini seyretti. Ay bir bulutun arkasından çıktı ve buğulu ışığı meydanı doldurdu. Kendi ataklığından hayrete düşerek bir nefes verdi. Petya, elf hakkında doğru söylemişti -Jander'in gölgesi yoktu. İçgüdüsel bir hareketle kollarını doğmamış bebeğinin etrafına sardı. "Küçüğüm," dedi yavaşça, "herhalde Barovia'da bir vampirle arasında dostluk yemini olan tek çocuk sen olacaksın."

Jander gözden uzaklaşınca, vücudu dalgalanarak sise dönüştü ve sonra da altın kürklü, gümüş gözlü bir kurt oldu. Tüylü kürkün altındaki gergin kaslarının hareketlerine konsantre olarak Svalich Koruluğu'nun serin rahatlığına doğru koştu. Fiziksel gayreti içerisinde, tekrar canlı bir varlık olmayı ne kadar çok istediğini unutmaya çalıştı.

On Bir

Anastasia'yla geçen sıkıntılı konuşmadan sonra, bahçe Jander'ın rahatlama yeri haline geldi. Hamile kadınla karşılaşmasından yaklaşık on yıl kadar sonra bir gece, gül çalılarını budayarak, onları kış uykusuna hazırlamakla uğraşıyordu. Diğer bitkiler çoktan uykuya dalmışlardı ancak onların yaşamlarını da, koruyan toprağın altında hissedebiliyordu. Bahar geldiğinde, tüm bahçe güzel kokan çiçeklerle dolacaktı. Jander doğruldu ve ellerindeki toprağı silkeledi. Gökyüzüne baktı. Neredeyse şafak sökecekti.

Elf, mobilyaların restorasyonu ile ilgili bir kitap okuyordu ve onu çalışma odasında bırakmıştı. Jander kitabı almak için geri döndüğünde, gizli odasından çıkmakta olan Strahd'la burun buruna geldi.

"Jander! Senin bu gece kasabada olacağını sanıyordum," dedi Strahd, derhal soğukkanlılığını takınarak. Sol elinde büyük bir kitap taşıyordu ve sağ elinde de bir meşale vardı. Çabucak kitabı sağ kolunun altına sıkıştırdı ve Jander'in içeriği görmesine olanak vermeden sol eliyle odanın kapısını çekti.

"Öyleydin. Neredeyse şafak sökecek. Zamanı unutmuşsun."

"Öyle görünüyor. Eh, güneş yükselmeden tabutuma girmeliyim." Döndü, meşaleyi duvardaki yuvaya yerleştirdi ve kapıyı büyüyle mühürlemek için sihirli sözcükler mırıldanmaya başladı.

"O odada hiç kitap var mı?" diye sordu Jander. "Eğer işime yarayabilecek bazı kayıtlar varsa onları görmek..."

Strahd kaskatı kesildi ve yavaşça Jander'a döndü. "Bunu bana asla," dedi sakın bir sesle, "asla bir

daha sormamalısın. Anlıyor musun? Bu şato benim ve neleri gözden uzak tutacağım beni ilgilendirir. Kendime göre nedenlerim var ve asla bunları sorgulamaya kalkışma!" Kitabı göğsüne bastırdı. "Gidebilirsin!"

Jander, atışmalarla dolu tüm diyalogları boyunca, daha önce hiç, kontun kor gibi yanan öfkesinin hedefi olmamıştı ve ilk kez ağzının payını alıyordu. Başıyla kibar bir selam verdi ve kendi odasına doğru yöneldi. Strahd homurtuyla karışık, kaba bir söz söyledi ve çalışma odasının kapısı elfin arkasından çarpılarak kapandı.

Jander kendi odasına gitti. Burası Natasha'nın öldüğü odaydı. O zamandan sonra pencereleri tahtalarla kapatmış ve delikleri de ziftle sıvamıştı. Böylece artık gün boyunca orada rahatlıkla uyuyabiliyordu. Yorgundu ve Strahd'dan kasabadan getirtmesini istediği yeni yer yatağına yatmak için sabırsızlanıyordu. Ancak açlıktan midesi kazınıyordu. İstemeyerek de olsa, Strahd'ın kileri olan zindanlara inmek üzere rahat odadan ayrıldı.

"Kim olduğumu bulabildin mi, Jander Sunstar?" Anna'nın alaycı sesi duyuldu. Jander rüyasında, hala uykudaymış gibi yaptı ve Anna üzerine eğildiğinde, onu yakalayıp kendisiyle birlikte yatağa çekti. Anna gülerken onu iter gibi yaptı, sonra da ona sıkı sıkı sarıldı. Elf, kızın tatlı yüzünü öpücüklerle boğdu.

"Hayır, seni küçük tilki, bulamadım," diye sorusunu yanıtladı. "Sanki burada hiç varolmamışsın. Ne burada ne de Vallaki'de hiç tımarhane yok. Barovialılar delilerini evlerine kapatıyorlar, ya da başıboş bir şekilde ortalığa salıyorlar. Ya da ölüyorlar," diye ekledi melankolik gözlerle. "Bu da, bu ülkede onlar için en iyisi."

"Belki de," dedi Anna, küçük ellerinden biriyle Jander'ın çenesini okşayarak, "bir tımarhanede değildim."

Jander, kendisini çok aptal hissederek ona baktı. Tabii ki. "Kasaba da mı yaşıyordun? Evli miydin? Anna ailen kimlerdi? Ne-"

"Jander, dostum. Kendini sıkıntıya sokuyorsun," diye çınlayan pürüzsüz, soğuk bir ses duyuldu. Bu kesinlikle Anna'nın sesi değildi. Jander gözlerini açtı ve yastığı göğsüne bastırmakta olduğunu fark etti. "Burada böyle kabuslar gördüğüne göre, belki de bu oda seni istemiyordur," diye ekledi Strahd, bakışlarını elfe dikerek.

Diğer vampir yanıtlamaya tenezzül etmedi. Sadece doğrularak oturdu ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "İyi akşamlar, Strahd," diye mırıldandı.

Kont, bir iskemle çekti ve gösterişli bir hareketle oturdu.

"Dostum için bir hediyem var."

Sessiz bir köle elinde taşıdığı otuza, kırk beş santimetre genişliğinde ve yaklaşık on santimetre derinliğinde maundan bir kutuyla içeri girdi. Strahd kutuyu aldı ve açtı. Jander'ın gözlen fal taşı gibi açıldı.

Kadife kaplı kutunun içine, zanaatkarların kullandığı aletlerden konulmuştu. Küçük şişeler içinde karıştırılmaya hazır renkli tozlar vardı. Hepsi de gümüş uçlu, değişik boylarda spatulalar, oyma veya kazıma işinde kullanılmak için hazır bekliyordu. Çeşitli boylarda, küçük çekiç ve keskiler de vardı. "Bunlar sadece iştahını kabartmak için. Çalışırken herhangi başka bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana haber ver, ne gerekiyorsa temin ederim."

"Bunlar bir ustaya layık aletler, Strahd," dedi Jander içtenlikle. "Teşekkür ederim. Kullanmaya bu gece başlayacağım."

"Ben... bu gece için başka bir şey planlamıştım. Tabii bana katılmayı istersen."

"Şafakefendisi'nin gelişini seyredin!"

Martyn Pelkar, ya da sabırsız Barovialıların daha iyi tanıdığı isimle, Deli Rahip Martyn, kendi yaptığı tahta kürsünün üzerinde durmuş, duyabilecek mesafedeki herkese hitap etmekteydi. Uzun boylu, sıska, gür kıvrık saçlı ve açık mavi gözlü bir adamdı. Kendi kendisini, Lathander Şafakefendisi, dediği bir tanrının rahibi ilan etmiş olan bu adam, ellerini gökyüzüne kaldırmış, yüzünü ise doğuya, yavaş yavaş ufuktan doğmakta olan güneşe doğru çevirmişti.

"Her sabah aynı terane," diye mırıldandı fırıncı Vlad Rastolnikov. Bir yandan da sabahın son parti ekmeğini hazırlamakla uğraşıyordu. Koca adam hıncını uzun masaya sert bir şekilde vurduğu hamurdan çıkarttı. "Çenesini kapasa olmaz sanki. Yo, ortalıkta dolaşıp herkesin canını sıkamak zorunda." Homurdanmaların geri kalanı gür, siyah sakallarının arasında kayboldu.

Fırın, arka tarafındaki ocağın büyük kısmını kapladığı küçük bir binaydı. Sadece ön tarafta birkaç mum yanmaktaydı, çünkü ocağın ateşi orada çalışmak için yeterli aydınlığı sağlıyordu. Rastolnikov'un üzerinde hamuru hazırladığı uzun bir masa ve içinde kalıpların ve kaselerin durduğu bir dolap vardı. Somunlar hazır olduğunda, Rastolnikov'un çırağı Kolya, onları pazar yerinde satacaktı.

Ustasının ürünlerine fazlasıyla düşkün, tombul bir çocuk olan Kolya, Rastolnikov'un arkasında belirdi. "Bunlar fırına girmek için hazırlar mı, efendim?"

Rastolnikov, dirseklerine kadar un içinde, duraksadı. Kalın siyah kaşları, bir o kadar siyah olan gözlerinin üzerinde çatılmıştı. "Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?" Kolya ürkerek geri çekildi. "Of, çık da biraz temiz hava al, Kolya. Ateşin sıcaklığı başına vurmuş senin."

"Teşekkür ederim, usta," diye yanıtladı Kolya ve aceleyle meydana doğru yöneldi. Sabah ayazında titreyerek, keşke hırkamı alsaydım, diye düşündü. Fırın bunaltıcı derecede sıcaktı ama şimdi nemli soğuğu hissediyordu.

"Son parti için zamanında geri gel!" diye kükredi ustası arkasından. Kolya, pazar caddesinden aşağı, eski kiliseye doğru yöneldi. Arkasında, pembe cübbeleri gökyüzünün grisiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturan Martyn, hala şafak dualarını etmeyi sürdürüyordu.

"Şükürler olsun sana, Yüce Şafakefendisi, bu güzel gün doğumu ve yeni gününün parlaklığı için..."

"Nerede kaldın?"

Kolya, korkuyla sıçradı sonra bunun sadece kasaba reisinin torunu, Sasha Petrovich olduğunu görerek rahat bir nefes aldı. Çocuk terkedilmiş bir binaya yaslanmıştı ve yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. Basit, pamuklu bir gömlek ve kahverengi bir pantolon giymişti. Omuzlarına bir pelerin sarılıydı ve ayaklarının dibinde büyük, boş bir çuval duruyordu. "İhtiyar Ratty'den hiç kurtulamayacaksın sandım."

"Sasha, biliyorsun ki efendimden o şekilde söz etmeden hoşlanmıyorum," diye yarım ağızla kızdı Kolya. "Al." Diğer çocuğa yeni pişmiş yarım somun eklemek uzattı.

Çocuk esmer elini uzattı ve hevesle sunulan ekmeği aldı. Isırmadan önce hafifçe durarak maya kokusunu içine çekti. "Ratty, gerçekten de iyi eklemek yapıyor," dedi ağzı dolu olarak. "Acele etmeliyiz," diye dürttü onu Kolya. "Martyn, meydanı geçti bile."

"Biliyorum, ama en az büyükbabam kadar yavaş yürüyor.

Özellikle yağmur yağmadığı zamanlarda. Daha bir sürü vaktimiz var." Pazar caddesinin sonuna geldiklerinde kiliseye bakarak durdular.

Bina eskiydi, tahtaları kararmıştı. 'Deli Martyn', tanrısı Lathander adına oraya yerleşmeden önce dökülüyordu. Genç rahibin çabaları ufak tefek değişiklikler yaratmıştı: kapı, artık menteşeleri üzerinde duruyordu, pencerelerdeki örümcek ağları gitmiş ve temiz camlar takılmıştı. Yürüyüş yolları süpürülmüş, sivri çatı, orman tabanında bitiveren kırmızı mantarların rengine benzeyen, garip renkli kiremitlerle kaplanmıştı. Değişiklikler, genç ve gözü kara Sasha için bile korkutucuydu. Eski kilise yeniden kutsal bir yer haline gelmişti.

"Beni bir kiliseden çalmaya ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye inledi Kolya.

"Çalmıyoruz, sadece ödünç alıyoruz." Sasha bir anlık tereddütünden kurtuldu ve giriş kapısına asıldı. Kapı dışarı doğru, isteksizce ve gıcırdayarak açıldı. İki çocuk gözlerini kırpıştırarak, içerinin loşluğuna alışmaya çalıştılar. İki tarafına sıralar yerleştirilmiş, dar bir ana koridor vardı. Havada tozlar uçuşuyordu. Ancak koridorun sonundaki sunak taşı son derece bakımlıydı. Sasha ve Kolya, sunağın tam ortasında pembe, tahta diskler durduğunu gördüler. Fitilleri yarısına kadar yanmış birkaç basit ama cilalanmış mum da vardı. Sunağın yanında, bir ayaklığın üzerinde duran, dolu, geniş bir çanak vardı. Bir demet güneş ışığı, çanaktaki suyun üzerine düşerek parlıyordu.

"İşte geldik," dedi Sasha zafer dolu bir edayla. Koridordan koşarak geçerken ayağındaki botlar şaşırtıcı derecede az ses çıkartıyordu. "Eh, hadi Kolya!" Diğer çocuk gönülsüzce takip etti. Sasha ona birkaç tane küçük şişe verdi. "Sen bunları kutsal suyla doldur, ben de diskleri alayım."

"Sasha, eminim bu yüzden başımız belaya girecek," diye mırıldandı Kolya. Şişelerden birini çanağa daldırdı ve suyun parıldayan yüzeyinde kabarcıklar oluşmaya başladı.

"Kolya, karanlıktan korkan sensin."

"Hiç de değil."

"Hem de nasıl. 'Ay Sasha, yanımızda bizi koruyacak hiçbir şey olmadan dışarı çıkmaya korkuyorum,' diyen sen değil miydin? İşte, seni gece yaratıklarından koruyacak bir şeyler alıyoruz. O yüzden çeneni kapa artık, tamam mı? Hah ha! Amma da korkaksın! Korkak Kolya. Bundan sonra seni böyle çağıracağım." Sinirli bir şekilde, tüm pembe diskleri torbasına doldurdu. Bununla yetinmeyip şamdanları da aldı. "Birkaç lamba ve battaniye bulabilirim. Sen de aynaları ve sarımsakları alırsın, tamam mı?" Kolya yanıt vermedi. "Tamam mı?"

Kolya dinlemiyordu. Buzlu camlardaki deliklerden birinden, korku içinde dışarıyı gözetliyordu. "Sasha, geliyor!"

Siyah saçlı çocuk, bir tavşan hızıyla, bir eliyle torbasını, diğeriyle de arkadaşının yakasını kavradı. Kolya tökezledi. Sonra dengesini buldu ve iki küçük hırsız koridordan koşmaya başladılar. Sasha koşarak kapıya vurdu ve savrulmuş açılan kapı Martyn'in tam göğsüne çarparak rahibin düşmesine neden oldu. Kolya ve Sasha da düştüler ama hemen kalkarak tüm hızlarıyla ortadan kayboldular.

Genç rahip nefesini toplayana kadar merdivenlerde yattı, sonra da yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Kapıyı açtı ve diğer uçtaki sunağın tamamen çıplak olduğunu gördü. Rahip önce dehşete kapıldı. Ancak bir an sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Hafifçe çılgın olan rahip, Tanrısının işlerine hiçbir zaman akıl erdiremiyordu. Ancak Martyn şundan emindi: eğer bu iki çocuk, o kutsal nesnelere, bir kiliseden çalmayı göze alacak kadar çok gereksinim duyuyorlarsa, işaretlerin onlara sağlayabileceği her türlü korumayı almalarında bir sakınca yoktu. Martyn, Barovia'da geceleri ne tür tehlikelerin kol gezdiğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Sasha ve Kolya, güvenli bir uzaklıkta, bir meşe ağacının dibine yığıldılar. Sasha çılgınca gülmeye başladı, öyle neşeli bir gülüşü ki dehşet içindeki Kolya bile önce sırtıma sonra

kahkahalarına katılmaya başladı. "Tamam," dedi Sasha eliyle gözlerindeki yaşları silerek. Diğer eliyle de gülmekten ağrıyan karnını tutuyordu. "Artık Ratty'ye geri dönmek gerek. Günbatımında terzi dükkanının yanında buluşuruz. Çok eğlenceli olacak!" Kolya pek o kadar emin değildi, ama yine de başını salladı.

Günün geri kalanı her zamanki gibi geçti. Kolya, fırına dönmekte gecikmişti ve ustasından birkaç unlu şaplak yedi. Sasha Petrovich derslerini asmıştı ve çaktırmadan konağa girmeye çalışırken annesi tarafından karşılandı. Kadın, merdivenlerin başında durmuş onu bekliyordu. Konuşmadan önce bir süre ona baktı. "Bunu neden yapıyorsun, Alexei Petrovich?" Sasha omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bir şeyler öğrenmekten hoşlanmıyor musun? Akıllı olmaktan?"

"Yazları değil." Kapkara gözlerini kadına dikerek baktı.

Anastasia elinde olmadan güldü.

"Gel, yanıma otur," diye davet etti. Sasha uysallıkla merdivenlerden çıkarak annesinin oturduğu yere gitti. Kadın kolunu çocuğun omzuna doladı, çocuk da ona yaslandı. "Sasha sana babandan söz etmiştim ve davranışlarına dikkat etmenin neden benim için çok önemli olduğunu da anlatmıştım. Yarı-çingene olman bizim için fark etmiyor ama kasabadaki bazı dar görüşlü insanlar için bu önemli. Eğitimin, ben olmadığım zaman burada bir yerin olmasını garanti edecek."

Sasha kıınıldandı. Annesinin ciddileşmesinden nefret ediyordu. Ne zaman annesi onu terk etmekten söz etse, Sasha boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordu. "Bu gece Kolya'lara gitmeme hala izin verecek misin?"

Anastasia, parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi ve pencereden dışarı göz attı. "Emin değilim. Şimdiden hava kararmaya başladı. Çabucak eşyalarını topla. Bir bakarız."

Sasha, annesinin mümkün olabileceğini sanmadığı bir hızla merdivenlerden tırmanıp, "gece gezisi" için eşyalarını hazırladı. Artık kendine ait bir odası vardı, küçük, ama sadece ona ait. Bir karyolası, küçük bir penceresi, giysileri ve oyuncakları için de bir sandığı vardı. Ufaklık şimdi, çantasını bulmak için ortalığı alt üst ediyordu. Yirmisine yeni girmiş çekici bir genç kadın olan teyzesi Ludmilla, içeri kafasını uzattı ve neredeyse onu bir avuç dolusu pembe diskle yakalıyordu. "Acele etsen iyi edersin, tavşancık," diye takıldı sırıtarak.

"Bana tavşancık deme!"

"Geç oluyor, tavşancık," diye sürdürdü Ludmilla ona aldırmadan, "Geç olduğunda kurtlar ortaya çıkar. Grr!" Sasha ona dil çıkardı ve o da gülerken Anastasia'yla paylaştıkları odaya doğru yoluna devam etti.

Sasha acele içinde geri döndüğünde, annesini açık kapının yanında durmuş, endişeyle gökyüzüne bakarken buldu. Harika bir yaz alacakaranlığıydı. Bulutsuz gökyüzünde, mor ve turuncu, hakimiyet için mücadele ediyordu. Ufukta, hayaletimsi bir küre halindeki ay şimdiden görülebiliyordu. Kuşlar, uykuya hazırlanırken cıvıldaşıyorlardı.

Başka herhangi bir yerde olsa, çimenli tepelerde huşu ve umut içinde oturan sevgililer olurdu. Ancak Barovia'nın telaşlı sakinlerinin gün batımının güzelliğinin tadını çıkarmaya zamanları yoktu. Onlar için günbatımı, içindeki tüm şeylerle birlikte dehşet verici gece gelmeden önce, güvenli birkaç dakikaları kaldığını simgeliyordu. "Belki de bu akşam Kolya'larda kalmaya gitmesen daha iyi olacak," diye mırıldandı Anastasia.

"Anne, söz vermiştin."

"Biliyorum, ama Kalinovlar kasabanın taa öbür ucunda oturuyorlar ve hava şimdiden kararmaya başladı."

"Çabuk giderim," diye güvence verdi Sasha, annesine. "Hemen çıkarsam daha bir sürü zaman var."

Anastasia tereddüt etti, zamanın acımasız bir şekilde akıp gittiğinin farkındaydı. "Pekala, tamam. Şunu al." Boynundan asılı olan bir muskayı çıkararak, Sasha'nın boynuna geçirdi. Çocuk, annesinin aşırı koruyuculuğu olarak değerlendirdiği bu davranış karşısında gözlerini devirdi.

Tüm yaşamı boyunca ne bir vampir, ne de kurtadam gibi bir şeyle karşılaşmamıştı. Anne ve babasını kurtarmış olanla bile. Sasha, neredeyse bu akşam Kolya'yla beraber bu gizemli, altın elf-vampirle karşılaşacaklarını umuyordu. Çocuk muskayı incelememi bile. Ne olduğunu biliyordu -bu, içine koruyucu işaretler kazınmış, basit, gümüş bir disk. "Haydi acele et," dedi Anastasia, çabucak çocuğun geniş alınına bir öpücük kondurdu ve kışına sevecen bir şaplak atarak onu gönderdi. Sasha, özgürlüğüne kavuşmaktan dolayı mutluluktan uçarak, koşmaya başladı.

Anastasia onun gidişini, endişeden bitkin yüzünde hüznü bir gülümsemeye izledi. "Ah, Petya. Sana o kadar çok benziyor ki," diye kendi kendine fısıldadı. Reisin kızı, dik başlı çocuk için kısa bir dua okuyup, ağır kapıyı kapattı ve arkasından sürgüledi.

Kolya söz verdiği gibi onu bekliyordu. Tombul suratında acı dolu bir ifade vardı. "Gelmeyeceğinden korkuyordum," diye selamladı onu Sasha. Kolya sadece ters ters baktı ve adımlarını kasaba reisin torununa uydurdu. Birlikte ormanın içinden kıvrılarak, tepenin üzerindeki taş çembere giden, otlarla kaplanmış patikada güçlkle yürümeye başladılar. Kolya birkaç köke takılarak tökezledi, bunun üzerine Sasha durdu ve etrafı daha iyi görebilmeleri için bir lamba yaktı.

Çember, Sasha'nın anne-babasının birlikte birkaç dakika geçirdikleri bir yerdi ve bu da, burayı çocuk için özel kılıyordu. Ayrıca, söylentilere göre burası yüzyıllar önce, güçlü, iyi büyülerin yaratıldığı bir yerdi.

Sasha, pembe tahta disklerden her taşın altına birer tane yerleştirdi. Sonra, geri kalan her şeyi merkezdeki düz taşın üzerine koydu. Kolya lambaları ve mumları yaktı ve iki çocuk getirdikleri battaniyelerin içine sarıldılar.

Kolya, battaniesini boynuna kadar çekip, isli yağ lambalarının ışığının hemen bittiği yerde hayal gibi beliren gölgelere baktı. Boynuna asılı olan sarımsak zincirinin güçlü kokusu midesini bulandırmaya başlamıştı.

"Eve gitmek istiyorum, Sasha," diye inledi.

Sasha ona sert bir bakış attı. "Bak, burada tamamen güvendeyiz. Burası büyülü ve yanımızda kendimizi korumamız için gerekli her türlü şey var."

Birden, keskin bir ses duyuldu. Kolya, çığlık atarak, muskalara doğru atladı ve aynasını sesin geldiği yöne doğru sallamaya başladı. "Aptal," dedi Sasha bıkkınlıkla. "Tebrikler, hortlak bir tavşanın saldırısını başarıyla geri püskürttün." Gerçekten de Kolya karanlığın içinde kaybolan bir tavşanın beyaz kuyruğunu gördü ve utançtan kıpkırmızı kesildi.

Sasha, Kolya'nın sıkıntısını görmezden gelerek yanında getirdiği kitabı eline aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. "İşte, burada," dedi zafer dolu bir sesle. Sağ tarafına yaslandı, kitabı önüne açtı ve lambayı özenle yerleştirdi. Bir baykuş ugarsuz bir şekilde öttü. Sasha dinledi ve sırtıttı. Sonra sesini, on yaşında birinin yapabileceği kadar derinleştirerek okumaya başladı.

"Bir zamanlar, çok aylar önce, Vallaki köyünde, Pavel İvanovich adında bir çocuk yaşamış. Güneşin varisiymiş ve görevi karanlığı uzaklaştırmakmış. Babası ona güneşten bir parça vermiş, ama

bu Pavel'in beşiğinden çalınmış. Karanlık onu çok uzağa saklamış ama Pavel büyüyüp de bir erkek olduğunda, güneş parçasını geri alması gerektiğini anlamış. Bunu yapmak için karanlığın ülkesine girmiş."

"Böylece, tek başına, Kabusların otlandığı ve Unutkanlık Nehri'nin aktığı karanlık otlaklara yürümüş ve Karanlığın İlk Muhafızı ile karşılaşmış. Bu, keskin dişleri ve pençeleri olan, uzun boylu, solgun bir adammış. 'Dur!' demiş, Pavel'in, Nosferatu olduğunu anladığı muhafız. 'Dur ki kanını içebileyim. Senin ölümün bana yaşam versin.'" Ancak Pavel, Nosferatu'ya "Beni durduramazsın," demiş. 'Çünkü, ben güneşin varisiyim ve sana ne kadar kötü olduğunu göstereceğim.' Ve bir ayna çıkartmış. Nosferatu, gerçekten ne kadar kötü olduğunu görünce acıyla kükremiş ve sabah güneşinde dağılan sisler gibi çözülmüş..."

Kolya, ellerini dizlerine dolamış, hortlak hikayesini dinlememeye çalışıyordu. Bu gece uyuyamayacağından, hatta gözünü bile kırpmayacağından emindi. Belki hayal gücüydü, ama Kolya, birilerinin onları izlediği düşüncesinden kurtulamıyordu.

Taş çemberin dışında, Kont Strahd Von Zarovich güldü ve tekrar gölgelerin içine çekildi. "Neredeyse sadece yüzlerinin alacağı şekli görmek için saldırmaya değer," dedi Jander'a.

"Yine de ufaklıklar o kadar küçükler ki, bizim için aperiatif bile olamazlar."

Jander, ifadede hafif bir böbürlenme olduğunu düşündü. Kuşkusuz Strahd da çemberin güçlü sihrini hissediyordu. Devasa gri taşlar, iki aptal çocuğu herhangi bir gerçek duvar kadar iyi koruyordu. Ancak, yine de bu diyar konta aitti. Elf, huzursuz bir şekilde omzunun üzerinden, üç köleye baktı. Yaşarlarken oldukça çekici oldukları belli olan, şimdiyse soğuk bir itaat içindeki üç dişi vampir, efendilerinin arkasında sessizce bekliyorlardı.

Bu üçü, Strahd'ın çekici bulduğu kadınlara tipik birer örnektiler. Ortalamadan daha uzun boylu, koyu kestane rengi saçlı ve koyu renk gözlüydüler. Vücutları, çoğu tıknaz olan Barovia'lı kadınların tersine ince ve uzundu. Bu köleler, içlerinden biri her ortalıkta belirdiğinde, Jander'ın sevgilisini anımsamasına neden olacak kadar Anna'ya benziyorlardı. İstirap vericiydi.

Strahd, Jander'a bir bakış attı. "Memnun musun?"

Jander omuz silkti. "Söylediğiniz gibi, kanları hepimizi beslemeye yetmez. Ayrıca," diye ekledi, "eminim yanlarında ne kadar çok korunma bulundurdıklarını hissetmişsinizdir. Bu ufaklıkların bu kadar uğraşmaya degeceklerini sanmıyorum." Strahd'ın gözleri Jander'inkileri aradı. Sonra Barovia'nın efendisi bir kez başını eğerek onayladı. "Gel," dedi. "Bizi bir ziyafetin beklediği bir yer biliyorum." Rastgele bir hareketle en yakındaki kölenin yanağını, keskin tırnaklı eliyle okşadı. "Aç mısın, aşkım?"

Köle, uzun dişlerini gösterdi, başıyla onaylarken gözleri alev alev yanıyordu. Jander da çok acıkmıştı. Lanetli susuzluk, içinde söndürülmeyi bekleyen bir ateş gibi yanıyordu. Çocukların kokuları bile, ağzının hevesle sulanmasına yetmişti. Strahd'ın onları nereye götürdüğünü merak etti. Yakınlarda bir maceracı grup veya bir çeşit ordu falan mı vardı?

"Öyleyse beslenelim. Kurt şekline, güzellerim, doğru kasabaya gidiyoruz." Dişi vampirler itaat ederek, parlak tüylü kahverengi kurtlara dönüştüler. Efendileri de her zamanki frapanlığıyla, kendi kurt şeklini aldı: devasa siyah bir hayvan. Jander da kurt şekline, dört ayağı üzerine düştü. Sürü, Strahd'ın seçtiği patikayı takip ederek, kuyrukları havada kulakları geriye yatırılmış olarak, her şeyden habersiz olan Barovia kasabasına doğru koşmaya başladı.

Kurt'un İni'nin önünden fark edilmeden geçerlerken, Jander artık kapının üzerinde bir koçan sarımsak asılı olduğunu gördü. Burada, kasabada, av bulmakta şansı hiç iyi gitmemişti ama han kötünün iyisiydi. İçinden lanet okudu. Artık Vallaki'ye daha fazla gitmek zorunda kalacaktı. Oradakiler, bu kasabadakilerden daha dikkatsizlerdi.

Elf, karanlıktaki gölgeler halindeki Strahd ve dişi kurtların ardından meydanı geçti. Kasabanın daha iyi durumdaki ailelerinin yaşadığı Reis Yolu'ndan aşağı gittiklerini görebiliyordu. Jander bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti. Strahd'ın yürüyüşünde dikkatle dizginlenmiş bir heves vardı, ki bu, elfin hiç hoşuna gitmiyordu.

Jander, yol onları reisin malikanesinin önüne getirdiğinde şaşırdı. Malikanenin görüntüsü endişeyle dolmasına neden oldu; Anastasia'ya yıllar önce kendisinden ona bir zarar gelmeyeceği konusunda söz vermişti. Siyah kurt durdu, gerindi ve Strahd'ın insan şekline dönüştü. Diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Konuşabilir hale gelir gelmez, Jander fısıldayarak sordu, "Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

Strahd, Jander'ın saygısızca konuşma biçimini özenle duymazdan gelerek sakin bir şekilde yanıtladı, "Kartov beni aldatıyor. Köylülerden benim adıma ağır vergiler alıyor ama bana tek bir kuruş bile ulaşmadı."

Strahd'ın sesindeki buz gibi tını, Jander'ın kalbinin umutsuzlukla dolmasına neden oldu. "Para sizin için nedir ki, Ekselansları?" dedi, olmasından korktuğu şeyi engellemeye çalışarak. "Mesele para değil, küstah ölümlülerin beni kandırabileceklerini düşünmüş olmaları."

Jander, çevrelerini saran karanlıkta, Strahd'ın gözlerinde yanan kızıl ateşi görmekte hiçbir güçlük çekmiyordu. "Ona bir ders vermeyi planlıyorum." Kapıya doğru yürümeye başladı, sonra duraksadı. "Acıkmışsındır, diye düşündüm," dedi dostane bir tavırla.

Jander'ın zihni bir bahane bulmak için yarışlıyordu. "Gecenin bu saatinde seni evlerine almazlar."

Strahd gülümsedi. "Onların iznine ihtiyacım yok. Hatırladın mı?"

Jander, Strahd'ın öfkesinin derinliklerini ilk gördüğü zamanki haykırışını hatırladı, *Ben bu ülkeyim! Her ev, benim evimdir.*

Kuşkusuz, Strahd'ın kasaba reisini ve tüm ailesini kendi evlerinde öldürecek hali yok, diye düşündü elf umutsuzca. Bir vampir, sadece eğlence olsun diye bir kasabayı yakıp yıkamazdı. Strahd'ın ve kölelerinin varlıklarını sürdürmeleri, gizlilik içinde kalmalarına bağlıydı. Kont bunun farkında. Olmak zorunda, dedi Jander kendi kendine.

Strahd, zor duyulan, melodik bir sesle bir şeyler söylemeye başladı. Jander yüzünü buruşturdu. Kana olan ihtiyacı bile büyüye olan nefretini bastıramıyordu. Kapı yumuşak bir ışıltı saçarak parlamaya başladı. "Korunuyor," dedi Jander. Strahd açık bir hor görüyle ona ters ters baktı.

"Ülkenin Efendisi için basit bir tılsım nedir ki?" diye yanıtladı. Derinden gelen sesinde bir kahkaha gizliydi. Tekrar mırıldanmaya başladı ve mavi parıltı yok oldu. Kontun vücudu ince bir sis haline geldi ve kapının altından içeri süzüldü. Elf bir sürgünün kaydığını duydu, sonra da kapı savrulurarak açıldı. "İçeri gelin," diye davet etti Strahd, ironiye gülerek. Üç köle, hızla evin içine daldılar.

Jander daha yavaş olarak arkalarından gitti. "Şimdi," dedi Strahd dişi vampirlere, "emirlerimi hatırlıyor musunuz?" Gözlerinde dans eden açlık dışında tamamen ifadesiz bakışlarla başlarını salladılar. "Mükemmel. Susuzluğunuzu nerede isterseniz giderebilirsiniz."

İz üzerindeki av köpekleri gibiler, diye düşündü Jander, havayı koklayan, güzel, yaşayan ölü kadınlara bakarken. Ancak kendisi de evdeki bu kadar kişinin kokusundan heyecanlanmıştı. Dişi

vampirlerden iki tanesi, aceleyle birinci kattaki uşakların odalarına doğru gittiler. Üçüncüsü sessizce koşarak geniş merdivenleri çıkmaya başladı. Jander ve Strahd da onu takip ettiler. Yukarı geldiklerinde elf bulduğu ilk odaya daldı. Strahd'ın koridorda ona sürtünerek yoluna devam ettiğini hissetti. İlk odada ufak bir dolap ve birkaç parça giysi vardı. Ama başka hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki yatak odası iyi döşenmişti. İki yatak ve ortalarında, zarif el oymalarıyla işlenmiş bir masa vardı. Yataklardan birinde, yaklaşık yirmi yaz görmüş genç bir kadın huzur içinde uyuyordu.

Bir an için elf bunun Anastasia olabileceğini düşündü. Yanına giderek kıza baktı. Düzgün nefes alıp verişini ve uykudan dolayı kızarmış olan yanaklarına dökülen siyah saçlarını inceledi. Hayır, bu kız Anastasia değildi ama oldukça benziyordu. Jander, bunun Anastasia'nın kız kardeşi olduğunu tahmin etti. Kızın yanına yatağa oturdu. Altın elini nazik bir aşık gibi, kızın koyu renk saçlarının üzerine koydu. Bir ölümlünün öpüşü kadar yumuşak bir ısırışla kızın boynunda bir çentik açtı. Bir damla kan toplandı ve Jander besleyici sıvının tadını çıkartarak yaladı. Dudaklarını yaraya bastırdı, kız kollarına aldı ve beslendi. Karnındaki açlığa rağmen acele etmedi. Kız uyanmayacaktı ve acele etmeye gerek yoktu. Birkaç uzun dakika sonra, işi bittiğinde, kız tekrar yatağın üzerine bıraktı.

Jander, ancak kapıyı arkasından çekip tekrar koridora çıktığında, dökülmüş kanın sıcak kokusunu aldı.

On İki

Acı dolu bir haykırış havayı yarıdı. Jander, düşünceden bile hızlı bir şekilde, kokuyu koridorun diğer ucundaki ana yatak odasına kadar takip ederek kapıyı kırdı ve içeri daldı. "Strahd!"

Dişi vampirlerden biri, yaşlıca bir adamın hareketsiz vücudunun üzerine eğilmişti. Adam, Reis Kartov'du. Boğazı, dişi vampir dişlerini birer hançer gibi saplamışçasına parçalanarak açılmıştı. Yara, ikinci bir ağız gibi açılmış ve vahşi güzeli beslemeye gitmeyen kan, kızın yüzüne yayılmıştı. Oradan da mavi, altın rengi halının üzerine dökülmekteydi. Reisin karısı da ölmüş ve yatağın üzerine öylece bırakılmıştı. Kolları ve bacakları, sanki tüm eklemleri parçalanmış gibi grotesk açılarda duruyordu. Strahd, genç bir kadını amansız kavrayışıyla yakalamıştı. Kont belli ki susuzluğunu gidermenin tadını çıkartıyordu, çünkü epey oyalanmıştı. Kadın çok zayıf ve solgun olmasına rağmen hala hayattaydı. Kırılan kapının sesiyle, kafası Jander'm olduğu tarafa döndü. Elf gözleri yuvalarından fırladı. "Anastasia!" diye bağırdı. "Söz vermiştin," diye fısıldadı kadın titreyen bir sesle. Jander, Strahd'ın üzerine atladı. Vahşiliği diğer vampiri şaşırtmıştı. Jander, kendisinden daha güçlü ve daha iri olan adamı yere düşürerek ölmekte olan Anastasia'yı Strahd'ın kollarından söküp aldı. Efendilerinin ani şaşkınlığını ve öfkesini hisseden üç köle, hemen Jander'ı yakaladılar. Ancak elf çok yaşlıydı ve iradesi Strahd'inkinden daha iyi eğitilmişti. Öfkesi ve dehşeti, sıcak bir ateş gibiydi. Üç köleyi, tilkilerin saldırısını püskürten bir kurt gibi üzerinden silkeledi ve ateşli, öfke dolu bakışlarını bir an bile Strahd'dan ayırmaksızın Anastasia'yı kucağına alarak kaldırdı. Kont yavaşça ve mağrur bir şekilde ayağa kalktı. Beyaz eliyle dağılan saçlarını arkaya yatırdı. Gözleri kırmızıydı. "Benimle avım arasına girmeye nasıl cüret edersin?" "Av başka bir şeydir, bu bir katliam!" "Sadece insanlar. Neden

umursayayım? Yufka yüreklisin, Jander ve bu, senin mahvolmana sebep olacak." Öfkesi, kötü niyetli bir mizaha dönüştü. "Tabii, bunu da kendin için istemiyorduysan." Gülümsedi, ağzı kana bulanmıştı, dişleri ise uzun ve keskindi.

Jander, gözlerini Strahd'ın gözlerinden ayırmadı. Anastasia, kollarında korku verici bir kesinlikle hareketsiz kaldı. Elf, kendisini dehşet ve kederini dizginlemeye zorlayarak, Strahd'a döndü. Yüzünde, kontun yüzündeki soğuk, küstah ifadenin tıpatıp aynısı vardı.

"Ölümlü flört ediyorsun, Strahd," dedi Jander buz gibi bir sesle. "Bu insanları korku içinde tutuyorsun, evet ama onları öfkelenmek istemezsin. Bizim zayıf yönlerimiz var -senin benden de fazla. Ben en azından ne kadar derin uyuyabileceğimi kontrol edebiliyorum. Sen onu da yapamıyorsun." Elf güldü, her zamanki melodik sesi, duygularının etkisiyle vahşi ve çirkin bir hal almıştı. Solgun Anastasia'yı Strahd'ın ayaklarının dibine bıraktı.

"Tahta kazıklı bir köylü yeter, Strahd ve senden geriye bundan fazla bir şey kalmaz. Bu kadar bile kalmaz, çünkü o zaman bir köle olarak bile yeniden ayağa kalkamazsın! Bu şafakta uyku seni alırken bunu hatırla."

Strahd'ın kırmızı gözleri kızgınlıkla kısıldı ama dilini tuttu. Jander onun dinlediğini biliyordu. "Sen hiç linç için toplanmış bir grup gördün mü?" diye devam etti acı acı. "Ben gördüm, her iki taraftan da. Korku verici bir şeydir. Bireyler korkuyla" baskı altına alınabilir, ama çok sayıda insanın sınırlarını gereğinden fazla zorlarsan, seni bulurlar ve o zaman seni yok etmelerini engelleyemezsin."

Strahd'ın yanındaki dişi vampir hırladı ve uzun tırnaklı elini havaya kaldırdı. Kont elinin bir hareketiyle vampiri durdurdu. "Onu rahat bırakın."

Jander'ın gözleri Strahd'ınkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bunun olduğunu gördüm. Geldiğim yerde bir grup vampir, bir kasabayı tümüyle ele geçirmişti. Kibirlerine yenildiler ve büyük çapta bir katliama giriştiler. Halk ayaklandı ve onları yok etti. O kasabaya bir daha asla hiçbir vampir giremedi. Halk, tıpkı Barovia'da olduğu gibi, sonsuza kadar yabancılardan nefret eder hale geldi. Biraz dikkatli olmaya çalış, Kont. Bu terkedilmiş cehennem deliğindeki herkesi de birer aptal değil."

Jander şaşkınlıkla, Strahd'ın gözlerinde kızılığın solduğunu ve kontun düşünceli bir ifade takındığını gördü. "Jander Sunstar," dedi yavaşça, "haklısın., bir yere kadar. Bu topraklar benim. Burada ne istersem onu yaparım ve bu gece Kartovların göğüslerine terörün kara hayvanını salmak istedim." Buz gibi gülümsedi. "Öyle de yaptım. Şimdi de, nasıl desem, izlerimizi kapatmak için ne yapmamız gerektiği konusunda söyleyeceğin her şeyi dinlemeye hazırım."

Elf ne diyeceğini bilemedi. Strahd, onun savını, ustaca istediği yöne çekmişti. Jander'ın söylediklerinin doğruluğunu kabul etmiş ama hiçbir taviz vermemişti. Strahd sanki elfin aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi gülümsemeye başladı.

"Evet, yapılacak ilk şey tüm cesetleri yok etmek olmalı." Jander en yakınındaki dişi vampire bir bakış attı. "Zaten gereğinden fazla köleye sahipsin." Kontun bu konuda tartışacağını sanmıştı ama Strahd düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Hepsini alt kata götürün," dedi dişi vampirlere. Güzel, yaşayan ölülerin her biri tek söz etmeksizin birer ceset aldı ve sessizce aşağı taşıdı. "Başka ne yapmalıyım?"

"Bütün evi yakmalıyız. Kaza süsü vermeliyiz. Tüm kanıtları ortadan kaldırırsak, kimsenin bir şeyden şüphelenmek için bir nedeni kalmaz." Jander mümkün olan son ana kadar bekleyip sonra kanını aldığı genç kadını kurtarmayı planlıyordu.

Cesetler alt kattaki büyük salonda toplanmıştı. Güçlü vampirler tüm mobilyaları kolayca kırıp,

odanın ortasında büyük bir yığın yaptılar ve cesetleri de yığının üzerine attılar. Jander seyredemedi, bu ona yüzyıllar öncesinden kalma anıları hatırlatıyordu. Strahd, dikkatle hala yanmakta olan şömineden bir odun aldı ve yığının içine yerleştirdi. Yığın başlangıçta sessizce tüttü, sonra tahtalar tutuşmaya başladı ve en sonunda yandılar. Alevlerden siyah, yağlı bir is yükseldi. Jander, fark edilmeden merdivenlere yöneldi.

Birden, vampirler bir bağırtı duydular. Bunu diğerleri de izledi. "Yangın! Reisin evinde yangın!" Strahd, lanet okudu ve sise dönüşerek açık pencerelerin birinden dışarı süzüldü.

Jander tereddütle, merdivenlere kaygılı bir bakış attı. İğrenerek, bir kan birikintisine basmış ve merdivenlerde kızıl ayak izleri bırakmış olduğunu fark etti. Kapıdaki gürültü, kararını vermesini sağladı. Kurtarıcılar, üst kattaki kızı bulurlardı. Maalesef, cesetleri de bulacaklardı.

Sesler arttı. Yakında kapıyı kırarlardı. Jander, trajediyi gizlemek için son bir çabayla, yanan bir odunu aldı ve perdeleri tutuşturdu. Hemen alev aldılar. Odunu tekrar ateşe attı, yarasa şekline dönüştü ve yanan perdelerin arasından dışarı uçtu. Tam o anda kapının sürgüsü kırıldı.

Elf kanlı sahneyi arkasında bırakarak gecenin rahatlatıcı serinliğine kaçtı. Acı acı biraz önce olanları düşünüyordu. Strahd, zayıflıktan nefret ediyordu. Tüm bu olanlar onun çıkarı için düzenlenmişti.

Kanlı gözyaşlarının aktığını hissetti ve Merrydale'i ve orada yüzyıllar önce gerçekleşen dehşeti hatırlamamaya çalıştı. Tabii ki anıları geri geldiler.

Dale diyarının kırmızı ejderhası ölmüştü. Kendilerine Gümüş Altılı diyen bir grup maceracı sayesinde. Merrydale, kahramanları hak ettikleri şekilde ağırladı. Kuğu'nun Şarkısı hanını ücret almadan onlara açtılar. Jander ve arkadaşları -Water-deep'li Gideon, Trumper Hillhollow, 'şirin' Lyria, Kellian Graycloud ve Alinora Malina gördükleri karşılama dolayısı ile şaşırılmış ve çok memnun olmuşlardı. Jander, yeni bir maceraya doğru yollarına devam etmeden önce, misafirperver kasabada bir süre dinlenmelerini önerdiğinde kimse karşı çıkmamıştı.

Bu üç gün önceydi. O zamandan beri Trumper'in hırsızlık alışkanlığı başının yasalarla belaya girmesine neden olmuş, ancak buçukluk her defasında konuşarak kendisini kurtarmasını bilmişti. Altın saçlı Lyria, iki evlenme ve pek çok da arkadaşlık teklifi almış ve ilgiden o kadar bunalmıştı ki, son talibini bir leucrotta'ya^[10] çevirmekle tehdit etmişti. "Nefesin zaten yeteri kadar kötü kokuyor," demişti utanç içinde kalan genç adama. Utangaç, esmer Alinora ve ağzı ondan da sıkı olan, kolcu Kellian birbirlerini daha yakından tanımakla meşgullerdi. Jander ve rahip Gideon ise kasabada dolaşıp duruyorlardı.

Bu gece, Gümüş Altılı, Kuğu'nun Şarkısı'nda, rahat bir yemek için bir araya toplanmıştı. Üç müzisyen, çitirdayarak ve parlayarak yanan ateşin başında müzik yapıyordu. Tehlikeden kurtulmuş olan kasabalıların mutlu sohbetleri, odayı rahatlatıcı bir uğultuyla dolduruyordu. Garson kız eline çabuk, nazik ve güzeldi. İyi arkadaşlarla birlikte hoş bir akşam geçirmek için sakin bir ortamdı.

Trumper, en az diğer iki kişininki kadar olan eşyalarını toplamaya çıkmıştı ve diğerleri de güzel yiyeceklerin tadını çıkarıyorlardı. Kellian hariç hepsi. Mavi gözlerinin etrafında mor halkalar vardı ve normalde güneş yanığı olan yüzü garip bir şekilde solgundu.

"Boğazın hala acıyor mu?" diye sordu Alinora, ela gözlerinde kaygı vardı. Çekingen bir şekilde, koca, savaştı elini adamın elinin üzerine koydu. Kellian, Jander'ın kendisi için ısmarlamış olduğu et suyunu kaşığıyla karıştırırken, halsiz bir şekilde başını salladı. Kolcu, günlerdir boğazının ağrıdığından şikayet etmekteydi ve her geçen saatle birlikte daha bitkin görünmeye başlamıştı.

"Herhalde o böcek ısırıklarından bir şey bulaştı," dedi Trumper dolu ağızla, Kellian'ın boynundaki iki küçük noktaya doğru elindeki butu sallayarak.

"Üzgünüm Jander, ama bunu yiyemeyeceğim," dedi kolcu, tabağını iterek, kısık bir sesle. Lyria, zümrüt yeşili gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu, ama bir şey söylemedi.

"Dene," diye ısrar etti Jander. "Yediklerine dikkat etmezsen vücudun hastalıkla nasıl savaşıabilir?"

"Kellian, elfe tekin olmayan gözlerle baktı. "Sadece aç değilim, hepsi o kadar," diye mırıldandı. "Ben yatmaya gidiyorum. Sabaha bir şeyim kalmaz. Tek ihtiyacım olan iyi bir uyku çekmek." Jander, tabağı tekrar arkadaşının önüne itmeye çalışırken eli arkadaşının bileğine dokunduğunda şok oldu, ama bunu belli etmedi. Jander şöminede özenle yakılmış koca ateşe en yakın masayı istemişti, ancak buna rağmen, arkadaşının teni buz gibi soğuktu.

Ertesi sabah Kellian ölmüştü ve diğerlerine haber vermek Jander'a düşmüştü. Alinora büyük acı içerisindeydi. Lyria da gözyaşlarına boğulmuştu. Hatta buçukluk, Trumper Hillhollow bile sessizleşmişti. Cenaze o gün, öğleden sonra yapıldı. Jander arkadaşını ebedi uykusuna uğurlamak için flüt çaldı ve yabancıların acılarını paylaşan, Merrydale'in iyi kalpli insanları, talihsiz Kellian'ı ebedi istirahata yatırma karşılığında tek bir kuruş bile almayı kabul etmediler.

Bir sonraki sabah, Alinora ağrıyan bir boğazla uyandı. O da solgun görünüyordu ve boynunda, Kellian'da olan garip böcek ısırıklarından vardı. Jander çok kaygılanmıştı. Kasabada dolaşıp biraz soruşturunca, nüfusun neredeyse dörtte birinin aynı gizemli hastalığa yakalanmış olduğunu öğrendi. "Bu hiç hoşuma gitmiyor," demişti Gideon. Kuğu'nun Şarkısı'nda öğlen yemeği için konakladıklarında. "Bu doğal bir hastalık değil."

Jander, şarabından bir yudum aldı. Bu gün, müşterilerin çoğunun kasabayı kasıp kavuran hastalıktan yatması yüzünden han tenhaydı. Tanrılardan biri onu kendi hizmetine çağırmadan önce bir savaşçı olan koca Gideon, boş boş önünde duran birasına bakıyordu. "Alinora iyileştirme çabalarımaya yanıt vermedi," dedi kısık sesle. Üzgün, kahverengi gözlerini kaldırarak Jander'a baktı.

Jander, şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Gideon katı görünüşüne rağmen, şefkat dolu ve çok yetenekli bir rahipti. Şimdiye kadar, Gideon'un adına şifa dilediği hiç kimsenin iyileşmeyi başaramadığını görmemişti. "Belki, o kadar da hasta değildir," dedi Jander, söylediğinin ne kadar zayıf bir bahane olduğunun bilincinde olarak. Gideon'un gözlerine bakamadı. İlmater, tüm acı çekenlerin koruyucusuydu. Alinora'nın acısını dindirmek istememesi anlaşılamayacak bir şeydi.

O gece, Alinora da sessizce öldüğünde Gideon perişan oldu. Bu kez kasaba halkı cenaze için verilen parayı kabul etti; o kadar çok ceset birikmişti ki. İnce, tatlı ve erkeksi Alinora, aceleyle yapılmış derme çatma bir tabutla gömüldü. Jander, düşen ikinci yoldaşları için flütüyle bir ağıt çalarken Gideon'un gözlerinin yaşlarla ıslandığını gördü.

Kuğu'nun Şarkısı'na geri döndüklerinde Jander, daha önce kendilerine bira üstüne bira ısmarlayan müşterilerden çoğunun, şimdi, gizli düşmanca bakışlar attıklarını fark etti. "Belki de buradaki misafirliliğimizi fazla uzattık," dedi Lyria'ya, sessizce.

Büyücü, uzun sarı saçlarını, mükemmel yüzünden geriye atarak, "Jander'a katılıyorum," dedi. "Kimler yarın gitmekten yana?"

Jander, Gideon'a döndü. Rahip düşünceli bir şekilde ateşe bakıyordu. Gür kahverengi sakalları, Jander'in en iyi arkadaşının dudaklarında olduğunu bildiği somurtmayı gizliyordu. "Gideon?" diye dürttü Jander.

"Duydum," dedi Gideon ters ters, ses tonunun kabalığı duyduğu acıyı gizlemeyi başaramıyordu.

"Evet, gidelim buradan."

Jander'ın gümüş rengi gözleri, Lyria'nın yeşil gözleriyle buluştu. İkisi de biliyordu ki tüm bu trajedi en çok rahibi etkilemişti.

Ertesi sabah tüm kasaba karantinaya alınmıştı ve grup en az bir hafta daha ayrılamayacaktı.

İnsanlar korkunç bir hızla ölüyorlardı ve bu yüzden cenaze törenleri bile doğru dürüst yapılamıyordu. Bazıları hastalığın bulaşmasını engellemek için cesetlerin yakılmasını istiyordu. Kasabanın daha batıl inançlı olanlarından bazıları ise daha önce gömülmüş olanların da topraktan çıkartılıp yeni ölmüş olanlarla birlikte yakılması gerektiğini söylüyorlardı. O gece büyük bir ateş yakıldı ve cesetler -bazıları yeni, bazıları birkaç günlük- üzerine yığıldı. Çeşitli tanrıların rahipleri gelip birkaç sözcük mırıldandılar. Geri kalan kasaba sakinleri dört yabancıya gergin bakışlar atıyorlardı ve Jander'ın keskin elf kulaklarına düşmanca söylenmeler geldi.

Yas tutanların sessizliğini bozan, acı ve nefret dolu bir uluma duyuldu. Jander'ın benzerini daha önce hiç duymadığı ve bir daha asla duymak istemediği bir ulumaydı bu. Nefesi kesildi ve gümüş rengi gözleri hayret ve dehşetle yuvalarından fırladı.

Ateşteki cesetler kımıldıyordu.

Kararlı hareketlerle, hareket edebildikleri kadar hızlı bir şekilde alevlerden kaçmaya çalışıyorlardı. Bazıları kısmen yanmışlardı ve acı içinde haykırıyorlardı. Çürümüş ve yanmış etten, hareket eden ucubeler gibiydiler. Diğerlerine bir şey olmamıştı ve yas tutanlara saldırmaya başladılar. Jander, son hızla kılıcını almak için hana koşarken göz ucuyla Lyria'nın bir büyü mırıldanmakta olduğunu fark etti. Tekrar merdivenlerden inip sokağa fırladığında kayarak durdu.

Alinora orada, onu bekliyordu. Masumiyeti olgunlaşmış ve çürüyerek şehvete dönüşmüştü, ancak güzel hatlı vücudunun artık çekici bir yanı kalmamıştı. Kısa, koyu renk saçları kandan ve pislikten yapış yapış olmuştu. Kırmızı ağzı açıldı ve Jander, o üzerine atlarken, uzun keskin dişlerini gördü.

Kılıcıyla ona vurdu. Göğsünde derin bir yarık açmayı başarmıştı. Kadın acıyla haykırdı ama yara sadece onu öfkelenlendirmeye yaramıştı. Alinora, kılıç kullanmaktan güçlenmiş, uzun kollarını uzatarak elfi güçlü bir şekilde kavradı. Kızıl gözleri, nefret dolu bir ışıkla parladı ama Jander'ın elf kanı onu hipnotik bakışlara karşı koruyordu. Altın elf mücadele etmeye devam etti. En azından, savaşarak öleceği için mutluydu.

Dişi vampirin gücü şok ediciydi ve Jander kurtulamayacağını anlamıştı. Alinora dişlerini çıkarttı ve elfin boynuna batırmaya hazırlandı. Jander arkasından gelen keskin bir çığlık duydu.

"Defol, iblis!"

Alinora bir çığlık attı ve korkuyla sindi. Birden kadının güçlü kavrayışından kurtulan Jander yere düştü. Dişi vampir öfkeyle tısladı; engellenmişti. Şekli bir sise dönüştü ve kayboldu. Gitmişti, şimdilik.

Elf başını kaldırıp kurtarıcısına baktı. Sokak boyunca titreşen meşalelerin ışığında Gideon'un güçlü hatlarını gördü. Elinde tuttuğu, üzerinde İlmater'in çapraz duran ellerinin kazınmış olduğu madalyonu sallıyordu. "Teşekkürler, eski dostum," dedi elf güçlkle ve adamın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Gideon, boynunu ve bileklerini kısılmış gözlerle inceledi. "Yaptı mı?" Jander başını iki yana salladı. "Güzel. Jander burada neler olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini anlıyor musun?"

Jander başını evet anlamında salladı, yüzü ciddiye. "Merrydale'i vampirler işgal etmiş durumda.

Ruhlarını istirahata göndermek zorundayız." Kulağa cesur ve soylu bir girişim gibi geliyordu ve belki de öyleydi, ancak elf, dehşet ve acı verici bir korkudan ibaret olan vampir soyuna karşı tamamen hazırlıksız olduğunu keşfetti. Kötülük, çirkin ucube bir yaratık olduğu zaman onunla baş etmek daha kolaydı. Ama bir arkadaşımızın şekline büründüğünde...

Elf savaşçı ve savaşçı eskisi rahip, sırt sırta vererek, ihtiyatlı bir şekilde en yakın kutsal eve yöneldiler. Jander, hemen köşenin başında, Şans Tanrıçası Tymora'nın bir tapınağı olduğunu biliyordu ancak kısa yol, ıstırap verici ölçüde uzun sürdü. Gece, bu dünyaya ait olmayan seslerle dolmuştu; haykırımlar ve inilti, en korkuncu da neredeyse insani, kötülük dolu kahkahalar. Bazı yaşayan ölümler onlara yaklaşmaya çalışmış ancak şehitlerin tanrısının gücünü kuşanmış olan Gideon'la karşılaştıklarında, öfke dolu bir şaşkınlıkla tıslayarak uzaklaşmışlardı.

Kasaba halkından bazıları, kahramanlardan önce Tymora'nın evine ulaşmış ve gece yaratıklarına karşı kapıları sıkı sıkı kilitlemişlerdi. Gideon ve Jander giderek artan bir hayal kırıklığı ve korkuyla ağır tahta kapıyı yumruklamaktayken, tanıdık bir ses duydular. "Kenara çekilin ve arkamı koruyun!" dedi Lyria. Gözleri kısılmış ve dolgun dudakları sert bir ifade almıştı. Nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve üç kez ellerini çırpı. Kapı savrulurken açıldı ve içerde korku içinde sinmiş düzinelerce

"Haydi, ne bekliyorsunuz?" dedi Lyria arkadaşlarına, sarı saçlarını arkaya savurarak. "Sadece vampirler girmek için davet beklemek zorunda!" Aceleyle içeri girerek kapıyı arkalarından kapattılar. Lyria ve bir başka büyücü kapıyı büyüyle mühürlemeye başlarken Gideon da havai Tymora rahibesini aramaya koyuldu.

"Ben de ne zaman geleceğinizi merak ediyordum," diye Jander'ı selamladı Trumper. Sesi neşeliydi ama Jander'ın elini sıkışı duygu yüklüydü.

Uykusuz ve dehşet dolu bir gecenin sonunda, Jander ve arkadaşları, güneş ufuktan yüzünü gösterir göstermez vampirleri avlamaya başladılar. Her nedense başlarına gelen felaketten Gümüş Altılı'yı sorumlu gören kasaba halkı, destekten çok köstek olmuştu. Yine de kendi askerleri ve rahipleri, yaşayan ölümlerden bir çoğunu yok etmişti.

Çevik ve keskin gözlü Trumper, yaratıkların tabutlarını arayıp, ortaya çıkartıyordu. Bazıları kolaylıkla gelecek yerlerdeydi. Mezarlıkta birkaç tane ağzı kanlı, taze görünen ceset buldular. Buçukluk, Kuğu'nun Şarkısı'nın şarap mahzeni gibi daha beklenmedik yerlerde de vampirler buldu. Jander mide bulantısını bastırmaya çalışarak çocuk vampirin kalbine kazığı çakarken, küçük kızın ruhu kurtulduğunda ölü yüzüne yerleşen huzurlu ifade, biraz olsun içini rahatlattı.

Elf içini çekerek, eliyle alnındaki teri sildi, taş zemine oturdu ve ağrıyan sırtını bir şarap fıçısına dayadı. Bitkin düşmüştü. Dört arkadaş bu gün on beş tanesini öldürmüşlerdi. "Sanki bir yıldır bu işi yapıyormuşum gibi geliyor," diye homurdandı. "Bu arada, saat kaç gerçekten?"

Kan rengi şarap, güçlü beyaz eller arkasındaki fıçıyı parçalarken Jander'ın üzerine saçıldı. Vampirin buz gibi elleri, boğazına yapışırken Jander tepki verecek zamanı zorlukla buldu. Tüm gücüyle kendisini ileri fırlattı, vampirin dengesini bozdu ve birlikte parçalanmış fıçının tahtalarının arasına, yere yuvarlandılar. Keskin tahta parçaları yaratığın karnına saplandı ve uluyarak kıvranmaya başladı. Vahşi kavrayışı bir an için gevşemişti.

Gideon'un tek ihtiyacı olan da bir andı. İlmater rahibi, bir eliyle arkadaşını önünden çekerken diğeriyle de vampire, kırılmış fıçının tahtalarından bir kazık sapladı. Kan şaraba karışırken yaratık elleriyle havayı dövüyordu. Bir kez kasıldı, kan kustu ve hareketsiz kaldı.

Jander, Gideon'a sıkı sıkı sarıldı. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. "Beyler..." Lyria'nın sesi her

zamankinden daha sert ve tizdi.

"Ne oldu, Lyria?" diye sordu Gideon. Güzel büyücü, solgun bir ifadeyle biraz önce yok ettikleri vampiri işaret etti. Jander, şarap lekesi içindeki vücudun Kellian'a ait olduğunu fark ederek acıyla gözlerini kapadı.

O akşam tapınağa gitmeye zaman yoktu. Gideon içinde nöbetleşe, güvenli bir şekilde uyuyabilecekleri bir çember çizdi. Ertesi gün de ilk günün bir benzeriydi. Bu kez ikiye ayrılmışlardı. Lyria ve Gideon, kasabanın bir bölümünü aldılar, Jander ve Trumper da diğerini. Bu fikir elfin pek hoşuna gitmemişti. "Birlikten kuvvet doğar, Lyria," diye karşı çıktı ama ondan başka herkes planı onaylamıştı.

O akşam Trumper ve Jander, Tymora tapmağına günbatımından önce gelmeyi başardılar. Lyria onlara katıldığında neredeyse gece yarısıydı. Lavanta rengi elbisesi kan içindeydi ve yırtılmıştı. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Bu sefer neredeyse bizi yakalıyorlardı," dedi zorlukla nefes alarak, Jander onu sazların üzerine oturturken. Trumper da becerikli elleriyle gerilmiş kaslarına masaj yapıyordu. Elf, kızın boynuna ve bileklerine baktı, ısırılmış görünmüyordu. Lyria gözlerini kapadı ve Jander'ın kucağına yattı. Belli ki çökmek üzereydi.

"Gideon nerede?" diye sordu elf. Lyria'nın yeşil gözleri açıldı ve Jander onların zümrüt derinliklerinde korku gördü.

"Burada değil mi?"

Trumper'in ilk kez olarak söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, gözlerini Lyria'nın yaralarına indirdi. Jander titremeye başladı. "Hayır, burada değil..."

"Güvenli bir yer arayanlar için başka kiliseler de var," dedi Lyria. İnce uzun eliyle Jander'ın altın elini tutarak. "Eminim Gideon-"

"Ya değilse?" Jander'ın sözleri bir haykış olarak çıkmıştı ve pek çok kişi onlara doğru baktı. Elf umursamıyordu. O ve Gideon, on yıldan beri arkadaşlarıydılar. Jander, ikisinin Elturel'in Cehennem Sürücüleri olduğu ve Tiamat'la kendi ininde savaştıkları günleri anımsadı. İlmater o zaman Gideon'a gelmişti ve koca savaşçı, kılıcını seve seve bir kenara bırakmıştı. O zamandan beri ikisi ayrılmaz olmuşlardı. Kendilerine nerede ihtiyaç varsa oraya gidiyorlardı, ama her zaman birlikteydiler.

Jander, sessizce ağlamakta olduğunu fark etmemişti. Kristal gözyaşları, keskin hatlı yüzünden aşağı dökülüyordu. Lyria'nın onu kollarına alarak başını göğsüne dayadığını ve kan kırmızı gün batımları ve hareketsiz kalmayan cesetlerle dolu bir uykuya dalana kadar salladığını da fark etmedi.

Gideon'a ne olduğunu bulmak için fırsatları olmadı, çünkü üç yabancı ertesi sabah köyden kovuldular. Bir haftadan daha kısa bir süre önce, adı yüzyıllardır misafirperverlikle özdeşleşmiş bir köydeki kahramanlardılar. Kapılarda kilit yoktu ve hiçbir yabancı aç kalmazdı. Şimdiyse Merrydale halkı, kendisinden olmayan herkesi, gecenin tehlikeleriyle yüzleşmek üzere dışarı atmıştı. Gümüş Altılı'dan geriye kalanlar şimdi berbat haldeki üç kişiydi. Bir sonraki kasabaya ulaşmayı başardılar ve oradan da hepsi kendi yollarına ayrıldı.

Merrydale, köyün ününü çıkarları için kullanan, köyü niyetli ve akıllı bir grup tarafından kasıp kavrulmuştu. Halk bundan asla kurtulamadı. Köyün çevresine büyük bir duvar ördüler ve Jander'ın sonradan duyduğuna göre, bütün hanlar sembolik olarak yakıldı. Sürekli hançer takmaları diğer kasabalarda şaka konusu olmaya başladı. Böylece Merrydale, Faerun'un en konuksever topluluğu, en soğuk ve düşmanca olanı haline geldi. Ve Daggerdale^[11] olarak anılmaya başlandı.

On Üç

Kolya tüm korkusuna rağmen uyuyakalmıştı ve yüksek sesle horluyordu. Sasha'nın göz kapakları da ağırlaşmıştı ancak o bütün gece nöbet tutmakta karalıydı. Güneş doğduktan sonra, uyumak için bir sürü vakit olacaktı. Tüm gece boyunca birazcık bile heyecanlı herhangi bir şey görmemişti ve lanet olsundu ki -birden çocuğun yüzü asıldı. Taştan çember bir tepenin üzerinde ve Sasha'nın kasabanın üzerinde, orada olmaması gereken bir ışık olduğunu görmesine yetecek kadar yüksekteydi.

Merak, uykusunu tamamen kaçırdı ve Sasha daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Hala tam göremiyordu. O da en yakındaki taşın üzerine tırmandı. Dengesini korumaya çalışarak, yavaşça ayağa kalktı ve kasabaya doğru baktı. Evet, kesinlikle bir ışık vardı -ve bir sürü kişi uyanıktı.

"Hey, Kolya uyan!"

"Ha," diye mırıldandı diğer çocuk.

Sasha gözlerini kasabadaki karışıklıktan ayırıp ona bakmadı bile. "Bir şeyler oluyor. Gidip bir bakalım."

"Yo, hayır." Artık tamamen uyanmış ve nerede olduklarını hatırlamış olan Kolya, yerinden kımıldamadı. "Sabah olmadan buradan ayrılmıyorum."

Arkadaşı ona ters ters baktı. "İyi. Ben gidiyorum. Sen gecenin geri kalanını burada tek başına geçirebilirsin, Korkak Kolya." Sasha taşın tepesinden aşağı atladı ve eşyalarını torbasına doldurmaya başladı. Kolya da söylenerek onu izledi ve iki çocuk kasabaya doğru güçlü adımlarla yürümeye başladılar. Sasha'nın zihninde merak ağır bastığı için, gece artık çocuğa daha önce olduğundan daha az korkunç görünüyordu.

Pazar sokağına ulaştıklarında, evlerde yanan ışıkları ve hala ortalıkta dolaşan insanları gördüler. Bir çoğunun ellerinde kovalar vardı. Sasha kasabanın terzisi Cristina'nın panjurlarını sert bir şekilde açarak sokağın karşısındaki birine bir şeyler bağırdığını gördü. Cristina'nın, her zaman titizlikle arkasında toplanmış duran kahverengi saçları, omuzlarına rastgele dökülmüştü ve keskin hatlı yüzünde endişe vardı. Bir şeyler kesinlikle yolunda gitmiyordu. İki çocuk koşuşturan kasabalıları takip ettiler.

"Reis Yolu!" diye bağırdı Sasha ve evine doğru giden yoldan aşağı son sürat koşmaya başladı. Kolya gayretle peşinden gitti.

Meydandan, alevler içindeki eve kadar olan dört yüz metre, yarı-çingene çocuğun kısa hayatında koştuğu en uzun mesafeydi. Önünde, gitgide yaklaşan görüntü bir kabus gibiydi, turuncu-kırmızı alevler, bir kemiğin üzerine salyalarını akıtan bir köpek gibi iki katlı konağın her yanını yalıyordu. Bacakları lastik gibi olmuştu ve boğazı "Anne, Anne," diye bağırmaktan tahriş olmuştu. Asla zamanında varamayacağını anladığında, bir yandan koştu, bir yandan da daha hızlı gidebilmek için dua etmeye başladı.

Rastolnikov onu kolundan yakaladı. "Sakin ol evlat, sakın ol," diye bağırdı, yumuşak olmasına çalıştığı bir sesle. Sasha korkudan ve gözleriyle ciğerlerini yakan koyu, keskin dumandan dolayı ağlıyordu. Ciğerleri her sarsılmayla yerinden çıkacakmış gibi öksürdü. Rastolnikov, Sasha'nın ağzının etrafına bir parça kumaş sardı. "Bu külün bir kısmını süzer," dedi çocuğa.

Sasha neler olduğunu görebilmek için çılgınca gözlerini ovuşturdu. Ateş artık söndürülmüştü ama evin bir kısmı mahvolmuştu.

"Ailem nerede?" diye sordu. Otoriter bir tavırla konuşmaya çalışmıştı, ancak duyulan sadece korkmuş bir çocuğun sesi oldu. Rastolnikov hemen yanıt vermedi.

"Onlar... onlarla sabah ilgileneceğiz, evlat. İçeride kara büyü var. Bu gece hiçbirimizin meydan okuyamayacağı kadar güçlü," dedi fırıncı, bir bilmece gibi.

"Oradaki, çocuk mu?" diye sert, öfkeli bir ses geldi. Kaba eller Sasha'yı yakaladı ve fırıncıdan uzağa doğru çekti. "Evet, bu o!" Sasha kendisini kasap Anderi'ye bakar buldu. Adam da nefret dolu bakışlarını kendisine yöneltmişti. "Hepsi senin suçun!"

Sersemlemiş haldeki çocuk bir yanıt bile düşünemedi. "Vistani intikamı!" diye cınladı başka bir ses. Tiz bir kadın sesiydi bu. "Anastasia'nın birlikte olduğu şu çingene. Kartov onu dövmüştü ve şimdi bakın! Ve onlara neler olduğunu gördünüz mü? Tanrılar adına, boğazları..." Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Sasha'nın çevresindeki insanlar, dualar mırıldanarak ve kem göze karşı işaretler yaparak dağılmaya başladılar.

Sasha tekrar yanmış eve baktı. Duruşunu biraz daha dik-leştirdi. "Ben içeri giriyorum," dedi kimin dinlediğine aldırmış etmeden. Sonunda kendisine yetişmiş olan Kolya'ya döndü. "Geliyor musun?"

Kolya, Rastolnikov'a baktı. Adam başını iki yana sallıyordu. Çocuk tekrar oyun arkadaşına baktı sonra gözlerini kaçırdı. "Hayır, Sasha. Sanırım ben bir korkağım."

Sasha uzun uzun arkadaşına baktı. "Sanırım öylesin, Kolya," dedi yavaşça, ama söylediğine kendisi de inanmak istemiyordu. Mendili mümkün olduğu kadar dumanı perdelesin ve elleri boş kalsın diye yüzünün etrafına bağladı.

Sasha tek başına, bir zamanlar evi olan yere doğru ilerledi. Öfkeli ve korkmuş kalabalık, o yürüdükçe söylenerek önünde iki yana çekildiler. Çocuk açık demir kapılardan geçti ve ıslanmış olan parke taşı avluyu geçerek kapıya ulaştı. Kovalı grup içeri girebilmek için kapıda bir delik açmıştı ve alevler kalın tahtayı karartmıştı. Çocuk büyük bir dikkatle açılmış olan sivri uçlu aralıktan başını eğerek geçti. Tahta ıslaktı ama Sasha hala sıcaklığını hissedebiliyordu.

Girerken yere baktı ve kızıl ayak izlerini o zaman fark etti. İzler, hala odanın içinde ağır ağır dolaşmakta olan kalın siyah dumanın arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Bir çift bot tarafından bırakılmışlardı ve merdivenlerden aşağı inerek kapıya doğru devam ediyorlardı. Büyükannesinin üzerine titrediği halı, şimdi kırmızı kan lekeleri içindeydi. Sasha'nın kalbi düzensiz bir şekilde güm güm atmaya başlamıştı. Göğsü sıkışıyor, nefes almakta zorluk çekiyordu.

Burada korkunç bir şeyler olmuştu. Sasha, kanlı ayak izlerine baktığı o anda, her şeyden çok annesini istiyordu. Ona sarılmak, saçlarında dolaşan ellerinin yatıştırıcı dokunuşunu hissetmek istiyordu. Sasha derin bir nefes aldı. Duruşunu düzeltti ve etrafa baktı.

Boğazından bir inilti koptu. Annesi oradaydı ve büyükannesiyse büyükbabası da. Bir odun yığınının üzerinde, yarı yarıya yanmış cesetleri hala tütüyor ve etrafa korkunç bir yanık et kokusu yayıyordu. Sasha'nın dizlerinin bağı çözüldü. Şiddetli bir şekilde kusmadan önce, ağzındaki mendili çözecek zamanı zor buldu. Ağladı, hıçkırdı ve sonunda, kendisini kontrol etmeye yakın bir şeyler başardı.

Çocuk, yere yakın, görece serin havadan birkaç nefes daha içine çekti, ve ağzını gömleğinin koluyla silerek mendili yüzüne tekrar bağladı. Annesinin bir keresinde ona söylemiş olduğu şeyler, bir dua gibi aklına geldi ve biraz olsun onu avuttu: *Sen gururlu bir soydan geliyorsun. Bir taraftan,*

kasabanın liderinin torunu, diğer tarafından da güçlü, özgür ve sihirli bir halkın çocuğusun. Diğer çocuklar doğumunun meşruiyetiyle alay etmeye kalkıştırlarsa, kendi kendine gülümse ve dediklerimi anımsa. Sasha ayağa kalktı.

Bunu yapmayı istemiyordu ama üzerlerinden dumanlar tüten vücutlara doğru birkaç adım attı. Ailesi katledilmişti, bu kadarı açıktı. Ama nasıl? Ve kim tarafından? Sasha sadece üç cesedi tanıyabildi. Büyükannesi, büyükbabası ve annesi. Boğazlarının parçalanmış olduğunu gördüğünde, yine midесinin ağzına geldiğini hissetti ama yutkunarak bastırdı.

Ölüm şekilleri akla başka sorular da getiriyordu. Eğer görüldüğü gibi kurtlar tarafından öldürülmüşlerse, cesetleri yakmaya çalışan kimdi? Ve ev ahalisinin geri kalanı neredeydi?

Mide bulantısı ve duman yüzünden hala kendisini zayıf hisseden Sasha, uşakların odalarına giden kapıyı açtı. İnleyerek, destek almak için kapıya yaslandı. Yuvalarındaki meşalelerin titrek ışıkları içeriyi yeterli derecede aydınlatıyordu. Burada da katliam izleri vardı. İvan, kasaba reisinin oda hizmetçisi, taş zeminde yığılmış yatıyordu. Boğazından bir parça et kopartılmış olmasına rağmen, hala bir şekilde mağrur ve heybetli görünmeyi başarıyordu. Çok az kan vardı.

Sasha gözlerini yerden kaldırdı ve çabucak, hizmetçilerin, aşçıların, uşakların ve seyislerin de boğazlarının parçalanmış olduğunu gördü. Sasha'nın beyninin bir bölümü paniğe kapılması, ağlaması için haykırıyordu. Ne de olsa bunlar onun yakınlarıydı. Ancak başka bir parçası donmuş gibiydi ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sasha, tüyler ürpertici turunu tamamlamak için bu parçasına sıkı sıkıya yapıştı.

Yarı-çingene çocuk, uşakların kısmından sarsılmış, ancak araştırmasına devam etme kararlılığıyla ayrıldı. Henüz göremediği bir tek kişi kalmıştı: teyzesi, Ludmilla. Başını diğer tarafa çevirerek, ceset yığınının yanından geçti ve geniş merdivenlerin önünde durdu. Basamakların yanında, duvarda bir meşale yanmaktaydı. Sasha meşaleyi yavaşça yuvasından çıkarttı ve sıkıca kavradı. Bir an durup kendisini topladı ve yukarı çıkmaya başladı.

Meşalenin ateşi, o, merdivenlerden çıkarken, bir görünüp bir kaybolan garip gölgeler oluşturuyordu. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve Sasha aniden ıslanan avuç içlerini pantolonuna sildi. İçindeki soğuk kısım erimeye başlıyordu ve çocuk yaralı ruhunun arka tarafında paniğin toplandığını ve öne fırlamaya hazırlandığını hissediyordu.

Merdivenlerin başına vardı ve uzun, karanlık koridora bakarak durdu. Duman burada aşağı katta olduğundan daha koyuydu ve ağır, gri ve siyah helezonlar çizerek hareket ediyor, çocuğun gözlerini yaşartıyordu. Sasha, gözünün önüne sisin koruyucu perdesi arkasına gizlenmiş şeyler getirebiliyordu... Sinirlenerek hayal gücünü yatıştırdı ve meşaleyi önünde tutarak meydan okurcasına, kendi odasına daldı.

Çocuğun odasında hiçbir şeye dokunulmamıştı. Küçük yatağı hala bozulmamıştı. Oyuncakları ve giysileri geniş sandığının içinde duruyorlardı. Yine de odanın sahibi için son birkaç saat içinde her şey değişmişti. Sasha kapıyı arkasından kapatarak tekrar koridora çıktı.

Bir sonraki oda, teyzesi Ludmilla ve annesinin yatak odasıydı. Sasha, Anastasia'ya ne olduğunu görmüştü ve bir an için panik yine beynini ele geçirir gibi oldu. Sasha korkuyu bastırdı. Uzun süren bir an boyunca, titreyerek ve öteki tarafta ne olduğunu merak ederek kapıda durdu. Sonra kapı tokmağını küçük eliyle kavradı ve elinden geldiği kadar sessizce çevirdi. Ve yavaşça kapıyı açtı.

Sasha neredeyse kontrolünü kaybediyordu. O yataktaki de neydi?

Ağzından hafif bir inilti kaçtı ama hemen dudağını ısırıldı. Teyzesinin yatağındaki şekil kıpırdamadı.

Sarsak adımlarla Sasha ona doğru ilerledi. Elinin titremesi meşalenin çılgınca dans etmesine neden oluyordu. Yatağın yanında durdu. Şekil battaniyeye sarınmıştı. Kendisine fikrini değiştirecek fırsatı tanımadan çocuk sıçradı, battaniyeyi çekti ve hemen geri kaçtı.

Ludmilla teyze sakın sakın uyuyordu. Sasha, düzenli nefes alıp verişlerini görebiliyordu. Çocuk tutmakta olduğu nefesini verdi.

"Milla teyze!" diye bağırdı ve kadını sarsmak için uzandı. O zaman ne kadar solgun görüldüğünü fark etti. Neredeyse üzerinde yattığı çarşaftan bile beyazdı. Sasha onu uyandırmak için çılgınca sallarken kadının başı yana düştü ve siyah saçları düşerek boynunu açığa çıkardı.

Boynunda, küçük ve düzgün iki delik açıkça görülebiliyordu.

"Bu, keskin dişleri ve pençeleri olan, uzun boylu, solgun bir adammış, 'Dur!' demiş, Pavel'in, Nosferatu olduğunu anladığı muhafız. 'Dur ki kanını içebileyim. Senin ölümün bana yaşam versin.'"

Nosferatu, diye düşündü Sasha dehşete kapılarak. Karanlığın İlk Muhafızı. Vampir.

Bu kez panik onu ele geçirdi. Boğazında bir çığlık oluştu ama nedense orada takılıp kaldı. Mucize eseri, Sasha meşaleyi elinden bırakmadı. Geri geri giderken tökezleyerek kapıya çarptı ve kapanmasına neden oldu. Bir an için Sasha zihni bomboş, kapıyı yumruklamaya başladı. Sonra mantığı ona bir tokmak olduğunu hatırlattı. Tokmağı çevirdi ve koridora fırladı. Kanla kaplı merdivenlerden kayıp düşmesini engelleyen sadece şansı. "İmdat!" diye çığlık attı, sonunda boğazındaki engelden dışarı bir ses aşırılmayı başararak. Kırık kapıya ve dışarıdaki temiz havaya doğru atıldı.

Rastolnikov onu beklemekteydi ve dışarı çıkmasına yardım etti. Sasha, hızlı hızlı anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek fırıncıya yapıştı. "Sakin ol, delikanlı. Sakin ol ve anlaşılır şekilde konuş," diye gürledi Rastolnikov.

"Nosferatu," dedi Sasha nefes nefese. "Hepsi Nosferatu tarafından öldürülmüş! Gelin, yapmamız gereken, yapmamız gereken..." Efsaneleri hatırlayamıyordu. Kazıklar ve başlarını kesmekle ilgili bir şey vardı ama...

Sasha bayıldı ve fırıncı, cüssesinden beklenmeyecek bir nezaketle ve dikkatle onu kucağına aldı.

"Nosferatu değil," diye düşmanca bir ses geldi kalabalıktan. "Vistani intikamı! Çocuğu, kendi insanların getirdiği dehşete bırakalım."

"Vladimir," dedi fırıncının karısı. "Çocuğu eve getiremezsin."

"Artık bir ailesi yok," diye sertçe yanıtladı Rastolnikov. "Öyleyse bırak Yitikler [\[12\]](#) gibi ortalıkta dolaşsın ya da Vistaniler onu geri alsınlar," diye karşılık verdi karısı, tumbul ellerini geniş kalçalarına dayayarak. "Eğer bu kötü şans çocuğunu evimize getirirsen, kasabadaki kimse ekmeğimizi almaz!" Koca fırıncı diliyle dudaklarını ıslattı. Karısı haklıydı. Bu yarı-çingene melezen bir hayır gelmezdi. Rastolnikov'un karısı her zaman Reis Kartov'un, Anastasia'yı evlatlıktan reddetmesi ya da en azından çocuğu Vistanilere geri vermeye zorlaması gerektiğine inanmıştı. Rastolnikov, pekala biliyordu ki Sasha kasabada, diğer üç çocuğun birlikte yaptığından daha fazla haylazlık yapıyordu. Yine de kollarında baygın yatan çocukta fazlasıyla acıma uyandıran bir şeyler vardı. Kişiliğinin ateşi olmaksızın, on yaşındaki çocuk kırılabilirliğiyle neredeyse bir kuş gibiydi. Esmer teninin altındaki kemikleri incecik ve kolayca kırılacak gibiydiler.

Rastolnikov içini çekerek, Sasha'yı tekrar yere bıraktı. Çocuğun gözkapakları kıpırdandı ve açıldı.

Kara gözleri fırıncının yüzüne dikildi. "Bana yardım etmeyeceksin, değil mi?"

Rastolnikov'un karısı öksürdü. "Hayır delikanlı, edemem," dedi fırıncı. Sesinde içten bir üzüntü vardı.

Çocuğun alt dudağı titredi ve gözyaşları yüzünden aşağı dökülmeye başladı. Sasha, göz pınarlarının kurduğundan emindi ama her nasılsa damlalar gelmeye devam ediyordu. "L-Lütfen," diye yalvardı. Sesi kısıktı ve titriyordu. "Eğer yardım etmezseniz gelip beni de alacaklar!"

"Evet, ve iyi de olur, seni Vistani piçi," diye bağırdı birisi. Bir tükürük Sasha'nın yüzünde patladı. Çocuk, kendisinden çok daha yaşlı birinin vakarıyla iğrenç şeyi yüzünden sildi ve dengesizce ayağa kalktı. "Kendin gibi olanların arasına dön!"

Başka küfürler de edildi ama Sasha onlara aldırmadı. Torbasını düşürdüğü yere doğru tutuk bir şekilde ilerledi ve torbayı karıştırdı. Çantayla epey oyalandı ve onu kinci bakışlarla izleyen insanların çoğu sıkılarak güvenli evlerine döndüler. İğne gibi batan bir yaz yağmuru başladığında, diğerleri de gittiler. Sonunda Sasha hazırlıklarıyla baş başa kalmıştı.

Yarım saat kadar sonra çocuk evinin kırılmış kapısının önünde duruyordu. Çocuksu bir vampir avcısı karikatürü gibi görünüyordu. Sırılsıklam olmuş, ipek saçları kafasına yapışmıştı. Hem kendisinin hem de Kolya'nın sarımsak koçanlarını almış ve boynuna asmıştı. Tüm tahta diskler de boynunu süslemekteydi. Kapakları mantarlarla kapatılmış kutsal su şişeleri, pantolonunun cebinde kolayca ulaşabileceği şekilde duruyorlardı. Küçük ellerinden birinde beceriksizce tuttuğu ucu keskin bir kazık, diğerinde de neredeyse taşıyamayacağı kadar ağır bir çekiç tutuyordu.

"Ne yapman gerektiğini bildiğinden emin misin?"

Sasha şaşkınlık içinde etrafa bakındı ve uzun boylu, zayıf Rahip Martyn'in yanında durduğunu gördü. Pembe ve altın rengi cübbesi ince vücudunun çevresinde hafifçe uçuşuyordu ve gözleri şevkle yanıyordu. Ama çocuğa baktığında gülümsemesi tatlıydı. Martyn'in üzerinde de bir sürü kutsal sembol vardı ve hareket ettikçe torbasındaki tahtaların takırtısı duyuluyordu. "İzin verirsen o çekici ben taşıyayım," diye önerdi rahip. Sasha, bu kabusta birilerinin kendi tarafında olduğuna inanamayarak boş gözlerle adama baktı.

Sasha'nın ailesi pek dindar sayılmazdı. Barovia'daki hiç kimse değildi; bu tekensiz diyarda öyle korkunç olaylar oluyordu ki, artık eski tanrılara inanan çok az kişi kalmıştı. Birkaç yıl kadar önce Rahip Martyn, Svalich Koruluğu'ndan, Şafakefendisi ile ilgili anlaşılmaz sözler söyleyerek ortaya çıktığında kimse ona inanmamıştı, ama kasabanın kanunlarını çiğnemediği sürece eski kilisede yaşamasına izin verilmişti. Sasha her zaman Martyn'in biraz kaçık olduğunu düşünmüştü. Ama artık bunun önemi yok gibiydi. Sasha umut gözyaşlarına boğularak rahibe sıkı sıkı sarıldı. Martyn tereddüt etti. Sonra çekingen bir hareketle Sasha'nın siyah saçlarını okşadı. "Lathander bizimle," diye fısıldadı çocuğa. "Düşmanlarımızı yok etmemize yardım edecek."

Sasha Petrovich bir zamanlar evi olan yanmış binaya girmek için kendisini hazırlarken, ateşli bir şekilde dua ediyordu.

İçeri girdiler. Hiçbir şey değişmemişti. Meşum, kızıl ayakizleri hala merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Boğucu, beklenti, dolu sessizlik hala havayı dolduruyordu. Martyn, manzaradan hiç etkilenmeden kabaca cesetleri inceledi. "Kanları emilmiş," dedi soğuk bir şekilde. "Eğer gömülürlerse, kendileri de yaşayan ölü olarak tekrar kalkarlar. Bana biraz sarımsak ver."

Rahip, kararmış tahta yığınının ilk vücudu çekerek kurtardı. Sasha midesinin kalktığını hissetti. Ceset Anastasia'ya aitti. Sağ kolu ve elbiselerinin neredeyse tamamı yanmıştı. Yüzünün sağ tarafı

kızarmıştı ve saçları da kavrulmuştu. Martyn hızlı ve etkili bir hareketle onu yerdeki halının üzerine yatırdı. Dizlerini göğsüne çekerek yere çömelmiş olan Sasha'ya baktı.

"Bunu sen yap."

Çocuğun gözleri tiksintiyle açıldı. "Hayır!"

"Evet," diye ısrar etti Martyn çocuğa doğru gidip yanına çömelerek. "O senin annen. En sevdiği kişinin eli onu serbest bırakacak."

"Ama o... hayır, Martyn, hayır. Yapamam!"

"Yapmak zorundasın. Böylece istirahati daha huzurlu olacak. Güven bana Sasha." Kazığı çocuğun uyuşmuş eline tutuşturdu ve küçük esmer parmaklarını kazığın etrafına kapattı. "Güven bana."

Sasha, rüyada gibi annesinin cesedine yaklaştı. Onu yaşarken olduğu haliyle düşünmeye çalıştı - tatlı, cesur, sevgi dolu ama hep biraz hüznü. Yanına oturdu, eliyle gözyaşlarını silerek kazığın sivri ucunu tam kalbinin üzerine, iki göğsünün arasına yerleştirdi. Çekici kaldırdı, sonra kolunu tekrar indirdi. "Bunu yapamam, Martyn."

"Öyleyse annene ihanet ediyorsun," diye yanıtladı rahip. "Ondan huzuru esirgiliyor ve onu korkunç bir varoluşa mahkum ediyorsun."

"Sen yap."

"Yapmayacağım." Martyn oturarak tekinsiz, açık mavi gözleriyle Sasha'ya baktı. "Bu görev sana düşüyor."

Çocuk, hafif kaçık olan rahibin ciddi olduğunu fark etti. Kazığı Anastasia'nın kalbine saplamazsa Martyn onu kaderine terk edecekti. Bu Sasha'yı öfkeliyordu. O da bu öfkeyi güce dönüştürdü. Dişlerini sıkarak çekici kaldırdı ve on yaşının tüm gücüyle vurdu.

Gücü yetmişti; kazık göğüs boşluğuna derinlemesine girdi. Sasha Martyn'in bir hata yapmış olabileceğini ve cesedin üzerine atlamasını bekledi, ancak ceset sadece vuruşun gücü ile sarsıldı. Sasha tekrar vurdu. Kurutulmuş vücutta kalan kan, Anastasia'nın ağzından sızdı. Üçüncü vuruş ve Sasha tahtanın ucunun, cesedin altındaki taş zemine çarptığını duydu.

Annesi bir vampir olmamıştı ama ruhu yine de kapana kısılmıştı. Sasha, Anastasia'nın yüz hatlarına tekrar baktığında, ince bir değişim geçirmişlerdi ve çocuğun ruhunda belli belirsiz bir huşu uyandı. Hikayeler doğruduydu. Ruh gerçekten huzura kavuşmuştu. Yaptığı iş ne kadar iğrenç olsa da sonucunda iyilik getirmişti. Gözlerinin üzerinde biriken teri silen eli titriyordu ama çocuksu yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Kazığı Anastasia'nın kalbinde hareketsiz bırakarak ayağa kalktı. "Aferin, oğlum," dedi Martyn yumuşak ellerini, nazikçe Sasha'nın omzuna koyarak. "Bugün burada, çok büyük bir iyilik yaptın."

Çocuk eğildi ve destek almak için Martyn'in vücuduna dayandı. "Bunu anlıyorum, Martyn. Teşekkür ederim. Gerçekten çok zordu ama... teşekkür ederim."

"Ritüelin geri kalanını ben yerine getiririm," diye önerdi Martyn. Sasha yüzünü buruşturdu. Korkunç ritüelin tamamlanması için rahibin, Anastasia'nın vücuduna ne yapması gerektiğini biliyordu. Martyn onun kafasını kesecek ve ağzını sarımsakla dolduracaktı. Ancak ondan sonra gömülebilirdi.

Gün boyu birlikte çalıştılar. Sasha'nın kolları yorulduğunda, Martyn ona henüz ulaşamadığı cesetlerin ağzına sarımsak doldurma işini verdi ve kanlı işi kendisi tamamladı. Alacakaranlık toprakların üzerine çöktüğünde, çocuk ve rahip, kollarının ağrıdığını, üzerlerinin yapış yapış kurumuş kan içinde olduğunu ve vücutlarının bitkinlikten titrediğini fark ettiler.

Yine de Martyn sevinç içindeydi. Buraya Lathander Şafakefendisi tarafından gönderildiği kesindi. Biraz önce tamamlamış olduğu kanlı iş, birazcık bile sınırlarını bozmamıştı. Ancak Sasha tükenmişti. Sınırları, kopma noktasına kadar gerilmişti. Merdivenlerde otururlarken Martyn, anlayışla elini çocuğun omzuna attı.

"Sana bir hikaye anlatayım, evlat. Belki tüm bunlara bir anlam vermene yardımcı olur." Martyn eliyle başı kesilmiş cesetleri işaret etti. "Bir zamanlar, tam senin yaşlarında genç bir çocuk vardı. Ailesi ile birlikte mutlu bir yaşam sürmekteydi. Aniden sisler onları sardığında, başka bir kasabaya yolculuk etmekteydiler. Geceyi geçirmek için durdular.

"Sisler dağıldığında hiç tanımadıkları bir ormandaydılar. Yakındaki kasabanın insanları soğuk ve düşmanca tavırlı kimselerdi ve gruba barınacak bir yer göstermediler. Gidecek başka yerleri olmadığı için onlar da geceyi ormanda geçirmeyi denediler." Martyn bir süre sessiz kaldı. Gözleri uzaktaydı.

"Rahip Martyn?" diye dürttü Sasha.

Martyn kendisini topladı ve devam etti. "Çocuk, uyandığında korkunç bir manzarayla karşılaştı. Her biri normal kurtların iki katı olan yüz tane kurt, küçük kamplarını sarmıştı. Güzel kadınlar, çocuğun amcalarını öpüyorlardı ama başlarını kaldırdıklarında, çocuk onların aslında kurbanlarının kanını içtiklerini gördü. Doğal olarak çocuk gecenin içinde çılgınlık atmaya başladı. Uzun boylu, ölüm kadar beyaz ve gece kadar siyah bir adam, ona alev alev yanan kırmızı gözleriyle baktı. Adam çocuğa doğru yavaşça yaklaştı ve çocuk öleceğini anladı.

"Çocuğun annesi kötü adama yalvardı ama o kurtlarına kadını yemelerini emretti. Tam çocuğu öldürmek üzereydi ki birden Lathander Şafakefendisi belirdi." Martyn, mistik transı içinde, Sasha'yı tamamen unutmuştu. Konuşurken yüzü içten gelen bir ışıkla parlıyordu. "Çocuk, tanrının resimlerini görmüştü ve onu görür görmez, güzel yüzü, altın rengi teni ve saçlarından tanıdı. Lathander'ın da yüzünde kan vardı ama karanlık adamın çocuğu öldürmesine engel oldu.

"Çocuğu almayacaksın," dedi Şafakefendisi melodik bir sesle. "Ne de kötü yürekli kadınlarının onunla ziyafet çekmelerine izin vermeyeceksin. Bırakın gitsin çünkü o benim korumam ve rehberliğim altındadır." Ve karanlık, kötü adam, Şafakefendisi'nin gücü karşısında eğildi ve çocuk ertesi güne sağ çıktı."

"Bunlar senin başına mı geldi?" diye sordu Sasha.

Martyn ona baktı ve başını salladı. "Yaşadığım ve nefes aldığım sürece, yemin ederim ki hepsi doğru."

"Eğer Şafakefendisi bu kadar iyiyse, neden yüzü kanlıydı?"

"Bu soruyu ben de kendime çok defalar sordum. Bana göre bu topraklar o kadar kötülükle dolu ki, tamamen iyi olan hiçbir şey burada varolamıyor. Lathander Şafakefendisi'nin kendisi bile Barovia'ya geldiği zaman değişiyor. Bu yerden dolayı birazcık kötü oluyor ama tabii ki esas olarak iyiliğin, umudun ve yenilenmenin tanrısıdır. Beni o kurtardı. Ve Sasha," Martyn çocuğa kararlı bakışlarla baktı, "bence, bu olaylar her ne kadar senin için korkunç olmuş olsa da, bir amaç uğruna oldular. Sanırım sen çağrıldın. Artık bir ailen yok. Gelip Şafakefendisi'nin evinde yaşamak ister misin? Seni yetiştirir ve doğru yolu öğretirim."

Sasha, Martyn'e uzun uzun baktı. Siyah gözleri Martyn'in mavi gözlerini araştırıyordu. Bu doğru muydu? Bu düşmanlıkla dolu kasabada sonunda kendisi için de bir yer var mıydı?

Arkalarından "Sasha," diye ince bir ses duyuldu. Aynı anda Sasha ve Martyn geri döndüler.

Ludmilla merdivenlerin başında bir hayalet gibi duruyordu. Solgundu ve geceliği vücudunu bir kefen gibi sarmıştı. Kahverengi gözleri teninin beyazlığında öne çıkıyordu.

Martyn şaşırmişti. Bir vampir nasıl olur da gündüz ışığında yürüyebilirdi? Elini kutsal su şişesine attı. "Geber, şeytan!" diye bir çılgık atan rahip merdivenlere atıldı. Bir eliyle Ludmilla'nın bileğini kavrarken diğeriyle de kutsal suyu göğüs kafesine boşaltıyordu.

Ludmilla, geceliğindeki ıslaklığa baktı ve örtünmeye çalıştı. "Rahip Martyn, ne yapıyorsunuz?" Sasha gülmeye başladı. Ludmilla ölmemişti! Hemen ona sarılmaya koştu.

On Dört

Kasaba reisine yapılan saldırıyı izleyen yıllar, Jander'ın Ravenloft Şatosu'ndaki misafirliği sırasında dakikalar gibi geçti. Ancak, zaman elfin intikam isteğinin yoğunluğunu azaltmamıştı. Sonuç olarak, on beş yıl, bir ölümlüyken bile yaşam süresi yüz yıllar olan bir yaratık için uzun sayılmazdı. Bir yaşayan ölü olarak varlığını sonsuza kadar sürdürmeyi hüznle bekleyen bir yaratık içinse, daha da kısaydı.

Barovia'nın ölümlü sakinleri için durum farklıydı. Sonbahar göğü bulutsuz ve masmaviydi ve yaprakların turuncu, kırmızı tonları çok hoş bir tezat oluşturuyordu. Önceki gece yağın yağmur, ıslak toprağın zengin kokusuyla dolu bir sabah getirmişti. Leisl, taze kokuyu derin derin içine çekti. Kahverengi saçlarından bir tutamı arkaya attı ve bir meyve arabasından biraz önce çaldığı elmadan büyük bir ısırık aldı.

Sonbahar pazarı bir hırsız cennetiydi. Öyle çok şey oluyordu ve çalınacak o kadar çok şey vardı ki, Küçük Tilki olarak bilinen yankesici nereden başlayacağını bilemiyordu. Elma iyi başlangıçtı, diye düşündü ve ela gözlen hızla ortalığı tararken bir ısırık daha aldı.

Sergilenen her zamanki mallara -Kolya'nın hamur işleri, Andrei'nin taze kesilmiş etleri, Cristina'nın kumaşları- ek olarak kasabanın hemen yakınlarında oturan çiftçiler de sonbaharda pazara gelirlerdi. Her yerde yeni toplanmış, parlak elmalar görülebiliyordu. Patatesler, lahanalar ve turplar, arabalardan dolup taşıyordu. Bazıları da kabak ve şerbetle doluydu. Tam o sırada gelmiş olan bir balıkçının arabasının önünde sıralar halinde tuzlanmış alabalıklar asılıydı. Leisl'in ağzı sulandı. Alabalığa bayılırdı, hele bir tavada sarımsak, soğan ve biberle kızartılırsa...

Arkasından gelen nal sesleri, Leisl'in dönmesine neden oldu. Neşeli renklere boyanmış bir çingene arabası, tıkırdayarak meydana girmekteydi. İki düzine kadar meleyen koyun, arabanın arkasına iple bağlanmıştı ve arabaya yetişmeye çalışıyorlardı. Arabayı süren Vistani, neşeye ıslık çalıyordu ama yolcusu olan çoban sadece ters ters bakıyordu. Küçük Tilki kendi kendine gülümserken, keskin yüz hatları yumuşadı. Çoban büyük olasılıkla, Vistani'nin kendisini boğucu sislerden geçirmek için aldığı on altına yanmaktaydı.

Leisl birkaç ısırık daha alarak elmasını bitirdi ve çöpünü çiftçilerden birinin homurdanan mallarını sergilemek için kurduğu geçici domuz ağılına attı. Kocaman bir dişi domuz hantal hantal yürüyerek

elma çöpüne geldi ve kokladı.

Çiftlikler tarafındaki çamurlu patikadan başka atlar da geliyordu ve Leisl bir an için altın rengi tüylü ve lepiska yeleli bir tay gördüğünü sandı. Bu gerçekten bir doru at mıydı? Artık Barovia'da doru at besleyen pek kimse kalmamıştı. Leisl, çingene araba sürücüsünün oturmuş, yaklaşan hayvanlara değer biçen bakışlarla bakmakta olduğunu fark etti. Kendisi de üç aylık taya daha iyi bir göz atmak istediğinden, domuz ağılının üstüne tırmandı.

"Hey! Delikanlı! Aşağı düşmeden önce oradan in bakayım!" Leisl bunun domuzların sahibi olduğunu biliyordu ve yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle dönerek adama baktı.

"Özür dilerim, efendim, sadece şu taya ba -aman!" Leisl dengesini korumaya çalışırken ellerini havada sallamaya başladı. Pislik içindeki ağıla korku içinde bir bakış attı. Çiftçi söylenerek kalın kolunu uzattı ve kızı tuttu. Sonra da aşağı inmesine yardım etti.

"Çok teşekkür ederim, efendim," diye özür diledi kız. "Oraya düşmeyi hiç istemem doğrusu."

"Eh, başka insanların mallarının üzerine tırmanmazsan böyle şeyler de başına gelmez," dedi çiftçi sertçe. Bir yandan başını sallıyor ve kıza ters ters bakıyordu. Leisl kibarca, kepine dokundu ve uzaklaştı. Kolaylıkla meydandaki insan ve hayvan kalabalığının içine karıştı.

Küçük Tilki elini cebine attı ve domuz satıcısından çaldığı paraları yokladı. Boylarından ve şekillerinden anladığı kadarıyla iki bakır bir de gümüş paraydı. Fena değildi, ama daha iyisini yapabiliirdi. Ve bu gece olmadan yapacaktı da.

İnce yapılı ve atletik olan, on dokuz yaşındaki Leisl çoğu zaman erkek sanılıyordu. Bu onun da işine geliyordu ve yanılısamayı desteklemek için erkek giysileri giyiyordu. Bu gün mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün olduğu için kollarını sıvadiği bol, keten bir gömlek, kahverengi bir pantolon ve dizine kadar gelen, kahverengi, deri botlar giymişti. Kafasında, küçük atkuyruğunu gizleyen, ufak siyah bir kep vardı. Dış görünüş itibariyle tamamen sıradandı. Orta boylu, ince yapılı, kahverengi saçlı, bulanık ela gözleri vardı. Leisl buydu işte. Kolay tanımlanamaz sözcüğünün yaşam bulmuş haliydi. Akılda kalacak hiçbir özelliği yoktu. Bu, tekinsiz, uygun zamanda uygun yerde olabilme yeteneği ve hafif parmaklı oluşu, Küçük Tilki'yi iyi bir hırsız yapıyordu.

Küçük Tilki, iş arkadaşları grubunda denildiği şekliyle, 'mesleğe' zorunluluktan atılmıştı.

Hırsızlıkta on iki yıldan sonra, Leisl artık işin ustası olmuştu. Kimin saf, kimin yanına yaklaşılmayacak kadar akıllı olduğunu, kimin çok para taşıyıp, kimin taşımadığını ve... Gözlerini kısarak kendi kendine düşündü, kimin kasabada yeni olduğunu bir bakışta anlamayı öğrenmişti.

Parlak, siyah tüylü bir kısrak üzerinde, yakışıklı genç bir çingene, esmer yüzünde geniş bir sırıtışla meydana girdi. Terkisinde etrafa, korku dolu, büyük, saf gözlerle bakan şirin bir genç kadın vardı. Güzel kısrak durur durmaz, Vistani yere atlayarak, kadının aşağı inmesine yardımcı olmak için kollarını uzattı. Çingene, kızın diri vücudunu sık sık kendisine bastırmanın bir yolunu bulurken, Leisl küçümseyerek izledi.

Aptal kız, fark edemeyecek kadar saf görünüyordu. Leisl, Kurt'un İni hanının duvarına yaslandı ve eğlenerek onları seyretti. Bu Yazortası oyunundan da iyiydi. Kız belli ki çingeneye teşekkür etti ve ödeme için elini kesesine attı. Vistani çok güvenmiş gibi göründü ve gayretli el kol hareketleri yaparak kızın önerdiği parayı reddetti. Normal sayılmayacak kadar uzun bir süre boyunca eğilerek kızın elini öptü ve isteksizce ayrıldı.

Siyah atına binerken, birileri Leisl'in tam olarak duyamadığı bir şeyler söyledi. Ancak çingene belli ki duymuştu ve o da hızlı hızlı cevap verdi, ve sözlü hakaretini, kadınların bulunduğu bir

ortamda pek yakışık almayacak bir el hareketiyle süsledi. Hakarete uğrayan çingene, dörtnala kampına doğru yollandı.

Kız, elinde ağır bir bohçayla, Kurt'un İni'ne doğru yönelmeden önce çaresiz bir şekilde etrafına bakındı. Küçük Tilki, lahana tüccarının mallarıyla ilgileniyor gibi görünerek, güvenli bir uzaklıkta dolaşmaya başladı. Kız bohçasını yere bıraktı, uzun, kıvrıkcık saçlarını düzeltti ve kapıyı çaldı.

"Git buradan," diye bağırdı hancı içeriden. "Öğlene kadar açmıyoruz."

"Lütfen efendim," dedi kız, tatlı, titreyen bir sesle. "Yardıma ihtiyacınız vardır diye umuyordum. Burada çalışmak istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Leisl hancının yaklaşan, ağır adımlarını duydu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve hancının ihtiyatlı yüzü görüldü. Adam kızı baştan aşağı süzdü. "Eh, yeteri kadar çekicisin. Sanırım işe yararsın. Baban kim?"

Kız, sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Lütfen efendim, ben bu kasabadan değilim. Vallaki'denim. Babam bir balıkçıydı ama bu yaz boğuldu. Annem hepimize bakmaya yetecek kadar çok dikiş dikemiyor ve-"

Hancı kapıyı kızın suratına çarptı. Kız, kapının çıkardığı sestten hafifçe sıçradı ve yaşlar gözlerine doldu. Yavaşça, bohçasını almak için eğildi.

Leisl'in arkasından, "İzin verin taşımanıza yardım edeyim," diye bir erkek sesi duyuldu. Kız şaşırıldı ve lahana arabasının arkasına iyice gizlendi. Küçük Tilki bu sesi tanıyordu. Bu genç rahip Sasha'ydı. Yakışıklı rahibin yakınlarında olmak kızı daima heyecanlı yapıyordu.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi kız tatlı sesiyle, yüzü sevinçle parlayarak. Sasha da ona gülümsedi ve ince yapılı olmasına rağmen kızın bohçasını rahatlıkla kaldırdı. Pembe ve kırmızı cübbesi altın rengi bir kuşakla süslenmişti ve bu hafif, pastel renkler, adamın koyu renk saçları ve teniyle bir tezat oluşturuyordu.

"Nereye götüreyim, bayan?"

"Ah, bana Katya deyin, lütfen. Aslında gidecek bir yerim yok. Belki siz bana yardıma ihtiyacı olan birilerini söyleyebilirsiniz." Katya'nın bakışları ve ses tonu adeta yalvarır gibiydi. "Her şeyi yaparım -yani-" Kız kızarak yere baktı. "Yani anlarsınız... namuslu her işi yaparım. Yemek pişirebilir ve giysileri temizleyebilir ve onarabilirim. Lütfen efendim, bana yardım edebilir misiniz?"

Rahip Sasha gülümsedi. "İş bulamamama üzüldüm. Kasabalılar yabancılara karşı oldukça kuşkucudurlar. Bak sana ne diyeceğim. Rahip Martyn ve ben kiliseyi temizleme işinde çok beceriksiziz ve ikimiz de yemek yapmayı bilmiyoruz. Gelip bizim için çalışmak ister misin? Eminim sana kasabada kalacak bir yer bulabiliriz. Tabii," diye ekledi, "herkesin özel hayatına saygı göstermeliyiz. Rahip bile olsak, senin gibi genç ve güzel bir bayanın, bizim gibi iki bekarla kalması doğru olmaz."

Sasha, kahverengi gözlerinde sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Leisl saklandığı yerde, bir sıcaklığın topuklarına kadar içine yayıldığını hissetti. Katya'nın kahverengi gözleri doldu ve dolgun, pembe dudakları titredi. Ağlamaya başladı. "Ah, efendim, ne kadar iyisiniz. Öyle korku içindeydim ki-"

"Lütfen ağlama canım ve beni kesinlikle efendim diye çağırma. Adım, Rahip Sasha." Torbayı diğer omzuna geçirdi ve boştaki eliyle kızın çenesini yukarı kaldırdı. Kara gözleri kızın yüzünü ciddiyle taradı. "En son ne zaman yemek yedin?"

Katya omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım iki gün önceydi."

"İki gün mü! Haydi gel. Sana yiyecek bir şeyler bulalım sonra gidip Rahip Martyn'i görürüz. Tamam mı?" Birlikte Kolya'nın dükkanına doğru yürüdüler ve kulak kabartmakta olan Leisl, konuşmalarının geri kalanını duymadı.

"Bir şey alacak mısın yoksa burada, böylece durup diğer müşterilere engel mi olacaksın?" diye homurdandı sinirli bir lahana satıcısı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Leisl ve ellerini derin ceplerine sokarak uzaklaşmaya başladı. Neden olduğunu bilmeden birden gökyüzünün bulutlanmasını ve tekrar yağmurun başlamasını dilemeye başlamıştı.

Jander'ın gümüş gözleri açıldı. Yine, gün boyunca rüyasız, derin bir uyku uyumuştur. Bu bir rahatlama olduğu kadar bir işkenceydi de. Birkaç yıl önce mümkün olan tüm araştırma yollarını tükettikten sonra Anna ile ilgili düşler görmemeye başlamıştı.

Elf hüznüyle zavallı, güzel kızın, Barovia'luların Yitikler dediklerinden biri olduğu sonucuna varmıştı. Bunlar şahit oldukları korkunç şeyler yüzünden akıllarını yitirmiş, adam ya da kadınlardı. Yalnız ve ümitsiz bir şekilde kasabadan kasabaya gezer, kendilerine merhamet edecek birilerini bulmaya çalışırlardı. Jander her yerde Anna'yı sorduysa da bu isimde ve bu tarife uyan birini tanıyan hiç kimseyi bulamadı. Ayrıca kasabalıların çoğu kuşkuyla elfin neden yüz yıldan daha uzun bir süre önce ölmüş olan bir kadın hakkında sorular sorduğunu merak ediyorlardı.

Jander onlara söyleyemezdi. Sadece teşekkür ediyor ve araştırmalarını sürdürüyordu.

Şimdiyse gerinerek ayağa kalkmış, odasına bakmıyordu. En azından burada gerçekten bir değişim yaratmıştı; yatak odası yenilenmişti. Lüks olmasa bile rahattı. Mobilyalar temizdi ve yatak, gök mavisi ve lacivert örtülerle örtülmüştü. Zarif tüllerin arkasından kapalı panjurları görünen pencerenin yanındaki köşede rahat bir okuma koltuğu zarif bir şekilde duruyordu. Jander hasretle pencereye baktı. Bu gece dolunay olması gerektiği aklına geldi. Bahçeyi ziyaret etmek için harika bir zamandı.

Jander'ın neredeyse çeyrek asır önce bulmuş olduğu, hasta, ölmekte olan bahçe artık geçmişte kalmıştı. Budayarak, ekimler yaparak ve pek çok değişik tür bitki deneyerek, özenle bahçeye bakmıştı. Artık bahçe, vampir için yemyeşil bir vaha, sadece kendi çabasıyla yenilenmiş bir güzellik olmuştu. Bir duvarın üzerine oturdu ve mutlulukla bitkileri seyretti ve birazcık da olsa huzur duydu.

Bir kez daha sonbahar gelmişti. Kış uykusu için budama yapma zamanıydı yine. Jander, mabedin kapısının yakınında büyümüş olan gül çalısının yanında diz çökerek dikkatle inceledi. Bitkinin üzerinde, ay ışığının parıltısında doğaüstü görünen son bir çiçek vardı. Elf, nazikçe çiçeğin temiz, tatlı kokusunu koklamak ve Anna'nın yanağı kadar yumuşak yapraklarına yanağını değdirmek için eğildi. Gözlerini kapadı ve hüznü bir gülümsemeyle derin derin kokuyu içine çekti.

Geri çekildiğinde gözlerini açtı ve çiçeğe baktı. Gülümsemesi kayboldu. Saniyeler önce, tam açmış durumda olan çiçek kuruyup ölmüştü. Yaprakları, sessiz bir sitemle kederli bir şekilde yere döküldü.

Jander, sersemlemiş ve dehşete düşmüş olarak gül çalısından uzaklaştı. Ayağının dibinde bir grup, gece açan menekşe vardı. Yavaşça ve endişeyle, altın rengi parmağını uzatarak mor çiçeklere dokundu. Gözlerinin önünde soldular ve ölümün kahverengisi, yeşil yapraklara sızmaya başladı. Bu sefer küçük bitkinin ölümü, ona karnına batan bir bıçak gibi acı verdi.

Ona ne olmuştu? Çiçekler için besleyici olan dokunuşu, hiçbir uyarı olmaksızın ölümcül hale gelmişti. Vampir yumruklarını sıkarak ellerini göğsüne bastırdı. Sanki başka masum bitkilerin de kendi kötü varlığı yüzünden ölmeyeceklerini garanti altına almak ister gibiydi. Jander taş duvara

yaslandı ve ölüm veren ellerinin altındaki, hissetmeyen, ölü taşın sert dokunuşu onu biraz rahatlattı.

Neredeyse ağlayarak, alçak duvardan aşağı, kayalıkların yüzeyinde dönüp duran ve ay ışığında bembeyaz görünen sislere baktı. Arada, vampirin kayalıkların sivri uçlarını görmesine yetecek kadar boşluklar vardı. Bir an için Jander sislere doğru atlamayı düşündü. Hemen bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Böyle bir hareket, acısını hafifletmek için hiçbir işe yaramazdı. O ölemezdi.

Elf, gündüzün renklerine keskin bir özlem duyduğunu fark etti. Gecenin renkleri, güzel olsalar da sınırlıydılar. Yerin ve göğün lacivert ve zifiri siyahı, ay ışığının inci beyazı, ormanların ve tarlaların koyu yeşili -artık tüm görebildiği tonlar bunlardı. Gök mavisi nereye gitmişti? Ya pembe ve eflatun ve tüm diğer narin gündüz renkleri? Artık onları göremeyecekti.

Vampir gözlerini sıkı sıkı kapadı ve gündüzün renk tonlarını anımsamaya çalıştı. "Anna," dedi kendi kendine. "Lütfen geri gel. Seni çok özleyorum."

Özlemi, o ve sevgilisinin harika gün doğumlarının ve güneşli öğleden sonralarının tadını çıkarttıkları, acı ve neşe dolu düşleri geri getirebilse bile, elf bu düşlerin kendisine ne verebileceğini bilmiyordu. Jander konsantre olarak, zihninde Anna'yı canlandırdı. Uzun boylu, güzel, kıvrırcık kestane rengi saçları omuzlarından dökülen, kahverengi gözleri kahkahayla dolu... Anna. Jander gözlerini açtı ve nefesini tuttu.

Karşısında aynen öyle bir kadın duruyordu. Bir an için zihni Anna'nın adını haykırdı ama kıza daha dikkatli baktığında bu düşünce kayboldu. Kızın gerçekten de koyu renk gözleri ve kestane rengi saçları vardı, ama ince vücudu Anna olmak için fazlasıyla ufak tefekti. Gözlerin tonu aynıydı, ama o gözlerdeki ifade tamamen yanlıştı. Kızın dolgun dudakları ona bakarken alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Aa, Jander," diye mırıldandı Strahd, elfin görüş alanına girerek. "Sana yeni arkadaşım, Bayan Katrina Yakovlena Pulchenka'yı tanıştırmama izin ver. Trina, bu Jander Sunstar, uzak bir diyardan bir misafir."

Jander bir an için Strahd'in kolundaki kadının sadece yeni yaratılmış bir dişi vampir olduğunu sandı, ama kızıdan garip fakat kesinlikle canlı bir koku yayılıyordu. Strahd, Trina'nın omzuna sahiplenen bir şekilde elini koyduğunda, kelimenin tam anlamıyla kıza tepeden bakıyordu. Kız kasaba halkının geleneksel giysileri içindeydi ama üzerindikilerin ona ait olmadığı belliydi. Ufak tefek vücudu, elbisenin içinde kaybolmuştu.

Yine de kızın ne yüz ifadesinde, ne de tavırlarında hiçbir zayıflık belirtisi yoktu. Gözleri parlaktı ve her şeyi hızla içeri emiyorlardı. Hiç korkusu yok gibiydi, ki Barovia'da bu dikkate değer bir özellikti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jander," dedi. Sesi hoş ama çekici olamayacak kadar kendini beğenmişti. "Strahd, senden çok söz etti." Strahd'ın omzuna koymuş olduğu elini okşadı. "İzinle..." Strahd başını onayladı ve Jander, Trina aniden sanki içten gelen büyük bir acıyla kıvranıyormuş gibi iki büküm olurken, kızın yüzünde vahşi bir gülümseme yakaladı. Gariptir ki bükülmeler kızın herhangi bir acı çığılığı atmasına neden olmadı. Ve elf, dehşet dolu bir hayranlıkla izlerken, kızın yüzü bir kurdun burnuna, el ve ayakları da esneyip uzayarak kurt ayaklarına dönüştü. Parmakları ve topukları büzüşerek birbirine yaklaşırken, tırnakları uzayarak pençelere dönüştü. Güçlü kasları şişerek artık içine sığmadıkları giysileri parçaladı. Bir dakika bile dolmadan, Trina'nın durduğu yerde, artık lüzumsuz olan giysiler içinde gri bir kurt vardı. Gözleri kısılıp kulakları iki yana düşerken, dili de ağzından dışarı sarkmış, sallanıyordu.

"Trina kasabada yaşıyor ve kendisine kur yapan oldukça gayretli bir talibi var. Kendisine özel çok az zamanı oluyor ve bu nedenle de şatoyu ziyaret ederken kurt şeklinde olmayı tercih ediyor," diye açıkladı Strahd. Kurt, adamlara birer bakış attı ve giysilerden sıyrıldı, Elfe doğru yürüdü ve onu merakla kokladı, siyah burun delikleri hızlı hızlı açılıp kapanıyordu.

"Yüz yıldan uzun bir süredir Ravenloft Şatosu'na kendi isteğiyle giren ilk ölümlü kadın," dedi Strahd. "Onun kanını alamıyorum. Kurt tarafı onu benim için içilmez hale getiriyor."

"Öyleyse neden uğraşıyorsun?"

Strahd uyarıcı bir tavırla parmağını salladı. "Dikkatli ol, Jander. Söylediğin her şeyi anlıyorum!"

Trina bunu onaylamak için sert bir şekilde havladı. "Onun arkadaşlığını, kölelerinkinden daha eğlenceli buluyorum. Neredeyse benim kadar acımasız. Bu, on yıl içinde ulaşılması güç bir nokta!" Keyifsiz bir şekilde güldü. "İyi ve kötü kavramları ilgisini çekiyor, ama tıpkı ormandaki kurt gibi, vicdan gibi bir yük taşıyor. Mükemmel bir casus ve neşeli bir yatak arkadaşı." Dikkatini tekrar kurda çevirdi. "Gel, canım. Daha önce ben senin misafirin olmuşum. Şimdi seni ağırlama sırası bende."

Jander, uzun boylu vampir ile çıkarıcı, ahlaki değerlerden yoksun kurtkadının dönüp şatoya doğru gitmelerini izledi. Bu görüntü karşısında başını salladı. Strahd'ın köleleri Trina hakkında ne düşünecekler acaba, diye merak etti ve kurtkadın onlara ne tepki verecek?

Açlık içinde kabarıyordu ama vampir aldırmadı. Bu yerden çok sıkılmıştı. Vallaki'ye ve kasabaya yaptığı ziyaretler pek içini rahatlatmıyor ve son yıllardaki çabaları boşa gitmiş gibi görünüyordu. Gözcü kulesinin yanında, soğuk taşa oturdu ve başını duvara yasladı.

"Beni unuttun," diye geldi Jander'ın hem açlığını çektiği hem de duymaktan korktuğu tatlı, berrak ses.

Elf, gözlerini açmaya korkuyordu, uyanık olduğunu ve zihninin ona bir oyun oynamakta olduğunu fark etmekten korkuyordu. "Tanrılar adına, Anna, asla. Bunu biliyorsun," diye fısıldadı. Bir kumaş hışırtısı duydu ve kız yanına oturduğunda, tatlı parfümünün kokusunu aldı. Vampir hala gözlerini kapalı tutuyordu.

"Bana bak, sevgilim." Kızın sesi, sıcak yaz öğleden sonrasında rüzgarın ağaçlarda çıkarttığı ses kadar yumuşak ve tatlıydı.

"Hayır, yapamam."

"Unutkanlığının bana neler yaptığını görmekten mi korkuyorsun?" Jander bu darbeye hafif, acı dolu bir inilti çıkarttı. Yavaşça ona doğru dönerek, istemeye istemeye gümüş gözlerini açtı.

Ve bir kez daha inledi. Bu kez dehşetle.

Anna, tımarhanedeki halinden de kötü görünüyordu. Gür saçları pis ve karmakarışıktı. Yüzü pislik içindeydi ve elbiseleri çürük kokuyordu. Gözlerinde aklı başında bir ıstırap ifadesi vardı ve vampir için dayanılması en zor olan da buydu. "Anna," diye fısıldadı suçluluk duygusuyla dolarak. "Bunu sana ben mi yaptım?"

"Sen intikamımı alana kadar huzur bulamam," dedi yumuşak bir sesle. Acı dolu gözlerinde yaşlar belirmişti. "Sen tek umudumsun. Neden bu on yıl boyunca benimle birlikte olmak istemedin?"

"Çünkü," diye mırıldandı elf, bakışlarını kaçırmak isteyerek ama kaçırılmadan, "çok acı veriyor." Kızın eli Jander'ın yanağını okşadı. "Ben acı çekmedim mi sanıyorsun, aşkım? Deli bir kadın olarak yaşamak da bana çok acı verdi. Nereye gittiler, Jander? Benim bir zihnim vardı, düşüncelerim,

düşlerim vardı. Ben delirince onlar nereye gittiler? Onlara ne oldu?"

Jander geri çekildi. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!" diye bağırdı, kıza olduğu kadar kendi yetersizliğine de kızarak. Ayağa kalktı ve ona arkasını dönerek yürümeye başladı. "Görünüşe göre kimse seni tanımıyor. Bana bir ipucu dahi verecek birisini bulamadım!"

"İpuçlarını kendin bulmalısın ve onlarla birlikte beni mahvedenin kim olduğunu," dedi tatlı tatlı. "Aradığın bilgi sandığından daha yakınında." Jander hızla, dudaklarına kadar gelmiş sorularla geri döndü ve kızın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

Elf, bu ani olaydan dolayı biraz sarsılmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Gökyüzü yaklaşan sabahla birlikte grileşmeye başlıyordu. Bir an için Jander, her şeyden çok, güneş tüm görkemi, güzelliği ve acısıyla doğarken orada durup doğuya bakmayı istedi. Bu her şeye son verirdi... ama hiçbir şeyi çözmezdi.

Verdiği kararın ağırlığını üzerinde hisseden Jander, kısa bir an gözlerini kapadı ve şatoya doğru ilerlemeye başladı.

On Beş

Trina sıkılmıştı.

Jander onun sıkıldığını, arkasından gelen sık iç çekişlerden ve kıpırdanmalardan anlayabiliyordu, ama dikkatini işine vermeye devam etti.

Bir merdivenin üzerinde durmuş, elinde ince uçlu bir keskiyle freskin altındaki yazıyı oluşturan harflere dolmuş olan onlarca yıllık tozu kazımaya çalışıyordu. Yazı artık tamamen okunmaz halde değildi. **GOBLİN KRALI KUZGUN AİL_SİNİN __T_AL SE__O_ÜN_N GÜ__ _NÜ_DE A_A_AK**, haline gelmişti. Jander sadece ölülerin sahip olduğu bir sabırla, AİL_SİNİN, E'si üzerinde çalışmaya başladı.

Freskin kendisi de berbat bir haldeydi ama Jander yine de güçlü bir adamın bir tepede ellerini iki yana açarak durduğunu ve önünde, korku içinde bir sürü yaratık olduğunu görebiliyordu. Freskin, Strahd'ı bir zamanlar Barovia'yı tehdit eden yaratıkları yenerken tasvir ettiğini varsaydı.

"Tanrılar adına, Jander, buna nasıl dayanabiliyorsun?" Trina insan biçiminde, başını kaldırmış ona bakıyordu. Küçük, küstah burnu tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Ufak kurtkız," diye yanıtladı Jander. Sesinde bir gülümseme saklı gibiydi. "Bunu yapmayı, masum insanları avlamaya tercih ediyorum."

Strahd olsa kızardı. Katrina sadece başını salladı. "Ben bir yarı-yaratığım. Bu bizim doğamızın gereği."

"Tüm yarı-yaratıklar kötü değildir," dedi Jander öylesine. Gözlerini kısmış, yumuşak dokunuşuyla görünür hale gelmeye başlamış olan S'ye bakıyordu. "En azından benim geldiğim yerde."

Kız, küçük ellerini çırparak bu şakaya güldü. "Çok komik!"

"Doğru söylüyorum."

"Hayır! *Gerçekten mi?*"

"Toril'de baykuşadamlar, ayıadamlar hatta yunusadamlar vardır. Bunlardan bazıları dürüst, sevgi dolu yaratıklardır. Kurallara uyarlar ve onları yaşatmak için mücadele ederler. Bir keresinde bir yunusadamla arkadaş olmuştum. Yaşamımı kurtarmıştı."

"Yunusadam nedir?"

Jander şaşırarak duraksadı, sonra omuz silkti. Görünüşe göre Barovia tamamen karalarla çevriliydi ve Trina hiç okyanus görmemişti. Bunun için ona acıdı ve Evermeet'in sahillerine karşı içinde aniden kabaran bir hasret duydu. "Yunuslar, çok büyük balıklara benzeyen hayvanlardır. Ancak sıcak kanlıdırlar; yavruları canlı olarak doğar; yumurtadan çıkmaz. Yunusadamlar yunustan insana dönüşürler."

Trina hayrete düşmüştü. "Çok garip hayvanlar olmalılar. Bu yunusadam sana borçlu muydu?"

"Hayır. Sadece başımın dertte olduğunu gördü ve yardım etmeye geldi."

Trina yüzünü buruşturdu. "Ne aptalca," dedi düşünceli düşünceli. "Onu tuzağa düşürüp satmak için numara yapıyor olabilirdin."

Jander, kıza ters bir bakış atmak için işine ara verdi. "Neyse ki herkesin kafası seninki gibi çalışmıyor," diye yanıtladı sertçe.

"Evet, neyse ki," diye bir kedi gibi mırıldandı kız. Jander işine kaldığı yerden devam ederek yeni bir harfe başladı. "Bana buraya nasıl geldiğini anlatsana."

"Beni sisler getirdi. Değişik bir şey değil."

"Herkesine olan bu. Kimse buraya büyü yoluyla gelmez mi?"

Jander, zaman zaman kurtkadınla çene çalmaktan hoşlanıyordu ama kız en sevmediği konuyu açmıştı ve Jander'ın sabrı artık taşmaktaydı. "Trina, ben büyüyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Neden Strahd'a sormuyorsun?"

Kız hemen yanıt vermedi. Yanıt verdiğindeyse, sesi boğuktu. "Onunla konuşmuyorum. Dün geceyi İrina'yla beraber geçirdi. Yine." Trina öfkeyle taş basamağı tekmeledi ve bir denizcinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür sıraladı.

Jander, İrina'yı şimdi anımsamıştı. Strahd'ın yeni 'oyuncağı.' Trina şu anda hala insandı, ama uzun sürmezdi. "Öyleyse neden buradasın?" diye sordu.

Kız, küçük omuzlarını silkti. Sesi birden kısılarak, boğuk bir hal aldı. "Belki seni görmeye gelmişimdir."

Jander ona baktı. Bir ayağını taş basamağın üzerine atmıştı.

Diğer çıplak ayağı ise yerdeydi. Gülümseyerek Jander'a bakıyordu. Kurtkadının gözleri istek dolu, ağzı ise, kırmızı ve davetkardı. Elf, onun için üzülerek, kıızı tamamen görebileceği şekilde biraz yana kaydı.

"Trina, çok çekici bir kızsın, ama ben ilgilenmiyorum. Ayrıca, Strahd'ın kadınlarından biriyle ilişkiye girmeyi aklımdan geçireceğimi düşünüyorsan-"

"Onlardan biri mi!" dedi öfkeyle. "Ben Strahd'ın kadınlarından her hangi biri değilim!"

Elf yanıt vermedi. Aşağıda, Trina ateş saçmaya devam ediyordu. "Bunu duymaktan bıktım. Neden sadece benimle yetinmiyor? Kendilerine ait bir akılları bile olmadığı belli olan o aptal köleleri

neden istiyor? Bir de benim kendim olmamdan hoşlandığını söylüyor!" "Sanırım bu söylediği doğru," diye yanıtladı Jander.

"Öyleyse niye-"

"Trina, Strahd senin bağımsızlığını seviyor. Aynı zamanda her şeyi kontrol etmeyi de seviyor. Bırak köleleri onun olsun. Onlar Strahd için sadece... eğlence." Jander, Trina'nın da Barovia'nın efendisi için bir çeşit eğlence olduğunu düşündüğünü söylemedi.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye söylendi kız, taş merdivenlere oturup, çenesini ellerinin arasına dayayarak. Sevimli yüzü içindeki acıyı dışa vuruyordu. Trina bazen yalnız, küçük bir çocuk gibi görünebiliyordu.

Jander merdivenden indi, aletlerini kendi yaptığı alet çantasına dikkatle yerleştirdi ve kızın yanına oturdu. Kurtkadın ona bakmıyordu ve elf nazıkçe kızın yüzünü kendisine çevirdiğinde gözlerini kaçırdı. Büyük gözyaşı damlaları kirpiklerini ıslatmıştı. Elf, anlayışlı bir şekilde kolunu kızın omzuna doladı.

"Bana bu şekilde davranmasına sadece büyü için katlanıyorum," dedi kız boğuk bir sesle. "Bana öğretiyor, biliyor muydun? Şimdiden epey öğrendim. Onun sadece beni istemesini sağlamaya yetecek kadar öğrenene dek bekleyeceğim."

"Büyünün insanlar için tüm anlamı bu, değil mi?" diye bağırdı Jander. Şefkat duyguları öfkeye dönüşmüştü. "Büyü! Zengin olabilirim, birisini kendime aşık edebilirim, dünyaya hükmedebilirim. Tanrılar adına!"

"Büyüden nefret mi ediyorsun?" Trina hayretle başını iki yana salladı. "Büyüyle öyle çok şey yapılabilir ki. Örneğin, şu ezelden beri üzerinde çalıştığın fresk. Tek yapman gereken Strahd'dan bir büyü yapmasını istemek. Bir dakika içinde onarılmış olurdu."

"Bu freskin üzerinde çalışmaktan zevk alıyorum. Güzelliği doğrudan ellerimin altında ortaya çıkıyor. Büyü bunun zevkini benden alır. Ayrıca," sesi sertleşti, "Strahd kendisine derhal fayda getirmeyecek hiçbir şey için uğraşmaz."

"Bu doğru değil!"

"Evet doğru. Eğer sevecek birini arıyorsan, şu sadık bir aşk yaşamakta olduğun kasabadaki genç çocuğun nesi var?"

"O mu? Saçmalama! Onunla görüşmeyi sadece Strahd, kasabadan biriyle ilişkim olmasının iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için kabul ettim. İnsanlar benden daha az şüphelenirmiş."

"Demek sen de, Strahd sana ne derse onu yapıyorsun. Sen de onun şu kölelerinden daha iyi sayılmazsın. Hatta sen daha da kötüsün, çünkü sen ona kendi isteğinle itaat ediyorsun."

Trina sert bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Jander'ın sözlerinin doğruluğunu fark edince donup kaldı. "Hayır," dedi fısıltıyla. "Ben onun oyuncağı değilim. Değilim. Beni seviyor."

O kadar genç ve masum, ergenlik çağının ilk aşkını yaşayan basit bir insan kızı gibi görünüyordu ki Jander duygulandı. Ona sevgi dolu bir şekilde sarıldı ve küçük vücudundaki inanılmaz gerilimi hissetti. Kız, ince omuzları sarsılarak ağlarken küçük elleriyle Jander'ın mavi tuniğine sarılmıştı. Ülkenin efendisiyle olan ilişkisinin mutlu bir şekilde sonlanmasının imkanı yoktu.

"Ooo, ne kadar şirin bir sahneyle karşı karşıyayız," diye yankılandı Strahd'ın sesi. Jander ve Trina, yanlış bir şey yaparken yakalanmış iki çocuk gibi sığrayarak birbirlerinden ayrıldılar. "Strahd-" diye başladı Jander. Kontun gözlerindeki bakışlar, o daha konuşmadan sözcükleri boğazına tıkadı.

Strahd'ın iyice kısılmış olan gözleri kırmızıydı ve bir kartalı andıran yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. Ellerini ürkütücü bir şekilde havaya kaldırdı ve dudakları ancak saf nefret olarak tanımlanabilecek bir sırıtışla kıvrıldı.

Bir an için elf, Strahd'ı çok fazla zorladığını düşündü. Diğer vampirin sabrının taşıdığına ve kendisini yok etmek üzere olduğuna emindi. Sonra kırmızı parıltı söndü ve Strahd'ın bakışları tekrar soğuk ve mesafeli bir hal aldılar. Ellerini indirdi ve Jander rahatlayarak gözlerini kapadı.

"Jander Sunstar, eski dostum," dedi Strahd yumuşak ama tehditkar bir sesle. "Büyüden hoşlanmıyor olabilirsin. Ancak gücüne... ve onu kullananların gücüne saygı duymayı unutmamalısın."

Kont dikkatini kurtkadına yöneltti. Trina korkusundan dönüşümüne başlamıştı. Kavisli merdivenin duvarına sıkışmış hafif hafif inliyordu. Kurtumsu bir surat ve tamamen insani gözlerle korku içinde bakıyor ve taş zemine uzun tüylü pençelerle basıyordu.

Strahd cana yakın bir şekilde gülümsedi. Sevecen gözlerle, güçlü, uzun tırnaklı elini korkmuş yaratığa doğru uzattı. "Trina, canım!" diye dil döktü. "Korkma, çoktan affedildi ve unutuldu." Kız artık tamamen kurt halinde olarak ona doğru gelip mutlu mutlu ayaklarına sürünürken, "İşte benim Trinam," diye onayladı. Vampir uzanarak hayvanın başını okşadı. "Belki de bu aralar seni biraz ihmal ettim, canım."

Kont ve kurtkadın merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. Strahd yarı yolda yavaşça dönerek, elfe bakmak için duraksadı. Jander karanlık bakışları karşılıdı.

"Eski dostum," dedi kont, sesinin buz gibi tonu, sözlerinin sıcaklığını yalanlıyordu. "Uzun süredir oturup konuşmadık. Yarın günbatımından sonra senin için geleceğim. Eskisi gibi birlikte beslenir ve konuşuruz, hmmm?" Yanıt beklemeden geri döndü ve merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Jander, karmakarışık duygular içinde boş boş arkasından baktı. Freski onarmaya devam etmeyi düşündü, ama sonra bundan vazgeçti. Konsantre olamayacak kadar sarsılmıştı. İçtenlikle, Trina'nın karanlık bir konu olan büyüden vazgeçmesini diledi. Jander'ın uzun yıllar süren varoluşunun ve acılarının çoğuna büyü neden olmuştu. Sihirli Toril'de bile, gizemli sanatların kullanıcıları, üzerindeki yaşayan ölüm laneti konusunda kendisine yardımda bulunamamışlardı.

Ne kadar bastırmaya çalıştıysa da acı dolu anılar Jander'ın zihnini doldurdu.

Elf vampir, yorgunluktan titreyerek dökme demirden kapıya yaslandı. Küçük kulübede son bulan, iki yanı çiçekli patikaya baktı. Sonunda buraya ulaşmıştı, ancak devam edecek cesareti bulup bulamayacağından emin olamıyor, tereddüt ediyordu.

Bu zayıf durumunda, Waterdeep'e geceleri yol alıp gündüzleri dinlenerek gelmek haftalarını almıştı. Efendisi Cassiar'ı yok ettiğinden beri, insan kanı içmeyi reddetmişti; ölü vücudu bu sıvıya ihtiyaç duyduğu halde. Orman yaratıklarının kanını içmek bile onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden o da, kendisini sadece kesinlikle zorunlu kaldığında beslenmeye zorladı.

İnatçı bir gururla, yolculuğunu hızlandırmak için şekil bile değiştirmemişti. Yarasa ya da kurt olarak Waterdeep'e çok daha çabuk ulaşabilirdi, ama Jander elf kökenine sıkı sıkıya yapışmıştı. Yolculuğunu kendi iki ayağı üzerinde yapmıştı.

Güzel Lyria'nın yüz yıl kadar önce ölüp, toza dönüştüğünü sanıyordu. Kadının büyülü yetenekleri sayesinde, Waterdeep'de yaşamakta olduğunu öğrendiğinde içinde yeni bir umut belirmisti. Zihnini rahatlattı, küçük bahçe kapısını açtı ve eski yoldaşının kapısına olan kısa ama bitmek bilmeyen mesafeyi yürümeye başladı. Geldiğini haber vermek için kapı tokmağını vurdu.

Kulübe başlangıçta sessizdi. Jander tekrar vurdu. Yukarıdaki odalardan birinde bir ışık yandı ve

Jander'ın hassas kulakları merdivenlerin gıcırdağını duydu.

"Doğrusu epey geç oldu. Gece yarısından sonra çifte tarife uyguluyorum."

Jander'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Kapıyı aç, seni yuvarlak kulaklı kız," diye yanıtladı bir yüzyıl önce olduğu kadar neşeli görünmeye çalışarak.

Kısa bir sessizlik oldu ve Jander sürgünün geri çekildiğini duydu. Kapı gıcırdayarak açıldı. "Dünyada beni yuvarlak kulak diye çağıran tek bir kişi vardır, ince parmak," diye şakalaştı Lyria neşeyle.

Çok az değişmişti. İçtiği iksirler, her ne idiyse işe yaramışlardı. Saçı artık güneş rengi değildi, ama yine ona yakışan kremi beyaza dönmüştü. Harika yeşil gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı ama, 'gökkuşağı kaftanım' dediği çok renkli bir elbiseye sarınmış olan vücudu, her zamanki kadar ince ve kıvraktı. Bir çılgık atarak, kollarını açtı ve elfin boynuna sıkıca sarıldı.

Jander şaşırarak kadının sarılışına karşılık vermeden önce biraz duraksadı. Ayrılıklarını birbirlerini süzdüler. "Güzel Lyria," dedi Jander, duygu yüklü ve sıcak bir sesle. "Her zamanki kadar güzel görünüyorsun."

"Elfler iltifat etme konusunda her zaman çok başarılı olmuşlardır," diye takıldı kız. "Seni gördüğüme gerçekten de çok sevindim, eski dostum. İçeri gel, içeri gel. Ellerin buz gibi olmuş!"

Tek yavrusu olan bir dişi kuş gibi ortalığı yaygaraya vererek Jander'ı içeri sürükledi. Lyria'ya yakışan, ilk bakışta insanı hoş karşılayan ve şık bir odaydı bu. Gri taştan bir şöminenin içinde ateş yanıyor, her iki duvardaki yüksek kitaplıklardan gelen nemli havayı ısıtıyordu. Birbirine bakan, üzerleri şarap rengi yastıklarla kaplı iki alçak divanın arasında oymalı bir masa vardı.

Masanın ortasında, işlemeli gümüş bir tepsi üzerinde bir sürahi koyu renk şarap ve bir nehrin yüzeyindeki su kabarcıkları kadar narin, dört zarif cam kadeh duruyordu. Lyria, Jander'e divanlardan birine oturmasını işaret ederken, sürahiyi göstererek sordu. "Soğuğu üzerinden atmak için bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Jander çabucak. "Artık içki içmiyorum."

"Ne?" Lyria, melodik kahkahasıyla gülmeye başladı ve Jander da gülümsedi. O da, Trumper Hillhollow'la yaptıkları içme yarışmalarını anımsamıştı. Buçukluk genellikle kazanırdı, ama Jander en az iki kere Trumper'ı masanın altına devirmeyi başarmıştı. "Yüz yılda kişi gerçekten de çok değişebiliyor, sanırım." Lyria, kendisine yakut renkli sıvıdan biraz alırken gülümsedi. "Başka bir şey ister misin? Buz gibi olmuşsun, Jander. Ve daha iyi görüdüğün zamanlar olmuştu. Bir derdin mi var?"

Jander, sıkıntısının sanki elle tutulabilir bir şeymiş gibi, ince omuzlarına yeniden çöktüğünü hissetti. "Lyria... nasıl görünüyorum?" Jander yaklaşık yüz yıldır yansımaları göremeyen bir vampirdi.

Lyria yüzünü buruşturdu. "Bu garip bir soru. Dur, sana bir ayna getireyim de kendin-"

"Hayır!" Jander ne yaptığının farkına varmadan büyücünün elini kavramıştı. Kendisini zorlayarak kadını bıraktı. "Hayır- sadece bana ne gördüğünü söyle."

Lyria'nın zümrüt gözleri merakla açıldı. Elfin üzerinde ciddiyetle, gördüklerini değerlendirerek dolaştılar. "Dur bir bakayım. Saçının rengi aynı, o hep kıskandığım başak sarısı. Gözlerin... eskisi kadar gümüş rengi değil. Daha çok demir grisi diyebilirim. Ama teninin rengi bayağı farklı. Biraz açılmış, eskisi gibi bronz değil. Çok zayıflamışsın Jander ve de çok üşümüşsün."

Elf, bakışlarını yere çevirdi. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Kendi kederine o kadar dalmıştı ki, Lyria'nın ayağa kalktığını ve yürüdüğünü fark edemedi.

"Eski dostum," diye başladı Jander, gözlerini yerden kaldırarak "Ben-"

Acı dolu bir çığlık attı ve divandan yere devrildi. Havada savrulan kolu, masadaki kadehlerden ikisine çaptı ve yere düşürdü. Lyria, yansıtıcı bir yüzey bulmuş ve ona doğrultmuştu. Büyücü dehşet içinde, yerde kıvranan elfe baktı. "Bu sadece bir-" Aynaya bir göz attı ve aniden her şeyi anladı.

Divan ve şarap rengi minderler aynada açıkça görülüyordu. Kırık kadehler de oradaydı. Tıpkı kulübenin duvarları ve zemini gibi. Jander'ın yansıması ise görünmüyordu.

"Ah, benim zavallı dostum," Lyria acımayla dolu bir ah çekti. "Zavallı, zavallı dostum benim."

Jander kadına bakarken hala titriyordu. Bakışları ıstırap doluydu ve kandan bir damla gözyaşı yanağından süzülmekteydi.

Lyria tekrar divana oturmasına yardım ederken dokunuşu yumuşak ve nazikti. Elfin karşısına bir iskemle çekti. "Nasıl?" diye sordu.

Jander, keyifsiz, kuru bir şekilde güldü. "Bir macera sırasında bile değildi. Buraya, Waterdeep'e geliyordum. Yeteri kadar gezgin yaşamı sürdürüme karar vermişim ve ilk gemiyle Evermeet'e dönmeyi planlıyordum. Buraya iki günlük yolum kalmıştı. Tam.." Birden durdu. Kadına hikayenin en karanlık kısmını anlatıp anlatmayacağını düşündü. Kaygılı, zümrüt yeşili gözlerine bakınca anlatmamaya karar verdi. Kadını daha fazla üzmenin bir anlamı yoktu. "Devam et," diye üsteledi Lyria. Jander dudaklarını ıslattı ve devam etti.

"Uykumda bir vampire yakalandım. Yaşayan ölülerin lideri Cassiar, benden çok etkilenmişti. Daha önce hiç elf vampir görmemiş, bu yüzden onun için özeldim ve uzunca bir süre benimle uğraşmadı. Onu yok etmek yüz yılımı aldı."

"Seni bulmaya karar verdim. Eğer bu laneti kaldırabilecek bir kişi varsa, o da sensin. Seni bulmak çok uzun zamanımı aldı." Birden büyücünün ellerini yakaladı. "Ben gerçekte değişmedim, Lyria. Hep bir elf olarak kaldım. Çok solgun görünüyorum, çünkü aylardır insan kanı içmedim. Hatta günlerdir hayvan kanı da içmedim. Tanrılar aldırıyor; beni kurtarmadılar. Ama sen yapabilirsin. Sen büyü biliyorsun. Beni iyileştirebilirsin, değil mi?"

Şimdi, huzursuzca gözlerini kaçırma sırası Lyria'daydı. Jander'in buz gibi ellerini sıktı sonra ayağa kalkarak, odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. Jander büyücüyü, bunun kötü bir işaret olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Lyria-"

Kadın sabırsızca elini sallayarak onu susturdu. "Jander Sunstar, seninle ilk karşılaştığımız zamanı anımsıyorum. Gümüş Altılı'yı kurmamızdan önceydi. Bana ülken Evermeet'den ve nasıl hep buraya, Faerun'a gelmek istediğinden söz etmiştin. Yüzün şevkle yanıyordu. Akıllı, sağlam ve sihre yatkın olmayan kafana biraz büyü sokmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Birlikte ne badireler atlattık; ejderha, Daggerdale-" Sesi çatallandı ve gözleri buğulandı. "Eğer bu veya herhangi bir dünyada bir çaresi olsaydı, biliyorsun ki yapardım."

Jander'ın midesindeki ağrı arttı. "Bu bir hayır'a benziyor." Kadının gözlerinde hapis tuttuğu yaşlar boşandı ve yüzünden aşağı döküldü. Lyria onları elinin tersiyle sildi. "Çünkü eski dostum, yapabileceğim hiçbir şey yok. Vampirliğin hiçbir tedavisi yok, ölüm dışında. Ölüm her şeyin tedavisidir."

Jander'ın zihni hızla çalışıyordu. "Beni Öldürüp sonra tekrar diriltemez misin?"

"Evet, bunu kesinlikle yapabilirim. Ama bir vampiri diriltmiş olurum çünkü sen artık bir vampirsin. Sana yardımcı olabilecek hiçbir büyü yok."

Jander'ın üstüne kızıl bir sis perdesi çökmüş gibiydi. "Hayır... hayır... ben bir elfim! Ben bir elfim!" Sinirli sinirli, yerdeki cam parçalarını toplamaya başladı. "Ben onlar gibi bir... ben Daggerdale'deydim. Vampirlerin ne yaptıklarını gördüm. Hatırlıyorum. Lyria, lütfen sana yalvarıyorum, bana söyle, bir-"

Keskin bir cam parçasını yumruğunun içinde sıkmakta olduğunu fark etti ama acı hissetmiyordu. Ne yaptığının hayal meyal farkında olarak cam parçasını etinden çekip çıkardı. Yarası kanamamıştı.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum ama kimliğine sıkı sıkı sarılmayı başarmışsın. Bu gurur duyulacak ve güç alınacak bir şey. Seni kurtarmak için büyülü bir yol yok. Ama bu Daggerdale dehşetlerinden biri haline gelmek zorunda olduğun anlamına gelmez. Belki de-" Lyria'nın sesi Jander'ın yaralı bakışları karşısında hafifledi ve söndü.

"Hiç umut yok," diye fısıldadı Jander. Başını ellerinin arasına gömdü. Lyria nazikçe elini elfin omzuna koydu.

"Hiçbir büyü seni kurtaramaz. Lanetini sona erdirmenin tek bir yolu var. Eğer gerçek ölümü ararsan, benim iyi, tatlı Jander'ım, bana gel. Sana onu merhametli bir şekilde veririm. Bir dostun ellerinde ölmek daha iyidir."

Jander bir kükremeyele divandan kalktı ve kadının üzerine atladı. Ama büyücü daha hızlıydı ve kenara çekildi. Elini garip şeylerle dolu bir çantaya daldırdı ve çılgınca karıştırmaya başladı. Sonunda eline bir şey geldi. Nesneyi çıkartarak Jander'ın yüzüne doğru salladı.

Vampir kollarını kaldırıp yüzünü saklayarak geriye sendeledi. "Lyria!" diye haykırdı kırılmış bir sesle. "Bir de acımla dalga geçiyorsun!" Sonra ortadan kayboldu ve Lyria tek başına kaldı.

Büyücü nefesini topladığında, yaşayan ölü elfi kaçırın nesneyi inceledi. Bu küçük, pembe, tahtadan bir diskti -Lathander Şafakefendisi'nin kutsal sembolü. Lyria, arkadaşının acısını hissederek gözlerini kapadı. Jander, güzel altın tenli sabah tanrısının bir inanırıydı.

On Altı

Cama vuran yağmurun melodik sesi Sasha'yı uyandırdı. Küçük ve sıcak yatağında birkaç dakika daha yattı ve yağmura sessiz bir minnet duyarak uyku mahmurluğunun tadını çıkardı. Bu, Rahip Martyn'le birlikte, Pazar Meydanı'nda her günkü gün doğumu ayinini yapmaları gerekmediği anlamına geliyordu.

Aslında bu Sasha'nın dinine bağlı olmadığını göstermiyordu. On dört yıl önceki o korkunç geceden beri, Lathander Şafakefendisi'ni yaşamının merkezine yerleştirmişti. Bu gün bile, o ve Rahip Martyn kendi şafak törenlerini kilisede yapacaklar ve katılmak isteyen herkes için kapıyı açık bırakacaklardı. Sasha'yı rahatsız eden, sadece bir avuç Barovia'lı dışında kimseyi Lathander'ın gerçeğine inandıramamış olmalarıydı. Söylediği şeyleri kimse umursamazken, bir saat Pazar meydanındaki

kürsüde dikilmek umut kırıcıydı.

Uzaktan gelen gök gürültüsü, Sasha'nın gözlerini açmasına neden oldu. İstemeye istemeye esnedi, gerinerek ayaklarını yerdeki fayansların üzerine koydu ve titremesini durdurmak için üzerine cübbesini aldı. Küçük, soğuk odanın içi hala karanlıktı. Bu yüzden, genç adam bir mum yaktı. Dua ederken üzerine oturduğu kilimini yere serdi ve kendisini Şafakefendisi'yle baş başa geçireceği özel anlar için hazırladı.

Aşağıda, Rahip Martyn sunağı hazırlamaya başlamıştı bile. Sunağın üzerine temiz, beyaz bir örtü serip, mumları saygıyla değiştiriyor ve bunları yaparken bir yandan da şarkı söylüyordu. Otuzlarının ortasındaydı ve dış görünüşü çok az değişmişti. Ancak Rahip Martyn içten içe büyüyen bir hastalık tarafından kemiriliyordu. Hastalığının farkındaydı ve bunu Şafakefendisi'nin takdiri olarak kabullenmişti. Bu yüzden, konuyu Sasha'ya hiç açmamıştı.

"Üzgünüm, Rahip Martyn, geciktim, ancak yağmur beni biraz yavaşlattı," Katya'nın tatlı sesi boş koridorda yankılandı. Kız kapıda durmuş ıslak saçlarını sallıyor ve etrafa damlacıklar saçıyordu. Hafifçe titreyerek koyu yeşil, yünden pelerininini çıkarttı ve kuruması için sıralardan birinin üzerine serdi.

"Endişelenme, tatlım." Sasha yatakta tembellik yapıyor ve henüz onu görmedim bile."

Katya sıcacık gözlerinde ışıklar dans ederek güldü. "Senin bile iştahını açacak bir şey buldum, Rahip," diye takıldı, elinde üstü örtülmüş ve yağmur taneleriyle benek benek olmuş bir sepetle sunağa doğru yürürken. "En sevdiğinden -erik kurusu. Ayrıca biraz ekmek, biraz peynir ve biraz da kurutulmuş, şekerlenmiş elma."

Rahip duygulanmıştı. "Katya, sen olmasan ben ve Sasha ne yapardık? Ama korkarım ben pek aç değilim. Erik kurusunu Sasha'yla paylaşırsınız. Ben," diye ekledi, "sadece şu kurutulmuş elmalardan biraz yiyeceğim."

Katya ellerini küçük kalçalarına dayayarak ona sert sert baktı. "Başka?" diye üsteledi. "Ve biraz da peynir."

"Başka?"

Martyn güldü. "İnsaf et, yalvarıyorum sana," diye şakadan karşı çıktı. Kilisenin kapısından gelen bir sesle o tarafa döndüler. Terzi Cristina, siyah pelerinine, yağmurdan korunmak için olduğu kadar kimseye görünmemek için de sıkıca sarınmış olarak aceleyle içeri girdi. Keskin hatlı yüzü heyecandan kızarmıştı ve koyu renk gözleri, sunağa doğru yürürken etrafa ihtiyatlı bakışlarla bakıyordu.

"Buraya gelmeyi daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum, Rahip Martyn," dedi hafifçe titreyen bir sesle. "Eğer kocam öğrenecek olursa-"

"Kardeşim," dedi Martyn nazikçe, kadının güçlü ellerini kendi pürüzsüz avuçlarına alarak.

"Lathander sana göz kulak olacaktır. Tek dileğim Şafakefendisi'nin İvar'a da sana dokunduğu gibi dokunması."

"Merhabalar, kardeş Cristina, kardeş Katya," dedi Sasha içer girdiğinde. Üzerinde pembe satenden, süslü tören cübbesi vardı. Telaşlı terzi onu bu kıyafet içinde görünce biraz gülümsedi.

"Merhabalar, Rahip Sasha," diye mırıldandı Katya ve aniden kendisini mumları yakma işine verdi.

Sasha ona baktı. Bu görüntüye, kızın getirdiği yiyeceklerden daha fazla acıkmıştı. Kız kasabaya geleli altı ay olmuştu ve bu altı ay boyunca Sasha'yı her gün görmüştü. Kıza karşı olan duygularını

saklamak, onun için her geçen gün daha da güç bir hal alıyordu.

İlk olarak kızın bakışlarına aşık olmuştu. Kim olmazdı ki? Siyah kıvrıkcık saçları, ince vücudu ve büyük anlam yüklü gözleriyle Katya'nın güzelliği su götürmezdi. Ayrıca Sasha, yarı Vistani'ydi ve Barovia'da Vistani erkeklerinin her zaman en hoş kadınları buldukları söylenirdi.

Ancak bu kızda dış görünüşünden öte şeyler de vardı. Sonuçta Sasha'nın kalbini asıl kazanan kızın iyi huylu mizacı olmuştu. Şimdi kızı, mumdan muma geçip elindeki ince mumla, büyük uzun olanları yakarken izliyordu. Fitiller tutuştuğunda kızın yüz hatları yumuşak, sıcak bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Sasha bir karar verdi. Eliyle hafifçe Martyn'in omzuna vurdu. "Rahip, biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii, Sasha. Konu nedir?"

Genç adam, rahibi Cristina'dan biraz uzağa çekerek alçak sesle konuştu. "Birkaç aydır epey düşündüm," dedi rahibe. "Merak ettiğim -biz bu konuyu hiç konuşmadık ama... Lathander rahipleri evlenebilirler mi?"

İşte söylemişti. Martyn ne söylerse söylesin, Sasha sonunda konuyu açtığı için rahatlamıştı. Rahip gülümsedi ve bir Sasha'ya bir Katya'ya baktı. "O, değil mi?" Genç adam başıyla onayladı ve mahcup mahcup gülümsedi. "Evleneceğin kadın inançlılardan olduğu sürece, evlenememen için hiçbir neden yok. Şimdi, evlat," dedi ciddi bir ses tonuyla, "önünde tek bir engel var."

Sasha endişeyle ona baktı. "Nedir?"

"Evet demesi gerek." Martyn'in sesi hala ciddiydi ama açık mavi gözlerinde bir gülümseme vardı.

Genç rahip tekrar Katya'ya baktı. Kız işini bitirmiş, en öndeki sırada Cristina'nın yanında oturuyordu. İki kadın, biri daha yaşlı ve yıpranmış, diğeri genç ve yaşam dolu, baş başa vermişlerdi. Sasha seyrederken, Katya düşünmeden Cristina'nın ellerini tuttu, Sasha'nın bakışlarını üzerinde fark eden genç kız, utangaç bir gülümsemeye ona baktı. Rahip de ona biraz başı dönerek gülümsemeye karşılık verdi. Ona hemen bugün soracaktı, hemen şafak töreninden sonra. "Zaman neredeyse geliyor ve daha hazır değiliz," diye uyardı Martyn. Sasha özür anlamında yüzünü buruşturdu ve aceleyle rahibin sunağı hazırlamasına yardımcı olmaya gitti.

Birkaç dakika sonra güneş gökyüzünün griliğini az da olsa hafifleterek doğdu. Kasabadakilerden çok azı bunu fark etti. Oysa kilisede toplanmış olan dört kişi, şafak için şükranlarını belirtir şekilde başlarını öne eğdiler. Şafakefendisi uzun Barovia gecesini defetmiş, karanlığı bir örtü olarak kullanan dehşetleri kovmuştu. Bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Güneş Kupası'nı, içinde beyaz şarap olan altın kaplama ayın kadehini, elden ele geçirerek, birer yudum içtiler. Sasha, sabah duasını yaptırdı. Sonra, bir geceyi daha sağ salim geçirdikleri için bir şükran şarkısı söylediler.

Sasha'nın pürüzsüz tenor sesi rahatlıkla akıyordu. Şiddetini arttıran yağmur, kilise kapısının dışında kapıya sokulmuş duran ve bir erkek çocuğunu andıran silueti sıırılsıklam ediyordu. Küçük Tilki kapının aralığından şarkıyı duyabiliyordu ve soğuktan uyuşmuş dudakları sözlere uyarak hareket ediyordu. Leisl, yüzünden ıslak bir damlayı sildi. Yağmur muydu yoksa gözyaşı mı, emin değildi.

Jander, Strahd'ın öfkeli olduğunu daha önce de görmüştü, ama böylesine ilk kez şahit oluyordu. Siyah saçlı vampirin, dışarıdaki uğursuz fırtınaya eşlik eden öfkeli haykırışları, o daha giriş yolundayken duyulmaya başladı. Kont soğukkanlılığıyla övünürdü ama Jander bu cilalanmış yüzeyin altında, çabuk parlayan, dipsiz bir öfke olduğunu hep farkındaydı. Şu anda, Strahd kan ve yağmurdan sıırılsıklam, kollarında kanı damlayan bir cesetle ayakta dururken, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Kim cüret edebilir?" diye haykırdı kont, özel olarak birisiyle konuşmuyordu. "Kim cüret edebilir?"

"Ne oldu?" diye sordu Jander. Gürültüyü duyan Trina da aceleyle odaya dalarak, dudaklarında bir gülümsemeyle dikkatle baktı.

Strahd kızgınlıkla cesedi yere bıraktı. Ceset yere gürültüyle çarptı ve Jander başının kesilmiş ve kaburgalarının arasında büyük bir yarık açılmış olduğunu gördü. Strahd öfkeden titriyordu. "Birisi, kölelerimden birini öldürmüş!"

Jander sert bir yanıt vermemek için kendisini tuttu. Bu tahmin edilebilir bir şeydi. Hatta, Strahd'ı çok fazla kölesi olduğu konusunda uyardı. Ancak Strahd'ın öfkesi, bundan şimdi söz etmesine engel oldu. "Lanet olsun. Daha bu köleden hevesimi almamıştım." Strahd dikkatini şaşkın durumdaki elfe yöneltti. "Kasabadaki sefil yaratıklardan hangisinin böyle bir şeyi yapacak kadar küstah olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Jander başını iki yana salladı. "Hepsinin de sizden ödleri kopuyor, Ekselansları. Anneler çocuklarını 'şeytan Strahd'a karşı uyarıyorlar. Yeni gelen birileri olabilir mi?"

Kont ileri geri yürümeye başladı. Güçlü ellerini sürekli yumruk yapıp açıyordu. "Hayır. Vistaniler uzun zamandır bana gezginlerden söz etmediler."

"Birileri sisler tarafından getirilmiş ve çingenelere görünmemiş olabilir," diye belirtti Trina, merdivenlerden inip Strahd'a doğru yürüyerek. Kont bir an durup sinirli sinirli Trina'ya baktı ve düşündü.

"Doğru," diye kabullendi. "Bunu araştıracağım."

"Ya rahipler?" diye önerdi Jander.

Trina buna yüksek sesle güldü. "Ne, Deli Martyn ve küçük, sıska çırağı mı? Hayır, Jander. O ikisinden hiçbir zarar gelmez."

"Başka birisi var. Kasabada bana meydan okumayı seçmiş olan başka birisi olmalı." Strahd zalimce gülümsedi ve dişleri meşale ışığında parladı. "Buna çok pişman olacak. Jander, sen olsan böyle bir kişiye ne yapardın?"

"Sana daha fazla sorun yaratmamasını garanti edecek bir yol var," diye yanıtladı elf. "Ama hoşlanacağını sanmıyorum. Sadece bekle."

"Bu bir korkağa göre bir yol!" diye bağırdı Strahd küçümseyerek. "Ne yani, ben, Barovia'nın efendisi, yeni yetme bir ölümlünün yaratıklarımı öldürmesine göz mü yumayım?"

"Evet, bu tam olarak önerdiğim şey. Şu anda seni bu dişi vampirlerle ilişkilendirmek için kimsenin bir kanıtı yok. Eğer saldırılar için Barovia'lıları cezalandırırsan, tam olarak avcının istediği gibi hareket etmiş olursun. Boş ver, Strahd. İstiyorsa kölelerini yok etsin. Sana dokunamaz ve birkaç yıl sonra ölüp gider. Sen de hiçbir şey kaybetmemiş olursun."

Strahd'ın gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı ve burun delikleri genişledi. "Haklısın, Jander. Bu plandan hoşlanmadım, ancak itiraf etmeliyim ki akıllıca ve bunu düşüneceğim." Cesede baktı başını iki yana salladı. "Zavallı, tatlı İrina. Jander, zombilerden birinin bunu ortadan kaldırmasını sağla. Sen, gözdem," dedi mezar kadar solgun elini Katrina'ya uzatarak. "Benimle gel." Strahd ve kurtkadın hızlı hızlı merdivenlerden çıkmaya başladılar. Taş zeminde sadece Katrina'nın ayakları ses çıkartıyordu.

Jander, bir zamanlar güzel bir kadın olan başsız vücudu inceledi. Cesedi kolayca kaldırdı ve mabedin otlarla kaplanmış bahçesine götürdü. Orada, ay ışığında ve yağmurun altında, İrina'yı kendisi gömdü.

Elf ertesi akşam erken kalktı ve mabede gitti. Kırık pencerelerden birinin yanında durup, dışarıyı,

alacakaranlığı seyretti. Önceki geceki yağmur kara dönüşmüş ve gün boyunca yağmaya devam etmişti. Günbatımının renkleri ufukta yeni solmuşlardı ve mabedin bahçesinde yeni yağmış, kalın bir kar tabakası, Natasha ve İrina'nın mezarlarını örtüyordu.

Strahd'ın gelişi ani ve beklenmedikti, ancak Jander rahat bir şekilde dönerek, Strahd'ın ona doğru fırlattığı pelerini havada yakaladı ve daha genç olan vampiri karşıladı. Kontun, keyfi çok yerinde görünüyordu ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Jander, biraz gerildi ama yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösterdi. Strahd'ın eğlence anlayışıyla elfinki arasında çok az ortak yan vardı.

"Haydi, dostum," dedi Strahd, Jander'ın pelerini hemen üzerine giymediğini görünce. "Bu gece yapacak işlerimiz var!"

"Ava kurt olarak çıkmıyor muyuz?" diye sordu Jander ihtiyatla. Genellikle o ve Ravenloft Şatosu'nun efendisi birlikte avlandıklarında, ki yıllar geçtikçe bunu gitgide daha az yapar olmuşlardı, kurt şekline girmiş olarak yapıyorlardı. Kürk, pelerinlerden çok daha fazla gizlilik sağlıyordu.

"Bu bir sürpriz. Kasabada birine uğrayıp ödeme yapmamız gerekiyor," dedi Strahd. Tüm açıkladığı buydu. Kont dönerek, muhteşem arabasına koşulmuş bir çift siyah atın beklediği avluya doğru ilerledi. Şurası kesindi ki eğer Strahd, reis ve ailesine yaptığı gibi bir 'disiplin' katliamı daha planlıyor olsaydı, arabasını almazdı.

Gece kadar karanlık atlar, kasabaya doğru olan uzun koşularına başladılar. Bahar havadaydı ama kar hala toprağı örtüyordu. Dolunaydan biraz küçük bir ay parlıyordu ve ışığı, etrafı oldukça iyi aydınlatmaktaydı.

İki vampir uzun bir süre sessizlik içinde oturdular. Jander, kontun kafasında ne olduğunu merak ediyordu. Görünüşe göre, Strahd'ın küçük sınavlarından birine daha tabi tutulmak üzereydi. Durumun ironisi elfin gözünden kaçmadı. Kendi türlerinin belki de en güçlü iki bireyi bir arada, onları besler gibi görünen bu karanlık diyardaydılar. Yenilmez bir ikili olabilirdiler ama birbirlerine güven duyan müttefikler olabilmek için çok farklılardı.

Kontta, elfin hayranlık duyduğu pek çok şey vardı. Kont rahat konuşmaları ve her konudaki geniş bilgisiyle, kesinlikle birlikte iyi zaman geçirilebilecek biriydi. Ancak Strahd'daki bir şey Jander'ın hoşlanamayacağı kadar açtı. Kont, sözcüğü sürekli kullanmasına rağmen dost değillerdi. Belki, yaşayan ölü doğaları ve güçlü benlik duygularıyla bağlanmış silah arkadaşları denebilirdi, ama dost değillerdi.

Jander, Strahd'ın kendisini seyretmekte olduğunu fark etti ve hafifçe gülümsedi. "Kafandan neler geçtiğini söylemeni isterdim."

"Ve sürprizimi berbat edeyim ha? Asla! Yüzyıllar birbiri ardına dizilmeye başlayınca, sürprizler duyuları keskin tutmaya yarıyor. Dengeyi bozmak, zekayı keskin tutmanın tek yolu, aynı fikirde değil misin?"

Sis çemberinden ve köprüden geçerek yollarına devam ettiler. Az sonra kasabanın dış bölgelerine gelmişlerdi. Jander pencerelerinden dışarı korkuyla bakan beyaz yüzler gördü. Atlar tırışta koşmaya devam ettiler. Sağa dönerek kasaba meydanından geçtiler, sonra da ilk sola girdiler.

Sonunda küçük bir dükkanın önünde durdular. Okunamayacak kadar yıpranmış olan tabela, rüzgarda sallanarak gıcırdayıyordu. Diğer dükkanların tümü karanlıktı -ya kapalı ya da boş. Ancak bu dükkanın penceresinde bir lamba yanıyordu.

Strahd, arabadan atlayarak girişe doğru yürüdü. Her zamanki gibi iyi bir izlenim bırakmaya kararlıydı ve kapıya doğru yürürken zarif ve otoriter görünüyordu. Kapıyı kuvvetli bir şekilde çaldı.

Bir an sessizlik oldu. Sonunda, "Kim o?" diye ince bir ses duyuldu. "Kontunuz. Beni beklemeniz söylenmişti."

Bir sessizlik daha oldu. Jander kapının arkasından korku kokusu alabiliyordu. Sürgünün kaydığını duydu ve kapı bir çatırtıyla aralandı. Keskin hatlı bir kadın yüzü dışarıya baktı, sonra kapı tamamen açıldı.

Kadın belki de korkusunu gizlemek için diz çökerek reverans yaptı. "İyi akşamlar, Kont," dedi hafifçe titreyen bir sesle. "Adım Cristina. Ziyaretiniz için her şey hazırlandı."

"Mükemmel, tatlım!" dedi Strahd memnuniyetini belirten bir sesle. İnce elini uzatarak kadını ayağa kaldırdı. Kadın kalktı ve geri çekilerek Strahd ve Jander'ı, ufak ve basitçe döşenmiş bir oturma odasına buyur etti. Elf kısaca odaya göz attı. Gördüğü, sert, kaplamasız koltuklar ve aralarında duran eski ama cilalanmış masalardan ibaretti. Duvarlarda, çerçevelenmiş, gece elbiseleri içinde, kadın ve erkek çizimleri vardı, odadaki kişisel olan tek şey de bunlardı.

Strahd Jander'ın kolundan tutarak odanın tam ortasına çekti. Cristina da onları izledi. "Bu benim arkadaşım, Jander Sunstar," dedi kont. "İlgilenmen gereken o."

Kadın korku dolu kahverengi gözlerini Jander'a çevirdi ama itaat ederek ona doğru yaklaştı. Elfe dokunmak için elini uzattı fakat Jander şaşırarak bir adım geri çekildi. Gülümsemekte olan Strahd'a soran bir bakış attı. Cristina bir kez daha, yavaş ama emin hareketlerle Jander'e yaklaştı ve ellerini omuzlarında ve kollarında gezdirerek tuniğini inceledi. "Hiçbir sorun olmayacak, Ekselansları," dedi kadın. Elfin artık iyice kafası karışmıştı ve şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Kont kahkahalarla gülmeye başladı. "Dostumuzun kafasını karıştırıyoruz, Cristina! Jander, Cristina bir terzidir. Kasaba reisinden kasabadaki en iyi terziye hizmetlerine ihtiyaç duyacağımızı söylemesini istemiştik. Elbiselerin bahar kutlamaları için pek de uygun sayılmaz."

"Ne için?" diye sordu Jander, hala tam anlamayarak.

Strahd ona aldırmadı ve dikkatini biraz rahatlamış görünen Cristina'ya yöneltti. "Tatlım, istediğim gibi renk ve kumaş çeşitleri hazırladın mı?"

"Evet efendim, hazırladım," diye yanıtladı kadın ve onları daha geniş bir odaya geçirdi.

Burada kadının mesleğine özgü aletler vardı, makaslar, mankenler, üzerine iğneler saplanmış minik toplar, makaralar dolusu parlak renkli nakış iplikleri. Masalardan birinin üzeri kat kat kumaşla kaplanmıştı. "Umarım sizi memnun edecek bir şeylerim vardır."

Bir kez yaptığı işe konsantre olunca, Cristina korkusunun bir kısmını üzerinden attı. Otuzlarının ortasında bir kadındı. Yüzü endişeden bitkindi ama mesleğinden söz ederken gözlerinde bir kıvılcım parlıyordu. Şaşırtıcı derecede çok çeşitli kumaşlar toplamıştı. Kırmızı, mavi gibi canlı renklerden hoşlanan Jander, altın rengi bir ipek ve lacivert bir kadifeyi seçti. Ayrıca kızıl kumaştan bir parça, altın ve gümüş rengi süsler de aldı.

"Benim giyim tarzımdan hoşlanmıyor musun, Jander? Bence senin üzerinde çok iyi durur," diye önerdi Strahd, eliyle kendi üzerindeki, iyi kesilmiş kat kat giysileri göstererek.

"Hayır, Ekselansları, benim zevkime pek uygun değil. Çok fazla düğmesi var. Üzerimdekilere benzeyen yeni giysiler yeterli olur. Eldiven de istiyorum," diye ekledi birden. Yüzünden bir hüznün geçti. "Birkaç çift eldiven." Belki ölümcül etiyile narin çiçeklerin arasına bir kat kumaş koymak, bahçede çalışmasını tekrar olanaklı kılardı.

"Keşke ben de gidebilseydim," dedi Cristina. "Herkesi güzel giysileri içinde görmeye bayılırdım!"

Ah, bir saniye. Aynayı getireyim de renklerin üzerinde nasıl durduğuna bakın."

"Aa, hayır teşekkürler," dedi Strahd. "Şimdiden bir randevumuza geç kaldık bile. Kıyafetler ne zamana hazır olur?"

Cristina biraz düşündü. "Bir hafta içerisinde gönderebilirim."

Strahd yüzünü buruşturdu. "Üç gün." Terzinin yüzü soldu ama başını salladı. "Ekselansları nasıl isterlerse."

"Bunlar çabaların için," dedi kont ve umursamaz bir edayla masanın üzerine bir avuç dolusu altın para saçtı. Hayrete düşen Cristina paraları toplamayı bitirdiğinde, müşterilerinin ortadan kaybolmuş olduklarını fark etti.

Titreyerek bir tabureye oturdu. Kont Strahd Von Zarovich ile ilgili söylentiler çoktu. Hepsi de tuhaf ve çoğu uğursuz şeylerdi. Yanındaki garip altın renkli varlık da nazik görünüşlü olsa da gizemliydi. Cristina paraları göğsüne bastırdı. Daha önce hiç bu kadar parayı bir arada görmemişti. Kont Strahd ona iyi davranmıştı ve Cristina onun ya da arkadaşının aleyhinde konuşmayacaktı.

Yaşamı pahasına.

"Bu bahar kutlamasında birini bulmayı umuyorsun, değil mi?" diye sordu Jander, üç gece sonra Strahd giysileri getirdiğinde.

Strahd sertçe kafasını çevirerek, Jander'a iğne keskinliğinde delici bakışlarla baktı. "Bunu söylemene ne sebep oldu?" diye sordu. Sesi yumuşak, ses tonu ise tehlikeliydi.

Elf, Strahd'ın karanlık zihninde ne gibi bir şeyi harekete geçirdiğinden emin değildi, fakat dikkatle devam etti. "Vampir avcısı hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacaksın."

Kont rahatladı ve yüzündeki sert ifade biraz yumuşadı. "Ya, evet, gerçekten de öyle. Öğüdün yerindeydi, ama araştırmalarımın devam etmeliyim. Ayrıca Barovia'da uzun bir süredir toplum içinde görünmedim. İnsanların beni unutmalarını istemem."

"Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi Jander. "Peki ben niye geliyorum. Gelmemeyi tercih ederdim."

Kont kızguni kaşlarını çattı. "Ah, Jander, burada Ravenloft Şatosu'nda yaşadığın bunca yıldan sonra insanların, benim misafirim olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi. Böylece sana gerektiği gibi davranırlar. Bu geçtiğimiz yıllarda senden çok fazla şey mi istedim de beni arkadaşılığın mahrum bırakacaksın?"

"Hayır ama-"

"Yoksa senin için yaptırdığım yeni giysiler hoşuna gitmedi mi? Canını sıkan bu mu? Onları Cristina'ya gönderip paramı geri isteyeyim mi?"

Jander içten içe somurttu. Strahd dediğini gerçekten de yapardı ve zavallı Cristina'nın emeğinin hakkıyla kazandığı paranın elinden alınması düşüncesi elfi sinirlendirdi. "Giysiler çok güzel, Strahd," dedi yorgun bir şekilde, "ve onları kutlamalarda giyeceğim."

"Demek seni bir beyefendi gibi görebileceğim," diye onayladı kont, Jander'ın içerlemesini görmezden gelerek.

Yarım saat sonra, Jander, kaliteli kumaşın tenine dokunuşuna hayran kalırken, kontun haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Kendisini aynada görebilmeyi istiyordu, çünkü elbiselerin iyi dikilmiş ve göz alıcı olduklarını biliyordu. Kısa kollu, lacivert tünığının altına giydiği keten gömlek üzerine tam olmuştu. Tünığın üzerinde altın renginden nakışlar işlenmişti. Altın ve gümüş rengi

pantolonu da üzerine iyi oturmuştu ve paçaları beyaz deriden botlarının içinde kayboluyordu. Cristina, kendisine söylendiği gibi, aynı süt beyazı deriden yapılmış birkaç çift eldiven de hazırlamıştı.

Strahd içeri girdiğinde durup elfi baştan aşağı süzdü. "Dön," dedi kont, dalgınca. Jander isteksizce döndü. Dönüşünü tamamladığında, kontun siyah gözlerinde kendinden memnun bir ifade ile karışık bir onaylama gördü.

"Şimdi, Barovia'nın efendisinin saygıdeğer bir konuğusun," diye iltifat etti Strahd hafifçe eğilerek.

O gece, arabaya bir kez daha bindiler ve avının üzerine süzülen bir kartal gibi kasabaya doğru ilerlediler.

On Yedi

Kutlama, kasaba reisinin konağında düzenlenmişti. Jander, bu binaya bir önceki girişlerini anımsayarak kendisini çok huzursuz hissetti. Ancak yıllar içinde zarar gören bölümler onarılmıştı ve yeni kasaba reisi olayı halkın zihninden silmek için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Her tarafta arabalar vardı. Strahd'ın görkemli arabasıyla karşılaştırılınca hepsi de zavallı şeylerdi ama pek de zengin olmayan Barovialıların paralarının yettiğinin en iyisi buydu. Kıyafetleri de Strahd ve Jander'ın giydiklerine oranla çok daha az şatafatlıydı ve elf birden kontun zenginliğini bu kadar ön plana çıkaran bir şekilde giyinmemiş olmayı diledi. Kendi kendine acı acı gülümsedi. Asla bu insanların arasına karışmayı umamazdı. Barovialılar kapalı bir toplumdur. Bu mutsuz diyarda, yabancı bir insan güvensizlikle karşılanırdı. Jander ise açıkça bu dünyaya ait değildi ve bu yüzden de şüphe çekiyordu. Elbiseler onların önyargılarını yumuşatamazdı. Ayrıca, 'şeytan Strahd'la birlikte olduğu da ortadaydı.

Araba, açık demir kapıların arasından gürültüyle geçti. Atlar ana giriş kapısının önünde durdular ve bir uşak gelerek kapıyı açtı. Yüzü ifadesiz ama dikkat çekecek kadar beyazdı. Strahd, gösterişli bir hareketle arabadan aşağı adım attı.

Sessizlikle karşılandı. Uzun süren bir an geçti ve yeni gelen konuklardan daha cesur olan bazıları, "İyi akşamlar, Kont Strahd," diye mırıldandılar.

"Gerçekten de güzel bir akşam, iyi yürekli insanlarım," diye yanıtladı Strahd tatlı tatlı. Sonra döndü ve eliyle, diğer vampirden çok daha az gösterişli bir şekilde arabadan inen Jander'a işaret etti. Birkaç kişi bakışlarını efendilerinden arkadaşına kaydırdı.

"Gel," dedi Strahd mırıldanarak ve Jander'ı kolundan tutarak kararlı bir şekilde kalabalığın arasından geçirdi. Elf, arkasından sırtını delen bakışları hissedebiliyordu ve çok rahatsız oldu. Kasaba reisi ve karısının, konuklarını karşılamak için beklemekte olduğu merdivenleri çıktılar.

Reis kırklarında, uzun boylu, siyah saçlı ve düzgün kesilmiş sakalları olan bir adamdı. Eğer Kont Strahd Von Zarovich ve arkadaşının önceden haber vermeden davete katılmalarından rahatsız olmuşsa da bunu belli etmiyordu. "Ekselansları, evime büyük şeref verdiniz," dedi güçlü bir sesle ve

yerlere kadar eğildi. "İzin verirseniz karım Ludmilla'yı takdim edeyim."

Ludmilla otuzlarında, güzel, dolgun hatları olan bir kadındı. Gözleri yerde, derin bir reverans yaptı. Kadın Jander'a tanıdık gelmişti. "Evimize hoş geldiniz, Ekselansları," dedi.

"Ludmilla Kartov, değil mi?" diye sordu Strahd, eğilip buz gibi soğuk dudaklarını kadının eline bastırırken.

"Evet, efendim. Evlenene kadar öyleydi."

"Ailenizin başına gelen korkunç olaydan dolayı taziyelerimi sunarım madam. Sizi evinizin restorasyonu konusunda kutlamalıyım."

"Te-teşekkürler, Ekselansları."

Jander'ın içten içe canı sıkıldı. Şimdi Ludmilla'yı nereden tanıdığını anlamıştı. Strahd'ın küstahlığı onu sersemletmişti. "Reis Radavich," diye devam etti kont, "arkadaşım Jander Sunstar'ı tanıştırmama izin verin. Kendisi şüphesiz sizin de tahmin etmiş olduğunuz gibi uzak bir diyardan geliyor."

"Lordum, Leydim," dedi Jander, "sizinle tanışmak benim için bir onurdur. Ben de kaybınız için taziyelerimi sunarım."

"Evet," diye çabucak araya girdi Radavich, karısının elini gizlice sıkarak. "Lütfen içeri gelin ve evinizdeymiş gibi davranın."

Jander ve Strahd, reis ve karısının yanından geçtiler. Kont, tebaasının saygılı selamlarına karşılık vererek Jander'la beraber küçük, şık karşılama odasından büyük bir salona geçti.

Jander, ateşler içinde yanan ölümlerle dolu olarak bırakıp kaçtığı yer ve şimdi karşısında duran bu şık, iyi döşenmiş salon arasında çok az benzerlik olduğunu düşündü. Daha önce yanmış olan duvarlardan bazılarının tamamen ortadan kaldırılmış olduğunu ve daha önce, üç ya da dört ayrı karanlık oda olan yerin, ışık dolu ve ferah bir salon haline dönüştürüldüğünü fark etti. Ahşap sütunlar tavanın ağırlığını taşıyordu. Aralarında, elma çiçeği desenli, beyaz alçıdan paneller vardı.

Ufak bir servet edecek kadar çok mum dört çok kollu avizenin içinde yanmaktaydı. Avizeleri tutan basit demirden zincirler tavanın rengine uyacak şekilde beyaza boyanmıştı ve sanki mumların havada öylece asılı duruyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Şamdanlar ve yağ lambaları da daha fazla aydınlık sağlamak için, elma çiçeklerinin ya da geniş şömine perdesinin üzerindeki vahşi kır çiçeklerinin arasında alev alev yanıyorlardı. Kokuları, tek bir flütten çıkan yumuşak müziği ve bir araya toplanmış olan kasabalıların konuşmalarının mırıltısını tamamlıyordu. Hoş kokulu bahar akşamını karşılamak için büyük bir ateş hazırlanmış ama yakılmadan bırakılmış ve bahçeye açılan büyük kapılar ardına kadar açılmıştı. Jander acaba diye düşündü, Barovia'da hala gece gökyüzünün altında yalnız kalabilecekleri bir yer arayan aşıklar var mıdır?

"Şafakefendisi!"

Bu ismi haykıran adam kalabalığın içinden kendisine yol açarak ilerliyordu. İnce, uzun boylu, muhtemelen otuzlarının ortalarında, huşu içinde parlayan açık mavi gözleri olan bir adamdı. Üzerindeki pembe ve altın rengi tören cübbesi, onun bir çeşit rahip olduğunu ortaya koyuyordu. Adam Jander'ın önünde alçakgönüllü bir hizmetkar edasıyla diz çöktü. "Şafakefendisi, sonunda bize geldiniz!"

Elf kendisini kötü hissetti.

Uzun süren varoluşu boyunca, Lathander Şafakefendisi'ne olan benzerliğinin fark edildiği ilk kez olmuyordu. Ancak bu rahip, Faerun'un insanların tanrısını nereden biliyordu? Belki o da, bu diyarın

garip, uğursuz sislerinin kurbanlarından biriydi.

"İyi kalpli bayım," dedi Jander, kesin bir tavırla, "lütfen ayağa kalkın. Ben Lathander Şafakefendisi değilim. Yüzüme bakın."

"Hayır, hayır. Siz bu lanetli diyardaki dehşet gecelerini sona erdirmeye gelmiş olan Şafakefendisi'siniz!" diye hızlı hızlı konuştu rahip.

"Elfi rahat bırak, sersem!" dedi Strahd tükürürcesine. Rahip, sadece Jander'ın bacağına yapışarak anlaşılmas şeyler söylemeye devam etti. Jander ne yapacağını bilemiyor ve Strahd'ın sabrının sıcak güneş altındaki sis gibi çözüldüğünü hissediyordu.

"Gel, sevgili kardeşim," diye berrak bir ses duyuldu. Nazik eller, rahibi ayağa kaldırdı. Genç bir adam, şefkatle kolunu Şafakefendisi rahibinin omzuna dolamıştı. Onun cübbesi de rahibinkine benziyordu ama daha az süslüydü. "Şafakefendisi gelmedi. Henüz gelmedi."

Genç adam, yirmilerinde ince yapılı bir genç, Strahd'ın ve Jander'ın önünde zarifçe eğildi.

"Rahip Martyn'in davranışı için özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyor. Ancak soylu elf efendim gerçekten de tanrının imgesine çok benziyor. Ekselansları, lütfen bizi bu tatsızlık için bağışlayın."

Genç rahibin sesi gür ve güçlüydü ve gözleri saygılı bir şekilde yere bakıyordu. Strahd memnun olmuştu ve zarafet ile elini salladı. "Bu akşam baharı kutluyoruz, kışın acımasızlığını değil. Saygılı davrananlara karşı cömertimdir. Götür onu buradan."

"Soylu efendimiz çok iyiler." Genç adam rahibi uzaklaştırdı. Konuşmalar tekrar başladı ve Jander ilginin yavaş yavaş kendi üzerinden uzaklaştığını hissederek rahatladı.

Strahd, siyah gözlerinin derinliklerinde eğlence parıltılarıyla elfi izliyordu "Benden fazla ilgi topluyorsun!"

Jander omuz silkti. "İnançlar gelir geçer. Lathander da rahibi öldüğü zaman unutulacak. Sen, Kont Strahd, belli ki herhangi bir gün ışığı tanrısından daha uzun yaşayacaksın." Strahd buna yüksek sesle güldü.

Gecenin geri kalanında Jander arka planda kalmayı tercih etti. Her şeyi seyretti ama hiçbir şeye katılmadı. Ancak Strahd'ın keyfi yerinde gibiydi. En güzel kadınları kendine eş olarak seçiyor ve bir kedi zarafetiyle, karmaşık Barovia danslarını yapıyordu. Jander, küçük bir bahçeye açılan bir kapıya yaslanarak seyrederken, kadınların korku dolu ifadelerinin kontla dansettikçe, utangaçlığa ve hayranlığa dönüştüğünü fark etti.

Elf vampir üzüntüyle başını iki yana salladı. Kuşkusuz, Strahd onların zihinlerine istediği düşünceleri yerleştiriyordu. Önlerindeki birkaç hafta içinde kadınlar birer birer Ravenloft Şatosu'na tırmanacaklardı. Aileleri bir daha onları asla göremeyecekti.

En azından şansları varsa.

"Elimde, eğer sana doğru tutacak olursam büyük acı duymana sebep olacak bir muska var. Bununla da kalmaz, buradaki herkesin senin gerçek doğanı anlamasına da neden olur, ki bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Jander bir an hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça, kendisiyle bu kadar cesurca konuşan kişinin kim olduğunu görmek için arkasını döndü.

Bu daha önce rahibe yardım etmiş olan genç adamdı. Çocuk ona baktı ama doğrudan göz göze gelmekten kaçındı. "'Gerçek doğan' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu vampir yumuşak bir tavırla. "Hem kendi kasaba reisinin hem de Kont Strahd Von Zarovich'in konuğu olan birini tehdit

ediyorsun."

Genç rahip bakışlarını kaçırmaya devam ederek hafifçe gülümsedi. "Bu riski göze almak istediğini sanmıyorum, Nosferatu. Yavaşça arkamı dön ve bahçeye çık."

Demek rahip ne yaptığını biliyordu. Haklıydı -bir hareket yapacak olsa elfin vampir olduğunu kasaba halkına gösterebilirdi. Kasaba halkının tepkisinin şiddet dolu olacağını tahmin etmek zor değildi. Jander, rahibin istediğini yaptı. Delikanlıyı gölgelere doğru çekmeyi düşünüyordu.

"Işıktan uzaklaşma."

"Nasıl istersen." Genç adamda Jander'a garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Rahip ince yapılıydı, ama omuzlarının duruşu -Jander'a meydan okuma ve onunla başa çıkma biçimini bir tarafa bırakırsak- inatçı bir irade ve içsel güç sahibi olduğunu gösteriyordu. Yüzü yakışıklı ve narindi, neredeyse güzel denecek türden. Ancak kare şeklindeki çenesi ve keskin siyah gözlerinde hiçbir zayıflık belirtisi yoktu. Genç adamdan büyük bir hüznün ve acı yayılıyordu ama aynı oranda kararlılık da vardı.

"Pekala, beni yakaladın," dedi Jander sessizce. "Kasabalıların düşünmelerini istediğin kadar aptal değilsin, öyle değil mi? Ne yapmak istiyorsun?"

Siyah gözler Jander'ın üzerinde neredeyse iştahla dolaştı. "Senin hakkında sandığından çok şey biliyorum, Nosferatu. Sen Jander Sunstar'sın. Başka bir dünyadan gelen bir elfsin. Buraya, Barovia'ya yaklaşık yirmi beş yıl önce geldin. Bir çingene çocuğu linç edilmekten kurtardın. Bir kız, çocuğun sevgilisi, sana ailesinin dostluğu için yemin etti."

Jander merakla bekledi.

"Uzun zamandır seni arıyordum. Adım Alexei Petrovich. Kasabada bana Sasha derler. Anastasia'nın oğluyum. Kurtardığın babamın hayatıydı."

Sesi dümdüzdü. Sadece derinlerde bir öfke ve acı izi vardı. Jander, gencin kendisini kontrol edişine hayranlık duydu. "Çok şanslı bir adamsın, Sasha Petrovich, pek çok açıdan. Ailenin başına gelenlerden nasıl kurtuldun?"

"O gece evde değildim. Bir arkadaşım ve ben o geceyi dışarıda geçirdik. Ertesi sabah eve geldiğimde..." Sözlerine devam etmedi.

"Kitabı okuyan sendin," diye sesli düşündü Jander. "Taş çemberin içinde. Orada kamp yapmakla akıllılık etmişsiniz. Orası gerçekten de kutsal bir yer. Yaşayan ölülerden çoğu o kutsal bölgeye girecek gücü bulamaz."

Sasha gerginleşti ve Jander bir hata yaptığını anladı. "Nereden bildin?"

Jander yanıtlamadı. Sasha'nın dudakları bir çizgi halinde büzüldü ve eliyle tekrar madalyonu kavradı. Kaldırarak Jander'a doğru tutmaya hazırlandı. Elf başını çevirdi. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Sasha öfkeyle.

"Oradaydık," diye itiraf etti Jander. "Sen ve arkadaşın ölmekten kıl payı kurtulduunuz. Eğer... arkadaşım biraz daha aç olsaydı, kanınız için kutsal çembere girmeyi göze alabilirdik."

Sasha'nın yüzü kederle doldu. "Sen... ?"

Jander çocuğun aklından geçeni biliyordu. "Hayır, aileni ben öldürmedim. Petya'ya çok benziyorsun, Sasha. Anne babanı iyi tanı mıyordum, ama iyi insanlara benziyorlardı." Sesini sakın tutarak devam etti. "Annenin ölümüne çok üzüldüm. Ölümü benim elimden olmadı, sana yemin ederim."

Delikanlının gözleri sonunda vampirinkilerle buluştu. Bir an sonra Sasha biraz gevşemişti. "Babamı kurtarmış ve... bunu... anneme yine de yapmış olabilirdin. Sana inanmak istiyorum, ama sen..."

"Bir vampir mi? Evet, yüzyıllardır böyleyim. Bu, katliam karşısında acı duyamayacağım anlamına gelmez, Sasha. Biraz önce gözlerime baktığında bana güvendin. Bunun tehlikeli olabileceğini biliyordun. Sana zarar vermemeyi seçtim. Tıpkı senin de bana ihanet etmemeyi seçtiğin gibi."

Sasha yutkundu. "Annem bana senden söz etmişti. Eğer seninle karşılaşsam, sana zarar vermeyeceğime yemin ettim. Bu benim seçimim değil, vampir. Elimde olsa seni kalabalığın önünde açığa çıkartırdım ancak onurum beni alıkoyuyor."

"Son kez nefes aldığımdan beri çok yıllar geçti. Çoğu ölümlünün hiçbir zaman bilemeyeceği kadar çoğunu unuttum. Ama onur nedir unutmadım," dedi Jander yavaşça. "Sana veya senden olanlara zarar vermeyeceğim, Petya'nın oğlu. Daha fazlası elimden gelmez."

Geceyi hareketlendiren bir rüzgar esti ve Sasha'nın ürpermesine neden oldu. Bir süre konuşmadı ve Jander da onun sessizliğine saygı gösterdi. Saniyeler geçti. Sonunda Sasha alçak bir sesle konuştu. "Bu evde doğdum. Bu kasaba benim yuvam. İnsanları beni kabul etseler de, etmeseler de benim insanlarım. Ölmekten beter şeyler de var, Jander Sunstar, sen ve senin gibiler de bunlardan birisiniz. Nasıl oluyor da onun en büyük düşmanı olduğun halde, Şafakefendisi'ne bu kadar benzeyebiliyorsun?"

Sasha'nın kalın kaşları acı ve şaşkınlıkla çatılmıştı. "Nasıl oluyor da hiç tanımadığın bir çocuğun hayatını kurtarıyor, fakat kan içerek besleniyorsun. Bunları anlamama olanak yok. Belki de bunlar insanların anlayabileceği şeyler değildir. Anne babamın beni bağlamış oldukları pazarlığa uyacağım. Fazlası da benim elimden gelmez."

Sasha geldiği gibi sessizce, gecenin gölgelerine neredeyse bir vampir kadar kolaylıkla karışarak ortadan kayboldu. Jander onun bu yeteneğini hayretle izledi. Çingene atalarından aldığı bir özellik olmalıydı. Elf, içini çekerek içeri döndü ve dikkatini tekrar kalabalığa yöneltti.

Gece ilerlerken Jander, kendisine pek de gizli olmayan bakışlar atan genç bir kadın fark etti. Oldukça çekiciydi; sarışındı ve sıcak kahverengi gözleri vardı. Göz göze geldiklerinde şaka yollu gülümsedi.

Jander onun bakışlarını yakaladı. Bir parmağını kıvrarak ona gelmesini işaret etti. Kız kıkırdamalarını yelpazesinin arkasına saklayarak, kendisini Jander'a doğru iten arkadaşlarıyla anlamlı anlamlı bakıştı. elfin ağzı sızlamaya başladı ve ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Beslenme zamanıydı.

Sasha duygularından kaçmak için avluda yürümeye çıkmıştı. Tatlı elma çiçeklerinin ve diğer bitkilerin kokularıyla dolu olan serin gece havasını içine çekerek kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Sasha biraz önce yapmış olduğu şeye inanamıyordu. Bir vampirle sohbet etmişti.

Bir at avluya girdi ve rahip başını kaldırarak baktı. Katya, pelerini uçuşarak, atını ona doğru sürdü. "Sasha," dedi kaygılı bir sesle. "Rahip Martyn. Acele etsen iyi olur."

Sasha kalbinin umutsuzlukla dolduğunu hissetti. Katya'dan Martyn'i kiliseye geri götürmesini istemişti ancak belli ki bir şeyler ters gitmişti. Sasha kendi atını almak için bile vakit kavbetmeden, kızın önüne tırmandı; dizginleri kavradı ve hayvanı kiliseye doğru çevirdi.

Kilise reisin konağından fazla uzak değildi ama kaygı içindeki Sasha'ya yol sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. "Ne oldu?" diye sordu Katya'ya, ikisi birlikte aceleyle giderlerken.

"Mantığım tamamen kaybetmiş görünüyor ve büyük acı içinde. Nesi var, bilmiyorum."

Kiliseye geldiklerinde Sasha attan aşağı atladı ve Katya'ya da inmesi için yardım etti. Birlikte kapıyı açtılar ama içerisi neredeyse kapkaranlıktı. "Martyn," diye seslendi Sasha, gözlerini kırıştırarak.

Tek ışık kaynağı, sunağın yanındaki bir mumdu. Sasha tahta masanın yanında büzülmüş bir şekil gördü. "Martyn!" Koşarak rahibin yanına gitti. Katya da Sasha'nın görebilmesi için aceleyle daha fazla mum yakmaya koyuldu.

Matyn hafifçe inliyor ve elleriyle yan tarafını tutuyordu. Solgun yüzü ıstıraptan çarpılmıştı ama yine de Sasha ona dokunduğunda gözlerini açtı ve gülümsedi. "Sasha benim için bir oğul gibiydin," diye zorlukla konuştu. "Gittiğim zaman seni özleyeceğim ama Şafakefendisi'ni gördüm ve O beni çağırdı!"

"Martyn," dedi Sasha nazikçe, "o, Şafakefendisi değildi. O bir elfti. İlahi bir varlık değil. İzin ver de seni iyileştireyim, lütfen!"

Martyn başını iki yana salladı. Acıyla büküldü ve yan tarafını daha sıkı kavradı. "Hayır, oğlum. Dualarımı benim için harcama. O beni çağırdı ve gitmek zorundayım. O, Şafakefendisi'ydi. Onu hatırlıyorum. Onun kanla kaplı, güzel yüzünü hatırlıyorum."

Sasha ürperdiğini hissetti. Martyn'in ailesi de Sasha'nınki gibi vampirler tarafından yok edilmişti. Ancak Martyn'in Şafakefendisi olduğunu düşündüğü bir varlık onu kurtarmıştı. Bu Jander olmalıydı. Genç rahip titremeye başladı. Öyleyse... hepsi bir yalan mıydı? Jander dışında gerçek bir Şafakefendisi yok muydu? Olamazdı. Olmamalıydı. "Martyn, lütfen ölme, seni iyi-"

"Hayır!" diye karşı çıktı Martyn şaşılacak kadar güçlü bir sesle. Açık mavi gözleri uzaklara bakıyordu. "Evet, Şafakefendisi, duyuyorum.. Geliyorum.. Ah!" Acı ve mutluluğun karışımıyla zorlukla nefes aldı ve ince titreyen kolunu Sasha'nın göremediği bir şeye doğru uzattı. Rahip titreyerek son bir nefes verirken aynı anda kolu da düştü ve hareketsiz kaldı.

Sersemleyen Sasha bir süre sadece boş boş bakabildi. Sonunda cesedin soğuk ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi ve açık mavi gözlerini kapattı. Gözyaşları kendiliğinden başladı. Neredeyse on beş yıldır Martyn onun ailesi olmuştu. Ludmilla ve kocası Nikolai, Sasha'ya ve Martyn'e karşı hep iyi davranmışlardı, ama o kalbinin nerede olduğunu biliyordu. Martyn ve Şafakefendisi'yle birlikte. Şimdiyse kuşku duymaya başlamıştı.

Katya nazikçe yanına oturarak, yatıştırıcı bir tavırla kolunu ona sardı. Sasha aynı nezaketle sıyrıldı.

"Düzelirim," dedi kıza, yumuşak yanağını sevgiyle okşayarak. "Biraz sonra Martyn'le ilgileneceğim. Şimdi beni biraz yalnız bırakır mısınız? Tanrıyla baş başa kalmalıyım. Ona pek çok sorum var."

Jander yine hücrelere inmişti çünkü akıllı olmayan iskeletlere ve zombilere ya da hain diş vampirlere yeni mahkumun yemeğinin düzenli ulaştırılması konusunda güvenemiyordu. Kilidi üzerinde duran demir anahtarla açtı ve kapı gıcırdayarak aralandı.

Küçük kız gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Al," dedi Jander, yemek tabağını yere bırakarak. "Ye."

Kız yemeğe baktı, burun büktü ve tekrar Jander'a baktı. Elf gitmek için geri döndü. Çocuk çekingen bir şekilde uzanarak, pantolonunu çekti. Jander, yere onun düzeyine çömelirken çocuğun yüzü ciddiye. Elf, kızın boynundaki öfkeli, kırmızı diş izlerini görebiliyordu. Jander istediği zaman çok az iz bırakarak ve incelikle beslenmeyi öğrenmişti ve bu tekniği Strahd'a da öğretmişti. Ancak Strahd'ın

yarattığı vampirlerin hepsi gözü dönmüş ve vahşiydiler. Strahd onları oldukça değersiz buluyor ve Jander bile Strahd onlardan sıkıldığında tamamen yok olmalarını pek o kadar umursamıyordu. Köleler şiddete eğilimliydiler ve çocuk bir beslenmeden daha sağ çıkmazdı.

Jander nedenini bilmeden ve zayıflığından dolayı kendi kendisine oldukça sinirlenerek, "Eve gitmek ister misin, küçük hanım?" dedi.

"Evet efendim, lütfen," dedi kız, tatlı sesi titreyerek. Jander'ın yapmak üzere olduğu şey pervasızlığın sınırındaydı ama hiçbir şey yapmadan boş oturarak çok uzun zaman geçirmişti. Strahd için bir küçük çocuk neydi ki? Başka hiçbir şey söylemeden Jander kızı güçlü kollarına aldı. Kız kollarını onun altın boynuna doladı ve başını, sanki Jander onun bakıcısıymış gibi, doğallıkla omzuna yasladı. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Jander dikkatle giriş salonuna doğru ilerledi. Başka bir vampirin çıkaracağı herhangi bir sese karşı tetikteydi. Birkaç iskelete rastladı ancak görünüşe göre tüm köleler avlanmakla meşguldü. Kont neredeyse her gece, hiçbir şey söylemeden ve Jander'ı ya da Trina'yı davet etmeden ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Her neyse, dedi Jander kendi kendine. Eğer kölelerden biri çocuk hakkında bir şey sorarsa Jander onu beslenmek üzere başka bir yere taşıdığını iddia edebilirdi. Avluya çıktığında onu serin gece karşıladı. Elf rahatlatarak gözlerini kapadı.

Keskin bir havlama onu yerinden sıçrattı ve dönerek etrafa baktı. Ravenloft Şatosu'nu evi haline getirmiş olan kurtlardan biri elfin ayaklarının dibindeydi. Kuyruğu parke taşlarını dövüyordu. Jander, biraz çekindi çünkü kurtlar artık tamamen Strahd'ın yaratıklarıydı. Ancak ihtiyatlı bir şekilde kurdun zihnini yokladığında, birlikte dolaşma isteğinden daha düşmanca herhangi bir şey hissetmedi. Pekala kızım, dedi Jander kurda, biraz koşmaya gidelim.

Jander uyumakta olan yüküne rağmen hızlı koşuyordu. Onu takip eden kurt nefes nefeseydi. Buna rağmen kasabaya vardıklarında şafağa sadece bir saat kalmıştı. Son zamanlardaki fırtınalardan iyice coşmuş olan İvlis, hızlı akıyordu. İçine düşmek kötü olurdu. Yirmi beş yıl önce köprüyü kendi gücüyle geçmeyi başaramamış; Petya onu taşımak zorunda kalmıştı. O zamandan beri o ve Strahd, ya yarasa ya da kurt olarak kasabaya doğrudan gitmişler, ya da köprüyü arabanın içinde geçmişlerdi.

Jander'ın güçleri Barovia'ya geldiğinden beri değişmişti. Ülke, onun doğayla olan bağına zalimce kopartmış, ona bitki yaşamı için ölümcül olan bir dokunuş vermişti. Ancak burada, Faerun'da olduğundan daha az uykuya gereksinim duyduğunu ve kavrayışının da daha güçlendiğini fark etmişti. Köprüyü geçmeye çalışırsa ne olacağını merak ediyordu.

Daha düşünmeye fırsat kalmadan köprü'nün yarısına gelmişti. Çocuk hala kollarında huzur içinde uyuyordu. Diğer yakaya yaklaştıkça içi sevinçle dolmaya başladı ve ayağını tekrar sağlam toprağa bastığında sevinçten ağlamamak için kendisini zor tuttu. Ona yasaklanmış olan başka neleri yapabilecekti? Kutsal semboller takabilecek miydi? Aynaya bakabilecek miydi?

Gün ışığını görebilecek miydi?

Düşünceleri, kurt yolarkadaşından gelen alçak bir hırlamayla yarıda kesildi. Hayvan gerginleşmiş, kulakları öne doğru dönmüş, burun delikleri hareketlenmişti. Hafif bir havlamayla gölgelerin arasına dalarak şatoya doğru koşmaya başladı. Jander, uyuyan yükünü hafifçe diğer tarafına kaydırarak, tam bir sessizlik içinde yürüdü.

Daha yakından bakınca bunun genç rahip Sasha olduğu ortaya çıktı ve Jander delikanlının niyetinin ne olduğunu bildiğini düşündü. Genç adam her zamanki pembe, altın rengi cübbesi içerisinde değildi.

Baştan aşağı siyah giyinmişti. Başında bir başlık vardı. Yüzüye solgundu.

Omzunda, üzerinde kan lekesi olan bir torba taşıyordu.

"Tekrar karşılaşmak güzel, Sasha Petrovich," diye seslendi Jander, geleneksel Faerun selamıyla. Sesinde hafif bir neşe vardı. "Demek, yaşayan ölüleri yok eden sendin. Ben de öyle tahmin etmiştim."

Sasha yerinden sıçradı. Hızla yerinde dönerek elini madalyonuna attı. Kendisini selamlayanın kim olduğunu gördüğünde gerginliğinin bir kısmı kayboldu. Ancak vampirin ne taşımakta olduğunu gördüğünde dehşete kapıldı. "Onu derhal yere bırak!" diye emretti. Jander keyifsizce gülümsedi. "Eğer dediğini yaparsam çok canı yanar. Düşündüğün gibi değil. Onu şeyden... bulduğum yerden geri getiriyorum." Sasha'nın yüzünden kuşku okunuyordu. "Sune'un bukleleri adına, çocuk, eğer kızın kanını içiyor olsaydım sana seslenir miydin sanıyorsun?"

Sasha aldırmadı, torbasını bıraktı ve ellerini uzatarak elfe doğru ilerledi. "Onu bana ver." Jander hareket etmedi. "Bana hala güvenmiyorsun."

"Sen bir vampirsin." Sana nasıl güvenebilirim?" "Eğer kız için pazarlık edersem o zaman güvenir misin?" Sasha'nın yüzü öfkeyle karardı. "Ne istiyorsun, Nosferatu?"

"Sen kilisede yaşıyorsun, kasabada kitap ve kayıtların bulunduğu tek yer. Anna adında birini arıyorum. Barovia takvimine göre yaklaşık 333 yılında doğmuş. Bana onun hakkında bir şeyler olup olmadığını öğren."

"Neden bilmek istiyorsun?"

Jander kızmaya başlıyordu. "Herhangi uğursuz bir nedenle değil, seni temin ederim. Güvenmeyi ve gülmeyi unuttuğum, Sasha. Hayalet hikayeleri anlatan çocuğu özleyorum."

Sasha'nın dudakları artan bir sabırsızlıkla büzüştü. "O çocuk, o gece ailesinin geri kalanıyla birlikte öldü. Gülecek hiçbir şeyim kalmadı."

Jander'ın içinde bir şeyler ikisini de şaşırtan bir anilikle patladı. Sarı kaşları korkunç bir somurtmayla çatıldı. "Hiçbir şey mi? Yaşıyorsun. Gençsin. Varlığını sürdürmek için masumların kanından beslenmek zorunda değilsin!" Küçük kızı öyle büyük bir hiddetle yere bıraktı ki, kız uyandı. "Güneşi hissedebiliyor, bir kadının aşkını, senin gibi insanların sevgisini tadabiliyorsun... Tanrılar adına! Senin yerinde olsam, Petya'nın oğlu, her gün dizlerimin üzerine çöküp şükrederdim ve her anımı gülerek geçirirdim."

Küçük kız ağlamaya başladı. Sasha onu yakaladı ve kucığına aldı. Genç adam kızı alır almaz, Jander kurt şekline dönüştü ve kulakları yatık ve kuyruğu dimdik, koşmaya başladı.

Sasha, elfin öfkesi karşısında şaşıırıp kalmıştı. Jander haklıydı. Hiç düşünmeden kabul ettiği o kadar çok şey vardı ki. Ve bunu fark etmesi için, bir yaşayan ölünün söylemesi gerekmişti. Bu yüzden utandı.

"Altın adam nereye gitti?" diye sordu kız. "Artık güvendesin ufaklık, seni evine götüreceğim."

"Ben altın adamı istiyorum. Ve de aşağı inmek istiyorum."

"Kasabaya varır varmaz seni aşağı indiririz, tamam mı?" Sasha'nın akli kızın söylediklerinde değil, garip elf vampirdeydi. Alçak bir inleme ve derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha duyduğunda, yarı yoldaydı. Bir an için, bir çift genç aşığa rast geldiğini düşünerek utançla kızardı. Ancak hemen iniltinin zevk dolu olmadığını ve kahkahanın da zalim bir gülüş olduğunu fark etti.

Çabucak kızı yere bıraktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk. Sasha kendi Lathander madalyonunu kızın boynuna geçirdi ve biraz ip çıkarttı. "Hemen geri geleceğim ufaklık. Seni buraya bağlıyorum ki

etrafta dolaşıp sislerde kaybolmayasın, tamam mı?"

"Hayır!" diye karşı çıktı kız. Pembe dudakları mutsuz bir ifadeyle büzülmüştü.

Kızın sesi Sasha'nın suratını asmasına neden oldu. "Şimdi bir oyun oynayacağız, tamam mı?" diye fısıldadı. "Adı Sessizlik Oyunu. Ve de en sessiz olabilen küçük kız kurutulmuş şekerli elmalar kazanacak."

Sasha kızı ağaca bağlamayı bitirirken çocuğun ifadesi gözle görülür ölçüde düzelmişti. Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu ve Sasha da aynısını yaptı. Sonra gözleri kısıldı ve seslerin kaynağını araştırmaya başladı.

Güzel bir kadın, başka bir kadının vücudunun üzerine eğilmişti. Dişleri kurbanının boynuna kenetlenmişti ve kuvvetli bir şekilde emerken ağzının kenarından sızan kızıl damlalar, aşağı süzülerek kurbanın gömleğinin yakasında kayboluyorlardı. Vampirin yanında, kahverengi, gri bir kurt, gözleri yan kapalı ve dili dışarıda, tembel tembel oturuyordu. Neyse ki Sasha rüzgarın ters tarafındaydı ve iki gece yarattığı da yaklaştığını fark etmediler.

Sasha'nın içinde o tanıdık öfke kabardı. Tanrılar! Bu canavarlardan nefret ediyordu. Korku... ebedi korku da içine doldu ama her zaman olduğu gibi Sasha onu bastırdı. Çok iyi nişan alarak, vampirin kafasına bir şişe kutsal su fırlattı. Şişe parçalandı ve içindekiler saçılarak vampirin etini yaktı ve onu kör etti. Dişi vampir dünya dışı bir çılgılık attı.

Kurt tüyleri dimdik, ayağa fırladı ve hırlamaya başladı.

"Karanlığın şeytanı!" diye bağırdı Sasha, geceyi bölerek. "Lathander Şafakefendisi adına, sana burayı terk etmeni emreliyorum!" Önünde pembe, tahta bir disk tutuyordu. Genç yüzündeki kararlılık, yirmi dört yaşından çok daha yaşlıymış gibi görünmesine neden oluyordu.

Dişi vampir tısladı. Tüm güzelliği, çarpılmış yüz hatlarını terk etmişti. Yüzü kan ve yanmış etten yapılmış bir maskeydi. Uluyarak geri çekildi ve ortadan kayboldu. Ona eşlik eden kurdun keskin dişleri birbirine çarptı ve o da, karanlığın içinde kayboldu. Sasha, Lathander'a sessiz bir şükran duası etti ve yerdeki kasabalıya doğru ilerledi.

Genç kadının nefesi zayıftı ama hala yaşıyordu. Alışkanlıktan gelen bir hızla, Sasha yarayı kutsal suyla temizledi; kanamayı durdurmak için hafifçe basınç uyguladı ve sardı. Kadını güvenli bir yere götürdüğünde yarayı iyileştirmesi için Lathander'a dua edecekti. Ancak şu anda Sasha zaman kaybetmeye korkuyordu. Talihsiz kadını peleriniyle örttü ve kızı almak için geri döndü.

"Çok sessizim," diye fısıldadı kız, Sasha onu ağaçtan çözerken. "Biliyorum, ufaklık," diye fısıldadı Sasha, "ve seninle gurur duyuyorum."

Geri döndüklerinde, genç kadın doğrulmaya çalışıyordu. Sasha yaklaşıncaya kadar bir hançer çekmeye çalıştı. Parmaklarını kullanamayacak durumda olduğu için beceremedi.

"Sakin ol, sakın ol," diye mırıldandı Sasha. "Bir süre kendini biraz güçsüz hissedeceksin."

Kızın gözleri odaklandı ve Sasha'ya baktı. Rahip dehşet içinde fark etti: başlığını kafasına takmamıştı. Kadın, Sasha'nın bir vampir avcısı olduğunu biliyor muydu? Onu yaşayan ölümlere saldırırken görmüş müydü?" Eğer kadını sırrını saklamaya ikna edemezse dikkatle oluşturduğu, utangaç rahip imajı mahvolurdu.

On Sekiz

"N-ne oldu?" diye mırıldandı genç kadın.

"Bir vampir tarafından saldırıya uğradın."

"Sen o rahipsin."

"Evet, doğru."

"Yani onu sen kaçırdın?"

Sasha tereddüt etti. "Yani-"

"Sana yardım edebilirim." Genç kadın zayıftı ama teklifinde ciddi olduğu belliydi. Sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Adım Leisl," dedi, giderek alçalan bir sesle, "ve sana yardım edebilirim. O... şeylerden korkmuyorum ve gecenin namuslu hırsızlar için bile güvenli olmamasından nefret ediyorum." Gözleri daldı. "Bunu tek başına yapmaya devam edemezsin. Ya... yaralanırsan ne olacak?"

Kan kaybından ve harcadığı çabadan güçsüz düşen Leisl bayıldı. Sasha onu yere düşmeden güçlkle yakalayabildi.

Ilık bir ışık Leisl'in yüzüne vuruyordu. İyice kısmış olduğu gözlerini uykulu uykulu kırıştırdı. Gözü ışığa alışınca etrafına baktı.

Altın renkli güneş ışığı -öğleden sonra olmalı diye tahmin etti Küçük Tilki- yaz başlangıcının sıcaklığı içeri girsin diye açık bırakılmış tek bir küçük pencereden odaya doluyordu. Leisl, yün bir battaniyeye sarınmış, küçük ama rahat bir yatakta yatıyordu. Etrafa baktığında odanın ufak olduğunu ve duvarlarının garip açılar yaptığını fark etti. Tavan arası gibi bir yer olmalı diye düşündü. Yatak dışında kızın gözüne çarpan tek eşya, üzerinde şamdan ve bir mum bulunan bir masa ve bir tabureydi.

Etrafa bakmak için boynunu çevirdiğinde canı yandı. Bir eliyle boğazındaki sargılara dokundu. Birden her şeyi anımsadı ve nerede olduğunu merak etti.

Kapı aniden açıldı ve genç, çekici bir kadın içeri girdi. Leisl'in uyanmış olduğunu görünce kadının yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. "Sasha nerede?" diye sordu Leisl.

Kız şaşırılmış göründü ama gülümsemeyi sürdürdü. "Uyanmışsın. Bu iyi. Benim adım-"

"Katya, biliyorum. Sasha nerede?"

Katya hayretle kaşlarını kaldırdı. "Şu anda burada değil. Sana bakmamı söyledi. Kilisede, onun odasındasın. Bir şeyler yiyebilecek gibi hissediyor musun?"

Yemek yeme fikri Leisl'in midesinin bulanmasına neden oldu ama Katya'dan birkaç dakikalığına kurtulmak için, "Evet, lütfen. Bir şeyler yemek çok iyi olurdu," diye yanıtladı.

"Güzel. Birazdan dönerim. Sen burada yat ve dinlenmene bak." Katya, Leisl'in elini kardeşçe bir tavırla okşadı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Bu harika işte, diye düşündü Leisl, alaycı bir şekilde. Sevdiğim adamın yatağındayım ve nişanlısı tarafından bakılıyorum. Harika. Leisl dikkatle doğruldu ve birisinin giysilerini değiştirmiş olduğunu fark etti. Şu anda üzerinde, kendisine epey bol gelen bir erkek gömleği vardı ve başka da bir şey

yoktu. Leisl kıpkırmızı oldu.

Kapı çalındı. Leisl, battaniyeyi göğsüne kadar çekti. "İçeri gel, yemek çok çabuk hazır oldu, Kat-Aa."

Gelen, alnında bir endişe çizgisi belirmiş olan Sasha'ydı Yine rahip cübbesine bürünmüştü.

"Günaydın. Leisl, değil mi? Kendini daha iyi hissediyor musun?" Kız başıyla onayladı. "Evet, teşekkür ederim."

"Bak," diye söze girdi Sasha, tabureyi çekip kızın yanına oturarak. "Konuşmamız gerek." Leisl yastığına yaslandı ve ince kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devam et."

"Dün gece bir hırsız olduğumu söylemiştin."

Kızın içi buz kesti. Bunu gerçekten söylemiş miydi? "Bana hakaret ediyorsun. Daha beni doğru dürüst tanımadan-"

"Bunu sen söyledin, Leisl," diye tekrarlardı Sasha bıkkın bir sesle. "Çok güçsüzdün ve açık düşünemiyordun ama gerçek olduğunu biliyorum."

Leisl gözlerini kaçırdı. "Beni ele verecek misin?" En azından meydanda kırbaçlanırdı. Hatta reisin kötü bir gününe gelirse ellerinin kesilmesini bile emredebilirdi.

Sasha başını iki yana salladı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Kimse benim.. geceleri yaptığım işi yaptığımı bilmiyor. Bunu bir sır olarak saklamak zorundayım."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Biz de işleri gizli yürütürüz."

"Benimle gelemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çok tehlikeli."

Leisl burun kıvırdı. "Bak Sasha, sen tehlikenin ne olduğunu-"

"Bakıyorum ikiniz bayağı iyi sohbet ediyorsunuz," dedi Katya elinde bir tepsiyle içeri girerken. Daha önceki mide bulantısına rağmen, Leisl yemekleri minnetle kokladı. Katya ona biraz sıcak lapa, yağ ve ekme, haşlanmış yumurta ve bir sürahi taze süt getirmişti.

"Sanırım," dedi Leisl, Katya tepsiyi kucağına yerleştirirken, "bunların hepsini çabucak yiyeceğim."

"Güzel," diye onayladı Katya. "Kemiklerinin üzerine biraz et gelir belki." Leisl ona ters ters baktı ama diğer kadın farkına varmamış görünüyordu. "Ben çıkayım da, siz konuşmanıza devam edin."

"Lütfen," diye yanıtladı rahip. Katya eğilerek onu yanağından öptü. Çıkarken, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen," dedi Küçük Tilki'ye.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Leisl iştahla yumurtaları yiyordu. "Gerçekten çok lezzetliymiş. Biraz ister misin?" diye önerdi ağzı dolu olarak.

Sasha yüzünü buruşturdu. "Hayır, sağ ol."

Leisl, çatalıyla kapıyı işaret etti. "Senin şu hobinden haberi var mı?"

"Hayır ve böyle kalmasını istiyorum. Ona, seni sabah çok erken, kapının önünde bulduğumu söyledim." Duraksadı. "Yardım teklifine teşekkür ederim ama bir kişi için bile yeterince tehlikeli. İki kişi, hele de biri kız olursa-"

Leisl ona öldürücü bir bakış attı. "Yedi yaşımdan beri yaşamak için çalışıyorum, Sasha Petrovich," diye sertçe yanıtladı, "ve öyle durumlardan kendimi kurtardım ki, senin bu siyah saçlarını kar gibi

beyazlatırlardı. Belki o tatlı yüzlü genç kız beceremez ama bu benim de yapamayacağım anlamına gelmez. Bu yüzden kız olmamla ilgili yorumlarını kes, tamam mı?"

"Yaşamını kurtaran birine teşekkür etme tarzın çok kötü," dedi Sasha alçak sesle.

Leisl'in gözleri önüne düştü. "Üzgünüm. Haklısın. Bu da benim zayıf yönüm işte." Yemeğe devam etti. "Katya çok iyi yemek yapıyor," diye itirafta bulundu.

"Yani, sırrımı saklayacağına güvenebilir miyim?"

Leisl ekmeğine yağ sürmeye başladı. "Evet, ağzımı kapalı tutacağım, sen de seninkini kapalı tuttuğun sürece."

"Teşekkür ederim, Leisl. Kendini iyi hissedene kadar burada kalmakta özgürsün." Sasha ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Leisl onun arkasından, yüzünde öyle şefkatli bir ifadeyle baktı ki, Sasha görse hayretten aptallaşırdı. Sonra dikkatini Katya'nın hazırladığı yemeklere yöneltti. Küçük Tilki yemeğini bitirene kadar ayrılmayı düşünmüyordu.

Dişi vampir havayı kokladı ve bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. İnsan kanı.

Ayaklarının dibindeki kurt da kokuyu almış, hevesle, hafif hafif hırlıyordu. Birlikte iki avcı, avlarına doğru ilerlediler.

Siyahlar içindeki insan kolay bir av olacaktı. Ufak tefek ve inceydi. Hızla akan İvlis'in önünde durmuş, amaçsızca suya çakıl taşları atıyordu.

Sessizce adamın üzerine çullandı ama gafil avlanan kendisi oldu. Ellerini adamın omuzlarına koyduğu anda adam, dönüp vampiri kucaklayarak kendisini suya attı.

Dişi vampir haykırdı ama nehrin karanlık suları açık ağzından ve burun deliklerinden içeri doluyordu. İki taş parçası gibi battılar, dişi vampir hiç yüzemiyordu. Çocuğun, kavrayışından kurtulmaya çalıştığını hissetti ve ince vücudunun etrafındaki kollarını daha da sıktı. Lanet herif, eğer ölecekse onu da beraber götürecekti...

Küçük Tilki, nehrin yanındaki uzun, çok dallı bir ağacın arkasındaki saklanma yerinden, kaygıyla olanları izliyordu. Her şeyi görmüştü: Kuşkusuz, Sasha şimdiye kadar gördüğü en aptal genç adamdı. Ve pek çok aptal genç adam görmüştü. Yine de kabul etmek zorundaydı ki, ne yaptığını tamamen biliyor gibi görünüyordu. Sonuç olarak kendisini bir vampirden kurtaran oydu.

Leisl, suyun yüzeyi bir ara köpüklenince biraz endişelendi. Kabarcıklar kesilince kaygısı daha da arttı. Birkaç uzun saniyeden sonra kız ağız dolusu bir küfür savurarak suya atladı.

Tanrılar adına, su yazın bile çok soğuktu. Leisl hafif bir şoka uğradı ve bu, neredeyse nefes vererek ciğerlerindeki değerli havayı kaybetmesine neden oluyordu. Dişlerini sıkarak bu itkiye karşı koydu ve daha derine yüzdü. Elleri yumuşak bir şeye dokundu.

Dişi vampir ölmüştü ama ağırlığı ve ölümcül kavrayışı yüzünden Sasha kendisini kurtarıp yüzeye çıkamıyordu. Küçük Tilki karanlıktan hiçbir şey göremiyordu ama çırpmanın Sasha olduğunu akıl etti ve ölü elleri adamın boynundan sökmeye başladı. Acımasız akıntı tarafından yaratılan kemiklerinden kopartılan et parçaları Leisl'in yanından geçip gitti. Birkaç değerli saniye boyunca, Sasha onunla boğuşmaya çalıştı sonra yüzeye doğru fırladı. Leisl da peşinden.

Bir süre ikisi de veremliler gibi, hırıltıyla ve nefes nefese öksürdüler, sonra Sasha kıyıya doğru yüzmeye başladı. Karaya çıktıklarında her ikisi de tir tir titriyordu. Sasha pelerini buldu ve kıza, sarınması için tuttu. Leisl, yünün sıcaklığını minnettarlıkla kabul etti ve dişlerinin takırtısını durdurabilmeyi diledi.

"Peşimden gelmemeliydin. Yaralanabilir, hatta ölebilirdin. Yaptığım tehlikeli bir iş."

Küçük Tilki burun kıvrırdı. "Belli. B-ben olmasam boğulmuş olacaktın." Pelerini açtı. "G-gel. İ-sınmazsan donup öleceksin."

Sasha'nın gözünün önüne Katya geldi ve duraksadı. Sonra bunu kafasından attı. Leisl neredeyse kadından sayılmazdı ve Katya'nın kalbindeki yeri için kesinlikle bir tehdit oluşturmuyordu. Sasha ısınmak için pelerine sarınırken birbirlerine iyice sokuldular.

Bir süre sessizlik içinde kasabaya doğru yürüdüler. Leisl neredeyse rahiple aynı boydaydı ve onun uzun adımlarına rahatlıkla ayak uydurabiliyordu. "Evet," dedi. "Bir sonraki sefere ne zaman çıkıyoruz?"

Sasha durdu ve yaklaşık on santim mesafeden ona ters ters baktı. "Seni yanıma alacağımı da nereden çıkardın?"

"E, ama alacaksın," diye kötü kötü sıırıttı kız. "Yoksa kıymetli Katya'na karanlık bastıktan sonra ne yaptığını söylerim."

Sasha öfkeden kıpkırmızı oldu. Vampir avcılığından zerre kadar utandığı yoktu ama evleneceği masum kadını bu tehlikeli işe karıştırmayı da istemiyordu. Kimliği ortaya çıkarsa, kadın ciddi ölçüde tehlike içinde olacaktı. Ayrıca, Katya kısa yaşamı boyunca yeteri kadar acı çekmişti. Sasha bunlara, bir de kendisi hakkında endişelenmesine neden olarak daha fazlasını eklemek istemiyordu.

Küçük Tilki tek kaşını kaldırdı. "Ee, Karar verdin mi? Bir ortak mı yoksa çılgına dönmüş bir nişanlı mı?"

Seçme şansı yoktu ve kız bunun farkındaydı. Sasha yanıt vermeye bile gerek görmeden, pelerini çekerek hızlı hızlı yürümeye başladı. "Hey," diye bağırdı Leisl arkasından ve aceleyle onu takip etti.

"Lathander Şafakefendisi'ne bağlılık yemini etmelisin," diye şart koştu ona bakmadan. "Seninle birlikte ortalıkta görülebilmemin tek yolu bu."

"Tamam. Zaten ondan her zaman hoşlanmışımdır."

"Hiç soru sormadan benden emir almayı kabul etmen gerekecek."

"Bu da tamam."

"Ve artık hırsızlık yok. Yaşamak için çalan birisiyle birlikte çalışmam."

Leisl karşı çıkmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Anlaştık. Kabul edildim mi?"

Sasha sonunda kıza kızgınlık ve eğlenme karışımı bir duyguyla baktı. "Tam bir baş belasısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Küçük Tilki sıırıttı.

"Sıra sende," dedi Strahd, ipeksi sesiyle.

Jander, tahtayı inceleyerek kendi kendine somurttu.

Strahd'ın kendi buluşu olan bir oyun oynuyorlardı. Adı Kartallar ve Tavşanlar'dı. Doğal olarak Barovia'nın efendisi daima kartalları almakta ısrar ediyordu. Ancak elf, oyunun inceliklerini öğrenmeye başladıkça Strahd'la biraz mücadele eder hale gelmeye başlamıştı. Yanan ateşin çıtırtısından başka hiçbir sesin çıkmadığı uzun bir duraklama oldu. Sonunda Jander, tavşanını iki kare sağa çekti. "Yuvama beş hamlede ulaşabilirim," diye belirtti.

Strahd, kara gözleriyle tahtayı inceleyerek somurttu. Kendisini tamamen oyuna vermişti. "Yavru kartalımı oyuna sokarsam, yapamazsın," diye mırıldandı ve taşı Jander'in tavşanına bir 'dalış' yaptı.

Gri taş aldı ve oyun boyunca elften almış olduğu diğer taşların arasına koydu.

"Jander, arkamı kollamayı hep unutuyorsun."

"Ve sen de," dedi Jander kendinden memnun bir şekilde, "ayrıntıları hep gözden kaçırıyorsun." Dişi tavşanını iki kare ilerletti. "Dişi Tavşan yuvaya ulaştı. Kurallara göre bu bana -tahtada kalan taşları saydı- oyuna beş tane daha Yavru sokma hakkı veriyor," Gümüş gözleri neşeyle parlayarak taş yığımına uzandı ve beş tane taş seçti.

"Hep savunmada kalıyorsun," dedi Strahd. "Ben Tavşanlar'ım. Böyle oynamam gerek."

"Sıkıldım," diye inledi, bütün gece surat asmış olan Trina. Strahd artık geceleri çok az evde oluyordu ve kontun kendisine ilgi göstermek yerine Jander'le bir oyun oynamayı tercih etmesi kesinlikle hoşuna gitmiyordu. Ateşin başına uzanmış, bir kolunu orada yatan büyük gri kurdun boynuna dolamıştı.

"Sessizlik," diye homurdandı kont. Çalışma odasının kapısı çalındı. "Gel."

Gelen Strahd'ın kölelerinden biriydi. "Ekselansları, sizi görmek isteyen bir Vistard var. Önemli olduğunu söylüyor."

Strahd oyunu bırakıp dikkatini köleye verdi. "Aşağı geliyorum. Jander, uzun sürmez." Ayağa kalktı, durdu, bir hamle yaptı ve soğuk bir gülümsemeye Jander'a baktı. "Dişi Tavşanın öldü." Pelerinini savurdu, kırmızı, siyah ipeğin hışırtısıyla birlikte Strahd gitmişti.

Trina onun boşalttığı koltuğa oturdu. "Nasıl oynadığımı bana öğretsene, Jander." Yuvarlak, cilalı taşlara ilgiyle baktı.

"Bu gece olmaz." Biraz duraksadıktan sonra elf sordu, "Strahd'ın son birkaç aydır nereye gidip geldiğini biliyor musun?"

Kız. somurttu. "Hayır. Eskiden beni de yanına alırdı, ama artık almıyor. Birisini aradığını söylüyor. Neden bu taşlar gri de diğerleri farklı renklerde?"

Jander'ın aklı kurtkadında değildi. Kontu düşünüyordu. Acaba kont son zamanlarda ne kadar değiştiğini kendisi fark ediyor muydu? Demek, 'birini arıyordu'. Bu, elfi şaşırtmadı. Onu asıl şaşırtan, Strahd'ın peşinde olduğu nemesisini^[13] bulana kadar, nüfusu sistemli bir katliama tabi tutmaması olmuştu. Bunun yerine, kont bir haftalık süreler boyunca ortadan kaybolmayı huy haline getirmiş ve kendi sessiz araştırmalarını yapmaya koyulmuştu. Ayrıca casus ağını da genişletmişti.

Ancak Strahd'ın kendine hakim olması, sessizce kaderine razı olduğu anlamına gelmiyordu. Jander, eninde sonunda ağın Sasha'nın üzerine kapanacağını biliyordu, içinden çocuğa şans diledi.

"Vistaniler benimkilerden birini daha bulmuşlar," dedi Strahd, Jander'ı daldığı düşüncelerden sıçratarak. Kont çalışma odasının kapısında, kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu.

"Bu sefer ne olmuş?" diye sordu Jander.

"Onu boğmuş. Bu seferki Marya'ydı. Lanet olsun. *Lanet herif.*" Jander, Strahd'ın güzeller topluluğuna yeni katılanlardan biri olan Marya'ı anımsadı. Kont, büyük, etkileyici gözleri olan seksi kadından oldukça hoşlanmıştı. Neden özellikle sıkın görüldüğü anlaşılıyordu.

"Bu düşmanım çok kurnaz biri! Kölelerime kaç defa yalnız dolaşmamalarını söyledim. Uyarılmışlardı. Yine de onları gafil avlayarak öldürmeye devam ediyor. Shura'yı, bana yüzünü tarif edememesi için kör etti. Bazen bu gizemli düşmanın basit bir ölümlü olduğundan şüphe ediyorum." Strahd kurnaz kurnaz gülümsedi. "Neyse ki artık onunla savaşmak için yeni büyülerim var."

Trina, dalgın dalgın tahtadaki taşlarla oynarken, duyulamayacak şekilde bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin tatlım? " Trina surat astı. "Hiçbir şey," dedi küskün bir sesle. Kontun zorlukla kontrol altına alınmış olan öfkesi patladı. Kıza doğru yürüdü ve saçlarından tutarak başını kuvvetle çekti.

"Efendinin kim olduğunu hatırla, küçük kız," diye kükredi dudaklarını kızın boynuna yaklaştırarak. "Senden beslenemem ama yaşamını alabilirim. *Ne söyledin?*"

"Strahd!" diye araya girdi Jander.

"Sessizlik!" diye haykırdı diğer vampir ve arkasından bir takım anlaşılmaz sözcükler söyledi. Jander tekrar konuşmaya çalıştığında sesinin çıkmadığını fark etti. Elleri sanki sözcükleri zorla çıkarmak istermiş gibi boğazına gitti. "Konuş!" diye emretti Strahd, kurtkadına.

Trina acıdan olduğu kadar öfkesinden de ağlamaya başlamıştı. "Dedim ki, 'O aptal kölelerinden o kadar çok yapmasaydın, onları kaybetmezdin!'"

Strahd hor gören bir sırıtışla kızı bıraktı. Trina koltuktan yere düştü ve kurt şekline dönüşmeye başladı. Strahd tahtaya baktı ve yüzü daha da karardı. "Trina, taşlarımı oynatmışsın. Sana oyunuma asla dokunmamı söylemiştim!" Trina, Strahd onu daha fazla cezalandıramadan dönüşümünü tamamladı. Kurtkadın, uzun kuyruğu bacaklarının arasında kapıdan dışarı fırladı.

"Kıskanç küçük fahişe," dedi Strahd, öfkesi, kendinden memnun bir mizaha dönüşerek. "İlgin ondan uzaklaşmasından nefret ediyor. Çok geçmeden yaltaklanarak geri döner. Ona istediğim sürece sahibim. Büyü bilgime -ve bana sahip olmaya can atıyor." Jander'a dönerek onu sessizlik büyüünden kurtardı.

"Büyüden nefret ettiğimi söylemiştim, Strahd!" dedi Jander öfkeyle. "Buna saygı göstersen olmaz mı? Yaşamlar yitiriliyor, iğrenç şeyler yapılıyor -ve ne için? Doğanın kanunlarının bir ihlali için. Büyü sana iç huzurunu geri getiremez, öyle değil mi?"

Strahd'ın gözleri kırmızılaştı. "Söylediklerine dikkat et, dostum Jander," dedi. Sesi tehlikeli bir şekilde yumuşaktı. "Kimin konuğu olduğunu hatırla. Ve şunu da hatırla, sen kendin doğa yasalarının bir ihlalisin."

Elf bir tokat yemiş gibi donup kaldı. Strahd ona aldırmadan taşları tekrar diziyordu. "Bir oyun daha oynayalım mı?"

Jander ormanda avuntu aramak için çalışma odasından fırtına gibi çıktı. Yol boyunca, yazın tatlı kokularıyla dolu bir rüzgar yüzüne vurup durdu. Ormanın koruması altına girdiğinde, elf flütünü çıkarttı ve çılgınca bir melodi çalmaya başladı. Parmakları dans ederken öfkesinin bir kısmını müziğe yönlendirdi.

Doğa yasalarının bir ihlali. Öyle olabilirim, diye onayladı Jander acı acı, ama aynı zamanda Strahd'ın asla anlayamayacağı pek çok başka şeyim. Bir an için kontun cinayetlerini kasabalılara duyurmayı düşündü, ama ihanet etmek, elfin içine sinen bir düşünce değildi. Toril'deyken ihanet onun her şeyine, yaşamına, mutluluğuna ve hatta belki de ölemeyen ruhuna mal olmuştu. Hainin uğursuz hareketinin anısı Jander'ın zihninden tüm öfkeyi sildi ve derin bir hüznün anılara boğulan elfi tamamen sardı.

Ateş, Jander'ın tam ortasına yeni koyduğu bir kucak dolusu kuru dalla canlanmıştı. Alevler çatırdayarak yukarı doğru spiraller çizen küçük kıvılcıklar saçarlarken, elf bir adım geri çekildi. Bir süre sonra ateş sakinleşerek neşeli bir ışıltıyla yanmaya başladı.

Elf neşeli değildi. Çok yorgundu ve önünde hala gidilecek birkaç günlük yolu vardı. Birkaç metre ötede atı mutlu mutlu otluyor, arada bir başını çevirip sahibine bakıyordu. Jander şiltesini yaydı ve

guruldayan karnını yatıştırmak için torbasını karıştırdı. Buldukları karşısında suratı asıldı. Yolluklarından tüm geriye kalan, iri bir parça, yenilmeyecek durumda tuzlanmış domuz eti ve biraz bayat ekmektir. İştahsızca ekmeği kemirmeye koyuldu. Harekete geçip bir tavşan yakalamak için tuzak kurması gerektiğinin farkındaydı.

Sonunda eve gidiyor olma düşüncesi kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden oluyordu. Faerun'da iki yüz yıl gezmek, kötülükle savaşmak, arkadaşlar edinmek, soğuk, sert toprakta uyumak -kuşkusuz kim olsa yorgun düşerdi. Sunstar ailesinin adını her zaman şerefle taşımıştı. Şimdiyse Evermeet, ruhuna sesleniyor, tüm gezilerinden sonra onu eve çağırıyordu. *Evermeet, Evermeet, Halkın yuvası.*

Gecenin içinde tek başına olan Jander, flütüne uzandı. Bu flütü, Evermeet'deyken kendisi yapmıştı ve iki yüz yıl boyunca hiç değişmeyen tek yol arkadaşı o olmuş, nereye giderse yanında gelmişti. Elf, dikkatle aleti koruyucu kılıfından çıkarttı ve dudaklarına götürdü.

Bir kuşun cıvıltısı kadar tatlı ve dalgaların ebedi iç çekişi kadar hüznü, esrarengiz, neredeyse büyülü müzik havayı doldurdu. Jander'ın atı otlamayı bir süre bırakıp müziği dinledi. Gideon, Jander çaldığında, orman hayvanlarının bile her şeyi bırakıp dinlediklerini iddia ederdi. Elf bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama müziğin kendi dertli ruhunu yatıştırdığına kuşkusuz yoktu.

Flütü aşağı indirdikten sonra bile, saf müzik yüreğinde bir süre kaldı.

"Toril'de senin gibi çalabilen bir kişi daha yoktur, eski dost," diye bir ses duyuldu.

Jander'ın kılıcı göz açıp kapayıncaya kadar çekilmiş olarak elindeydi. "Kim var orada?" diye meydan okudu, gelen kişinin yaklaştığını hiç duymamış olmasından tedirgin olmaksızın.

Yanıt olarak şekil ateşin ışığına biraz daha yaklaştı. Cüssesi bir rahip olmaktan çok bir savaşçı olmaya uygundu, ama sakallı adamın üzerinde rahip cübbesi vardı. Bir an için duygular tüm sözcükleri tıkadı ve Jander'ın nefesi boğazında takıldı kaldı. "Gideon," diye yavaşça nefesini verdi. "Daggerdale'de seni kaybettiğimizi sanmıştım!"

"Neredeyse öyle de oluyordu, eğer İlmater'in Mucizesi olmasaydı. Kutsandım. O geldi ve acımı benden aldı."

Jander, İlmater'in Mucizesi'ni duymuştu. Bazen inançlı bir rahibi büyük acı içerisindeyken, şehitler tanrısı ortaya çıkıp rahibin yerine geçerdi. Kesinlikle sık rastlanılan bir şey değildi ama elf, böyle bir mucizeye Gideon'dan daha fazla layık olan birini düşünemiyordu.

Kılıcını kınına sokup, şiltesinin üzerine koyan Jander, kollarını iki yana açarak arkadaşına doğru yürüdü. Gideon yüzünde kocaman bir gülümsemeye onu yarı yolda karşıladı ve kuvvetli sarılışıyla neredeyse ikiye bölüyordu. "Ah, tanrılara şükürler olsun, şükür-"

Jander'ın duaları, etini olduğu kadar ruhunu da parçalayan ateşten iki nokta boynuna gömüldüğünde, acı dolu bir homurtuya dönüştü. Yakıcı acı midesine kadar indi ve sanki atardamarındaki bu noktacıktan ruhu çekiliyormuş gibi hissetti. Elf, hayal meyal, kendi kanının boğazından aşağı süzülerek mavi tüniğini lekelediğini hissetti.

Gideon'u itmeye çalıştı ama çok güçsüzdü. Elleriyle, rahibin geniş göğsünü etkisizce ittirdi. Beslenme acımasızca devam etti ve Jander bilincinin gözkapaklarının arkasında ufak beyaz bir noktacığa dönüştüğünü ve sonunda tamamen karardığını hissetti.

Bir süre sonra kendisine geldi. Soğuk, nemli ve toprağın zengin kokusuyla dolu bir şey onu örtüyor, ıslak ıslak yüzüne baskı yapıyordu. Kıpırdandı ve eliyle çamuru yüzünden silmeye çalıştı ama vücudunun geri kalanının da toprakla örtülmüş olduğunu fark etti. Paniğe kapılarak, çılgınca kollarını sallamaya çalıştı ve sonunda sığ bir mezar olduğunu fark ettiği yerden sürünerek dışarı çıktı.

Korkunun verdiği güçle Jander, derin olmayan delikten birkaç adım uzaklaştı. Ayakta duramayacak kadar zayıf olduğundan yere çöktü. Tek yapabildiği, ormanın verimli toprağında çirkin bir yara gibi duran çukura bakıp, ucuz kurtulduğuna dua etmek oldu.

"İyi akşamlar, Jander," diye tiz bir ses duyuldu. "Umarım iyi uyumuşsundur." Arkasından sinir bozucu bir kahkaha geldi.

Jander doğrularak sesin geldiği yöne döndü. Yakındaki bir ağacın gölgesinden, ince yapılı genç bir adam çıktı. Delikanlı solgun yüzlüydü, bakır rengi kıvrıkcık saçlarından bir bukle kaşlarının üzerine düşüyordu. Bir tavşaninkine benzeyen gözleri iriydi. Elinde kaliteli, dana derisinden yapılmış bir çift eldiveni evirip çevirirken bir yandan sinirli bir şekilde dudağını kemiriyordu. Deri botlarından keten gömleğine kadar, giysilerinin geri kalanı da aynı şekilde kaliteliydi.

"Kim-" diye başladı Jander ama sesi bir kurbağanınki gibi çıkmıştı. Kurumuş olan dudaklarını yaladı ve tekrar denedi. "Kimsin sen? Gideon nerede?"

Delikanlı yine, sert, kısa bir kahkaha attı. "Arkadaşın seni istiyor rahip."

Eski rahip Jander'ın kısıtlı görüş alanına girdi. Gözlerinde garip, kırmızı bir parıltı vardı ve gülümsediğinde kanla kaplı sakalının içinden beyaz, keskin dişleri göründü. Jander nefretin verdiği buz gibi bir acıyla, Gideon'un suratındaki kanın kendi boğazından gelme olduğunu fark etti.

"Artık sen de bizden biri oldun, Jander," dedi Gideon. Sesi elfin anımsadığı güçlü, hüzün dolu ses değildi. Vampire dönüşmüş rahibin sesinde sert, sinir bozucu bir tını vardı.

Artık sen de bizden biri oldun. Jander'ın eli boğazına gitti. Pürüzsüzdü, hiçbir iz yoktu. Onu henüz ele geçirememişlerdi, belki hala-

"Hayır, Jander Sunstar," diyordu kızıl saçlı genç adam. "Gerçekten de artık bir vampirsin. Nabzına bir bak. Şu anda, tam bir gündür ölüsün."

Jander gözlerini Gideon ve yabancından ayırmaksızın, ince elini yavaşça diğer eline götürerek bileğine dokundu. Kendi kendine somurtarak tutuşunu değiştirip tekrar denedi.

Nabızı atmıyordu.

Elf, hala yerde yatar durumda, başını kaldırarak, kendisini dikkatle süzmekte olan kızıl saçlı garip, genç adama baktı. "Bunu sevdim, Gideon. Çok sevdim. Aferin. Ona yiyecek bir şeyler getir. Jander, benim adım Cassiar ve artık senin efendinim"

"Hayır," diye fısıldadı Jander. "Gideon... seninle dosttuk!"

"Senin dostun olan ölümlü Gideon'du," dedi uğursuz yaratık. Jander'a yaklaştı ve elf, Gideon'un kollarında bir çocuk taşımakta olduğunu gördü. "Ben vampir Gideon'um ve geçmişimde kalan şeyler beni ilgilendirmiyor. Artık benim efendim Cassiar ve ben ona itaat ediyorum."

"Çok açsın değil mi, Jander?" diye hırladı Cassiar. Birden elf vampir çok aç olduğunu hissetti ve yeni yaşayan ölü bedeninin, küçük çocuğun boynundan gelecek kanın açlığı içinde olduğunu fark etti. Kanın kokusunu alabiliyordu ve ağzının üst kısmında garip bir dokunuş hissetti. Kan kokusuna tepki veren dişleri uzuyordu. Elf dehşete kapıldı.

"Hayır!" diye haykırdı. "Bana bunu yaptıramazsınız!"

On Dokuz

Cassiar yüzünü buruşturdu ve çocuksu ağzı can sıkıntısıyla büzüldü. "Bu konuda söz sahibi değilsin. Bana itaat edeceksin ve ben iç diyorum!"

Jander efendisinin emrine karşı gelmek için henüz çok yeni ve çok güçsüz bir vampirdi. Nefret ederek, çocuğun boğazını sakarca, kabaca ısırıldı. Altın renkli yüzüne biraz kan sıçradı. Zihni yaptığı şey karşısında tiksinti duyduğu halde, bedeni açgözlülükle ve kana kana içti.

Daha sonra Cassiar'a baktığında gümüş gözleri nefret doluydu. Neredeyse bir yüz yılını almasına rağmen, en sonunda uğursuz efendisini öldürdü. Bu isyanı ona kendi geleceğini yaratma şansı yarattı ama ruhunu, hain arkadaşının üzerine getirdiği lanetten kurtarmaya yaramadı.

Sasha, kendisini son kurbanının cesedi üzerinde titrer halde bulduğunda dehşete kapıldı. Orman tabanını kaplayan kuru yaprakların üzerine oturarak kendisini toplamaya çalıştı. Bu duraklamadan sonra bile ağır, tahta mızrağı, dişi vampirin göğsünden ancak iki seferde çıkartabildi. Güzel ağzı sarımsakla doldururken alnı boncuk boncuk ter içinde kalmıştı. Sessizce durmuş çabalarını izlemekte olan Küçük Tilki'yi inatla görmezlikten geldi.

Küçük baltayı eline alarak kafayı kesmeye hazırlandı. Ancak elleri o kadar kötü titriyordu ki, başaramadı. "Bunu ben hallederim," dedi Leisl, tamamen doğal görünen rahat bir tavırla. Sasha minnetle baltayı ona verdi ve kız cesedin kafasını keserken hayranlık duyarak izledi. Kız bu işte o kadar profesyoneldi ki -ne titreme, ne tek bir gözyaşı. Sasha, daha önce de olduğu gibi, acaba bir kalbi var mı diye merak etti.

Dişi vampir, sadece birkaç haftadır bir yaşayan ölüydü. Kan ve çürüme kokusu burun deliklerine doldu ve Sasha'nın benzi attı. Tökezleyerek ayağa kalktı ve en yakın ağacın dibine kusmaya başladı. Leisl kibarca işine konsantre olarak onu görmezden geldi.

Rahip ağzını elinin tersiyle sildi ve ağaca tutunarak kendisini toparlamaya çalıştı. Tabii ki korkuyordu. Hep korkmuştu. Sadece bir aptal, bu güçlü ve zeki yaratıklara karşı gerekli saygıyı duymayabilirdi. Bir aptal -ya da o çok uzun zaman önce, karanlıklara dalmaya cesaret edip ailesini kendi evinin güvenli sınırları içerisinde kaybeden düşüncesiz, masum bir çocuk. Korku onu rahatsız etmiyordu. Bu ani zayıflık ediyordu. Gözünün ucunda beyaz bir şey uçtu. Damarlarına aniden pompalanan adrenalinin etkisiyle Sasha derhal dikkat kesildi. Bir vampir daha? Tekrar şekli yakaladı ve bu kez tanıdı. "*Katya!*" diye haykırdı. Sesi ormanın kalın, boğucu yaz sonu sessizliğini parçaladı. Düşünmeksizin kızın arkasından koşmaya başladı.

"Sasha, bekle!" diye seslendi Leisl. Bir küfür savurarak, kan içindeki elleriyle aletleri topladı ve adamın arkasından koşmaya başladı.

Onu kolayca yakaladı çünkü Katya ya da her ne idiyse ortadan kaybolmuştu. Rahip, nefes nefeseydi ve yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı. Leisl'a acı dolu gözlerle baktı. "*Katya!*" dedi sanki bu tek sözcük her şeyi açıklıyormuş gibi.

Leisl'ın içine bir sıkıntı çöktü. Nereye gittiklerini anlamıştı.

Kaygıya kapılan Sasha oldukça hızlı bir tempo tutturdu ve kasabaya vardıklarında ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Sasha, Katya'nın ufak kulübesinin kapısını çılgınca vurmaya başladı. "*Katya,*

canım. Benim. Lütfen kapıyı aç!"

Uzun bir sessizlik oldu. Sasha, sinirli sinirli, tahta kapı pervazındaki bir kıymıkla oynarken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sonunda kapı aralandı ve Katya korku içinde aralıktan baktı. Küçük eli boynundaki kutsal sembolü kavramıştı. "Sasha? Ah! Sasha!"

Hıçkırarak kendisini adamın kollarına attı. Sasha ona sıkıca sarıldı. "Sevgilim, neyin var? Ne oldu? Seni gördüğümü sandım, şeyde-" Kendisini tam zamanında durdurdu. "Dışarda."

"Ah! Sasha görmüş olabilirsin. Korkunç olan da bu zaten!" Faltaşı gibi açılmış, yaşlarla dolu kahverengi gözleriyle adama baktı. "Ben... uyurgezerim," diye itiraf etti. Son sözcük bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Sasha'nın içi ürperdi. Uyurgezerlik Barovia'da felakete davetiye çıkartmak demekti. Rahip bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. Birden korkuya kapılarak kızın gür, kahverengi saçlarını boynundan geriye attı. O iki küçük izi görmekten korkuyordu. Kızın boğazında hiçbir iz olmadığını gördüğünde büyük bir rahatlama duyarak derin bir nefes verdi.

"Korkunç rüyalar görüyorum," diye devam etti kız. "Kanlı rüyalar. Gölgelemin içinde birileri beni takip ediyor. Sonra uyanıyorum ve nerede olduğumu bilmiyorum!" Kız tekrar ağlamaya başladı ve yüzünü Sasha'nın göğsüne gömdü. "Biliyorum bu doğru değil ama... uyurken burada, yanımda olmanı istiyorum. Böylece yalnız olmadığımı bilirdim."

"Hey, siz ikiniz, burası oldukça soğuk ve benim de biraz uykuya ihtiyacım var." Leisl'in tiz sesi duyuldu.

Sasha hafifçe sıçradı. Katya'nın durumuna o kadar üzülmüştü ki Küçük Tilki'yi unutmuştu.

"Tabii," diye burnunu çekti Katya, utanmış bir yüzle rahipten uzaklaşarak. "Özür dilerim Leisl. Şimdi daha iyiyim." Ancak Katya ziyaretçilerinin ikisini de kandıramadı. Gözleri hala kocamandı ve alt dudağı da titriyordu.

"Al," dedi Sasha, kendi Lathander madalyonunu boynundan çıkartıp Leisl'in boynuna geçirerek.

"Kiliseye git. Sabah orada görüşürüz. Şu anda Katya'yı yalnız bırakmak içime sinmiyor." Katya'nın dudaklarında küçük, minnet dolu bir çığlık koşturdu ve adamın eline sıkı sıkı sarıldı. "Tamam," dedi Leisl. "Orada görüşürüz." Katya'ya baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama daha sonra vazgeçti. Şu anda sessizce ayrılmak bir şey söylemekten daha iyiydi. Biraz daha oyalanırsa gözlerindeki yaşları fark edebilirlerdi. Katya'dan nefret edemiyordu. Kız çok tatlıydı. Ancak yine de

Leisl kızı müthiş kıskanıyordu ve gözyaşları yanaklarından süzülürken güçlkle yutkundu.

Sasha, dertli dertli arkasından baktı. Küçük Tilki sürekli onu şaşırtıyordu. Şimdi neye bozulmuştu?

Dikkatini yeniden Katya'ya yöneltti. "Bu gece başka kabus yok, aşkım. Söz veriyorum," diye takıldı yanağını okşayarak. Kulübe ufak ama kullanışlıydı. Basit döşenmiş iki odalı tek katlı bir binaydı. Sasha dikkatle kapının kilidini ve pencereleri kontrol etti. "Yarın gün doğumunda, Lathander'ın gücü zirvedeyken kapılara tılsımlar yerleştireceğim. Şimdi seni yatağına yatıralım." Katya uysal uysal yatağına çıktı ve yorganını çenesine kadar çekti. Sasha yatağın yanına bir koltuk çekip otururken kız onu iri, uykulu gözlerle izledi.

"Kaldığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı esneyerek.

"Benim için bir zevk. Şimdi biraz uyu artık." Sasha, gün doğumuna kadar nöbet tutmaya niyetliydi. Sandığından daha fazla yorulmuş olmalıydı ki bir süre sonra sıçrayarak uyandı. Katya, yatağında kıvranıyordu ve eliyle boğazını tırmalıyordu. "Hayır, hayır," diye bağırıyordu, gözleri tamamen kapalı

olarak.

Sasha anında yanındaydı. Ellerini yatağa bastırarak umutsuzca kızın kendisine zarar vermesini engellemeye çalıştı. Kız uyandı, gözleri korku doluydu. "Sasha!"

"Bir kabus gördün. Hepsi o kadar." Nazikçe ona sarıldı ve kızın titremesi yavaşça geçti.

"Sasha," dedi kız yeniden ancak bu kez sesinde farklı bir tını vardı. Sasha başını çevirerek ona baktı. Kızın gözleri koyulaşmıştı ve dudakları da kıpkırmızı görünüyordu. "Sasha."

Birden kendini onu öperken buldu, kızın güzelliği ve beklenmedik tutkusu, kafasından tüm karanlık düşünceleri kovarken, tüm iyi niyetler de unutulmuştu.

Jander, şu ana kadarki çalışmasından memnun bir halde, doğruldu, gerindi ve freskin altındaki yazıyı tekrar okudu. **GOBLİN KRALI KUZGUN AİLESİNİN KUTSAL SE__O__ÜN_N GÜ__NÜ_DE _A_A_AK.** Neredeyse bitirmişti. Yazının geri kalanında ne yazdığını oldukça merak ettiğini kabul etmek zorundaydı.

Kapının kapandığını ve hızlı adımlarla yürüyen birinin ayak seslerini duydu. "Jander, Jander, neredesin?"

"Freskin yanındayım, Trina," diye seslendi. Kız aceleyle ona doğru geldi. Gözleri çocuksu bir neşeyle açılmıştı ve elinde kocaman bir kitap vardı.

"Bak, Strahd bana, o burada yokken çalışmam için ne verdi!" Kitabı Jander'a doğru salladı. Bu bir çeşit büyü kitabıydı. Elf tiksintisini gizlemeye çalıştı.

"Bu harika, Trina."

"İçinde her çeşit büyü var. Dinle: Ciddi Yaraları İyileştirme Büyüsü, Büyüyle Görünmez Hale Getirilmiş Şeyleri Görme Büyüsü, Büyüyle Mühürlenmiş Kapıları Açma Büyüsü..."

Jander dinlemiyordu. Çok Konuşan Kurtadamları Görmezden Gelme Büyüsü, diye düşündü kendi kendine, gülümseyerek.

"Son söylediğin neydi?" diye sordu sesini sakın tutmaya çalışarak.

"Hmm...İşte, Büyüyle Mühürlenmiş Kapıları Açma Büyüsü." "Duyduğuma göre bu oldukça zormuş. Henüz bunu denemesen iyi edersin."

Trina, tam umduğu gibi ona kaşlarını çatarak baktı. Kitabı dizlerine koymuş, merdivenlere oturmuştu. "Eğer burada yazılıysa yapabilirim. Sen büyüden anlamıyorsun. Son birkaç ay içinde Strahd'ın bana ne kadar çok öğrettiğinin farkında değilsin."

"Yine de bunu yapabilir misin, bilmiyorum," diye karşılık verdi Jander.

"Bana büyüyle kilitlenmiş bir kapı göster, ben de sana açayım," diye meydan okudu kız.

Jander, düşünüyormuş gibi yaptı. "Şu anda aklıma hiç ge -dur bir dakika. Büyüyle kilitlenmiş bir kapı biliyorum."

Jander ve Trina aceleyle çalışma odasına daldılar. Jander gergin ve sevinçliydi. Strahd'ın gizemli odasına uzun süredir girmek istiyordu. Anna hakkında bilgi aradığı diğer her yerden eli boş dönmüştü. O odada kitaplar olduğundan emindi. Belki sevdiği kadın hakkında kendisine bir şeyler söyleyebilirlerdi. Dönen merdivenlerden çıktılar ve Jander tam karşılarındaki kapıyı gösterdi. "İşte şu büyü olmalı. Dene bakalım."

Trina, kitabı çalışma odasının ortasındaki, cilalanmış masanın üzerine koydu ve birkaç dakika boyunca büyüü dikkatle okudu. Jander soğukkanlı görünmeye çalışarak kitapların adlarına bakarmış

gibi yapıyordu.

"Jander, seyret," diye bağırdı Trina. Kapının önünde durup gözlerini kapadı. Ellerini kaldırarak, parmaklarını açtı ve nefesinin altından bir dizi garip sözcük söyledi. Kapının çevresi, zayıf, mavimsi bir ışıkla parlamaya başladı. Işık birden kayboldu. Net bir 'klik' sesi duyuldu ve kapı bir parmak kadar aralandı.

"Oo, Trina, çok akıllısın," diye övdü Jander. Kızın yüzüne kendinden memnun, kocaman bir gülümseme yerleşti. "Başka neler yapabilirsin?"

Jander kapısı alay edercesine aralık duran odaya girmeyi son zamanlarda hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Ancak bunu yapmadan önce, kurtkadının nedenine ilişkin şüphelerini gidermek zorundaydı. Sonraki bir saat boyunca, Jander kızın yeni edindiği yetenekleriyle ilgileniyor gibi görünerek, kız, dokunmadan nesnelere hareket ettirip şöminedeki ateşi birden canlandırıp sonra küle dönüşmesini sağlar ve buna benzer başka numaralar yaparken, evin içinde onun peşinden gezdi. "Bir Tüy gibi Düşme Büyüsü," diye okudu Trina, gözleri büyüyerek. "Bu uçmak gibi midir?"

"Bilmiyorum, ama bu seferkini denemek için surlardan atlamadan önce çok dikkatli çalışsan iyi edersin." Trina güldü. "Dikkat ederim."

"Bana gösterebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu elf, Trina'nın numaralarının sona ermiş olduğunu umarak. Kurtkadın, hızla büyüleri gözden geçirdi ve başını iki yana salladı.

"Şu anda yapabileceğim bir şey yok."

"Pekala, o zaman lütfen başka bir yerde pratik yapar mısınız? Benim de yapacak işlerim var." Kız, gözlerini kuşkuyla Jander'a dikti. "Ne gibi?"

Bir an için Jander'ın zihni boşaldı. Sonra, "Kitaplığı yağlayacağım. Çok güzeller ama Strahd bu güzel ahşapları cilalamak için hiç zaman ayırmamış-"

"Anlıyorum Jander, ben seni tutmayayım," dedi kurtkadın aceleyle, bu sıkıcı iş karşısında geri çekilerek. "Ben Şu Tüy gibi Düşme'yi biraz deneyeceğim. Sonra görüşürüz." Kitabı kapatıp, sayfayı kaybetmemek için parmağını arasına sıkıştırdı ve odadan çıktı.

Sonunda elf tek başınaydı. Trina gittikten sonra çalışma odasının kapısını kapadı ve dikkatle kilitledi. Ağzı heyecandan ve gerginlikten kurumuştu. Yıllardır bu kadar pervasızca davranmamıştı ama Strahd daha yeni gitmişti ve en azından birkaç gün daha dönmezdi. Strahd'ın, Jander'ın görmemesi konusunda bu kadar ısrarlı olduğu şey neydi? Ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Elf bir parça vicdan azabı duydu. Konta bu odaya girmeyeceğine dair söz vermişti. Bir an için Jander'ın onur duygusu, merakıyla ve sonunda burada Anna'yla ilgili bir şeyler bulma ümidiyle çarpıştı. Jander kapıya yaklaştı.

Vampir biraz korkuyla, tereddütlü bir şekilde tahta kapıyı iterek açtı. Kapı gıcırdayarak içeri doğru, geniş karanlık bir odaya açıldı. İçerde çürüme kokusu vardı ve Jander yüzünü buruşturdu. Gözleri karanlığa çabucak alıştı ama solundaki duvardan bir meşale aldı ve çalışma odasındaki ateşte yaktı. Bu şekilde odaya tekrar girdi.

Önünde geniş bir masa uzanıyordu. Ravenloft Şatosu'ndaki pek çok eşya gibi, bir zamanlar çok güzel bir şey olmalıydı. Şimdiyse kat kat tozla örtülmüştü. Bu Jander'ı şaşırtmadı. Onun hayretle bakakalmasına neden olan şey, kalın toz tabakasının altında, masanın üzerindekiydi.

Masa hiçbir zaman gerçekleşmemiş bir yemek için hazırlanmıştı. Ortasında, çürümüş maddelerden oluşan iğrenç bir yığın vardı. Jander daha yakından bakmak için meşalesini kaldırarak ilerledi. Bu bir

zamanlar bir pasta olmalıydı -üzerindeki süslere ve tepesindeki beyazlar içindeki kadın figürüne bakılırsa bir düğün pastası.

Jander hafif bir ürperti hissetti. Burada çok garip bir şeyler olmuştu. Masadan bir adım uzaklaştı ve ayağının altında bir şey çatırdadı. Ne olduğuna bakmak için aşağı göz attığında kaygı- rı daha da arttı. Bu pasta süsünün diğer parçasıydı—küçük damat figürü. Küçük adamın kafası kopartılmıştı.

Jander dikkatini odanın geri kalanına yöneltti. Masa ve pastadan geri kalanlar burasının bir zamanlar yemek salonu olarak kullanıldığını gösteriyordu. Ama aynı zamanda bir sergi salonuydu da. Jander'ın çevresi Von Zarovich ailesinin portreleriyle çevriliydi. Bazı isimler tanıdık geliyordu, diğerleri ise tamamen yabancıydı. Çok hoş bir çiftin portresinin önüne geldiğinde durdu.

Resmin altındaki levhaya göre bunlar Barov ve Ravenovia Von Zarovichlerdi. Resim yeni evlendikleri zaman yapılmıştı ve çok güzel bir çift oldukları kesindi. Jander resmin üzerindeki tarihe ve Strahd'a olan çarpıcı benzerliğe bakarak onların Strahd'ın ebeveynleri olduğuna karar verdi. Barov'un yüz hatları açıkça oğluna geçmişti, kara gözler, ince, kalemle çizilmiş gibi duran burun ve elmacık kemikleri tıpatıp kontun şimdiki haline benziyordu. Ravenovia çok güzeldi ve yetenekli ressam, iri, siyah gözlerindeki ateşi ve zeka parıltısını çok iyi yansıtmıştı.

Bir sonraki resimde üç adam vardı. Bunlardan biri Strahd'dı. Kırmızı kadifeden, lüks bir koltuğa oturmuştu. Portre yapıldığından bu yana çok az değişmişti ve Jander resmin kontun değişiminden kısa bir süre önce tamamlanmış olduğunu tahmin etti. Kontun solunda, koltuğun biraz arkasında ayakta duran, otuzlarının sonlarında bir adam vardı. Oldukça tıknazdı, ama iyi kalpli, yardımsever bir ifadesi vardı ve Strahd'ın yakın akrabası olduğu kesindi. Sağ tarafında, kontun yanına diz çökmüş, bir elini koltuğun kenarına dayamış, Jander'ın bu güne kadar gördüğü en yakışıklı adam vardı. Onun yüz hatları da Strahd'inkilere benziyordu ama farklılardı -daha net, gençliğin verdiği bir dinçliğe ve güç, kendine saygı ve masumiyet karışımı bir ifadeye sahiptiler. Bu adam sadece yirmilerindeydi. Garip bir şekilde Jander'a oldukça tanıdık geliyordu. Hem bu adamın, hem de Strahd'ın üzerinde uniformalar vardı, gerçi rütbe ve şekilleri farklıydı. Genç adam, çok güzel, güneş şeklinde bir madalyon takmıştı. Strahd'ın göğsü ise madalyalarla kaplıydı.

Jander isimleri okudu: Strahd, Sturm ve Sergei Von Zarovich. Eğer ressam biraz daha iyi gözlem yapıp Strahd'ın dertli yüzünü mükemmelleştirmese, bu, üç kardeşin çok başarılı bir resmi olacaktı. Kara gözleri amansızdı, baktığı yerde ne güzellik ne de neşe görmeyen bir adamın gözleri. Ağzıysa ince keyifsiz bir çizgiydi. Yaşamda bile, daha kan ve nefes onu yaşayanların güneşli dünyasına bağlarken, Strahd, göğsündeki kalabalık şereflere rağmen belli ki mutsuz bir adamdı.

Daha pek çok resim vardı. Yıllar içinde kostümler değişmiş ancak bazı zırh ve mücevherler sanki birer aile yadigarı oldukları için resimlerde tekrar tekrar belirmişlerdi. Jander amaçsızca odanın içersinde dolaşarak portrelerden bir kaçına daha göz attı.

Odanın diğer ucunda küçük bir masa vardı. Ravenloft Şatosu'ndaki mobilyaların çoğunun aksine, bu masa özenle korunmuştu. Temiz, beyaz bir örtüyle kaplanmıştı ve mücevher parçaları dikkatle yerleştirilmişti: bir kolye, bir çift küpe ve bir bilezik. İyi cilalanmış iki şamdanın üzerine birer mum yerleştirilmişti. Ve iki de deri kaplı kitap görülebiliyordu. Birisi çok eski ve yıpranmıştı. Diğeri çok daha yeniydi.

Jander yeni olan kitabı aldı ve amaçsızca karıştırmaya başladı. Strahd'ın garip şifresiyle yazılmıştı fakat son birkaç on-yıl içersinde Jander'ın bunu deşifre etmek için bol bol zamanı olmuştu. Kitabı yerine koydu ve diğerine bakmaya tenezzül etmedi.

Masanın üzerinde başka bir portre daha vardı. Masayı kaplayan örtüye benzer bir beyaz kumaşla

örtülmüştü. Jander kaşlarını çattı. Bunu saklamak neden? Çevik bir hareketle örtüyü çekti.

Dehşet içinde resimdeki iki şekle bakakaldı. Düğün giysileri içinde bir adam ve bir kadın mutlu mutlu poz vermişlerdi. Ancak birisi bir bıçakla, adamın yüzünü paramparça etmişti. Ancak Jander'ın asıl kalbinden vuran bu değil, adamın kolundaki kadının yüzüydü.

Bu Anna'nın yüzüydü. Başkası olamazdı.

Artık yüzü olmayan adama dönmüş, neşe saçan bir gülümsemeye bakıyordu. Yüzündeki ifade tam bir mutluluk ifadesiydi ve gözlerinde aşk parıltıları vardı. Üzerinde harika, beyaz bir elbise, elinde de bir buket çiçek vardı. Kestane rengi saçlarının üzerinde bir tül uzanıyordu. Bu odada kutlanan onun düğünüydü.

Jander birkaç dakika portreye bakarak anlamsız olandan bir anlam çıkartmaya çalıştı. Sonunda bakışları, aşağıya, çiftin ismine kayd: "Sergei Von Zarovich ve Tatyana Federovna, evlilikleri anısına, 351."

Elf sendeleyerek birkaç adım geriledi. Şaşkınlık içinde neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Demek bu Anna değil, Tatyana denen birisiydi. Kız kardeşi mi? Belki ikizi?

Bakışları kitaplara kayd. Belki içlerinde Tatyana'yla ilgili bir şeyler olabilirdi. Daha yeni olanı aldı ve açtı. Adı Strahd Külliyyatı'ydı. Jander içinde bulunduğu gergin duruma rağmen alaycı bir şekilde güldü. Böyle gösterişli bir şeyi ancak Strahd yazabilirdi. Tatyana'ya adanmış tapınağın önüne oturdu. Hem merak hem de endişeyle, Strahd Külliyyatı'nı dizlerinin üzerine koyarak okumaya başladı.

Ben Kadim olanım. Ben bu Ülkeyim. Benim kökenim geçmişin karanlıklarında yitip gitmiştir. Ben Savaşçıydım. İyi ve adildim. Ülkenin üzerinde adil bir Tanrının gazabı gibi eserdim. Ancak savaş yılları ve ölüm yılları ruhumu, rüzgarın taşı kuma çevirmesi gibi eritti...

Yirmi

Jander kaşlarını çattı. Bu Strahd'ın propagandasıydı. Tarihi kendi görmek istediği şekliyle aktarışı -tıpkı Jander'a Barovia'nın nasıl sislere girdiğiyle ilgili olarak anlattığı öykü gibi yalanlarla doluydu. Vahşi, çarpıtılmış bir hikaye, içinde bir kadın, bir rakip ve-

Jander hayretten açılmış gözlerle bir kez daha resme baktı. Bu genç adam, Strahd'ın, Tatyana'yı 'büyüleyip' konttan 'çalan' rakibi miydi? Yalan, tamamen yalandı. Jander nasıl bildiğini bilmiyordu ama bundan emindi. Resimdeki çiftten daha fazla birbirine aşık iki insan düşünülemezdi ve onları, bir düzenbaz ve kölesi gibi görmek olanaksızdı.

Elf, kitabı tiksintiyle yerine bıraktı ve diğerine uzandı. Kitabın ne kadar kırılğan olduğunun farkında olan elf dikkatle ve yavaşça kapağını açtı. Sayfalar sararmıştı ve dokunsa ufalanacak gibiydiler. Yazı zar zor okunuyordu ve şifre Jander'ın istediği hızda okumasını engelliyordu.

Görebildiği kadarıyla bu bir günlüktü ve Barovia takvimine göre 349 yılından başlıyordu -neredeyse iki yüz elli yıl öncesinden.

Strahd'ın vampir olmasından önce.

Jander titremeye başladı. Kitabı göğsüne bastırarak çalışma odasına geçti. Günbatımına kadar rahatsız edilmeyeceği birkaç saati vardı. Meşaleyi tekrar yuvasına yerleştirdi, koltuklardan birine oturdu ve okumaya başladı.

On ikinci Ay, 347. Sonunda savaş sona erdi. Düşmanlarımızın büyük bir kısmı yok edildi, ya da sürüldü. Savaş Beyi'nin kalesinin yıkıntılarının önünde uzanan bir vadi buldum. İkisini de aldım...

Altıncı Ay, 348. Barış ruhumu kemiriyor. Ondan hoşlanmıyorum. Barovialılar da benden hoşlanmıyorlar. Umursamıyorum...

Üçüncü Ay, 349. Şatonun onarımı ilerliyor. Annemin anısına, ona Ravenloft adını vereceğim. Von Zarovichler'e layık bir yuva olacak.

On birinci Ay, 349. Her şey hazır. Bu soğuk yeri bir eve dönüştürmek için ailemi çağıracağım...

Dördüncü Ay, 350. Geldiler. Yanlarında daha önce hiç görmediğim küçük kardeşim Sergei de var. Ne kadar da genç, hem bedensel hem de ruhsal olarak! Eğer bu sabah beni eskrimde neredeyse yenecek olmasa, ona tatlı su askeri derdim ama ustalığı gerçekten hayranlık uyandırıcı.

Kanla bağlanmış iki asker olarak, çabucak dost olduk. O yeni barış çağına, kemiklerinde ölümün soğuğu ve dilinde hala savaşın tadı olan benim asla olamayacağım kadar uygun. Şimdi onun gibi olmak için neler vermezdim, kadınları kendine hayran bırakan o siyah gözleriyle genç ve tasasız. Ne kadar da ironik! En küçük kardeş olması nedeniyle yazgısı bir rahip olmak.

Yaşlanıyor olmalıyım -yeni günün başlangıcını boş yere görmeye çalışan, soğuk bir gece gibi.

Daha önce hiç bir ailem olsun istememiştim. Sergei geldiğinden beri, kendimi yanımda bir kadın, kucagımda da bir çocukla birlikte hayal eder buluyorum...

Altıncı Ay, 350. En Yüce Rahip Kir aniden öldü ve Sergei bu günü ulusal yas ilan etmem için ısrar etti. Şimdi En Yüce Rahiplik görevini Sergei üstlenmek zorunda. Bu, delikanlının epey ağırbaşlı bir hale gelmesine neden olan bir onur. Henüz papazlığa atanmadığı için resmi rahip

cübbesini giymesine izin verilmiyor ama kilise ona Rahibin Madalyonu'nu takma izni verdi. Değersiz bir süs ama Sergei ona büyük -belki de gereğinden fazla- manevi değer veriyor.

Strahd'ın annesinin adı olan Ravenovia, kuzgun anlamına gelen Raven sözcüğünden türetilmiştir ve Ravenloft Kuzgun Yuvası demektir.

Barovia takvimine göre 350 yılıydı ve Kont Strahd Von Zarovich, dağlardan ve Svalich Koruluğu'nun içinden kıvrılarak akan İvlis'e bakıyordu. Gözlerinin gördüğü her şeyin, mutlak ve sorgulanamaz hakimi olduğunu biliyordu.

Bu düşünce onu pek az memnun ediyordu. Zaten bu günlerde hiçbir şey onu memnun etmiyordu.

Birkaç yıl önce, korkuya kapılan bir kasaba reisi tarafından kontun doğum gününün ulusal bir bayram olarak kabul edilmesi için bir girişimde bulunulmuştu. Kasaba reisi, Strahd'ın, o kasabadan gelen yetersiz vergiler konusundaki memnuniyetsizliğini gidermeye çalışmıştı. Yanlış taktik seçmişti. Strahd doğum gününü asla kutlamazdı. Hatta bir keresinde 'ölüm günü' diyerek şaka bile yapmıştı. Artık bu konu hiç açılmıyordu. Strahd'ın gençliği, savaşıarak ve öldürerek geçip gitmişti.

Talihsiz kasaba reisi öldü. Kafası, gövdesinden tek bir kılıç darbesiyle ayrılmıştı. Kontun doğum günü konusu bir daha asla açılmadı.

Bu gün Strahd, çalışma odasına dönmüş ve ülkeyi ilk fethettiğinde yazmaya başladığı günlüğüne devam etmişti.

Barovalılardan nefret ediyorum! İnsanı ne zaman yalnız bırakmaları gerektiğini bilmiyorlar.

Duraksadı ve sonra ekledi, yoksa Sergei de aynı huyu mu kaptı?

Sık sık kasabaya inerek, onun deyişiyle, 'insanlar için iyi bir şeyler' yapmaya çalışmak gibi rahatsız edici bir huy geliştirdi. Orada ona bir çeşit genç tanrıymış gibi davranıyorlar. Halk, atının geçeceği yollara çiçekler döküyor ve tezahüratlarıyla çocuğu sağır ediyorlar. Bu işin sonu hiç iyi değil. Sergei'nin yeri burada, Ravenloft Şatosu'nda, insanlardan yukarda, bir Von Zarovich gibi. Köylülerin tozlarına bulanmamalı.

Çalışma odasının kapısı hızlı hızlı çalındı. "Gel," diye seslendi Strahd dalgın dalgın. Gelen Sergei'ydi. Yakışıklı yüzü ıslık ıslık parlıyordu. Kıvrırcık, siyah saçları dağınıktı. "Strahd, sana bu gün neler olduğunu anlatmam gerek!"

"Gerçekten gerekli mi?" diye yanıtladı ağabeyi isteksizce, defterini masaya koyarak. "O değersiz kasabada bir Zarovich'ı heyecanlandırarak ne bulmuş olabilirsin ki?"

Sergei bir koltuk çekerken Strahd kendi kendine kaşlarını çattı. Sergei'nin bu hevesli ve samimi hallerini, ülkenin hükümler ailesine hiçbir zaman uygun bulmamıştı. Bu günse Sergei neşeli bir köpek yavrusu gibiydi. Ona harika gelen, önemli bir şey olmuş olmalıydı. "Bir kızla tanıştım."

Strahd, devam etmesi için bekledi ama görünüşe göre Sergei'nin tüm açıklaması bundan ibaretti.

Hafif bir sıkıntıyla, ağabey günlüğünü tekrar açtı. "Aman Tanrım! Sergei, eğer her seferinde yerel fahişelerden-"

"Eğer ağabeyim olmasan, bunun için seni öldürürdüm!" Sergei yüzünde büyük bir öfkeyle ayağa fırlamıştı. "Onunla kasabada görevimi yaparken tanıştım. O insanlara yardım ediyor. O... onu tanımıyorsun. En yakın zamanda buraya getireceğim. Böylece kendi gözleriyle görürsün."

"Bu evi fahişelerle lekeleyemezsin!"

"Tatyana hakkında bu şekilde konuşamazsın!"

"Hmm, orospunun bir adı da varmış."

Sergei, öfkesini gözle görülür bir zorlukla kontrol altına aldı. Ölçülü bir hareketle oturdu ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ağabey, seni ne kadar sevdiğimi bilirsin. Senden, Tatyana'dan söz ederken fahişe, orospu ya da saygılı olmayan başka hiçbir sözcüğü kullanmamı rica ediyorum. Evet, doğuştan soylu değil, ama o mükemmelliğin ta kendisi. Ondan daha parlak bir ruh hiç görmedim. Ve Strahd, o benim olacak. Onunla evlenmeyi düşünüyorum."

"Söz konusu bile olamaz. Her şeyden önce gerekli konuma sahip değil. Ayrıca," uzanarak rahibin taktığı madalyona dokundu, "senin başka yere bağlılığın var. Hatırladın mı?"

"Sen de biliyorsun ki annem ve babam mesleğime devam etmem konusunda özellikle ısrarlı degillerdi. En küçük erkek çocuğun rahip olması sadece bir gelenek -bir yasa değil!"

"Buna çok uygun gibiydin."

Sergei onaylamak zorunda kaldı. "Öyleydim. Hala da öyleyim. Ama tanrılar bu yolda ilerlememi isteselerdi, hiç kuşku yok, Tatyana'ya bu şekilde aşık olmamı sağlamazlardı. Onu tanıyınca sen de seveceksin. Ayrıca benim evlenmem neyi değiştirir. En büyük oğul sensin. Senden sonraysa Sturm geliyor. Görüyorsun ya," yüzünde her şey yolunda diyen gülümsemesi belirdi, "en küçük oğul olmanın avantajlı yönleri de var."

"Sergei," dedi Strahd, sabrı tükenerek. "Kiminle istiyorsan onunla evlen. Umurumda değil. Eğer, kasabada patates çuvalına benzer perişan bir kız bulduysan ve onu uşakların itiraz etmeyeceği kadar temizleyebilirsen, yarın bile evlenebilirsin. Şimdi beni yalnız bırak. Çok meşgulüm."

Sergei kaşlarını çattı. Berrak mavi gözleri Strahd'ın yüzünü inceledi. "Aramızda çok yaş farkı var, biliyorum. Ve beni çok genç ve toy bulduğunu da biliyorum. Sana her zaman hayranlık duydum, ağabey. Ama bu kadar çok şey kazanmışken ve her şey senin lehineyken, seni bu kadar tatsız yapanın ne olduğunu asla anlayamadım."

"Sergei-"

"Lanet olsun, Strahd. Kimse bizim için yaptıklarını benden iyi bilemez. Kuşaklardır sürmekte olan bir savaşa son verdin! Bu barışı bize sen verdin. Görevin sona erdi ve çok da başarılı oldun. Ben yaptığım hiçbir şeyden bu kadar gurur duyamam. Bir savaş kazanamam. Sadece bu sakın zamanlarda doğru olduğuna inandığım şeyleri yaparak yaşayabilirim." Genç adam ayağa kalktı. "Gençliğini savaş meydanında geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm, ama bu benim suçum değil."

Strahd onun gidişini başını sallayarak izledi. Bazen Sergei'den tamamen umudunu kestiği oluyor - bazen de küçük kardeşine tüm insanlardan daha fazla hayranlık duyuyordu.

Sergei, Von Zarovich dalının son ve en parlıtlı çiçeğiydi. Strahd savaştan savaşa koşarken ve Sturm'un uğraşları onu aileden uzaklara sürüklemişken, anne babasına sevgi ve mutluluk getirmişti. Sergei, en büyük ağabeyini tanımadan büyümüşü ve Strahd, Barovia'ya yerleşip ailesini yanına çağırduğında, iki kardeş ilk kez karşılaşmışlardı.

Aralarında, ilk görüşte kardeşlik bağı doğmuştu, Sergei, açıkça Strahd'a tapıyordu. Savaş kahramanı bir şövalye. Ve Strahd da elinde olmadan karşılık verdi. Vermemesi için de bir neden yoktu. Sergei'nin hoşlanılacak pek çok özelliği vardı: zekiydi, her zaman neşeliydi ve iyi bir eskrim arkadaşıydı.

Strahd, yaşlı bir askerin elinden ne kadar gelirse, Sergei'yi o kadar seviyordu.

Ravenloft Şatosu bir cennet değildi. Strahd gençliğini geri istiyordu. Sergei'yi sadece sevmiyordu, aynı zamanda Sergei olmak istiyordu -yirmi yedi yaşında, yaşamı doyana kadar eğlenebileceği ve tadını çıkartabileceği bir şölen gibi önüne serili. Strahd'ın gençliği, savaş tanrılarını yatıştırmak için

toprağa saçılmıştı ve şimdi kırk beş yaşında, geri dönüp baktığında ona değerli görünen pek az şey vardı. Bir ailesi yoktu, yakın arkadaşları yoktu. Bir zamanlar yapmayı istediği tüm büyük iyilikler koşullara boyun eğmişti, yaptığı hiçbir yasa dünyayı değiştirmemişti, fethettiği hiçbir ülke ona yeni bir yaşam vermemişti. Sergei'nin bir lahana yetiştiricisinin kızını alması ona müstahaktı.

Tüy kalemi aldı ve büyük, güçlü harflerle yazdı: *Aramızdaki tüm sevgiye rağmen, Sergei beni zaman zaman kızdırıyor.*

Beş gün sonra Sergei'nin nişanlısı, arabadan inip utangaç bir edayla etrafına bakındığında Strahd, keskin bir umutsuzluk hissetti.

Kız çok güzeldi -hatta Sergei'nin söylediği gibi mükemmeldi. Uzun boyluydu. Uzun, kestane rengi saçları dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Basit elbiseleri dolgun göğüslerini ve ince belini sıkıca sarıyordu. Teni güneşten bronzlaşmıştı. Sergei, kızın elini sıkı sıkı tutmuştu, sevgi ve kıvançtan gülümsüyordu. Ve Tatyana müstakbel kocasına baktığında, sıcacık gözleri sadakatle parlıyordu. Strahd bir şekilde tanışma faslını ve hatta akşamki uzun resmi yemeği atlattı. Ancak kalbini, vadinin bu güzel mücevherine kaptırmıştı.

Kızın içten tatlılığı işleri daha da zorlaştırıyordu. Birlikte yürürlerken sık sık, Strahd'ın koluna giriyor ve ona büyük bir saygıyla 'ağabey' veya 'büyüğüm' diye hitap ediyordu. Strahd'ın, kardeşini tüm kalbiyle kıskandığını nereden bilebilirdi ki?

Bazen kont, onun da kendisini sevdiğini hayal ediyordu, ama bu yanılsama kız gözlerini Sergei'ye çevirdiği anda paramparça oluyordu. O zamanlarda, kız tamamen aşkla doluyor ve muhteşem görünüyordu. Genç çifti gören herkes mutluluklarından, mutlu oluyordu. Karşılıklı sadakatleri bu kadar içten ve belirgindi.

Kont Strahd Von Zarovich hariç herkes.

Aylar geçip düğün yaklaştıkça, Tatyana'nın kendisine aşık olacağına ilişkin hayalleri gitgide daha karanlık bir hal alarak devam etti. Değişik büyü kitaplarına başvurdu ama ihtiyaçlarına uygun bir şey bulamadı. Strahd daha da huysuz bir adam haline geldi. Çoğunlukla şafağa kadar oturuyor, işine yarayacak bir şeyler bulmak, herhangi bir şey bulmak için araştırmalar yapıyordu.

Bir öğleden sonra, org çalarak oyalanmaya çalışıyordu. Bu bir süre işe yaradı. Yankılanan ve insanın ruhuna seslenen müziğe kapılarak sıkıntılarını unutmıştu. Parmakları tuşların üzerinde uçuyor, ıstıbabını yansıtan, ama yine de onu bu ıstıraptan kurtaran akorlar çıkartıyorlardı.

Giriş holünden gelen sesler konsantrasyonunu bozdu ve çalmaya ara verdi. Kırılğan huzuru parçalanmıştı. Ne olduğunu anlamaya gittiğinde, hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Görünüşe göre bu sakin bir öğleden sonra olmayacaktı. Av grubu, tüm o köpeklerle falan, öylece yemek odasına dolarken, o ana kadar sessiz olan salon, kahkahalar ve neşeli konuşmalarla dolmuştu. Köpekler mutlu mutlu kuyruk sallayarak ortalıkta dolaşırken, hayvanların tırnakları taş zeminde tıkırtılar çıkartıyordu.

"Strahd!" Sergei ağabeyine el salladı. "İyi bir av kaçırdın!"

"Gerçekten de, Büyüğüm. Eğer seni kitaplarından biraz ayırabilseydik, sen bile keyiften kahkahalar atardın," diye ekledi Tatyana, konta sıcacık bir şekilde gülümseyerek.

Strahd da gülümsemeyle karşılık verdi, ancak onunki zorlamaydı. "Kitaplar zarnan geçirmek için iyidir. Tilki avıysa zaman kaybı."

"Ah, bu seferki çok eğlenceliydi. Kurt'un İni'nin orada başımıza ne geldiğine inanamazsın." Sergei, ağabeyini kolundan yakaladı ve onu göze çarpmayan uşakların, tozlu şişelerin mantarlarını açıp kristal kadehleri doldurmakta olduğu masaya doğru sürükledi. Sergei şık bir hareketle Strahd'ın güçlü

eline yakut rengi sıvıdan bir kadeh tutuşturdu.

"Sergei!" Tatyana'nın yüzü şarabın rengini aldı ve tamamen doğal bir tavırla yüzünü Strahd'ın göğsüne gizledi. "Lütfen durdur onu, Büyüğüm. Bu öykünün anlatılmasını istemiyorum!"

Strahd, kara gözlerini kapayarak kendisini içindeki acıyı belli etmemeye zorladı. Ah, Tatyana'nın başını bu şekilde göğsüne dayamasına rağmen onun sevgisine sahip olamamak! Kendisine engel olamayarak kolunu kaldırdı ve kızın omzuna sardı.

Aniden, göğsündeki sevgili sıcaklık gitmişti. Sergei dalga geçerek nişanlısını çekti ve kızın utangaç karşı çıkmalarına rağmen onu öpmeye başladı. "Bana çok önemli bir ders verdi, Strahd!"

"Tanrılar biliyor ya öğrenecek çok şeyin var," diye homurdandı kont. Kıskançlık, içinde bir zehir gibi kabarıyordu.

"Handa, kasabalılarla birer bardak bira içiyorduk. Birdenbire, kocaman, kıllı bir vahşi, zavallı Tatyana'yı yakaladı. Ve biz daha bir şey yapamadan adam-"

"Ne?"

Sözcük Strahd'ın boğazından kükreme gibi çıkmıştı. Öfke içindeydi. Av grubunun diğer üyeleri gerilediler. Kontun nezaketiyle tanındığı söylenemezdi, ama yüz hatlarının çarpılmasına neden olan bu kızıl öfke, şimdiye kadar aralarından en talihsiz olanların bile tanık olmadığı bir şeydi. Tatyana bile ürkmüş ve müstakbel kocasına sokulmuştu. Sadece, ağabeyine karşı duyduğu sevgi mutlak olan Sergei etkilenmemişti. .Hikayesine devam etti.

"Adam Tatyana'nın kafasını yere çarpmaya çalıştı. E, tabii ki ben ve bu iyi adamlardan birkaçı kendimize gelir gelmez adamı yakaladık. Onu dışarı çıkartıp, kolay unutamayacağı bir sopa atacaktık, ama Tatyana bize izin vermedi."

Strahd, hayretle kıza bir bakış attı. Yanakları hala al aldı ama kontun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Tanrılar adına, o gözler.

"Bize bu adamı tanıdığını söyledi, birlikte büyümüşler. Adamın kızgın olmasının nedeninin, ailesi açlık çekerken, onun bir Zarovich'le evlenecek kadar şanslı olması olduğunu söyledi. Sonra benim güvercinim ne yaptı biliyor musun?" Sergei gururla Tatyana'ya gülümsedi ve kızı, kendine doğru çekti. "Üzerindeki tüm mücevherleri çıkarttı ve hepsini bu adama verdi. 'Bununla çocuklarına yiyecek al,' dedi ona, 've ben yaşadığım sürece ailen bir daha aç kalmayacak.' Ve o canavar, o koca cüsseli ayı -inanır mısın Strahd, tıpkı bir bebek gibi ağlamaya başladı ve Tatyana'nın ellerini öptü. Bu kız bir harika, değil mi?"

Avcılardan bir tezahürat koptu ve Sergei'nin gelecekteki gelininin şerefine kadeh kaldırıldı. Kızın yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

"Tatyana, sen bir aptalsın," dedi Strahd kabaca. Kızın gözleri üzüntüyle doldu. Strahd ona aldırmadan Sergei'ye döndü. "Ve kardeşim, sen daha da betersin. Ailemizin adını, o aşağılık kasabanın pisliğine batırdım. O köpeği, küstahlığından dolayı öldürmeliydin. Eęer, hizmetkarlarımdan biri bugün senin davrandığın gibi davranmış olsaydı, onu kırbaçlatırdım. Maalesef sen benim kanundansın ve bu sečenek mümkün değil. İnan bunun için üzölüyorum. şimdi izninizle."

Kadehini yere fırlatarak uzun adımlarla yemek odasından dışarı çıktı. Arkasında, şaşkın bir sessizlik bırakmıştı. Herkes utanç içindeydi ama kimse ne diyeceğini bilemiyordu. İlk konuşan Tatyana oldu. "Zavallı, Strahd. Sanırım bizim ilgi ve şefkatimize, kasabadaki Yakov'dan daha çok ihtiyacı var."

"Tatlım," dedi Sergei yumuşak bir sesle, kızın alnından öperek, "galiba haklısın."

Strahd öfkeyle kalemine sarılarak, sinirini günlüğüne yansıttı: *Bu meleğin benim olmasını sağlayacak bir şeyler bulmalıyım, bir büyü, bir iksir. Bulmak zorundayım! Bu kadını kazanmak için yapmayacağım hiçbir şey yok!*

Strahd, sabahın erken saatlerine kadar ayaktaydı. Ağırlaşmış göz kapaklarını ve karıncalanan gözlerini ovuşturarak içini çekti. Bedeninin her parçası, bu çabadan en azından bu geceliğine vazgeçmesini ve dinlenmesini haykırıyordu.

Büyük bir irade gücüyle kendisini bu uyuşukluktan kurtardı. Eğer Tatyana'yı elde etmenin büyüleri bir yolunu bulamazsan, dedi sertçe kendi kendisine, uyumak için yatağında yalnız olacağın pek çok gece olacak. Yorgunluktan titreyen ellerle Strahd, kararlı bir şekilde başka bir büyü kitabını eline aldı. Kendisini koltuğa bıraktı ve dikkatle okumaya başladı.

Tam bir sayfayı çevirirken, iki sayfanın birbirine yapışmış olduğunu fark etti. Kaşlarını çattı.

Bunu neden daha önce hiç fark etmemişti? Bu iki sayfanın arasında ne gizler saklıydı?

Birden şevke gelerek tamamen uyandı. Eski parşömeni zedelememeye özen göstererek iki sayfayı birbirinden ayırdı. Gördüklerine inanmaya zorlukla cesaret ederek gülümsemeye başladı. Sararmış sayfalarda, akıcı bir el yazısıyla, çoktan unutulmuş bir büyücü şöyle yazmıştı:

Yüreğinin Arzu Ettiğini Elde Etme Büyüsü.

Çabucak büyüü gözden geçirdi. Fazla acayip bir yanı yoktu. Normalin dışında bazı büyü maddeleri gerektirmiyordu. Yarasa tüyü... Tanrılar, bu terkedilmiş yerde bunu bulmak kesinlikle çok kolaydı. Unicorn^[14] boynuzu... Eğer yanlış hatırlamıyorsa, bu değerli tozdan buralarda bir yerde bir miktar olacaktı. Sonra birden garip bir şey oldu. Bir an için Strahd'ın gözleri bulandı. Aşırı zorlanmış olan gözlerini sabırsızlıkla bir kez daha ovuşturdu.

Büyüye tekrar baktığında, gerekli maddelerin listesi değişmişti.

"Ne?" diye mırıldandı kendi kendine. Gözlerinin önünde harfler, yer değiştirip yeni sözcükler oluşturmak üzere tekrar birleştiler. Birden dehşete kapılan Strahd kitabı elinden düşürdü. Kitap gürültüyle masanın üzerine düştü.

O çok eski bir kitap. Ona daha dikkatli davranmalısın, diye Strahd'ın ensesindeki kılların dimdik olmasına neden olan bir ses duyuldu.

Kafasını hızla kaldırarak odanın içine bakındı. Çalışma odasında kendisinden başka hiç kimse yoktu. "Kim var orada?" diye seslendi.

Bilmen gerekir, diye tekrar duyuldu ses. Bastırılmış, ipeksi bir kahkahayla doluydu ve odanın her köşesinden aynı anda geliyor gibiydi. Strahd'ın kulaklarını, bir mezarın üzerine sürtünen ölü yapraklar gibi tırmalıyordu. *Beni sen çağırдың. Nefretini duydum. Sana Yüreğinin Arzu Ettiğini vermeye geldim.*

"Kendini göster," diye istekte bulundu Strahd. Ses güldü, sessiz ve kuru bir kahkaha.

Görüntüye katlanamazsın.

Strahd birden, bu fısıltılı, soğuk sese inandı ve bir parçası çalışma odasını terk etmesi, zehir gibi içine işleyen ölü sesi dinlememesi ve Tatyana'yı Sergei'ye bırakması için haykırdı.

"Hayır," diye fısıldadı Strahd. "O benim olacak."

Başlayalım mı?

"H-henüz büyüü yapmadım bile" diye kekeledi kont, dağılan düşüncelerini toplamaya çalışarak.

Buna gerek yok. Büyü oraya, sadece... ilgini çekmek için konmuştu. Kuşkusuz, senin de fark ettiğin gibi sürekli değişiyor. Tıpkı bir ölümlünün zihni gibi.

"Nesin sen?"

Bu soru karşısında ses, fırtınalı bir gecedeki rüzgar gibi arttı. Gülerek arttı, arttı. Ta ki kontun üzerine fiziksel bir şeymiş gibi çökene kadar.

Ben her yarattığın, tüm zamanlar boyunca görmüş olduğun bütün kabusların toplamıyım. Ben cinayet ve ihanetin karanlık düşüncesiyim. Korkunun ve şehvetin ve müstehcenliğin ve tecavüzün. Ben ruhu öldüren kırıcı sözcük ve bedeni öldüren kanlı bıçağım. Ben kadehin dibindeki zehir, hırsızın boynundaki ilmek, ihanete uğrayanın çığlığı ve işkence edilenin haykırışıyım. Ben yalanım. Ben deliliğin karanlık çukuruyum. Ben Ölüm'üm ve daha da beter olan her şeyim. Beni tanıyorsun, Kont Strahd Von Zarovich. Biz eski dostuz, sen ve ben.

Strahd titremeye başladı ama sesi netti. "Benim.. için mi geldin?"

Sana yardıma geldim, mezarlık sesi iç geçirdi.

Yine bir adamın son nefesi kadar zayıf bir sese dönüşmüştü. Beni iyi besledin. Ödülünü alacaksın. Kardeşinin nişanlısını istiyorsun, kaybolan gençliğine karşılık. Rakibini yolundan çekeceğim ve bir gün daha yaşlanmayacaksın... eğer söylediklerimi yaparsan.

Yirmi Bir

Tanrılar! Tanrılar! Bu gün burada ne dehşetler ve ne mucizeler gerçekleşti! Yazarken elim titriyor ama sevinçten mi, kederden mi, emin değilim. Olayları tüm açıklığıyla yazmaya gayret edeceğim. Böylece, daha sonra zihnim sakinleştiğinde okuyup, olanlara bir anlam vermeye çalışabilirim...

Günbatımından hemen sonra, törenden bir saat önce, Strahd hafifçe Sergei'nin kapısını çaldı. "Gel," diye seslendi genç adam.

Strahd gülümseyerek içeri girdi. Sergei muhteşem görünüyordu. Apoletlerle ve madalyalarla süslü parlak mavi üniforması tören için temizlenmiş ve ütülenmişti. Siyah botları pırıl pırıldı ve adam hareket ettikçe boynundaki platin rahip madalyonu parıldıyordu. Sergei tam kılıcını kuşanmayı bitirmiş, üniformasını düzeltmeye çalışıyordu. Gelenin kim olduğunu görmek için aynasına bir göz attı. Gözleri Strahd'ınkilerle buluştuğunda, yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

"Geleceğinden emin değilim!" dedi Sergei heyecanla. Dönerek kollarını Strahd'a doğru uzattı.

Kont duraksadı sonra ona sarıldı. "Tatyana ile köylü arasındaki olaydan dolayı hala kızgın olup olmadığını bilmiyordum."

"Yo, küçük kardeşim, aceleci ve zalim davrandım. Senden beni bağışlamamı dilemeye geldim." Sergei'nin üniformasının rengindeki parlak mavi gözleri dolu dolu oldu. "Bu ülkede senin içinde hiç

iyilik olmadığını söyleyenler var," dedi boğuk bir sesle, "ancak ben her zaman 'şeytan Strahd'ın' içinde bir meleğin ruhu olduğunu biliyordum."

"Dur da sana bir bakayım," dedi kont şevkle. Konuşmanın aldığı duygusal yönden rahatsız olmuştu. Sergei utangaç bir tavırla söyleneni yaptı. Strahd uzun bir ıslık öttürdü ve kardeşi de, ona iyi niyetli, yumuşak bir yumruk attı.

"Bugün pek çok kalp kıracaksın," dedi kont. "Bahse girerim kasabada bir intihar salgını yaşanacak. Ülkedeki her anne, Barovia'nın en gözde bekarının ölümüne ağıt yakacak."

"Ah, ama eminim ki hemen ardından, dünyanın en mutlu evli erkeğine kadeh kaldıracaklar!" Soğuk, yavaş yavaş büyüyen bir öfke, Strahd'ın damarlarında sürünmeye başladı. Neredeyse, gizemli, karanlık varlıkla yaptığı pazarlığın gereğini yapmamaya karar verecekti. Sergei'nin ona olan bariz sevgisi ve törene katılmasından duyduğu mutluluk, bu düşüncesini güçlendirmişti. Oysa şimdi, Sergei'nin yüzü yaklaşmakta olan evliliğinin sevinciyle parlarken, kıskançlığın karanlık canavarı kontun içini kemirmeye başlamıştı.

İnce parmağını uzatarak Sergei'nin madalyonuna dokundu. Mücevherin merkezindeki kristal hafifçe iki yana sallanarak ışıltılar saçtı. "Bundan da vazgeçmen gerekecek, biliyorsun."

Sergei elini kaldırarak madalyonu avucuna aldı. "Evet, biliyorum. Hem evlenip hem de rahip olamam, değil mi? Doğrusu bunu hiçbir zaman adil bulmadım. İnsan hem ailesine hem de tanrılara karşı olan görevlerini bir arada yürütebilir. Birine duyulan sevgi diğerini gölgelemez ki."

"Kafirlik!" diye bağırdı Strahd, şakadan dehşete düşmüş gibi. "Kendi dinini başlatman gerekecek, Sergei."

Genç adam buna güldü ve platin madalyonu elinden bıraktı. "Eğer bunu saklamama izin verirlerse, belki de öyle yaparım. Bazı uzun karanlık gecelerde benim için bir huzur kaynağı oldu doğrusu."

Yaşça daha büyük olan adamın ruhunun paletinde, bir parça öfke kırmızısı, kıskançlığın yeşiliyle karıştı. Bu çocuk uzun, karanlık geceler hakkında ne bilebilirdi ki? Sergei kısacık yaşamı boyunca hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmamıştı! Lüks içinde büyütülmüş, dövüştüğü zaman zevk için veya egzersiz olsun diye dövüşmüştü, yaşamı ya da ülkeler için değil. Kadınlar etrafında pervane oluyorlardı ve o aptal, onları hep kibar bahanelerle reddediyordu. Cesur ve mükemmel bir genç savaşçıydı, ama canı cehenneme, bir rahip olmalıydı. Tatyana'yı hak etmek için ne yapmıştı ki? Ya kendisi, Strahd'ından mahrum bırakılmak için ne yapmıştı?

"Dünyada hangi kadını istesen elde edebilirdin. Niye o?" dedi Strahd aniden. "Neden o?"

Sergei'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra merhametle yumuşadı. "Ah, Strahd," diye fısıldadı, sesi tutkudan titreyerek, "bilmiyor musun?"

Strahd kalbinin ta derinlerinde biliyordu ve Sergei'nin bu soruyla ne demek istediğini de biliyordu. Bu sadece, tüm dünyanın da nişanlısını kendi gördüğü gibi görmesi gerektiğini düşünen bir aşığın abartılı sorusuydu.

Strahd'ın kıskançlığı ve nefreti, tatlı sözleri çarpıtmayı tercih etti. *Bilmiyor musun?* Bu basit soru, kontun zehirlenmiş zihninde bir alaya dönüştü. Lanet olsun! Sergei, Strahd'ın Tatyana'yı sevdiğini biliyordu ve ağabeyine nispet yaparcasına kızla kendisi evleniyordu!

Nasıl olduysa Strahd öfkesine hakim oldu ve Sergei'nin bir şeyler söylemekte olduğunu fark etti.

"Sevincimin tam olmasını engelleyen tek bir şey var. Dilerdim ki, sen de Tatyana gibi birisini bulmuş olsaydın."

"Damat için bir hediyem var," dedi Strahd, Sergei'nin söylediğini duymazdan gelerek. Ve ona dikkatle, süslü kumaşa sarılmış bir paket verdi. "Büyülü ve çok eski. Tam günün anlamına uygun."

Sergei, gülümseyerek hediyeyi açtı. Bu bir hançerdi, kabzası kırmızı, siyah ve altın rengiyle süslenmişti. Kılıfı garip bir deriden yapılmıştı, rengi bir acayıpti. Sergei başını kaldırarak Strahd'a baktı, kafası karışmıştı.

"Görüyorum ki ne olduğunu biliyorsun," dedi Strahd. "Bir Ba'al Verzi kiralık katilinin, zamanın onurlandırdığı silahı. Kılıf insan derisinden yapılmadır, genellikle silahın ilk kurbanının derisinden. Kabzasındaki işaretler, güç rünleridir."

Sergei'nin uğradığı şok yüzünden okunuyordu. Kont sakin bir şekilde silahı aldı ve inceliyormuş gibi yaptı. Büyük bir dikkatle kılıfından çıkardı. Bıçak parlaktı ve mum ışığını yansıtıyordu. "Efsaneye göre, bıçağı çektikten sonra kanla ıslatmamak uğursuzluk getirirmiş. Ben genellikle pek batıl inançlı değilimdir. Ama sanırım bu sefer işi şansa bırakmamak en iyisi. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Sergei yanıt vermeden Strahd, bıçağı kardeşinin kalbine soktu. Katilin elleri kızıla boyandı.

Sergei'nin sorgu dolu, son bakışlarını vahşi bir zevkle karşıladı. Genç adam son ana kadar hiçbir şey anlamadan sessizce öldü ve Strahd'ın kollarına düşerek hareketsiz kaldı.

Kont hızlı hareketlerle bedeni yere yatırdı. Tam olarak varlığın istediği gibi yaparak bıçağı çıkarttı. Uzun çeliğin üzerindeki parlak kızılığa baktı ve derin bir nefes aldı. Kanlı bıçağı ağzına götürdü ve içinde kabaran mide bulantısını bastırıp, yalayarak temizledi. Yüzünü buruşturdu ve kardeşinin üniformasını ve beyaz keten gömleğini açarak, hala parlak kan pompalayan, küçük yarayı ortaya çıkardı.

Kanı iç. Önce aletten, sonra da yaradan, demişti varlık ona. Strahd sevgili kardeşinin hala sıcak olan cesedinin yanına çömeldi, dudaklarını yaraya dayadı ve içti.

Boğulurcasına öksürerek, değerli sıvının bir kısmını dışarı kaçırdı. Zayıflığına karşı büyük bir öfkeyle doldu. Onu deneyimli bir savaşçı yapan disiplinine başvurarak, vücuduna devam etmesini emretti. Strahd yarayı tekrar emmeye başladı ve bir miktar daha bakırımsı sıvıyı boğazından aşağı gönderdi. Sonra işlem yavaş yavaş ona daha kolay gelmeye başladı. Kısa bir süre sonra tat hoşuna gitmeye başlamıştı bile.

Güçle doldu. Birden, yeni bir duyarlılık kazanan parmaklarının altındaki Sergei'nin giysisinin dokusunu hissetti. Kardeşinin bedenindeki kanın ve terin kokusunu alabiliyordu. Birkaç oda ötede olmalarına rağmen diğer konukların seslerini duyabiliyordu. Sadece yapabildiğini görmek için Strahd, Sergei'nin bedenini tek eliyle havaya kaldırdı. Bu harikaydı! Yüksek sesle güldü ve umursamaz bir tavırla cesedi yere bıraktı. Ceset yere yayıldı ve birden Strahd neler olduğunu fark etti.

Kont titremeye başladı ve kardeşinin bedeninin yanına diz çöküp, hareketsiz yüzünü nazikçe okşadı. Cesedi kollarına aldı ve yüksek sesle ağladığında acısı sahte değildi.

"Lanet olsun sana Sergei, lanet olsun. Hepsi senin suçun! Evlenmemen gerekiyordu! Sen en küçük kardeşin, rahip olman gerekiyordu... Neden yapmak için doğduğun şeyi yapmadın sanki?"

Strahd'ın güçlü elleri, Sergei'nin gür, kıvrıkcık saçlarındaydı ve kıpkırmızı olmuş olan yanağı kardeşinin solgun yanağına dayanmıştı. Koridorda hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve Anton, Sergei'nin uşağı, kapıyı savurarak açtı. Dehşet içinde, önündeki kanlı sahneye bakakaldı. Sersemlemiş bakışlarını, bir şeyler yapması için yalvararak, Sergei'den Strahd'a kaydırdı.

Strahd ona Ba'al Verzi bıçağını gösterdi. Anton bunun ne olduğunu anladı ve zaten fal taşı kadar

olmuş olan gözleri daha da açıldı. "Sergei öldü," dedi kont acılı bir şekilde. "Biraz önce olmuş olmalı. Muhafızlara bir an önce tüm çıkışları tutmalarını söyle. Kardeşimin katilini bulmalıyız!"

Uşak başını öne eğdi. Hala şoktaydı ve Sergei'nin kanlar içindeki haline bakıyordu. Anton'un gözleri doldu. Ravenloft Şatosu'ndaki herkes gibi o da genç efendisini çok severdi. Artık o gitmişti.

Strahd şaşkınlık içindeydi. Her şey çok kolay olmuştu. Daha önce hiç yalan söylememişti, önce askerlerinin sonra da ülkesinin, sözü sorgulanamayan efendisi olarak hiç söylemesi gerekmemişti. Kendi kardeşini öldürüp de işin içinden sıyrılabileceğinden kuşku duymuştu, ama işte başarıyordu. Hem de bu kadar ufak bir yalanla. Acaba, diye düşündü, bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi de bu karanlık hediyeğin bir parçası mıydı?

Birden donup kaldı. Sergei'nin kanını içmişti. Anton odadayken ağzında kan izi var mıydı? Çabucak ayağa kalkarak, yüzünü aynada incelemeye gitti. Cama baktığında tam bir şok yaşadı.

Yansıması saydamlaşıyordu.

Strahd eliyle göğsünü yokladı ve hala katı olduğunu hissederek rahatladı. İçini birden dolduran korkuyu fethetmek büyük çaba gerektiriyordu ama Strahd zaten hiçbir zaman zayıf iradeli olmamıştı. İnatla korkuyu geri bastırdı ve elleriyle yüzünü yıkadı. Lavabodaki su kırmızıya döndü.

Mabetten gelen tiz, acı dolu bir çığlık ve arkasından başka ağlama sesleri ve ağıtlar duydu. Sergei'nin odasının kapısı sert bir şekilde açıldı ve şato muhafızlarından dört kişi içeri daldı. Kılıçları ellerindeydi. "Ekselansları," dedi yüzbaşı, "şatonun tüm çıkışlarını tuttuk. Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok ama siz katilin kimliği hakkında tatmin olana kadar kimseyi dışarı bırakmayacağız."

Strahd tekrar sükunetine kavuşarak, başıyla onayladı. "Mükemmel. Herkesi mabede ya da yemek salonuna toplayın. Hangisine daha yakınlarsa."

"Emredersiniz, Ekselansları." Muhafızlar dönerek çıkmaya hazırlandılar.

"Bir dakika." Strahd kanlı bedeli ödemişti. Şimdi sıra ödülünü almaya gelmişti. "Tatyana nerede?"

"Mabedin arkasındaki bahçede. Yanına kimseyi yaklaştırmıyor."

"Beni yaklaştırır," dedi Strahd. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Buna mecbur."

Perişan haldeki konukların ağlayışlarına ve sorularına aldırmadan mabede doğru ilerledi. Mabedin içinde yanan düzinelerce mum ortalığı aydınlatıyordu. Vitraylardan süzülen ışıkları, bahçedeki çiğ tutmuş çimenlerin üzerinde büzülmüş, mahvolmuş durumdaki meleksi genç kızın bir heykel kadar sabit duran silüetini aydınlatmaya yetiyordu.

Gelinin yüzü yaşadığı şoktan bembeyazdı, siyah gözleri kocaman açılmıştı. Tatyana özenle dikilmiş gelinliğine bulaşan çamur ve otlara aldırıyordu. Strahd yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı. Kont yavaşça kızın yanına oturdu.

"Gel, tatlım," dedi yumuşak bir sesle, kıza sarılarak. Kız bir an hareketsiz kaldı sonra Strahd onun gevşediğini, tekrar yaşama döndüğünü ve ağlamaya başladığını hissetti. İnce bedeni her hıçkırıkla sarsılıyordu ve sanki boğuluyormuş gibi sıkı sıkı Strahd'a sarılıyordu. Strahd ona daha sıkı sarıldı. Yeni, keskinleşmiş duyuları ellerinin altındaki beyaz ipeğin, Tatyana'nın teninin kokusunun ve genç bedeninin sıcaklığının tadını çıkartıyorlardı. Yatıştırıcı, rahatlatıcı bir tavırla yumuşak sözler mırıldandı.

Sonunda kızın hıçkırıkları tükendi ve umutsuz bir sesle konuşmaya başladı. "N-neden? Anlamıyorum. Kim- böyle bir şeyi kim yapabilir? Ah, Strahd!" Hıçkırıklar tekrar başladı ve ellerini

umutsuzca Strahd'ın boynuna doladı.

"Şşş, biliyorum senin için şu anda çok zor, sevgilim, ama yakında her şey düzelecek. Acıdan daha büyük sevinç doğar ve zamanla kendini kadınların en şanslısı sayacaksın."

Kız donup kaldı, sonra aniden kendisini Strahd'dan kurtararak yüzüne bir tokat attı. Gözleri çılgın gibiydi ve acıyla doluydu. "Büyüğüm," diye fısıldadı. "O öldü! Bana nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?"

"Çünkü artık serbestsin. Benimle evlenmek için serbestsin. Mutluluğumuzun önünde duruyordu ama artık değil, canım. Artık değil! Tatyana, sevgilim, sana her şeyi vere-"

"Hayır." Acısı tiksintiye dönüşen Tatyana, nişanlısının katilinden kurtulmaya çalıştı. Strahd'ın kavrayışı çok kuvvetliydi. Birden kızın nankörlüğüne karşı büyük bir öfkeyle doldu.

Sadece mücadele etmeyi kesip ne mucizeler yarattığını açıklamasına izin verse- ve sadece onun için, hepsi onun için. Ellerini kızın iki yanağına koydu ve onu öptü. Kızın ağzı tatlıydı ama Strahd'ın içinde büyüyen yeni bir açlık vardı ve kızdan bir öpücükten daha fazlasını istiyordu.

Acı içinde haykırdı ve kavrayışı gevşedi. Elini ağzına götürdü ve geri çektiğinde eli kırmızıydı. Kızın ısırıldığı yer alt dudığında, acıyla bir nabız gibi atıyordu.

Tatyana birkaç santim uzaklıktan bir an için Strahd'a baktı. Sonra gözleri yeni bir dehşetle genişledi ve uzun eteğini dizlerine kadar çekerek, sanki ruhu buna bağıymışçasına koşmaya başladı.

Ve belki de haksız değildi.

Strahd öfkeyle haykırdı ve sesi tüm şatoda yankılandı. Sonra o da ayağa fırlayarak, korku içindeki kızın peşinden, doğüstü bir hız ve sessizlikle koşmaya başladı.

Tatyana kalbi hızla atarak ve yüzünden akan terler gözlerine girip görüşünü bulandırarak bahçeyi geçti. Güllerin dikenleri elbisesine takıldı ve kız yeni bir korkuya kapılarak, acaba, diye düşündü, bitkiler bile Strahd'a mı itaat ediyor?

Aslında kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Ama çılgınca kaçıışı sırasında bunu fark etmiyordu, fark etse de umursamazdı zaten. Tek yön, Strahd'dan uzağa doğruydı. Her nasılsa bir canavar haline gelerek Sergei'yi öldüren yaşlı savaşıdan uzağa.

Tatyana onun arkasından ismini seslendiğini, durmasını istediğini duyabiliyordu. Onun nasıl, korkunç, dişleri kanlı bir yaratığa dönüştüğünü görmüştü ve kendisine bir daha dokunmasına asla izin vermeyecekti. Önünde alçak, taş duvar belirlediğinde Tatyana yavaşlamadı bile. Strahd onu elbisesinden yakaladı ama kız, adamı şaşırtan bir güçle elbiseyi onun demir pençesinden kurtardı.

Tatyana kendisini sanki Sergei'yi kucaklamak için uzanıyormuş gibi bahçe duvarından öteye attığında, sisler aşağıda dönüp duruyorlardı. Yüzlerce metre aşağıdaki sivri kayalıklara doğru düşerken, bağırışı acı dolu bir feryat değil, Strahd'ın elinden kurtulmuş olmanın verdiği keskin, saf ve neşe dolu bir zafer ışıltıydı.

Kontun elleri boş havayı kavradı ve az kalsın dengesini yitiriyordu. Tatyana'nın beyaz silüetinin, ölmekte olan bir kuğu gibi düşüşünü izledi. Ta ki aşağılardaki sisler ve karanlık onu sarmalayıp, Strahd'ı kızın kayalıklar üzerinde parçalanan bedeninin görüntüsünden merhametli bir şekilde esirgeyene kadar.

Elinden hiçbir şey gelmeyerek duvarı yumruklayan vampir, acıyla gerildi ve bir çığlık attı. Çığlığı alay eder gibi, sislerle kaplı derinliklerden yankılanarak kendisine geri geldi.

Bir ok vızıldayarak sağ kulağının dibinden geçti. Strahd sert bir hareketle geri dönerek, hiddetle

şatoya baktı. Artık Sergei'nin katilinin kimliği açığa çıkmıştı ve muhafızlar görevlerini biliyorlardı. Okçular yerlerini almışlar ve oklarını duvarlardaki deliklerden, Strahd'a doğrultmuşlardı.

Hava birden, kızgın, ıslık çalan seslerle doldu ve düzinelerce ok şatonun efendisinin bedenine saplandı.

Ancak Strahd ölmedi.

Göğsüne ve karnına saplanmış olan oklara baktı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Görüntünün yaratacağından emin olduğu korkunun tadını çıkararak, yavaş ve maksatlı bir şekilde, ucu tüylü okları tek tek çıkartmaya başladı. Hepsini bir yığın halinde tek eline aldı ve diğer eliyle rahatlıkla kırdı. Sonra, korkunç bir amaçla şatoya doğru yürümeye başladı.

Strahd Von Zarovich, hayatında gerçekten istediği tek şeyden mahrum kalmıştı ve bunun acısını Ravenloft Şatosu'nun duvarları içindeki herkesten fazlasıyla çıkartacaktı. Hatta belki Barovia sınırları içinde yaşayan herkesten.

Yirmi İki

Jander titremekte olduğunu fark etti. Hissettiği üzüntüyü ve dehşeti ifade edecek kelime bulamıyordu. Nasıl da düşmüştü? Masum insanları nasıl katletmişti? Kendisini okumaya zorladı.

Onuncu Ay, 400. O geri döndü, bana döndü. İkinci bir şansa layık görüldüm! Sevgili Tatyana'm, Marina adlı bir köylü kızı olarak yeniden dünyaya geldi. Bu Marina, tıpkı sevgili Tatyana'ma benziyor, ancak arada ince bir fark var. Ne olduğunu söyleyemem. Aslında ne fark eder? Kuşkusuz bu sefer benim olmasını sağlayacağım.

On ikinci Ay, 400. Benim kadar lanetlenmiş kimse yoktur. Tatyana, aşkım, bir kez daha öldü. Aptal, onu benim gelinim olarak görmektense ölü görmeyi tercih edeceğini söyledi. Onu hemen geberttim, tabii. Tüm aileyi geberttim, sonra kederimle baş başa kalmak için hapisane duvarlarımın arkasına döndüm. Sevgilim Tatyana, seni asla kollarıma alıp bana aşkla baktığını göremeyecek miyim?

Dördüncü Ay, 475. Bir kez daha Tatyana geri döndü. Bu berbat diyarın beni bir sınavdan geçirdiğine inanıyorum. Aşkımı ispatlamamı sağlamaya çalışıyor. Bu kez Olya adıyla karşıma çıktı ama ben gerçeği biliyorum. Yüzü aynı benim aşkımın yüzü, gerçi davranışları hiç de Tatyananinkiler gibi değil. Sanki geri kalanı tamamen mükemmel olan bir tabloda, Tatyana'nın bir parçası eksikmiş, sanki Olya henüz tamamlanmış bir sanat eseriymiş gibi. Önceki gibi, yine umurumda değil ve onun sevgisini kazanacağım...

Dördüncü Ay, 475. Bu işkenceye dayanamıyorum! Onu neredeyse ele geçirmişken yine ellerimin arasından kayıp gitmesi! Olya bir hastalığa yakalanmış, dediklerine göre. Yapacak hiçbir şey yokmuş. Ama kimse bana gelip, yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormadı!

Bir şey Jander'ın dehşet içindeki sersemliğini yarıp dikkatini çekti. 475 yılının dördüncü ayı. Barovia'ya o sıralarda gelmişti. Olya adı da bir yerlerden tanıdık geliyordu, Elf kendisini zorladı ve

anımsadı: Olya, tam onun Barovia'ya geldiği gece, yüksek ateşten ölen kızdı. Aynı gece Anna da ateşler içinde Jander'ın eliyle ölmüştü.

Aralarında, bir şekilde, bir bağlantı olabilir miydi? İki aynı kadın mıydı? Anna bir sarsıntı geçirmişti, bölük pörçük birkaç sözcükten fazla konuşamıyordu. Anna: Tatyana. Jander'a taktığı isim 'Sor': Sergei. Nasıl olduysa, Tatyana, Strahd'ın kendisini çevreleyen kötülüğünden o kadar umutsuzca kurtulmaya çalışmıştı ki, sislere atladığı gece, bir parçası Waterdeep'e kaçmıştı. Parçalanmış, yarım bir ruhtu. Sadece belleğinin küçük bir bölümüne sahip olduğu için onu gören herkes deli olduğunu sanıyordu.

Daha fazla bilgi isteyen Jander okumaya devam etti ve kendi adını görerek dikkat kesildi.

Mutsuzluğumun karanlık diyarına bir yabancı girdi. Yaşayan bir ölü, benim gibi; yaşama özlem duyuyor, benim gibi. Yine de benden farklı olarak o düşlerinin ve hedeflerinin peşinden gitmiyor. Yeni doğmuş bir bebek kadar yumuşak, acı veren duygulara ve kurbanlarının tüm kanını emmesine bile izin vermeyen bir vicdana sahip. Böyle biri bir yaşayan ölü olarak varlığını nasıl bu kadar sürdürebilmiş? Ve dahası neden bu kadar bilge görünüyor? Çünkü bu Jander Sunstar, başka bir diyardan gelen elf, o altın kafasının içinde öğrenilmeye değer pek çok bilgi barındırıyor:

Onun bilgilerini istiyorum. Neden sırlarını ondan çekip alamıyorum?

Burada bir misafir olduğunu düşünüyor. Benim, dostu olduğumu düşünüyor. Çok kolay kandırılıyor ama onu anlamak da o denli güç. Tanıdığım en aptal bilge. Onu burada tutup öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim...

Üçüncü Ay, 500. Bir kuşak daha dünyaya geldi, ve çocuklar büyüüp yetişkin oldular. Tatyana'mı tekrar aramaya başlamanın zamanı geldi. Bu yıl veya seneye bulamasam da onu gözden kaçırma riskine giremem. Aramalıyım.

Demek Strahd'ın haftalarca ortadan kaybolmasının nedeni buydu. Jander'ın sandığı gibi kölelerini öldüreni aramıyordu. Barovia'nın efendisi, aşkını, Tatyana'yı, yani Anna'yı arıyordu. Karşılıklı işkenceyle dolu ebedi danslarına devam edebilmek için.

Buna bir son verilmeliydi. Jander, Barovia'ya intikam için duyduğu susuzluğu gidermek üzere getirilmişti ve tam olarak bunu yapacaktı. Ayrıca bundan zevk de alacaktı. Elf titremeye başladı ve çılgınca bir öfkenin kırmızı sisinin, bilincinin üzerine kızıl bir perde gibi indiğini hissetti.

Sasha yine on yaşındaydı ve ölüm evine giriyordu.

Kırmızı sıvı merdivenlerden akıp, yerdeki kilimi sıırılsıklam etmişti. Çocuk, kendi iradesine rağmen ileri çekiliyormuşçasına, önüne dikilen karanlık merdivenlerden yukarı çıktı. Onun fazla olmayan ağırlığı bile tahtaların gıcırdamasına neden oluyordu.

Merdivenlerin tepesinde, annesi durmuş onu bekliyordu. Uzun kahverengi saçları açılmış, sırtına dökülüyordu. Gözleri endişe doluydu.

"Nerelerdeydin?" diye gürlledi ses, çılgınca yankılanarak "Çok telaşlandım." Uzun kollarını ona doğru uzatarak çocuğu kendisine doğru çekti, sonra beyaz dişleri parladı ve gözbebekleri sarıya dönuştü. *Anne! Anne!*

Sasha, fırlayarak doğruldu ve neredeyse şilteden aşağı düşüyordu. Ter içinde kalmıştı ve duyuları kabusun etkisinden kurtulurken nefesini toplamaya uğraştı. Ay ışığı huzur verici bir şekilde pencereden içeri doluyordu.

Nabızı yavaşladı. Sasha kendini tekrar yastığın üzerine bıraktı. Çok kereler böyle, uzun Barovia

gecelelerinin kendileri gibi hep tekrarlanan kabuslarla uyanmıştı. Bu korkunç rüyaların sıklığı, onda uyandırdıkları dehşeti hiç azaltmıyordu. Ey Güzel Lathander, rüyaların durması ve bir parça huzura kavuşmak için daha kaç vampir öldürmesi gerekiyordu?

Derin bir nefes aldı ve yataktan kalktı. Çıplak ayakla, küçük masaya giderek leğene su döktü. Rahip, sıcak basmış olan yüzünü soğuk suyla yıkayarak kendisini sakinleşmeye zorladı.

Pencerede hafif bit tıkırtı duyuldu. Sasha hemen dikkat kesildi ve dinledi. Ses tekrar duyuldu - yumuşak ve zor duyulan bir sestti, ancak kesinlikle gerçektir ve rüyalarının bir parçası değildi. Pencerenin dışında bir şekil hareket etti. Sasha'nın bakışları dışarıdaki şekilden ay ışığının düştüğü zemine gitti. Yerde gölge yoktu. Sasha bunun ne anlama geldiğini biliyordu Dışarıda kendisini bekleyen bir vampir vardı.

Papaz, kendi kendine, acı acı gülümsedi. Bu yaşayan ölü. yanlış kurban seçmişti. Bunun da ruhunu huzura kavuşturduğunda, yirmi vampir öldürmüş olacaktı. Hızla ve sessizce aletlerini topladı: boynunun etrafına geçirdiği bir sarımsak koçanı, bir şişe kutsal su -bu kez sunaktan dürüstçe alınmıştı- ve Lathander madalyonu. Çabucak bir dua okudu, derin bir nefes aldı ve savaşıma hazırlandı.

Tıkırtı tekrar duyuldu. Bu kez daha güçlüydü. Sanki iğrenç yaratık sabırsızlanıyor gibiydi. Ancak yaşayan ölü sıkılıp uzaklaşmadı. Sasha yavaş yavaş, yerdeki ay ışığından uzak durarak pencereye doğru süründü. Sonra, "Lathander!" diye haykırarak ileri atıldı; koştı ve tek bir akıcı hareketle perdeyi kenara çekerek kilitli pencereyi açtı. Boştaki eli, pembe, tahta kutsal sembolü kavramıştı ama sonra vampiri tanıdı ve kolu aşağı düştü. Jander kendisini korumak için bir elini havaya kaldırmıştı ancak yine de eldivenli elleriyle ve botlu ayaklarıyla hiçbir ölümlünün yapamayacağı şekilde kilise duvarının yan tarafına yapışmıştı. "Jander!" diye tısladı Sasha öfkeyle. "Burada ne işin var?" Vampirin attığı bakış delikanlıyı delip geçti ve Sasha aniden elfin baştan aşağı kızıla boyanmış olduğunu fark etti. Çılgılık atmamak için kendisini zor tutan genç adam, tiksintiyle birkaç adım geriledi. "Seninle konuşmam gerek, Sasha... Yardımına ihtiyacım var."

Rahip başını iki yana salladı. "Sana yardım edeceğimi nereden çıkartıyorsun?" Gözlerini vampirin oluşturduğu tüyler ürpertici manzaradan ayıramıyordu. Jander'ın giysilerinin üzerindeki kan ay ışığında siyah siyah parlıyordu ve yakışıklı yüzü kandan yapış yapış olmuştu.

Nasıl görüldüğünü anlayan Jander, çabucak, "İnsan kanı değil," dedi. "Benimle on dakika içinde mezarlıkta buluş. Orada görülme olasılığımız daha az. Yanında bir leğen su da getir." Jander'ın şekli titredi, çözülerek önce bir sise sonra da küçük kahverengi bir yarasa haline dönüştü. Kanatlı kemirgen, kanat çırparak gecenin içinde kayboldu.

Sasha titriyordu ve aklının bir kısmı sadece yatağa dönmesini ve battaniyeyi kafasına kadar çekmesini söylüyordu. Bu canavara, gecenin bu saatinde, mezarlıkta dolaşmasını gerektirecek kadar ne borçluydu ki? Babasının yaşamını.

Sasha içini çekerek su testisine uzandı. Yan odada uyuyan Leisl'ı uyandırmamak için sessizce merdivenlerden inmeye başladı. Basamaklardan biri gıcırdadı ve Sasha olduğu yerde kalarak bir süre dinledi. Küçük hırsızın odasından ses gelmiyordu. Sasha devam etti.

Birkaç dakika sonra rahip görüldüğünde, Jander, Kartov aile mezarlığının yanında oturmuş onu bekliyordu. Vampirin ayağının dibinde sonbahar rüzgarının savurduğu yapraklar uçuşuyordu. Ay buluttan çıktı ve vampirin ince silüetinin üzerine ışık düştü. Sasha bir kez daha dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla doldu. Vampir çok güzel bir yaratıktı. Altın rengi görünümü, ay ışığında sihirli bir şekilde parıldıyordu; vücudu dik ve uzundu. Böyle şeytani bir yaratık olması ne büyük

talihsizlikti.

Sasha leğeni ve sürahiyi ona verdi. Jander tek söz söylemeden, onları yere koydu ve çömeldi. Beyaz deri eldivenleri çıkartarak, leğene biraz su döktü ve kanlı yüzünü serin suyla yıkadı. Sasha bir havlu da getirmişti ve onu da Jander'a uzattı. Jander titreyen ellerle yüzünü havluya gömdü.

Sasha kollarını kavuşturmuş ayakta bekliyordu. "Ne söylemeye geldiysen söyle," dedi tatsız bir sesle. "Seni öldürmeyeceğime söz verdim, ama hepsi bu. Aslında buraya hiç gelmemem gerekirdi." Jander havludan başını kaldırıp yaralı bakışlarla kendisine baktığında neredeyse söylediklerinden pişmanlık duyuyordu. "Ne oldu?"

"Önce, lütfen şu sarımsak koçanını çıkart, Sasha," dedi Jander "Berbat kokuyor. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim."

Sasha kıılmıdamadı. Jander onun hayal bile edemeyeceği bir hızla koçanı boynundan koparttı ve uzağa fırlattı. Rahibin elleri korunmasız kalan boğazına gitti ama Jander ona doğru başka bir harekette bulunmadı.

"Bunu yapamıyor olman gerekirdi!" dedi Sasha titrek bir sesle.

Jander keyifsizce gülümsedi. "Yapamamam gerektiği halde burada yapabildiğim pek çok şey var. Bunu aklında tut, Sasha. Bu yer kuralları değiştiriyor." Gülümsemesi soldu ve yerini son kez karşılaştıklarında yüzünde olan o hüznü ifade aldı. Vampir bir parça çimenlik bularak üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına alarak bir süre durdu. Tekrar konuştuğunda sesinde ince bir acı bir vardı.

"Senden, Anna diye bir kadın hakkındaki kayıtlara bakmanı istemiştim, anımsıyor musun?" "Evet. Üzgünüm Jander, baktım ama-"

"Hayır, olamazdı da. Bu Anna'ya aşkıttım, eğer buna inanabilirsen. Deliydi ama onu seviyordum. Hastalandı ve ölmek üzere olduğunu biliyordum. Onsuz varolma düşüncesine dayanamadım ve onu da kendim gibi bir vampir yapmaya çalıştım." Gümüş gözleri parlayarak Sasha'nın tepkisini bekledi.

Jander'ın tahmin ettiği gibi, rahip şok olmuştu. "Bu aşk değil, bu duyduğum en bencilce- Lathander Aşkına! Sen gerçekten bir canavarsın!"

Elf, Sasha'nın öfke patlamasına aldırmadan devam etti. "Hiç yakını yoktu, ona bakacak kimsesi. Bana ihtiyacı vardı. Bunun ne harika bir his olduğunu bilir misin? Birinin sana ihtiyaç duyması? Onu sevdim. Ona sonsuza kadar bakacaktım. Düşündüm ki belki zaman ve bakımla iyileşebilir."

Jander içini çekerek başını iki yana salladı. "Kanımı içmeyi reddetti ve seçimi yüzünden öldü." Sakin bir tavırla Sasha'ya baktı. Sesi soğuk bir tona bürünmüştü. "Barovia'ya geldiğimde, sisler beni getirdiğinde, aklım intikam isteğiyle doluydu. Anna'nın zihnini yok eden adamı bulmak istiyordum. Bu gece kim olduğunu öğrendim." Duraksadı. "Bazen büyük bir öfkeye kapılıyorum ve bu gece hiddetten kendimi kaybettim. Gördüğün kan bir koyun sürüsüne ait. Hepsini öldürdüm. İyi ki insanlar geceleri evlerinden çıkmıyorlar, Sasha, yoksa yoluma çıkacak kadar talihsiz olan herkesi öldürmüş olurum."

Jander ince parmaklarını kesesine uzattı ve ay ışığında parlayan bir avuç dolusu metal para çıkardı. Bunları Sasha'nın eline tutuşturdu. "Bunları sürünün sahibine ver. Ona bunun tanrılar tarafından gönderildiğini veya başka bir saçmalık uydur. Buna inanmak ona gerçeklerden daha kolay gelecektir." Üzgün üzgün gülümsedi.

Sasha ne diyeceğini bilemedi. Jander aniden konuyu değiştirdi.

"Hiç kızıl ölüm diye bir şey duydun mu?" Sasha başını iki yana salladı. "Belki burada ona başka

bir ad veriliyordur. Bu gazdan yapılmı bir yaratık ama insan gibi görünüyor. Bir vampir gibi kanla beslenir. Korkunç bir görüntüsü vardır. Beslenirken doğal rengi olan soluk beyazdan kırmızıya dönüşür ve katı bir hal alır. Ancak o zaman öldürülebilir, o da sadece büyülü silahlarla."

Sasha'nın tiksintisi yüzünden okunuyordu. Jander devam etti. "Söylentilere göre kızıl ölümler, vampirlerin ruhlarıymış, bizden biri yok edildiğinde, kızıl ölüme dönüşüyormuşuz." Şimdi gözleri dikkatle Sasha'ya bakıyordu. "Bizden pek çoğunu öldürdün. Hiç anlattığım gibi bir yaratık gördün mü?"

"Hiç görmedim."

"Kesinlikle emin olmalısın."

"Eminim. Jander, Barovia'nın şeytani varlıkları hakkında onların kendileri ile ilgili bildiklerinden bile daha fazlasını biliyorum."

"Bu kadar övünme, genç adam." Jander'ın dudakları zayıf bir gülümsemeye kıvrıldı. "İstersen bunu bir gün deneyebiliriz. Ama söylediğim gibi bu gece burada olmamın nedeni, yardımına ihtiyacım olması."

Sasha ona kuşku dolu bir bakış attı. "Buna inanmayı güç buluyorum." Jander hemen yanıt vermedi. "Strahd'la görülecek bir hesabım var."

Sasha gerildi. "Ülkenin efendisine sevgi beslemiyorum, ama sırf sen söylüyorsun diye ona karşı elimi kaldıracak değilim."

"Sasha, düşün! Beni en son ne zaman gördün? Bahar kutlaması sırasında kontun şeref konuğu olarak değil mi? Onun ne olduğunu sanıyorsun? *O bir vampir!*"

Sasha'nın benzi soldu. "Hayır," diye fısıldadı. Jander başını evet anlamında salladı. "Ülkedeki tüm diğer vampirler ona bağlılar, ben hariç. Barovia'da, onun dışında özgür iradeye sahip tek vampir benim. Strahd'ı yenmek için yeteri kadar güçlü olan tek vampir."

"Yap öyleyse. Benden ne istiyorsun?"

"Büyüleri var. Benimse dönüşümünden gelen yeteneklerim dışında yok. Ayrıca -melodik sesi sertleşti- ben bir yaşayan ölüyüm. Bir ölümlü, özellikle de bir rahip, benim yapamayacağım şeyleri yapabilir."

Sasha sinirli sinirli dudaklarını yaladı. Gözleri, tuzağa düşmüş bir hayvanın kiler gibi yuvalarında oynuyordu. En son bir vampiri huzura kavuşturduğunda hissettiği mide bulantısını hatırladı. "Jander, kasabada sorumluluklarım var. Artık Martyn olmadığı için rahip olarak bir tek ben kaldım. Katya ve ben gelecek yaz evleneceğiz. Öylece-"

Jander'ın gümüş gözleri öfkeyle parladı. "Senin sorumluluklarını dinlemek istemiyorum. Nişanlın da umurunda değil. Strahd'ın günün birinde susuzluğunu onda dindirebileceğini düşünemiyor musun? Çocuklarının kanlarıyla ve ondan sonra da onların çocuklarının. Böyle bir canavara karşı ne gibi sorumlulukların olabilir? Tanrılar, on dört yıl önce aileni kim katletti sanıyorsun?"

Sasha'nın ağzı sessiz bir çılgınlıkla açıldı ve kafasını ellerinin arasına gömdü. Jander ayağa kalktı ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak mezarlığı adımlamaya başladı.

"Anlaman gerek," diye devam etti vampir. "Şimdi olduğu şey haline gelmek için karanlık bir varlıkla bir anlaşma yaptı. Öz kardeşinin kanıyla mühürlenmiş bir anlaşma. Çok güzel, masum bir kız ona olan şehvet dolu arzusu yüzünden intihara itti. O öyle olduğuna inanıyor. Ama bence kız ölmedi. Tam olarak değil." Öfkesine hakim olamayarak Sasha'yı gömleğinin yakasından tuttu ve genç adamı

ayağa kaldırdı, bakışları çocuğu delip geçecek gibiydi.

"Bir parçasının kaçtığına inanıyorum, bir çeşit geçitten geçerek benim dünyama düştü. Onu bulduğumda, ona aşık olduğumda, o sadece yarım bir ruhtu. Strahd onun aklını mahvetmişti. O zavallı, kimseye zarar vermemiş çocuğu kaybettik, ikimiz de."

Sasha'yı yere bıraktı ve yumruklarını iyice sıktı. İçinde kabaran öfkeyi bir kez daha hissedebiliyordu, dört ayağı üzerine düşüp öldürme isteğini. Jander bu duyguyu bastırdı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi.

"İşte ülkenin efendisinin yaptığı buydu. Ama burada bitmiyor. Görünüşe göre, Anna, Tatyana, ya da ismi her neyse- birkaç kuşakta bir yeniden doğuyor. O da kıza ve senin kasabanın halkına işkence etmeye devam ediyor, sürekli yeni vampirler yaratıyor." Elf durdu ve derin bir nefes aldı. "Sana bir yemin edeceğim, Sasha Petrovich. Şimdiye kadar tek bir vampir bile yaratmadım ve şimdi, bundan sonra da asla yaratmayacağıma yemin ediyorum. Strahd'ı yok et ve Barovia'daki tüm vampirleri yok etmiş olursun. Böyle bir amaç için uğraşırken benden yardımını esirgeyebilir misin?"

"Bana sadece bir şey söyle." Sasha tereddüt etti, kahverengi gözleri büyük bir ciddiyetle Jander'ın gümüş gözlerine dikilmişti. "Nasıl... bir şeydi?"

Jander, bir süre araştıran gözlerle Sasha'ya baktı. "Neden," dedi sonunda bıkkın bir sesle, "bilmek istiyorsun? Sen ışığa aitsin. Karanlığın gizemleri hakkında bu kadar az şey bildiğin için şükretmelisin."

"Bilmem gerek. Ölmek ama yine de ölmek nasıl bir şeydi? Nasıl bir duygu-"

"Diğerlerinin yaşamlarından beslenmek mi?" Jander'ın sesi de yüz hatları gibi sertleşmişti. Göğsünde pek çok duygunun sıkıştığını hissetti ve pek çok sözcük -korku, öfke, hasret, tedbir sözcükleri- boğazında öyle bir düğümlendi ki, bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Sonunda konuştu.

"Kana duyulan ihtiyaç başka hiçbir susuzluğa benzemez, eşi benzeri olmayan bir açlıktır. Çölde kaybolmuş, dili damağına yapışmış, ağzındaki kavrulmuşluğu, pamuksu tadı giderebilmek en küçük nem damlasına bile hasret duyan bir adam düşün -bu benim susuzluğumun yanında hiçbir şeydir. Bir hücredeki bir mahkum, günlerce yemek verilmemiş; midesinin oyulduğunu hissediyor ve hücrelerini paylaştığı farelere, üzerinde yattığı pislik içindeki şilteye hatta kendi etine yemek gözüyle bakıyor- benim açlığımı anlayamaz. Ve her gece işte böyle uyanırız."

Etrafındaki mezar taşlarını işaret etti. "Mezarlarımızdan, tabutlarımızdan, mağaralarımızdan ve yaşayanlar arasındaki diğer saklanma yerlerimizden sürünerek çıkarız. Çünkü ölüyoruz ama yaşıyoruz. Gölgelemlerin içinden fırlayarak, ya da tedbirsiz bir gezgini kandırarak, tüm eşyalarından daha değerli bir şey çalarız. Onu tutarız, bir yabancıyı, ve onunla sevgililerin paylaştığından bile daha özel bir şey yaparız. Onun kanını alır ve bununla yaşarız, Sasha. Olayın dehşetini biraz olsun kavrayabiliyor musun? Ve tüm tanrılar beni affetsin, bu harika bir duygudur!"

Jander sonunda, başka bir varlığa iç ıstırabını ilk kez anlatırken Sasha acıma ve dehşetle donup kalmıştı. Jander artık ona bakmıyordu. Gözleri dalgın, kendi içine dönmüş asla görmediği rahibe boş boş bakmaktaydılar.

"Aşkın yanına ilk kez giren bir damat, bizim esrikliğimizin ancak bir gölgesine sahip olabilir. Şaheserini yeni bitirmiş olan bir ressam, coşkumuzu ancak bir an için tadabilir. Kan yaşamdır ve onu almak kadar güzel bir şey olamaz, en sonunda dolmakta olan boş bir vazoymuş gibi hissederek. Bu sahte bir kendinden geçiştir ve bunu biliriz -bunu biliriz- ve, yine de devam ederiz.

"Sonra o an biter ve bittiğinde kollarımdaki hareketsiz şekle bakarım ve kendime lanet ederim.

Evet, yaşamaya devam eder. Vicdanımı, zorunlu kalmadıkça ya da mantığım dayanma sınırlarımın ötesinde zorlanmadıkça can almadığım gerçeğiyle rahatlatıyorum. Ama ona tecavüz etmişimdir ve kendimden utanırım.

"Onun içinse dişler, ateş ve buzdur; delici ve emredici. Ve kanın damarlarından, sanki kalbinin ta kendisi sökülüyormuş gibi çekilip alındığım hisseder. Çaresizdir, tamamen, mutlak olarak çaresizdir. Ana karnından yeni çıkmış bir bebekten bile daha çaresiz. Ama cehennemi bir denge vardır. Biz de çaresiziz Ölümlülere ihtiyacımız var. Onların kokusunu, kanlarının kokusunu, tıpkı yeni doğmuş bebeğin annesinin sütlü kokusunu aldığı gibi alırız. Dalgaların sahile çekildiği gibi ona çekiliriz ve direnmemiz mümkün değildir. Bizim kadar lanetlenmiş başka kimse yoktur."

Elf sessizleşti ve Sasha bitirdiğini sandı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak, nazik ve öfkeden çok hüznü bir pişmanlıkla doluydu. "Nefes alırken, kötü kalpli bir varlık değilim. Adalet ve iyilik için savaşan bir savaşçıydım. Ormanın kötü yaratıklarının kokumu aldıklarında korkuya kapılmaları boşuna değildi. Tüm adamlar ya dostum ya da onurlu düşmanlarımdı. Kadınlar saygı duyulan yaratıklardı. Dünyanın dokunduğum yerde biraz daha iyi olduğunu söylersem övünmüş olmam."

"Şimdi ise senin hayal bile edemeyeceğin şeylerden acı çekiyorum. Atlar emirlerim olmadan beni taşıyorlar. Orman hayvanları, yaklaştığımda korkuyla kaçıyorlar. Beni umursamayan ve benim de umurumda olmayan Strahd gibi sefiller dışında kimseyle birlikte olamam. Ailemin adını aldığı Güneş, benim için ölümcül. Artık dünyamda güzellik kalmadı. Karanlık ve yıkım içinde yaşıyorum ve bir hastalık gibi bunu her yere yayıyorum. Toprağın kendisi benden nefret ediyor. Bak dokunuşum artık ne yapıyor?"

Bir kez daha öfkeye kapılan elf, çıplak ellerini mezarın üzerindeki otlara dokundurdu. Sasha hafif bir çıtırtı duydu. Birkaç saniye sonra Jander ellerini kaldırdığında, rahip elfin dokunduğu yerde sarı, ölmüş otlar gördü.

"Ve Anna... Ah, Anna!" Jander yüksek sesle iç çekti. "Strahd, Tatyana'yı yok etti ve bunu yapmaya da devam edecek. Ama Anna'nın yaşamını alan bendim. Bunu ödemek için dünyanın sonuna kadar acı çeksem yeterli olmazdı. Günahlarım pek çok, Sasha. Hiçbir zaman böyle olmadığını iddia etmedim. İçimdeki yaralar da pek çok. Çingene'nin oğlu, bana yardım edecek misin? Bana onun intikamını almamda ve senin sevdiğin insanların yaşamlarını ve ruhlarını kurtarmamda yardım edecek misin?"

Jander'ın yalvarışı en katı yüreği dahi yumuşatırdı ve Sashaninki ise zaten yaralanmaya çok açıktı. Yaşamının yarısından çoğunu kötülüğe karşı savaşarak geçirmişti, yaşayan ölülerin efendilerinin evi olan gece dünyasının gölgelerinde sürünerek, kalplerine kazıklar çakarak, tekrar kalkmamaları için kafalarını keserek. Leisl'in gelmesi yükünü biraz hafifletmişti ama yeterli değildi.

Şimdiyse, Jander ondan ülkedeki en güçlü vampire saldırmasını istiyordu. Sasha yorulmuştu. Yeteri kadar yapmamış mıydı? Bu iş hiç bitmeyecek miydi? Sevgilisi Katya'ya gece boyunca güven içinde, anılar ya da kabuslarla rahatsız edilmeden sarılamayacak mıydı?

Ravenloft'da geceler, anılar ve kabuslardan daha karanlık şeylerin saldırısı altındaydı. Bunu bildiği halde hiçbir şey yapmadan duramazdı. Sasha gözlerini kapadı. "Pekala," dedi.

"İlk olarak ne yapmalıyız?"

Yirmi Üç

Sasha odasına döndüğünde, Leisl rahibin yatağına bağdaş kurup oturmuş, onu bekliyordu. Mezarlığın soğuşunu üzerinden atması için bir bardak sıcak şarap hazırlamıştı ve bir şey söylemeden uzattı. Sasha da aynı şekilde sessizce bardağı kabul etti ve içti.

"Sanırım, şeyi, ee, elfi gördün," dedi Sasha sonunda bitkin bir sesle, arkasına yaslanıp boştaki eliyle gözlerini ovuşturarak.

"Demek elfler böyle oluyormuş. Onu gördüm. Ayrıca, ay ışığında bir gölgesi olmadığını ve yüzünün kan içinde olduğunu da gördüm." Sesini sakın tutmaya çalışıyordu ama pek de başarılı sayılmazdı. "Kendini nasıl çılgınca bir işin içine soktun, Sasha Petrovich. O şeyleri öldürüyor olman gerektiğini sanıyordum. Onlarla mezarlıklarda sohbet ettiğini değil!"

Ona hiçbir şey söylememeyi düşündü, ama Küçük Tilki şimdiden çok şey biliyordu. Eğer onun onayı olmadan 'yardım' etmeye kalkışırsa işler daha da kötüye gidebilirdi. İşler çok çok kısa bir zamanda çok çok kötüye gidebilirdi.

Derin bir nefes aldı. "Vampirin adı Jander Sunstar. Çok yıllar önce babamın hayatını kurtardı. Bir çeşit aile dostu sayılır." Keyifsizce gülümsedi. "Şato'da Kont Strahd'la birlikte kalıyor."

"Aman ne güzel." Leisl yüzünü buruşturdu. "Bir vampir ve çılgın, büyücü bir tiran. Çok hoş arkadaşların var, Sasha."

"Leisl!" Rahip alınmış görünmeye çalıştı, ama kızın içtenliği her zamanki gibi gülmesine neden oldu ve gevşediğini hissetti. Şarap tam ihtiyacım olan şeymiş, diye düşündü bir yudum daha alırken. Leisl'in bu, her zaman neye ihtiyacı olduğunu daha Sasha kendisi bile bilmezken bilme huyu acayıptı. "Göründüğü gibi değil," diye devam etti. "Jander, Strahd'a karşı bir şeyler yapmaya hazırlanıyor. Görünüşe göre Barovia'nın efendisi de bir vampir." Tepkisini görmek için endişeyle kızın yüzüne baktı.

Kız kaşlarını çattı. "Eğer ikisi de vampirse, Jander neden Strahd'dan nefret ediyor?"

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Neden korkutsun? Sen ve ben neredeyse her gece lanet şeylerin peşinden gidiyoruz. Vampirler, onlarla başa çıkabilirim. İnsanlar-" sesi sertleşti- "onları anlamak daha zor. Bana sorarsan asıl canavar onlar."

"Leisl," diye başladı Sasha yumuşak bir sesle. Kız gerildi, ela gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Sen nasıl hırsız oldun?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi kısaca. Kollarını kavuşturdu ve ağzı sert bir çizgi halini aldı. Normalde Sasha ısrar etmezdi, ama bu en tehlikeli görevde ona güvenip güvenemeyeceğini bilmek zorundaydı.

"Bak, özel yaşamına saygım var ama o kafanın içinde neler döndüğünü bilmezsem, benimle birlikte Ravenloft Şatosu'na gelmene izin veremem," diye sertçe yanıtladı.

Küçük Tilki kısa bir süre ona dikkatle baktı, ta gözlerinin içine. "Pekala," dedi. Sesinde hafif bir düşmanlık vardı. "Sana anlatacağım. Çiftçi bir ailede doğdum. Kasabanın sınırında yaşıyorduk. Yedi

yaşına geldiğimde, bir kurt sürüsü tüm ailemi akşam yemekleri yapmaya karar verdi. Ben dört kardeşin en küçüğüydüm ve tavan arasında kendime ait küçük bir odam vardı. Bana ulaşamadılar. Korkudan ödüm patlayarak, orada tam dört gün bekledim. Sonunda çok acıktım ve aşağı indim.

"Kasabada kimse beni yanına almadı. Sonunda ihtiyar bir adam beni ailesine kabul edeceğini söyledi. Aileymiş, pabuçlarımla ailesi. Adamın adı Tilki'ydi ve ailesi benim gibi yetimlerden oluşuyordu. Adam onlara kendisi için çalmayı öğretiyordu. Ben çok başarılıyım," dedi Leisl yumuşak bir sesle. Sesinde hafif bir nefret ve gurur tınısı gizliydi. "O kadar iyiydim ki, Tilki bana Küçük Tilki demeye başladı. Hatta o kadar iyiydim ki, beni gruptan attı. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledi."

"On üç yaşındaydım, Sasha. Sadece on üç ve korkudan ödüm patlıyordu. Hayatta kaldım çünkü hep arkamı kolladım ve kimseye güvenmedim. Hala da güvenmiyorum." Gözlerindeki ifade yumuşadı. "Sen hariç. Artık sen de bana güvenebileceğini biliyorsun."

Sasha bu sıska genç kadının zaman zaman ne kadar canını sıktığını unutmuştu. Ne kadar baş belası olabileceğini. Uzandı ve nazikçe ona sarıldı. Kız önce kaskatıydı, sonra gevşedi ve o da Sasha'ya sarıldı. Uzun zaman öylece kaldılar.

Jander bir hafta içinde neler bulduklarını görmek için tekrar geleceğini söylemişti. Sasha ve Leisl, Barovia'nın efendisini alt etme çabalarında şartları eşitleyebilecek bir şeyler bulmak için araştırmalara başladılar. Sasha görevlerini etkin bir şekilde yerine getiriyordu ama akli başka yerdeydi. Saatlerce odasında, kiliminin üzerine oturarak dua ediyordu: "Lathander, yardımına ihtiyacımız var. Lütfen bize yol göster..."

Şafakefendisi ortaya çıkmadı ne de Sasha'ya ilahi bir ilham gönderdi. Böylece rahip ve yandaşı mütevazı kilise kitaplığına yöneldiler. Burası ufak, boğucu bir odaydı. Hava dolaşımı çok kötüydü ve hiç penceresi yoktu. Oda toz ve küf kokuyordu ve kitaplara çok uzun zamandır hiç insan eli değmemişti. Şimdiyse tüm kitaplar, hepsi birkaç düzine kadardı, küflenmekte oldukları raflardan indirilmiş ve tahta masanın üzerine açılmışlardı.

Leisl burnunu çekti ve Katya'nın kendileri için hazırladığı öğle yemeğini, bir parça şarap eşliğinde tıkmaya devam etti. Sasha, yanağını eline dayamış, bir sayfayı daha çeviriyordu. Durağan odadaki tek ses, sayfaların hışırtısıydı. Leisl kıpırdandı, hayatında ilk kez okumayı biliyor olmayı diledi. Böylece en azından rahibe yardım edebilirdi.

"Bir şey var mı?" diye sordu umutla.

Sasha içini çekti, kitabın geri kalanını aceleyle karıştırdı ve dikkatle kapadı. "Hayır. Hiçbir şey. Bu kitaplar temelde kayıtlardan oluşuyor -hasat raporları, doğumlar, ölümler, evlilikler- bu tür şeyler işte. İşe yarar hiçbir şey yok."

Sasha arkasına yaslandı, geriye doğru yüklenerek sandalyenin ön ayaklarının yerden kaldırdı.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu ve gözlerini kapattı. Zihnini serbest bıraktı. Vampirler şeytani yaratıklardı ama artık onların varolduğuna pek az kimse inanıyordu. Efsanevi yaratıklardı. İnsan bir efsaneyle nasıl savaşabilirdi?

Leisl kara kara, masanın üzerindeki kitap yığımına bakıyordu. Sasha birden sandalyesini indirip ayaklarının tok bir ses çıkartmasına neden olunca yerinden sıçradı. Sasha'nın gözleri parlıyordu. "Pavel İvanovich," dedi heyecandan kısılmış bir sesle, "Kim?"

"Şu eski hikaye. Bilirsin, Vallaki'li Pavel İvanovich, güneşin varisi. O hikayeyi hatırlamıyor musun?"

"Benim yatağımın başucunda hikayeler anlatacak bir annem olmadı, unuttun mu?"

"Ah, Leisl, kusura bakma-" Sasha o kadar üzgün göründü ki, Leisl eliyle önemli değil anlamında bir işaret yaptı.

"Bana şu Pavel'den söz et."

"Pekala, o güneşin varisiydi, babasının ona verdiği bir güneş parçası sayesinde Karanlığı kovmak için doğmuştu," diye açıklamaya başladı Sasha. "Güneş parçası karanlık tarafından çalındı ve ülkenin en karanlık yerine saklandı. Bu, Barovia'nın neresi olabilir acaba?"

Leisl sıırıtmaya başladı. "Buna yanıt vermemi istediğini sanmıyorum."

Sasha kaşlarını çattı. "Şaka yapmanın sırası değil, Leisl. Barovia'nın en karanlık yeri Ravenloft Şatosu'dur, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Yolculuğunda, Pavel, Karanlığın Muhafızları'yla karşılaştı. İlki ve en kötü olanı Nosferatu'ydu -bir vampir." Sasha gitgide daha fazla heyecanlanıyordu. "Görmüyor musun? Her şey birbirine tam uyuyor. Efsaneye göre Pavel daha sonra güneş parçasını ele geçirdi ve ülkenin üzerindeki lanet kalktı. Ve hiç kuşku yok ki Barovia'nın üzerindeki lanet de Strahd."

"Sasha bu sadece aptal bir halk hikayesi." Leisl, hiç etkilenmemişti ve yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. Ancak halk hikayelerinin içinde bir parça gerçek payı vardır. Ravenloft Şatosu'nda gerçekten bir şeyler olabilir."

"Evet, bir çift vampir mesela."

Sasha'nın sabrı tükeniyordu. Kızgınlığını gizlemeye çalışmadan Leisl'a ters ters baktı. "Kimse senden bu işe karışmanı istemedi. Kimse sana, vampirleri öldürmeye gel, de demedi. Aslında kimse senden burada herhangi bir şey yapmanı istemedi. Eğer bunun aptalca bir dava olduğundan bu kadar eminsen neden gidip beni yalnız bırakmıyorsun?"

Kızın yüz ifadesi değişmedi ama rahip onun sakin görünüşünün altındaki duygusal karmaşayı hissedebiliyordu. "Seninle birlikteyim. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Sasha bunun çok doğru olduğunu biliyordu. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Pekala." Leisl birkaç kitabı iterek masanın üzerine oturdu. "Diyelim ki bu efsane doğru ve Ravenloft Şatosu'nda bir güneş parçası var, Strahd'ı yenmemize yardım edecek bir parça. Bu Güneş parçası tam olarak nedir?"

Sasha bakışlarını yere çevirdi. "Bilmiyorum."

"Eh, bu çok iyi."

"Leisl, elimden geleni yapıyorum."

"Ben de."

Adam yanıt vermedi, sadece başını dizindeki kalın kitaba çevirdi.

Kendi kendine iç çekti. Jander'ın araştırmasının daha iyi gittiğini umuyordu. Aksi takdirde baş vampirle büyü yardımı olmaksızın kapışmak zorunda kalacaklardı. Bu, diye düşündü Sasha acı acı, korku verici bir düşünceydi.

Rahibin danışabileceği bir köy yaşlısı yoktu. Martyn'in ölümüyle, Sasha kasabadaki en önde gelen

alim olmuştu. Leisl'ı Vallaki'ye gönderip, orada kendilerine bilgi vermeye istekli biri olup olmadığını öğrenmeyi düşündü. Dikkat çekecek ya da zaman alacak şeyler denemekten nefret ediyordu ama bu yapılabilecek en iyi şey olabilirirdi.

"Keşke kasabada büyüden anlayan birileri-"

Gülümsemeye başladı. Ya da kasada dışından birileri...

"Çingeneler," dedi

Ertesi gün Pazar Günü'ydü, Vistaniler kasabada ticaret yapmaya gelirlerdi. Biraz pazarlık etmek gerekti ama sonunda, on beş altın ve 'ihtiyacım olduğunda yardım edersin' karşılığında, hilekar bakışlı bir adam olan Giacomo, Sasha ve Leisl'a kasabayı çevreleyen zehirli sisten geçmelerini sağlayan iksirden birer şişe sattı. Ayrıca ölümcül sis çemberinden geçerken arabasına binmelerine de izin verdi.

Sonbahar artık iyice çökmüştü ve kar yüklü ağaçlar gri gökyüzünün önünde çıplak silüetlere dönüşmüşlerdi. Leisl ve Sasha ısınmak için iyice birbirlerine sokuldular. Bir süre sonra, dehşet uyandıran sis duvarı görüldü. Canlı bir şeymiş gibi hareket ediyordu.

"Şimdi için," dedi Giacomo onlara, kendisi de dudaklarına bir şişe götürüp yutkunduktan sonra. İki yolcu, iksirin tadından biraz öksürdülerse de denileni yaptılar.

Birkaç saniye sonra yoğun sisin ortasındaydılar. O kadar yoğundu ki neredeyse katı bir madde gibiydi. Sis en hafif deyişle bunaltıcıydı. Sasha ve Leisl, birbirlerinin yüzlerini zar zor görebiliyorlardı. Vistani sürücüyü ise hiç göremiyorlardı. Giacomo ve midillileri yollarına devam ettiler ve sonra birden sis inceliyor tamamen yok oldu. İki genç yolcu da rahat bir nefes aldı.

Yoldan devam ederek Vistani kampına doğru yöneldiler. Leisl, iskeleti çıkmış ağaçlarda pek çok, gri-beyaz renkte kuş gördü. Eliyle Sasha'ya kuşları gösterdi. "Vista chiri," diye yanıtladı çocuk. "Çingeneleri takip ederler. Annemin dediğine göre kuşlar ölü Vistanilerin ruhları olduğu içinmiş."

Kökenine rağmen Sasha, Vistani kampını ziyaret edip babasını bulmaya hiç çalışmamıştı. Bu gün burada Petya'yla karşılaşması hiç de ufak bir olasılık değildi; bu göze almak zorunda olduğu bir riskti. Buna kendisini hazırlamıştı ama kalbi midillilerin her nal sesiyle daha da hızlı atmaya başlıyordu.

Yüzlerini ısırarak rüzgar yön değiştirdi ve bir kamp ateşinin kokusunu duydular. Neredeyse gelmişlerdi.

Maruschka kristal küresine bakıyordu. Gözleri başkalarına gizli olan şeyleri görüyor, dudakları ses çıkartmadan kırırdıyordu. Sonunda titrek bir of çekti ve mor kadife örtüyü parlayan kürenin üzerine örttü. Gözlerini kırıştırarak, kürenin son gösterdiği görüntüyü bulandıran gözyaşlarını silmeye çalıştı. Ayağa kalkarak dışarıdaki sonbahar sabahına çıktı.

Aradan geçen yirmi dört yıl, Vistani Kahini'nde izlerini bırakmıştı. Altın renkli vampirin kardeşini kurtarmasından iki yıl sonra, yirmi birinci yaş gününde tam görüşe ulaşmıştı. Buz gibi olmuş ellerini ısıtmak için kamp ateşine doğru ilerlerken, yeğeni Mikhail ona çarptı ve onu üzerinde yapraklar birikmiş, kahverengi çimenlerin üzerine düşürdü.

"Özür dilerim, Ruscha Teyze," dedi çocuk ayağa kalkmasına yardım ederken. Maruschka Petya'nın en küçük çocuğuna ters ters baktı ve aklı çoktan geride kalmış olan yıllara gitti.

Mikhail henüz yedi yaz görmüştü ama açıkça belli oluyordu ki başını belaya sokma konusunda babasının doğal yeteneği ona da geçmişti.

Petya ve karısı İlyana, Varto'larının içindelerdi. Maruschka onlara hak veriyordu. Böyle soğuk bir sabahta kim eşinin sıcaklığını bırakmak isterdi ki? Kahin hiç evlenmemişti. Petya'nın kız kardeşi, olmak için doğduğu gibi kabilenin lideri olmuştu. Eva dört yıl önce öldüğünde, Maruschka büyükannesinin yerini almaya çoktan hazırды.

Ellerini birbirine sürterek ateşe doğru tuttu. Bir araba sesi duyarak başını kaldırdı. İçi sızladı ama esmer yüzündeki ifade hiç değişmedi. Arabanın üzerinde kardeşine çok benzeyen genç bir adam oturmaktaydı. Bu aynı zamanda sabah erken saatte, küresinde gördüğü adamdı.

Genç adam kürede gördüğü gibi pembe ve altın rengi cübbesini giymemişti. Bunu yerine elinden geldiği kadar sıradan giyinmeye çalışmıştı, belli ki kendi insanların 'tipik' bir örneği olmaya çalışarak onların standart giysileri olan, keten gömlek, koyun derisinden yelek ve koyu renk, yün bir pantolon giymişti. O ve sıska bir genç olan arkadaşı, Giacomo'nun arabasından indiler. Kahin ne için geldiklerini biliyordu ve Giacomo eliyle onlara kendisini işaret ettiğinde, gizemli bir gülümsemeyle Petya'nın oğluna gözlerini dikti.

Sasha duyabilecek kadar yakınlaşınca, "Bizim kanımızı taşıyorsun," dedi hiçbir giriş yapmaksızın. Çocuk hazırlıksız yakalanarak gözleri kırpıştırdı.

"Bu doğru. Ben uzak bir ülkeden gelen-"

"Sen, Sasha Petrovich'sin, Vistaniler'den Petya'yla, Kartov'un kızının oğlusun. Şu anda bizim halkımızla pek bir ilişkisi olmayan bir tanrının rahibisin. Ne konuda yardımımı istiyorsun?"

Sasha utanç içinde kalmıştı. Leisl'a kılık değiştirmenin işe yaramayacağını söylemişti. Kız ise etkilenmemiş gibi görünüyordu. O zaten rol yapmaya ve kılık değiştirmeye alışkındı.

"Ve belki genç bayan da bir fincan çay içmek ister?" diye öneride bulundu Maruschka. Arkasını dönerek yol gösterdi. "Ödeyebileceğinizi varsayıyorum," dedi yürürlerken, bir soru olmaktan çok bir gerçeği ifade etme havasında söylenmişti.

Yanıt olarak Sasha elini kesesine daldırdı ve kış güneşinde parlayan bir avuç altın çıkardı. Leisl herkesin onlara bakacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Sok onları yerine," diye tısladı. "Yoksa buradan boğazlarımız kesilmeden çıkamayacağız." Birden söylediklerinin çingene kahine nasıl görünebileceğini fark ederek korku dolu gözlerle kadına baktı.

Maruschka sadece hafifçe gülümsedi. "Ufaklık, sen dünya işleri konusunda buradaki arkadaşından daha çok şey biliyorsun. Rahip, onu dinlesen iyi olur. Gelin, ikiniz de."

Yıllar içerisinde, Maruschka'nın *vardo'su*, kadının kabile içindeki etkinliği arttıkça daha da şatafatlı bir hal almıştı. Dışarı kısmı yeni resimler ve daha fazla yaldızlı süsle kaplanmıştı ve midillilerinin koşumları, kamplarının her yer değiştirmesinin bir karnavala dönüşmesine neden olan püsküller ve çanlarla dolmuştu.

İçerde ise, gölge ve gizem, çılgın renk cümbüşü ile rekabet halindeydi. Rahat yaşamın gerekleri - parlak renkli giysileri için ahşap askılıklar, yatağı için renkli örtüler ve çok sayıda altın işlemeli yastık- görüşünü besleyen ve destekleyen daha gizemli nesnelere bir tezat oluşturuyordu. Masaların üzerlerinde ve garip köşelerde kitaplar yığılıydı. Tavandan özenle bağlanmış otlar sarkıyor ve kokularını karavana yayıyorlardı. Eskilikten neredeyse şeffaflaşmış, beyaz bir ipek parçasına sarılı olan kartları, tütsü yakmaya yarayan bir mangal, uzakları görmesini sağlayan siyah kilden bir top ve yüzeyleri insanın bakışlarını içine çeken, koca bir parça kristalin arasında duruyordu. Hepsinin üzerinde, sağlam bir şamdanda duran geniş bir mum yanıyor, alevi solgun renkli tek bir göz gibi titreyordu. Büyük bir kafes içerisinde kocaman siyah bir kuş, hiçbir şeye aldırmandan uyukluyordu.

Maruschka lambaları yakıp, *vardo'nun* merkezi tavan kolonuna asarken, Sasha etrafa bakınarak, ne kadar süs varsa burada, diye düşündü. Ancak güç de buradaydı ve rahip bu gücün ne otların kokularında, ne de gizemli nesnelere üzerinde titreşen mum ışığında olmadığını anlayacak kadar babasının kanından taşıyordu. Doğru şeyi yapıyor olduğunu umut etti.

Maruschka dağınıklığın içinde bir şeyler arandı. Etekleri hafifçe hışırdıyor ve esmer kollarındaki bilezikler birbirlerine çarparak melodik sesler çıkartıyordu. Dalgın bir tavırla yüzüklerle dolu elini salladı ve Leisl ve Sasha yerdeki minderlerin üzerine oturdular. Kapının vurulması yerlerinden sıçramalarına neden oldu ancak bu sadece çaylarını getirmiş olan Mikhail'di.

Maruschka nefesini tuttu. Onun için iki yarı-kardeş arasındaki benzerlik çok açıktı, ancak iki çocuk da benzerliklerin farkına vardıklarını belirtecek bir şey yapmadılar.

"Şimdi," dedi her ikisine de birer bardak çay verdikten sonra, "bana ne bilmek istediğinizi söyleyin."

Sasha ona koyu renk, ciddi gözlerle baktı. Fincanından yükselen buhar yavaşça yüzüne doğru yükseliyor, onu sisler içinde bırakıyordu. "Kaderimi bilmek istiyorum. Herkes bunu istemez mi zaten?"

Maruschka ürperdi ve gözlerini kapadı. *Kehanet şimdiden gerçekleşiyor. Bu kadar çabuk, bu kadar çabuk...* "Çayı için," dedi kısaca, "ve fincanları bana verin."

Uysalca söylenileni yaptılar. Fincanları önüne, boş bir yere koydu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sonra, yavaşça Leisl'm fincanını aldı ve içine baktı.

"İçinde korku var," dedi. Leisl burun kıvırdı ama Maruschka onu görmezlikten geldi. "Pek çok şeyden hiç korku duymuyorsun. Ama korktuğun iki şey var: gecenin Gri Şarkıcıları ve değer verdiğin bir şeyi kaybetmek. Ve yakın gelecekte ikisiyle de yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Leisl yüzünü büyük bir dikkatle ifadesiz tutmaya çalışarak duygularını sakladı, ama kalbine bir sıkıntı çökmüştü. Gecenin Gri Şarkıcılarından -kurtlardan- gerçekten de korkar ve nefret ederdi. Tek bir şeye değer veriyordu: Sasha. Şimdiyse bu çingene kadın Leisl'a, onu kaybedeceğini söylüyordu. Hırsız, genç rahibin görmediğini umarak acıyla gözlerini kapattı. Endişelenmesine gerek yoktu, çünkü Sasha'nın gözleri Maruschka'nın yüzüne kenetlenmişti.

"Ve sen çingene kanı taşıyan," diye devam etti Kahin, yumuşak bir sesle, "kendi seçtiğin bir görevle üzerine büyük bir yük almışsın. Önünde büyük bir kayıp var. Bunun ne şekil alacağı tam belirli değil- sevgi, inanç veya bir nesne ya da bir insan kadar elle tutulur bir şey de olabilir. Karanlık yollarda ışığı arıyorsun. Taşlar-" sesi daha da kısıldı. "En çok seven taşın kalbe sahiptir. Taş sana bilmen gerekeni söyleyecek."

"Biz..." Leisl yutkundu ve devam etti. "Biz ölecek miyiz?"

Çingene başını kaldırdı. Yavaş bir gülümseme tüm yüzüne yayıldı. "Evet, elbette ufaklık. Her şey ölür. Yani," gülümsemesinin bir kısmı kayboldu, "*hemen hemen her şey.*"

İki gencin düşüncelere dalarak oturdukları huzursuz edici bir sessizlik oldu. Sonunda Sasha kımıldadı. "Sana ne kadar borçluyuz?"

Maruschka her zamanki fiyatı söylemek üzereydi ama aniden fikrini değiştirdi. "Borcunuz yok.

Babanı iyi tanırım ve onun kanının hatırına, bu seferlik benim hediyem olsun."

Sasha karşı çıkmak üzereydi ki" susmanın daha iyi olacağına karar verdi. "Teşekkür ederiz, Madam Maruschka."

Kahin ayağa kalktı, kapıyı açtı ve Vistani dilinde bir şeyler mırıldanarak dışarı baktı. "Artık gitmeniz gerek, çocuklar. Kimse size sorun çıkartmaz. Sisten güvenli bir şekilde geçişiniz de benim hediyem."

Sasha ve Leisl ayağa kalktılar. "Hoşça kalın, Madam Maruschka," dedi Sasha çingene kahine, önünde eğilerek. Leisl da çabucak eğilip selam vererek rahibi izledi. Maruschka arkalarından baktı, kapıyı kapattı ve kendisini minderlerin üzerine bıraktı. Pika gakladı ve kadın kuşa bakıp bitkin bir şekilde gülümsedi.

En azından onlara gerçek bir Görüş sunduğu için gurur duyuyordu, her ne kadar... Kısa bir an için tüm kalbiyle, Görüş yeteneğine hiç sahip olmamış olmayı diledi. Böylece şimdi, yapmak zorunda kalacağı türden bir seçim yapması gerekmeyecekti.

Maruschka'nın tüm kabileye karşı, aile bağlarından çok daha öteye giden sorumlulukları vardı. Bu bağlar onu tüm Vistanilere, onların olduğu her şeye bağlıyordu. Onların korunmaları her zaman mutluluklarından önce gelmeliydi, hatta yabancıların güvenliğinden de önce. Varlıklarını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamalıydı. Eva, Vistanileri, Strahd ve entrikalarına bulaştırarak işleri iyice karıştırmıştı ancak Maruschka, Barovia'nın efendisine karşı gelmenin aptalca olacağını biliyordu. Bunu yapamazdı, kardeşinin ya da onun oğlunun, yeğeninin hayatı pahasına bile... hatta ne kadar kısa olsa da, ona aşkı düşündürmüş olan tek varlık için -altın renkli ve yakışıklı, bu dünyadan olmayan yaratık için bile yapamazdı. O başka bir ırktandı ve daha da kötüsü farklı bir varolma biçimi içersindeydi. Kızgınlıkla onun için baktığı falı hatırladı. Ona güneş ve bir çocuk vasıtasıyla başarı vaat etmişti.

Bundaki ironi içinde bir safra gibi kabardı. Bir vampir nasıl güneşin yardımıyla başarıya ulaşırdı? Yaşayan bir ölünün nasıl çocuğu olabilirdi?

Maruschka, ak düşmüş başını üzgün üzgün, iki yana salladı. "Aah ah, Jander," dedi yumuşak bir sesle, "eğer beni anımsıyorsan, felaket gelip çattığında, ondaki payımdan dolayı beni affet."

Yirmi Dört

Jander'ın, Strahd'ın ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Beş ay da sürebilirdi beş dakika da. Her anı değerlendirmek zorundaydı çünkü Strahd döndüğünde öfkesini kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Ancak yine de dış görünüşünü soğukkanlı tutmalıydı. Strahd'ın köleleri kesinlikle efendileri kadar akıllı olmayan, vahşi yaratıklardı. Ama yine de gözleri vardı ve gözlem yapabiliyorlardı. Diğer yaşayan ölümler yakınlardayken, elf içindeki kargaşayı sözleri, bakışları ya da hareketleriyle ele vermemek için büyük özen gösteriyordu. İskelet ve zombiler konusunda ise böyle bir dikkate gerek yoktu; onlar tamamen akılsızlardı.

Küçük, zeki Trina ise tamamen ayrı bir meseleydi. Sasha'yla buluşmasından iki gece sonra kız onu ziyaret ettiğinde bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmişti. Ondan kurtulmak için, Jander büyük bir

dikkatle fresklerle ilgileniyormuş gibi yaptı. "Şuradaki harika, güneş şeklindeki madalyonun eski parıltısını tekrar ortaya çıkarabileceğimi umuyorum," dedi kıza. "Evet şuradaki, çok güzel, değil mi? Sanırım biraz gümüş ve birazcık da beyaz..."

İşe yaradı. Trina büyük bir can sıkıntısıyla içini çekti ve hışımla merdivenlere yöneldi. Yarı yolda ayak seslerinin pençe tıkırtılarına dönüştüğü duyuldu. Jander en yakındaki pencereye gittiğinde, onu parke taşlı avluyu hızla geçerken gördü.

Jander fırçalarını ve boyaalarını aceleyle bıraktı ve çalışma odasına döndü. Ne aradığını bile bilmiyordu -bir ipucu, bir büyü, Barovia'nın başının belasını, Kont Strahd Von Zarovich'i yok etmeye yarayacak herhangi bir şey.

Tüm dikkatli okumalarından aklında kalan iki şey vardı. Birincisi, Barovia'nın eski ordusunun tarihçesinden bir bölümdü. Hemen o bölümü buldu ve tekrar okudu: *Barovia'nın En Yüce Rahibi, Kir adında genç bir adam, insanları toplayarak dua ettirdi. Kendisine, Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü'nü goblin kralına karşı kullanma yetkisi bahşedildi. Kont savaşçı adamlarını zafere götürürken, Kutsal Sembol de gizlice kullanıldı. Daha sonra, En Yüce Rahip Kir, Kutsal Sembol'ü gizli bir yere sakladı.*

Kutsal Sembol'ün neye benzediğini ya da nereye saklanıldığını kimse bilmiyor. Bu güne kadar hiçbir rahip onu bulmayı ve kullanmayı başaramamıştı. Ancak güçlü sihrinin, kont Zarovichimiz'e, bileğinin hakkıyla kazandığı zafere ulaşmasında yardımcı olduğu kuşku götürmez bir gerçektir.

"Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü," diye yüksek sesle tekrarladı Jander. "İyilik adına büyük bir güç taşıyan bir nesne ve kimse lanet şeyin neye benzediğini bilmiyor." İroni karşısında keyifsizce güldü.

Aklında kalan diğer şey ise Pavel İvanovich adındaki genç bir kahraman ve onun bir güneş parçası elde etme macerasını anlatan öyküydü. Jander, Strahd ailesini öldürdüğü gece Sasha'dan hikayenin bir kısmını duyduğunu hatırlıyordu. Elf, olaydan bu kadar sonra bile içinde kabaran vicdan azabını güçlkle bastırarak dikkatini hikayeye verdi. Pavel, Nosferatu'yu yenmeyi başarmıştı. Belki efsanede bir parça gerçek payı olabilirdi.

Bir hafta geçti ve Jander zamanını, Strahd'ın koleksiyonundaki kitap yığınlarının arasında çılgınca araştırmalar yaparak geçirdi. Bir gece, şatoda sabırsızca dolaşarak gece olmasını bekliyordu. Günbatımından hemen sonra kaleden kurt şeklinde ayrıldı. Gün boyunca, yılın ilk karı, hafif toz tanecikleri halinde yağmıştı ve orman kristallerle ve hayaletimsi, beyaz kar birikintileriyle kaplanmıştı. Berrak bir geceydi ve dolunay vardı.

Jander rahatlıkla ve büyük bir hızla kasabaya doğru koştu. Burnuna taze kan kokusu geldi ve kendisinin de gece bitmeden önce beslenmek zorunda olduğunu anımsadı. Bakırimsı geyik kanı ve kurt kokusuyla karışık, Trina'nın kendine özgü kokusu geliyordu ve Jander yolunu değiştirerek ona doğru ilerledi.

Kızı orman sınırından, kasabalılardan hiç kimsenin onu fark edemeyeceği kadar içeride, ufak bir açıklıkta buldu. Jander bunun akıllıca olduğunu düşündü çünkü kız yarı-kurt formundaydı. Pençeli ellerini, eti parçalar halinde kopartmak için kullanıyor ve karın üzerine kan lekeleri saçıyordu. Avından buharlar çıkıyordu. Yanı başında birkaç tane daha kurt gürültülü bir şekilde besleniyorlardı.

Jander, Trina'yla konuşabilmek için elf biçimine dönüştü. "Strahd'ın ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sordu, diğer kurtlarla birlikte avladıkları geyiği yiyişinden duyduğu rahatsızlığı gizleyerek.

Trina, kurtsu suratındaki insan gözleriyle ona baktı. Başını iki yana salladı ve uzun, pembe diliyle çenesini yaladı. "Daha bir süre dönmez herhalde. Kısa yolculuklarında beni de yanına alıyor." Sesi anlaşılır olmasına rağmen kızın normal sesinden birkaç oktav daha kalındı ve bir homurtu şeklinde çıkıyordu. Kanlı bir butu iştahla ısırıldı ve eti daha iyi kavrayabilmek için kurtsu çenesini sağa sola savurdu. Jander bir kemik kırılma sesi duydu ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Tekrar kurt şeklini alarak kasabaya doğru yöneldi. Ağaçların bittiği yere geldikten sonra daha ihtiyatlı gitmeye başladı. Karların üzerinde bir gölge gibi ilerliyordu. Kilise avlusunun başına geldiğinde, kasaba mezarlığının sınırını oluşturan ufak bir ağaç grubunun altına daldı. Kimsenin görmediğinden emin olunca tekrar elf şekline dönüşerek mezarlığın içinden geçti ve kiliseye doğru yürüdü.

Sasha onu bekliyordu. Rahibin yanında biri daha vardı. İki şekil, binanın yan tarafına tutturulmuş tahta bir sıranın üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı. Elf yaklaşırken ayağa kalktılar.

"Sadece ikimiz olacağını sanıyordum," dedi Jander biraz şüpheli bir şekilde.

"Öyleydi, ama ona güvenebiliriz. Jander Sunstar, bu Leisl, benim.. gece avı ortağım." Biraz duraksadı, sonra ekledi, "Seni biliyor."

Leisl gözlerini dikmiş Jander'a bakıyordu. "Elflerden vampir olabildiğini bilmiyordum. Tabii pek fazla elf tanıdığım söylenemez. Ya da vampir."

"Şimdi ikisiyle de tanıştın işte," dedi Jander hafif alaycı bir ses tonuyla ve abartılı bir şekilde selam vererek. "Söyle bana Leisl, bu akşam neden buradasın? Sasha'nın nedenlerini biliyorum. Peki ya seninkiler?"

"Sasha'yı Strahd'la kapışmaya tek başına gönderemem, değil mi?"

Jander'ın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. Küçük Tilki'nin yanıtı onun için yeterli olmuştu ve elf, rahibe döndü. "Ravenloft Şatosu'nda fazla işe yarar bir şey bulamadım ama yine de kontun kütüphanesinde bir yerlerde aradığımız yanıtların olduğunu hissediyorum. Bence ilk olarak araştırmamız gereken iki şey var. Birincisi Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

Sasha başını iki yana salladı. "Barovia'nın eski dinleri hakkında pek bir bilgiye rastlamadım. Kilisede bu konuyla ilgili hiçbir şey yok."

"Bu çok garip."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Aklıma dokümanların kasıtlı olarak yok edilmiş olabilecekleri geldi."

"Ya da başka bir yere götürülmüşlerdir. Eh, yapacak bir şey yok."

"Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü neydi?" diye sordu Leisl, kendisini biraz konunun dışında kalmış hissederek. Elf gümüş bakışlarını, Küçük Tilki'ye çevirdi.

"Görünüşe göre çok güçlü, kutsal bir nesne. Strahd'ın ordusu Barovia'yı kurtarmak için savaşırken goblinlere karşı kullanılmış. Ne yazık ki," dedi Jander hüzünlü bir sesle, "bir sır olarak saklanmış ve nerede olduğunu rahiplerden başka kimse bilmiyormuş. Sanırım bu bilgi rahipten rahibe aktarılıyordu ve bir yerlerde zincir koptu. Sasha'nın bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum ama..." Melodik sesi, üzgün bir şekilde söndü

"Diğer bilgi parçası neydi?" diye sordu Sasha.

"Belki ümitsizlikten boş hayallere sarıldığımı düşüneceksiniz ama, güneşten bir parça ve genç bir

kahramanla ilgili saçma sapan bir efsane var. Ama," gülümsedi, "bazen efsanelerde gerçek parçacıkları bulunur. Mesele onları nasıl ortaya çıkaracağımızda."

Şaşıracak, Sasha ve Leisl'in birbirlerine gülümsediklerini gördü. "Leisl ve ben de aynı sonuca varmıştık. Bizimde tek bulabildiğimiz ipucu o efsaneydi. Ha -belki sen bir anlam verebilirsin- bir de belki bizi bir yerlere götürebilecek bilmecemsi bazı kehanetler duyduk. 'En çok seven taştan kalbe sahiptir' sana bir şey ifade ediyor mu?"

Jander kaşlarını çattı. "Hayır. Pek etmiyor. Genelde taştan bir kalbi olanın hiç sevememesi gerekir. Başka bilmece var mı? Bir zamanlar çok iyi bilmece çözerdim."

"Pekala, şu nasıl: 'Taş sana bilmen gerekeni söyleyecek.'"

"Sasha'ya bunun taş yazıtları ifade ettiğini söyledim," diye fikrini belirtti Leisl. "Bir heykel ya da bir duvardaki veya başka bir yerdeki yazılar gibi bir şey olmalı. Yani, başka nasıl taşlar sana bir şeyler söyleyebilir ki?"

Jander başıyla yavaşça onayladı ama alını düşünceli bir şekilde kırışmıştı ve ileri geri yürümeye başladı. Leisl'inki mantıklı bir varsayımdı ama elfin içindeki bir şeyler hatalı olduğunu biliyordu.

Yanıtlar, en azından bazıları, farkındalığının tam sınırındaydılar. Biraz konsantre olabilse... Birden anladı.

"Taşların konuşmasını sağlayan bir büyü var. Biliyor musun?"

Sasha başını iki yana salladı. "Bunun gerçekten önemi olduğunu düşünüyor musun?"

"Eh, göreceğiz. Barovia'da bizim işimize yarayacak olaylara tanıklık etmiş olabilecek taşlar -ya da duvar veya bina- var mı?"

"Ravenloft Şatosu," diye bir fikir öne sürdü Leisl.

"Orası kesin," diye yanıtladı Sasha, "ama çok tehlikeli." Etrafındaki ölülerin yattığı yerleri belirleyen, tozumsu beyazlıkla örtülmüş soğuk gri taşlara baktı. "Mezar taşları?"

Jander, başını iki yana salladı. "Hayır. Mezarlıkta bizim işimize yarayacak herhangi bir şey olmuş olduğunu sanmıyorum. Vampirin nerede olduğunu biliyoruz."

"Pazar meydanı," diye önerdi Leisl. "bahse girerim, o parke taşlarının üzerinden pek çok insan gelip geçmiştir."

"Çok kalabalık. Geceleri bile," diye mırıldandı Sasha. "Görülmeyi göze alamayız. Kilise de maalesef ahşap."

Ortalığı adımlayan ve sadece tek kulağıyla dinlemekte olan Jander onlara döndü.

"Taş Çember!" diye bağırdı. "Orası kesinlikle kutsal bir yer. O çember ne kadar zamandır orada, Sasha?"

"Bilmem. Sanırım asırlardır." Gülümsemeye başladı. "Jander buldu. Orası olmalı." "Sen hazırlıklarınızı yaptıktan sonra, yarın burada buluşalım mı?" diye sordu elf. "Buna zamanımız var mı?"

Jander omuzlarını silketti. "Hiçbir fikrim yok. Strahd bir ay daha ortalıkta görünmeyebilir, ya da şu anda çoktan şatoya geri dönmüş olabilir."

"Öyleyse zamanımız yok." Sasha'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bu, iyilik adına giriştiğimiz bir dava. Eminim Lathander bunu kutsayacak ve bana ihtiyacımız olan büyüü verecektir. Sunağa gidip dua edeceğim. Siz de içeri gelip- Ayy!" Jander'ın yüzü üzüntüyle dolmuştu. Sasha duyarsızlığı yüzünden kendisine kızdı. Tabii ki vampir kutsal bir eve giremezdi.

"Leisl, neden sen girip biraz ısınmıyorsun?" dedi Jander düz bir sesle. "Biz yaşayan ölüler, soğuş ölümlüler kadar hissetmiyoruz."

Leisl'in ela gözleri kısıldı ve vampiri süzdü. "Yo, sorun değil. Biz iyiyiz, Sasha. Söz, üşürsem içeri girerim."

"Pekala. Bunu ne kadar zaman alacağını bilmiyorum." Sasha bir elf vampire bir hırsıza baktı ve bir an için durumun tüm ciddiyetine rağmen için için gülümsedi. "Garip yatak arkadaşları," diye mırıldandı kendi kendine ve kiliseye girdi.

Bir süre ne elf ne de insan konuştu. Hafif bir rüzgar çıkararak Leisl'in saçlarını dağıttı. Kız soğuk rüzgara karşı yüzünü buruşturarak pelerinine daha sıkı sarındı. "Soğuş hissetmiyor olmak rahat olmalı," dedi aralarındaki sessizliği doldurmak için. "Sanırım," diye yanıtladı Jander. "Gerçi eğer yeniden ölümlü olabilseydim, bir fırtınaya karşı çıplak yürümeye seve seve razı olurum."

Leisl ona döndü, yüzü ay ışığında beyaz görünüyordu. "Bir vampir olmaktan hoşlanmıyor musun?"

Jander'ın yüzüne şaşkınlıkla dolu bir dehşet ifadesi yayıldı. "Hayır," diye sertçe yanıtladı, acı içinde. "Hoşlanabileceğimi de nereden çıkarttın?"

"Bilmem, ben sadece... özür dilerim." Tekrar rahatsız edici sessizlik çöktü. "Neden Strahd'ı yok etmek istiyorsun?"

Jander hemen yanıtlamadı. Sonra yavaş yavaş, "Sevdiğim birisine zarar verdi," dedi. "Onu öldürdü mü?"

"Hayır, Strahd onun kalbini kırdı ve aklını kaçırmasına neden oldu. Onun nişanlısını öldürdü ve onu çıldırttı."

"Ah, Jander, çok üzüldüm," dedi Leisl içtenlikle. "İntikam istemene şaşmamak gerek."

"İntikam ve aşkımın çektiklerinin sona ermesi." Gümüş gözlerini Leisl'a dikti. "Her birkaç kuşakta bir, tekrar yaşama dönüyor. Her seferinde kont onu bulup, kendisini sevmesini sağlamaya çalışıyor." Gümüş gözleri nefretle dolmuştu. "Buna bir son vereceğim."

"Anlıyorum. Aşk, insana normalde yapmayacağı şeyleri yaptırabiliyor."

Vampir gülümsedi, dişleri loş ışıktaki hafifçe parladı. Garipti ama bu görüntü artık Leisl'i korkutmuyordu. "Anladığımı biliyorum. Sasha onun hakkındaki duygularını biliyor mu?" Küçük Tilki karşı çıkmaya hazırlandı ama Jander elini sallayarak onu susturdu. "Ona baktığın zaman yüzünden okunabiliyor."

Leisl kızarak bakışlarını kaçırdı. "Hayır, bildiğini sanmıyorum. Katya'ya öylesine kendisini kaptırmış durumda ki beni fark etmiyor bile. Ona söyleme lütfen."

"Sırrın bende güvende."

İkili, üçüncü kez sessiz kaldı ama bu seferki arkadaşça bir sessizlikti. "İşte, Sasha geliyor," dedi Jander bir süre sonra Hırsızla ikisi ayağa kalktılar.

Rahip, hızlı ve kendinden emin adımlarla yaklaştı. Yüzünü görebilecekleri kadar yaklaştığında, huzurlu bir şekilde gülümsemekte olduğunu ve gözlerinin parladığını gördüler. "Lathander'ın sevdiği kullarına," dedi titreyen bir sesle, "taşlar bile konuşacak. Her şey hazır. Gidelim mi?"

Taşlar, tepenin başında sessiz nöbetlerini tutmaktaydılar. Jander ve Sasha'nın on beş yıl önce, son kez buraya gelmelerinden beri hiçbir şey değişmemişti ve taşların sessiz sadakatlerine bakılırsa, bundan sonra da değişmeyecekti. Taşların üzeri yeni yağmış karla örtülüydü. Bakir kar birikintilerinin üzerinde, ne bir hayvana ne de başka bir yaratığa ait hiçbir iz yoktu. Sasha ve Leisl,

çemberin merkezine girerek yere bir battaniye serdiler. Jander onları izlemedi. Böyle kutsal bir yere ancak koruyucu engelini aşmak için konsantre olarak girebilirdi. Gücünü bu şekilde harcamaktansa dışarıda kalmayı tercih etmişti.

Sasha bir an, yerin gücünü adeta içerek, içine dolmasını hissederek ayakta durdu. Yönü bulmak için gökyüzüne baktı ve en büyük taşın önünde küçük bir sunak kurmaya başladı. Jander, çemberin dışındaki yerinden ilgiyle izliyordu ve Leisl ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak kıpırdanmıyordu.

Oturduktan sonra, Sasha, Leisl'a da oturmasını işaret etti. Bir çok kutsal sembolle birlikte, Lathander rahibi, bir şişe gümüş rengi sıvı ve küçük bir kalıp kil çıkarttı. Sasha dikkatle kili yoğurarak, önünde duran büyük taşın şeklini alana kadar biçimlendirdi. Tatlı ve yatıştırıcı bir sesle önce mırıldanmaya sonra da bir ilahi söylemeye başladı.

Büyü oluşmaya başlarken Jander'ın ense kökündeki saçlar diken diken oldu. Sasha'nın kullandığı sözcüklerden bazılarını tanıyordu. Hüzünle, bir rahibin büyü için ilahi okuduğunu duymayalı kaç yıl oldu kim bilir? diye düşündü.

Sasha gümüşü sıvıyı, taşın kilden taklidinin önüne, karın içine döktü. Jander garip deviniminden, bunun cıva olduğunu anlamıştı. Genç adamın sesi yükseldi, sonra birden kesildi. Bunu kısa süren, gergin bir sessizlik izledi. Üçlü ne olacağından pek emin olmadan merakla bekledi.

Yanıt çabuk geldi.

Sasha'nın önündeki büyük taş parlamaya başladı. Jander'ın keskin kulakları alçak sesli bir mırıltı duydu. Bu sese başkaları da katıldı; çoğalarak hiç biri insan sesi olmayan seslerden oluşan bir koroya dönüştü. Sesler artarken, Jander arkadaşlarının yüzlerinde, korku ve huşu dolu ifadeler belirdiğini gördü; şarkıyı onlar da duyuyorlardı:

Taşların şarkısına kulak verin, çok uzun zamandır söylenmedi hiç.

İlk Çağda, taşlık biz sadece. Derinliklerde, toprağın hazinelerini beklerdik. İnsanlar geldi ve kazdılar, toprağın hediyelerini iyi amaçlar için kullandılar. Taş ve metal, toprağın kemikleri; açığa çıkarıldı ve güzellik ve kutsallık nesnelere dönüştüler.

Orta Çağda, unutuldu, bizim zenginliklerin bekçileri olduğumuz. Bir de çıkarıldık ve kutsal şeyler haline getirildik. Ve insanların ruhlarının koruyucuları olduk. Birleşmeler buradaydı ve başlangıçlar ve sonlar.

Sonraki Çağda unutuldu, bizim kutsal olduğumuz. Karanlık zamanlarda buraya, ibadet etmeye çok az gelen oldu. Ancak bir zamanlar kutsal olan, asla tamamen kirletilemez. Sonraki Çağda, bizler kaybolanların, barınacak yeri olmayanların, yalnızların, sevgisizlerin, sığınağıyız. Onları bulunmaktan ve zarar görmekten koruyoruz. Ve böyle de yapmaya devam edeceğiz, Zaman bizi ufalayıp, rüzgar tozlarımızı dağıtana kadar.

Bize ne istersen sor, yanıtlayalım seni.

Sasha kuruyan dudaklarını ıslattı ve konuştuğunda sesi titrekti. "Yüce taşlar, iki şey arıyoruz: Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü ve efsanelerde 'güneşten bir parça' olarak sözü edilen şey. Bize bunlardan söz edebilir misiniz?"

Aradığın şeyi gördük biz.

Sonraki Çağın, şafağından önce, Dokuz Korku Gecesi'nin tam ortasında, Yüce Silah, burada kutsandı. Kutsal bir adam tarafından yapılmış ama daha tam yapılmamıştı. Son nefesinde onu buraya getirdi ve biz onu kutsadık.

Kayıptır şimdi Güneşin Parçası, aynı zamanda Kuzgun'un Ailesi'nin korunması için Kutsal bir işaret olan. Korumak için yaratılmış olduklarının yanındadır. Daha fazlasını söyleyemeyiz sana.

Bu taşların sarkısıdır, çok uzun zamandır söylenmemiş. Bir daha şarkı söylemeyeceğiz.

Koro anlaşılmaz bir şekil aldı ve yavaşça berrak, durgun havada kayboldu. Taşın parıldaması da bitmişti. Jander garip bir huzur duyduğunu hissetti ve büyüleyici şarkıdan sonra gecenin sessizliği bile çok kaba geliyordu. Sasha'nın yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. Kuşkucu Leisl'in yüzüne bile, şaşkın, inanmaz bir bakış yerleşmişti.

Bir süre saygılı bir sessizlik içinde kaldılar. "Demek ikisi aynı şeymiş," dedi Leisl sonunda. Sonra suratsız bir şekilde ekledi. "Ama hala nerede olduklarını bilmiyoruz."

"Yo, biliyoruz," diye düzeltti Jander. "Kutsal Sembol, Kuzgun Ailesi için yapılmıştı -Strahd'ın ailesi, aile amblemleri kuzgun, kalelerinin adı Ravenloft. Demek ki orada saklı. Korumak için yapılmış olduklarının yanında." Bakışlarını Sasha'ya çevirdi. "Belki," dedi kıkırdayarak, "sana bundan sonra Pavel demeliyiz. Karanlıklar ülkesine girmeye hazır mısın?"

Sasha da ona gülümseyerek karşılık verdi. Yüzü hala yerin büyüyle ışıltı ısıldı.

"Sen ne zaman hazırsan, Nosferatu."

Yirmi Beş

Sasha, Katya'nın penceresinden dışarı, aldatıcı bir güneşin parladığı sabah havasına baktı. Yeni yağmış kar sokakları örtmüş, çukurları ve çöpleri görünmez hale getirmişti. Karların üzerindeki çok az sayıdaki at ve insan izinden, henüz çoğu kimsenin uyanmamış olduğu anlaşılıyordu. Rahip sessizce iç çekti ve panjurları örttü.

Döndüğünde Katya'nın uykulu uykulu gözlerini kırıştırdığını gördü. Kız gülümsedi ve yüzünde uykunun verdiği kırmızılıkla esnedi. Sasha'nın kalbi ona duyduğu, neredeyse acı veren sevgiyle doldu ve yanına giderek kızı alnından öptü.

"Neden sabah törenine gitmedin?" diye mırıldandı kız. "Ve elbiselerin... cübbene ne oldu?" Sasha'nın gözleri kızın yüzünde dolaştı. Katya o kadar güzel, nazik ve kırılığandı ki. "Bugün yapmam gereken çok önemli bir şey var. Bir süre geri dönmeyebilirim. Eğer -eğer, birkaç gün içinde geri dönmezsem, bunu okumanı istiyorum." Yatağın başucundaki masaya, mühürlenmiş bir not bıraktı. "Seni seviyorum, Katya. Sana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Sasha'nın kaygılı hali, kızın uykusundan tamamen sıyrılmasına neden oldu. Kaşları çatıldı.

"Sasha..."

Sasha iradesinin zayıflamasına zaman vermeden arkasını döndü ve kapıyı arkasından çekerek odadan çıktı.

"Sasha!" Yalvaran seslenişe aldırmadı. Hepsinin iyiliği için aldırmamak zorundaydı.

Kiliseye döndüğünde Leisl sabırsızlık içinde kendisini bekliyordu. Her zamanki gibi, işlevsel erkek giysileri içindeydi. Kahverengi saçları, dikkatini dağıtmamaları için sıkıca örülmüştü. Atları eyerlenmiş, yol için hazırlanmıştı. Kız aletleri toparlamış ve sağlam bir şekilde atların arkalarına bağlamıştı.

"İyi ki geldin," dedi homurdanarak, asık bir suratla. "Güneş doğalı bir saat oluyor. Zaman kaybediyoruz."

"Tartışarak da zaman kaybediyoruz," diye yanıtladı Sasha, rahat bir hareketle gri atına atlarken. "Haydi." Karnını bacaklarıyla sıkıştırdı ve at ileri atıldı. Leisl, küfrederek kendi atına bindi ve peşinden gitti.

Kilise sokağından ve Pazar meydanından geçtiler. Buralar kilisenin yakınlarından ya da Katya'nın kulübesinden daha hareketliydi. Aklı hoş olmayan düşüncelerle dolu olan Sasha, Leisl'in geride kaldığını hemen fark etmedi. Birkaç dakika sonra kasabanın dış mahallelerine geldiğinde, arkasındaki sessizlik düşüncelerini böldü ve dizginleri çekerek atını durdurdu. On dakika sonra, Leisl'in yavaş yavaş kendisine doğru at sürmekte olduğunu gördü. "Neredeydin?" diye sordu. "Gitmek için sabırsızlandığımı sanıyordum."

Kız kendinden memnun bir şekilde sırıttı. "Eğer acıkırsak diye biraz yiyecek aldım."

"Umarım orada o kadar uzun kalmayız."

"Ama kalırsak bana teşekkür edeceksin."

"Yemeği senin kadar çok düşünen birini daha tanımamıştım."

Leisl'in ela gözleri kısıldı. "Bunun nedeni, zamanında yeterince açlık çekmiş olmam ve bunu düşünmeden ödememem," diye sert bir şekilde yanıtladı. Sasha ağzının payını almıştı ve önüne baktı. Kısrağının boynunu tekrar yola çevirdi. Atlar rahat bir tempo tutturdu ve sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Sasha aklından, büyülerini tekrarladı. Lathander cömert davranmış ve duayla geçen birkaç saatin ödülü olarak rahibin kafasını çok sayıda işe yarar büyüyle doldurmuştu. Dünyevi hazırlıklar olarsa, Sasha ve Leisl yanlarına bir dizi silah almışlardı -kutsal semboller, kazıklar, çekiçler, kutsal su ve sarımsak. Ayrıca, kutsal olmayan ama saf gümüşten birkaç silah da almışlardı çünkü Jander, Ravenloft Şatosu'nun duvarlarının arkasında bir kurtadamlı karşılaşmalarının da yüksek bir olasılık olduğunu söylemişti.

İvlis'in iki yakasını birbirine bağlayan köprüden, at nallarının takırtıları arasında geçtiler ve Sasha az ötelinde dönüp duran zehirli sis duvarını gördü. Kısrağını durdurarak sihirli iksirini arandı. Leisl da aynı şeyi yapıyordu ve iksir ikisinin de ağzında, ürpertici, acı bir tat bıraktı. Uğursuz siste yapacakları sinir bozucu yolculuk için kendilerini hazırlayarak, atlarını yavaş bir tırısaya kaldırdılar.

Nemli soğuk onları çevreleyerek, görüş ve duyuşlarını tamamen engelledi. Sasha, Küçük Tilki'nin hemen arkasında olduğunu umuyordu ama emin olmak mümkün değildi. Yüz metre kadar sonra sis inceldi ve açıldı. Leisl sırtarak onu bekliyordu. "Yavaşsın," diye dalga geçti ama sesinde büyük bir sıcaklık vardı. Sasha zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ravenloft Şatosu'na olan yolculukları düşündüklerinden uzun olacaktı çünkü yol dağların etrafından dolanıyordu. Yoldan çıkıp, sağlarına doğru ayrılan bir patikadan gitmeyi tartıştılar ama yollarını kaybetmeyi göze alamadılar. Ormanda kaybolmaktansa yoldan gidip biraz zaman kaybetmek daha iyiydi.

Dağlara tırmanmaya başladıklarında atlar biraz yavaşladı. Sasha, kısırağının gri boynunu okşadı ve hayvan kulaklarını sahibine doğru çevirdi.

"Bu da ne?" diye sordu Leisl, sol tarafa işaret ederek. Yol önlerinde, uzaklara doğru uzanıyordu. Sabahın ilerleyen saatleri olmasına rağmen yolu kapatan devasa kapı, genç kadına tehditkar göründü. Nöbet bekleyen dev heykellerin kafalarının kopartılmış olması ise huzursuzluğunu arttırıyordu.

"Barovia'nın kapıları," diye yanıtladı Sasha, ciddi bir sesle. "Söylediklerine göre Strahd, sadece düşünerek bunları açabilir ya da kapatabilirmiş."

Leisl kapıya tekrar baktı ve ürpermesine engel olamadı. Hedeflerine yaklaştıkça Sasha da gerginleşiyordu, ve atını gereğinden fazla bir güçle mahmuzladı. Hayvan dörtnala ileri atıldı.

Birkaç gergin saniyeden sonra, görüş alanlarına giren Ravenloft Şatosu'nu gördüler. Berrak kış gökyüzüne karşı, uzun ve kara duruyor, Sasha'nın, Barovia'yla ilgili uğursuz bildiği her şeyi temsil ediyordu. Kasabalıların korkularının tahtı burasıydı. Ailesinin katledilmesinden sorumlu olan canavar burada yaşıyordu. Ülkenin kabusu benzer efendisi buradaydı. Ve o, Sasha Petrovich, içeri kendi isteğiyle girmekteydi. İlk bakışta hiç mantıklı görünmüyordu ama rahip doğru olanı yaptığını biliyordu.

Biraz daha yaklaştıklarında, Sasha iki muhafız kulesi ve derin uçurumu geçen güvenilmez bir kaldırma köprü gördü. Atların geçebileceğinden şüpheliydi. "Ho," diye mırıldanarak atının dizginlerini çekti ve düşünmek için durdu. Köprünün tahtalarından bir çoğu çürüyüp gitmişti ve demir de oldukça paslı görünüyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Leisl, kendi atını durdurarak. Başını kaldırarak muhafız kulelerine göz attı. Kulelerde, aşağıya doğru pis pis sırttan, taş gargoyllar dışında kimse yoktu.

Sasha içini çekti ve atından atladı. Eşyalarını indirmeye başladı. "Atları geçirmek için fazlasıyla güvensiz," diye açıkladı. "Burada onları bırakmak zorundayız."

"Bırakmak mı?"

Sasha dönerek kıza baktı. "Eğer onları bağlarsak, gelen herhangi bir şey için kolay birer av olurlar. Eğer onları bırakırsak, büyük olasılıkla kasabaya ve güvenliğe geri dönerler. Ayrıca," diye ekledi katı bir şekilde, "eğer işimizi başarırırsak, tamamen güvenlik içinde geri yürüyebiliriz. Eğer başaramazsak, eh, o zaman zaten atlara ihtiyacımız kalmamış demektir."

Leisl yanıt vermedi, sadece o da eşyalarını attan indirmeye başladı. Sasha tüm aletlerin bir kısmını isteksizce arkada bırakmaya karar vererek, geri kalanları tek bir torbaya topladı. Eğer aşağı düşüp ölmesine neden olacaklarsa, fazla bir işine yarayamazlardı. Doğrudu ve kaldırma köprüye bir kez daha baktı ama eskisinden daha sağlam görünmüyordu. Sasha başını iki yana salladı ve torbasını omzuna attı. "Gidelim," dedi aslında hissetmediği bir kendine güvenle.

"Önden ben gideyim," dedi Leisl. " Daha hafif ve oldukça de çeviğimdir. Belki karşıya geçmene yardım edebilirim."

Sasha duraksadı. Fikir hoşuna gitmiyordu ama Leisl haklı görünüyordu. "Pekala, önden sen." Küçük Tilki dikkatle ilk tahtaya adım attı. Tahta gıcırdadı ama dayandı. Sıkıca demir zincire

tutunarak bir sonraki tahtaya geçti, ve bir sonrakine. Ayağıyla yeri yokluyor ve gerektiğinde ağırlığını kaydırarak ilerliyordu. Mümkün olduğunca kenarlardan gitmeye çalışıyordu çünkü buralar daha sağlandı. Ağırlığını vermeden önce gözleri her tahtayı dikkatle inceliyordu.

"Benim bastığım yerlere bas," diye seslendi.

Şafakefendisi'nin görkemi adına, gerçekten de güvensiz görünüyor, diye düşündü Sasha. Bir eliyle torbasını kavradı ve diğeriyle de paslı demir zincire tutundu. Dikkatle ilk tahtaya adım attı. Adımım güvenli bir şekilde yerleştirdiğinde çabucak bir şükran duası etti ve her adımda aynı şeyi tekrarladı.

Rahip tekrar başını kaldırdığında Leisl neredeyse yolun dörtte üçünü geçmişti, ancak bu bakış rahibin konsantrasyonuna mal oldu. Bir sonraki tahtaya bakarken kaşları çatıldı. Leisl ağırlığını hangi tarafa vermişti?

Büyük bir dikkatle adımını attı ama tahta ağırlığının altında çatırdadı. Sasha'nın sağ bacağı kalçasına kadar gömülmüştü. Çılgınca kollarını savurarak, sallanan zincirlere tutundu. Torbası yüzlerce metre aşağıdaki kayalıklara doğru düştü. Bağırmasının farkında değildi ama birden boğazının yandığını hissetti ve yanı başında kendisini tutan Leisl'i gördü. Korku dolu bakışlarını Leisl'a dikti ve tırnaklarını kızın kollarına geçirdi.

"Her şey yolunda. Sakin ol," diye mırıldandı hırsız. Sesi sakin ve güven vericiydi. Şuradaki kolona tutun. O sağlam," dedi daha keskin bir sesle. Rahip parmaklarını, Leisl'in kollarından söktü ve söyleneni yaptı. Hırsız sakin bir sesle konuşarak onu tekrar ayağa kaldırdı. Sasha ancak o zaman torbasını düşürdüğünü fark etti.

"Torbayı kaybetmek rahibi kaybetmekten iyidir," dedi Leisl. "Senin güçlerin tüm kutsal sembollerden daha önemli. Haydi."

Sasha'nın sonraki adımları tedbirliydi ve sonunda karşıya geçmeyi başardı. "Leisl, teşekkür-"

"Unut gitsin," dedi kız ama Sasha'nın gözlerindeki takdir dolu bakışlar kızı mutlu etmişti.

Devam ettiler, üzeri kapalı bir tünelden geçerek parke taşlı bir avluya çıktılar. Ravenloft Şatosu'nun girişi önlerinde duruyordu, giriş kapılarının üzeri güzel kabartmalarla kaplıydı. "Şu kapılara bak," diye mırıldandı Leisl, "Hayatımda daha harika bir şey görmemiştim."

"Evet, güzeller," diye itiraf etti Sasha, kara gözleri süslü kabartmaların üzerinde dolaşırken. "Ama bu evin neyi barındırdığını unutma." Bir adım öne attı ve kapı mandalına uzandı.

Jander gün ışığı yüzünden onları kapıda karşılayamayacağını, ama kapıyı açık bırakacağını söylemişti. Söz verildiği gibi kapı kolayca içeri doğru açıldı ve ikili aceleyle içeri girdiler. Sasha kapıyı arkalarından çekti. Parlak güneş ışığından sonra içerisi çok karanlık görünüyordu.

"Buraya kadar sağ salim geldiğinize sevindim," diye Jander'ın melodik sesi duyuldu. Elf, giriş holüne girdi. Sasha'nın gözleri karanlığa alıştığında, titreyen meşalelerle aydınlatılmış ufak bir odada olduklarını gördü. "Bir sorun mu çıktı? Geç kaldınız," diye devam etti Jander.

Sasha ona karanlık, mutsuz bir bakış attı. "Yoksa gelmeyeceğimizi mi düşündün?" Elf bir şey söylemedi, sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi. Sasha'nın omuzları çöktü. "Katya'ya hoşça kal demek zorundaydım."

"Sadece endişelenmişim," dedi Jander. "Her tarafta Strahd'ın casusları var."

Sessizce etrafa bakmakta olan Leisl birden kısa bir çığlık attı. Meraklı bakışları, yukarıdan girişe bakan dört ejderha heykeliyle karşılaşmıştı. Gözleri parlayarak, kötü kötü kıza bakıyorlardı.

"Onlar sadece taş," diye rahatlattı Jander ancak kendisi de parıldayan gözlerden her zaman rahatsız

olmuştı. "Neler getirdiniz?" diye sordu.

"Bir sürü kutsal nesne getirmiştik," diye yanıtladı Sasha, "ama köprüyü geçerken torbamı düşürdüm, bu yüzden Leisl'in üzerindikilerle idare etmek zorunda kalacağız."

Jander hoşnutlukla gülümsedi. "Ben sabah boyunca bir sürü kazık hazırladım," diye belirtti. "Peki silah olarak?"

Sasha başını iki yana salladı. "Dövüşmek gerekirse sadece bir çekiç ve bir baltam var. Umarım gerekmez. Leisl?"

Hırsız gülümseyerek, eliyle botuna vurdu. Jander botun içine sıkıştırılmış ufak bir hançer gördü. "Kavga için ihtiyacım olan her şey burada."

"Öyleyse sana bir armağanım var," dedi Jander. Kıza küçük, uğursuz görünümlü bir hançer uzattı. Metali meşale ışığında bile parlıyordu ve kılıfı Leisl'a çok garip göründü. Merakla hançeri aldı.

"Jander, bu bir Ba'al Verzi hançeri!" diye bağırdı Sasha tiksintiyle. "Bu berbat şeyi neden ona vermek istiyorsun."

Elf gümüş bakışlarını rahibe çevirdi. "Çünkü," diye yanıt verdi sakın sakın, "bıçağı saf gümüşten. Ben de silahlıyım.. Ne olur ne olmaz." Eliyle yanından sarkan kısa kılıcı işaret etti. "Büyülü mü?" diye sordu Leisl.

"Hayır," diye yanıtladı elf kısaca. "Sadece işlevsel. Büyüyü sana bırakıyorum, Sasha. Şimdi senden bir isteğim olacak. Eğer Strahd şatodaysa onu bulabilir misin?"

Leisl'in gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. Elf gelecek sorulara engel olmak için ekledi, "Eğer dedim. Burada olduğunu sanmıyorum ama kontrol etmek fena fikir değil."

Sasha başını iki yana salladı. "Emin değilim," dedi yavaşça "ama denerim." Yere oturdu, rahat etmek için biraz kıpırdandı ve gözlerini kapadı. Rahip yumuşak bir ilahi söyledi sonra sessiz kaldı. Gözbebekleri gözkapaklarının altında hızlı hızlı hareket etti. Sonunda gözlerini açtı ve Jander'ın soran bakışlarıyla karşılaştı. "Bir şey bulamadım. Ama emin olamam."

"Denediğin için teşekkür ederim. Bununla yetinmek zorundayız." Sasha, Leisl'in taşıdığı kapaklı bir gaz lambasını yakmaya uğraşırken, Jander gri duvarda dizili meşalelere doğru ilerledi ve iki tanesini yuvalarından çıkarttı.

"Gideceğimiz ilk yer, mezarlar," dedi vampir, meşalelerden birini Leisl'a uzatırken. "Gece olmadan köleleri öldürmeliyiz. Haydi." Önden giderek yolu gösterdi. Leisl ve Sasha takip ettiler.

Jander hızlı yürüyordu ve iki ölümlü ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldılar. Leisl içinden, her şeyi yakından inceleme zamanı kalmadığına şükrediyordu. Sessiz koridorlardan yarı-yürür, yarı-koşar halde geçerlerken gözlerine ilişenler sınırlarını yeteri kadar bozuyordu. Kendi kendisine, yukarıdaki gargoylelerin sadece taştan heykeller olduklarını ve yanlarından geçtikleri güzel ama soğuk heykellerin kendisini gerçekten gözleriyle izliyor olamayacaklarını söyleyip duruyordu.

Küçük Tilki kesinlikle korkak sayılmazdı ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı. Yemek çalmak, bir sokak kavgasında rakibini bıçaklamak, hatta açıklık yerlerde vampir öldürmek bir şeydi. Bu karanlık, boğucu yapının, gölgelerin ve aldatıcı meşale ışığının içinde olmaksızın tamamen başka bir şey. Ve hırsız karıncalanmaya benzer garip uğursuz bir önseziyi bir türlü üzerinden atamıyordu. Leisl gözlerini Sasha'dan ve elf vampirden ayırmamaya karar verdi ancak kulakları en küçük sese karşı bile tetikteydi.

Sasha da şatonun içindeki bunaltıcı karanlıktan etkilenmişti. Kasabasının küçük sokaklarına ve

caddelerine alışkındı. Kilise bile ne kadar harap durumda olsa da, Strahd'ın yaşadığı bu yerin yaydığı, gündüz-vakti-gece hissine sahip değildi. Ve kasaba reisinin konağı Ravenloft Şatosu'nun devasa ihtişamı karşısında küçük bir kulübe gibi kalıyordu.

Ancak üçü birlikte karanlık salonlardan ilerlerken rahibin en çok dikkatini çeken şey, Jander'ın ne kadar buraya ait değilmiş gibi görüldüğü oldu. Vampir baştan aşağı bir renk cümbüşüydü -altın teni, mavi gömleği ve kırmızı pantolonuyla- üzerlerine gelir gibi görünen gri duvarlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Sasha onunla ormanda karşılaştığında, elf daha doğal görünüyordu. Hatta kilisede bile burada olduğundan daha fazla evinde gibi duruyordu. Aniden rahip, Jander'ın vampir olmanın doğası hakkındaki tutkulu sözlerini anımsadı. Şimdi bunun elf için ne kadar acı bir kader olduğunu anlıyordu. Jander yeşil ormanlar ve altın renkli gün ışığı için yaratılmıştı; bir yaşayan ölünün karanlık, gölgeler içindeki varoluşu için değil.

En az girişteki kapılar kadar güzel kabartmalarla kaplı bir kapının önünde durdular. "Burası mabet," diye açıkladı Jander. "Sizi uyarmalıyım. Strahd'ın buyruğunun altında pek çok yarattığı var. Çoğu zihinsiz varlıklar ve bana ya da yanımdakilere zarar vermemeleri konusunda emirler almış durumdalar. Bir iskelet ya da bir zombiden daha tehlikeli herhangi bir şeye rastlayacağımızı sanmıyorum. En azından," diye düzeltti, "gündüz vakti." Çifte kapıları çekerek açtı.

Kapılara dokunduğunda arkasında beklenen tıkırtıları duydu. Belki daha önce bin kez yapmış olduğu gibi, mabedi koruyan iskelet girişlerine tepki gösterdi. Vampire ve ölümlülere doğru ayaklarını sürüyerek yürüyor, deri botları ilerleyişini yavaşlatıyordu. Jander bu muhafıza neredeyse bir arkadaş gözüyle bakmaya başlamıştı; en azından varlığı artık onu rahatsız etmiyordu. İskeletin, mabede girişlerini engelleme çabasında gerçek bir tehdit yoktu.

Sonra, sanki Jander'ın daha önce söylemiş olduklarını doğrulamak istercesine, iskelet muhafız kenara çekildi, hareket etmesiyle birlikte boynuna asılı olan madalyon hafifçe salınarak parıldadı. Jander, onun yanından geçti ve Leisl'la Sasha da, arada dönüp arkalarına bakarak, takip ettiler. Sasha sessizce, mabedin mahvedilmesine üzüldü ve bir zamanlar sıra olan tahta parçalarına uzun uzun baktı.

"İşte geldik," dedi Jander, bir geçitten daha geçtiklerinde. Önlerine, dönen bir merdivene açılan bir hol çıktı. Soğuk bir esinti vardı. Hava, sanki yüzyıllardır burada sıkışıp kalmış gibi bayat kokuyordu. "Buradan mezarlara gideceğiz. Leisl, meşaleleri söndür. Mümkün olduğu kadar idareli kullanmaya çalışalım. Bu işin ne kadar süreceğinden emin değilim."

Kalenin, örümcek ağlarıyla kaplı kalbine doğru inerlerken üçlü başlangıçta sessizdi. İlerledikçe soğuk arttı ve ölümlüler titremeye başladılar. Leisl inerlerken ayaklarının taş zeminde çıkardığı seslere kulak kesildi.

"Hey," diye fısıldadı aniden. Sesi olağanüstü yüksek çıkmıştı. "Ne?" diye tısladı kızın birkaç adım önünde gitmekte olan Sasha. "Jander, daha önce hiç bu merdivenlerden inmiş miydin?"

Elf duraksadı ve dönüp kıza baktı. Keskin yüz hatları, elinde tuttuğu meşalenin titreşim, turuncu ışığında garip görünüyordu. "Hayır, ama nereye gittiğini biliyorum."

"Burada bir çeşit tuzak olmadığından emin misin?"

Mutlak bir sessizlik oldu. Jander'ın, Strahd'ın buraya tehlikeli bir şey kurup kurmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama bu tam kontu göre bir şeydi. Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum, Leisl. Çok önemli bir noktaya değindin. Önden gidip, karşılaşılabilecek tuzakları harekete geçirmek ister miydin?"

"Emin olabilirsiniz ki -hey," Leisl, Jander'ın kara mizah içeren şakasını anladı ve kaşlarını çatarak

baktı. Sasha da şaşırarak ani bir kahkaha attı ve Küçük Tilki bile, başını sinirlenmiş gibi yaparak sallasa da, kıkırdamaya başladı. Elf, kıza gülümsedi, meşale ışığı altın teninde parlıyordu; gümüş gözleri şakacı bir ifadeyle parlıyordu. Leisl, birden garip bir şekilde vampirden hoşlanmaya başladığını hissetti. "Gerçekten," diye belirtti, "eğer önden gidip kontrol etmemi istersen-"

"Hayır," dedi Jander. "Önden ben giderim. Herhangi bir tuzak varsa senin için daha tehlikeli olur." Döndü ve yürümeye devam ederken ekledi, "bu da ölü olmanın avantajlarından biri."

Sonunda merdivenlerin dibine varmalarının ne kadar sürdüğünü hesaplamak imkansızdı ancak Jander'ın meşalesi bitmek üzereydi. Mezarlara girmeden önce elf, Leisl'in meşalesini aldı ve sönmekte olan meşaleyle diğerini tutuşturdu.

"İşte ölüler salonu," dedi Jander haşın bir sesle. Bir elini Sasha'nın omzuna koydu. "Zayıf yürekliye göre bir yer değil."

Sasha onun gözlerine baktı. Lambanın ışığında yüzüne gölgeler düşüyordu. Uzun iniş, ona sınırlarına hakim olması ve kararlılığını pekiştirmesi için zaman tanımıştı. Yüz hatlarında ışıldayan içsel bir ateşle yanıyordu. Jander bu ifadeyi tanıyordu; çok çok uzun zaman önce kendisi de böyle yanmıştı, "Korkmuyorum," diye yanıtladı rahip sakin bir sesle. "Vampirler nerede uyuyor?"

Jander neredeyse gülüyordu. "Her yerde," dedi vurgusuz bir sesle. "Buradaki her tabut, Strahd'ın kölelerinden birine ev sahipliği yapıyor olabilir."

Sasha elinde olmadan gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. "Üç kişiyiz ve dışarıda gün ışığı var," diye hatırlattı, "Jander. İlk tabuta yaklaştılar."

"Şunlara bakın," dedi Leisl, hafif bir tiksintiyle. Ela gözleri karanlık tavana dikilmişti. Bu rutubetli yerin tavanı, yüzlerce belki de binlerce yarasayla kaplanmıştı. Zararsız olduklarını bilmesine rağmen, yaratıklar kıpırdanıp uçtukça, rahip içinde yükselen panik dalgasını hissetti.

"Başlasak iyi olur," dedi Jander.

Sasha ve Leisl aletlerini çıkartırken vampir de ilk tabutun yanına gitti. Koca taş kapağı kolayca kaldırdı ve içeri baktı. Parçalanmış elbiseler içinde bir iskelet, ölememe lanetiyle rahatsız edilmeksizin, ebedi uykusunu uyumaktaydı. Kaslarında gerginliğin verdiği kasılmayı hissederek bir sonraki tabuta yöneldi.

Birkaç yüzyıl önce, Jander olmuş olan, masum, genç elf, ölüm gibi acı bir şeyin sıradanlaşabileceğini hayal bile edemezdi. Her şey değişir, diye düşündü hastalıklı bir şekilde, bir yandan dişi vampirin kıvranan bedenini, Sasha kazığı kalbine doğrultabilsin diye sıkıca tutuyordu. Şimdiye kadar, bunun gibi yirmi 'cinayet' gerçekleştirmişlerdi, dudakları ağızlarından çıkan kan rengine bürünen yirmi, güzel, ölümcül, kötü yaratık. Çalışırken Jander, Daggerdale'i hatırladı. Bir an için yine ölümlü olmuş, şu anda Sasha'yla yapmakta oldukları gibi, Gideon'la birlikte uğursuz şeyleri arayıp haklarından gelirlerken midisinin ağzına gelmesi hissini tekrar yaşamıştı.

Ölüm bu kadar sıradanlaşmamalıydı, bir vampirin ölümü olsa bile.

Elf vampir, ince yapılı küçük hırsız ve yarı-çingene rahip bir sistem oluşturmuşlardı. Jander büyük gücüyle, taş kapakları kaldırıyor, Sasha, keskinleştirilmiş tahtalarla kalplerini oyarken vampirleri tutuyordu. Jander ve Sasha bir sonraki mezara giderlerken, Leisl'a da hoş olmayan ama daha az tehlikeli olan, kafaları kesip, ağızlar sarımsakla doldurma işi kalıyordu.

"Bu koku ellerimden on yıl çıkmayacak," diye mırıldandı Leisl, biraz önce kafasını kestiği vampirin ağzına bir parça daha sarımsak tıkarırken. İş ne kadar canavarca olsa da dikkatini işine vermek kaygılarının bir kısmını unutmasını sağlıyordu, ama hepsini değil. Hala sanki, her nasılsa

izleniyorlarmış gibi bir hisse kapılıyordu ve sık sık keskin gözleriyle etrafa bakmıyordu. "Gerginleşiyorsun, kızım," dedi kendi kendine. "Ve bu, yapmakta olduğun iş için hiç iyi bir şey değil. Sakin ol."

Görevini tamamladı ve arkadaşlarına yetişti. Son tabuta gelmişlerdi. Leisl yaklaşırken iğrenç yaratık titreyerek öldü. Ruhu huzura doğru süzülürken yüzü solgunlaştı ve sakin bir ifadeye büründü. Sasha ve Jander geri çekildiler ve Leisl kafayı boyundan ayırarak, korkunç ritüeli tamamladı.

Jander, Sasha'ya baktı. Rahibin gömleği terden sırılsıklamdı ve genç adam derin derin nefes alıyordu. Yanağında, kanlı bir gözyaşı gibi duran bir damla kan vardı. Jander, hiçbir şey düşünmeden damlayı silmek için uzandı.

Sasha sıçrayarak geri çekildi, sonra telaşla, "Özür dilerim," dedi "Beni şaşırttın."

Elf buna inanmış gibi başını salladı ama bıkkın bir boş vermişlik duygusu içinde gerçeği fark etti. Sasha hala ona tam olarak güvenmiyordu. Bunu için onu suçlayamıyordu, ama gene de acı bir şeydi. Etrafa bakındı. Taş tabutların hayaletimsi şekilleri, uyumakta olan canavarlar gibi görünüyordu. Titreyen meşale ışığında hareket eder gibi oluyorlardı. Bu ürpertici ortam, Sasha ve Leisl'dan daha az cesur olanları çoktan çıldırtırdı.

"Burada iyi iş başardık," dedi Jander. "Düşmanlarımızın çoğunu saf dışı bıraktık. Şimdi Strahd'ın tabutunu bulup onu kutsal suyla mühürlemeliyiz ki, oraya tekrar sığmasın."

Sasha yavaşça başıyla onayladı, harcadığı çabalardan yorulmuştu. Çekiç ve kazık tutmaktan kasılmış olan ellerini esnetti. Eğer mümkün olsa Jander rahibin dinlenmesini önerecekti. Ancak şu anda zaman, Ravenloft'un efendisinden bile daha büyük bir düşmandı.

Jander, Strahd'ın tabutunun nerede olduğunu bilmiyordu ama iyi bir tahmini vardı. O, Leisl ve Sasha, ana mezarlar bölgesindeki tüm tabutlara bakmışlardı. Kenarlarda, kuşkusuz kontun ailesinden olanlar için yapılmış ufak girintiler vardı.

Geldikleri ilk oda Strahd'ın anne babasına aitti. Yakışıklı Barov ve Ravenovia, Ravenloft Şatosu'nun isim annesi. Ufak, huzur dolu odaya inen basamaklar vardı. İki taş mezar dokunulmamış ve sorunsuz görünüyordu. Jander soyluları rahatsız edilmeden uyumaları için bırakarak devam etti. Onlar, Strahd karanlık varlıkla anlaşmasını yapmadan önce ölmüşlerdi ve Barov ve Ravenovia'nın ölümde huzur bulmuş olmaları büyük olasılıktı.

İkinci odadaki levhada, odanın Sturm ve Gisella Von Zarovich için ayrılmış olduğu yazılıydı. Jander, Sturm'un Strahd'ın diğer kardeşi olduğunu hatırladı. Ancak bu oda tamamen boştu, tabutlar bile yoktu. Görünüşe göre şanslı Sturm, sıkıcı hayatını Ravenloft Şatosu'ndan ve onun şeytani sakininden uzakta geçirmişti.

Ölümler için ayrılmış üçüncü bir oda daha vardı ama o da boştu. Gerçi burada bazı hazırlıklar yapılmıştı. Açık, boş bir lahitin üzerinde açıkça, 'Sergei Von Zarovich' yazıyordu. Jander üzüntüyle başını iki yana salladı. Strahd en küçük kardeşini vahşice öldürdükten sonra, cesedini gömmeye bile zahmet etmemişti. Şüphesiz Strahd hain arzularının peşinde koşarken, genç adam düştüğü yerde çürümeye bırakılmıştı. İkinci taş mezarın görüntüsü elfin acı içinde gözlerini kapamasına neden oldu. Eğer zaman doğal akışına bırakılmış olsaydı, mezarın içindeki tabutun üzerinde 'Tatyana Federovna Von Zarovich' yazıyor olacaktı.

Anna asla böyle bir yerde huzurla yatamayacaktı. Bedeni bir tımarhanede yanmış, küle dönüşmüş ve rüzgarlara savrulmuştu. Ve Tatyana, Barovia'ya tekrar tekrar dönmek üzere lanetlenmişti. Kolunda

hissettiği nazik bir dokunuş, elfi o ana geri döndürdü. Sasha kaygılı bakışlarla ona bakıyordu. "Burada bizi ilgilendiren bir şey yok," dedi Jander boğuk bir sesle.

Son oda Strahd'ın olmalıydı. Barov ve Ravenovia'nın mezarında olduğu gibi, on beş metrelik odaya basamaklarla iniliyordu. Üçlü buldukları yerden kontun tabutunu görebiliyordu. Girişlerine engel olacak hiçbir şey görünmüyordu. "Tedbirli davranmalıyız," dedi elf Sasha'ya yumuşak bir sesle.

"Fazla kolay görünüyor."

Jander yavaşça ve dikkatle Strahd Von Zarovich'in mezarına inmeye başladı.

Yirmi Altı

Duvara gizlenmiş yaylardan fırlayan oklar, keskin ısıkları havayı doldurarak Jander'ın bedenine gömüldüler. Bir kalp atışı süresinde Leisl, hançerleri ellerinde duvara yapışmış, Sasha da kutsal sembolünü kavramıştı. "Jander!" diye bağırdı rahip.

Bir mindere saplanmış iğneler gibi, bir düzine kadar ok sapının, elfin vücudundan dışarıya fırladığı görülüyordu. Jander telaşa kapılmadan hepsini tek tek çekip çıkardı. Hiçbir yeri kanamıyordu, yaralanmış gibi de görünmüyordu. "İyiyim," diye rahibi rahatlattı. "Daha önce söylediğim gibi, ölü olmanın avantajlı yanları var."

Leisl hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. Jander tüm okları çıkarttığı merdivenlerden terk başına inmeye devam etti. Aşağıya ulaştığında etrafa bakındı. Isı görüşü, odanın çeşitli köşelerinde çok sayıda kırmızı, sıcak şekil görmesini sağladı. Daha Sasha ve Leisl'a peşinden gelmemelerini söyleyemeden kurtlar, istenmeyen misafirlerinin meşalelerinin soluk ışığıyla aydınlattığı alana girdiler.

Koca hayvanlardan en az bir düzine kadar vardı ve korku verici bir yavaşlıkla yaklaşmaktaydılar. Boyunlarındaki tüyler kabarmış ve kulakları kafalarına yapışmıştı. Her köşeden bir hırlama yükseldi. Sasha ve Leisl artık, keskin beyaz dişlerin parıltısını ve nefretle dolu gözlerin kırmızı ışıltısını görebiliyorlardı. Kürklerinin berbat kokusu odayı sarmıştı.

"Tanrılar," diye fısıldadı Leisl, adeta buz keserek. Gecenin Gri Şarkıcıları. İçgüdüsel olarak Sasha'ya biraz daha sokuldu.

Jander kendi kendine bir lanet savurdu. Hayvanlar artık Strahd'ın yaratıklarıydı ancak onlara kılıcıyla saldırmadan önce, kaçırmayı denemek zorundaydı. Zihinsel bir komut gönderdi. Sakin olun eski dostlarım. Size zarar vermeyeceğiz. Siz de bize zarar vermek istemiyorsunuz...

Kurtlar, gergin halde, öldürmek için yaklaştılar. Jander'ın eldivenli eli kılıcına gitti. Hayır. Bizi rahat bırakın. Efendinizin emirleri bizim için geçerli değil!

Kurtlardan biri duraksadı. Kulaklarını öne doğru uzatarak başını yana eğdi. Elf gergin bir halde, iradesinin, Strahd'ın kurtlar üzerindeki gücünden daha güçlü olduğunu umut ederek bekledi. İkinci bir kurt daha kafası karışmış görünerek oturdu ve inlemeye benzer sesler çıkarmaya başladı. Gidin, iyi

nöbet beklediniz. Artık gitme zamanı...

Üçüncü bir kurt ve ardından bir dördüncüsü daha gevşedi. Koca hayvanlar teker teker, davetsiz misafirleri tehdit etmeyi bıraktılar. İlk kurt birden koşarak merdivenlerden çıktı ve diğerleri de onu takip etti. Sonunda hepsi de nöbet yerlerini terk etmişlerdi.

Vampir derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Sasha ve Leisl bir şey anlamadan bakıyorlardı. "Bir zamanlar babanın hayatını da bu şekilde kurtarmıştım," dedi elf, genç adama. Sasha annesinin anlattığı hikayeyi anımsayarak gülümsedi.

"Bu oldukça cesaret verici," diye devam etti Jander. "Kurtların tamamen Strahd'ın kontrolü altında olacaklarını düşünmüştüm. Onları kaçırmayı başarmış olmam, kontun, düşünmemi istediği kadar güçlü olmadığını gösteriyor." Leisl derin bir nefes aldı ve gerilmiş omuzlarını gevşemeye zorladı.

Kapalı tabutun yanına vardıklarında, Jander neredeyse yeni bir saldırı olacağından emindi ama hiçbir şey olmadı. Sasha önlerindeki görev için gerekli olan aletleri çıkartmaya başladı: kutsal sembolü, bir şişe kutsal su, kutsanmış bazı özel otlar.

"Sence burada mıdır?" diye fısıldadı Leisl. Jander başını iki yana salladı.

"Hayır." Dikkatle tabutu açtı ve içine bakakaldı. Yanılmıştı.

Strahd, saten örtünün üzerinde, karanlık gözleri kapalı, uzun yüzü solgun ve durağan bir şekilde yatıyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu ve çok mağrur görünüyordu. Ravenloft'un efendisi tıpkı gerçekte olduğu gibi görünüyordu, ölü gibi.

"Şafakefendisi'ne şükürler olsun ki hala gündüz vakti," diye mırıldandı rahip. Jander başıyla onaylayarak, Sasha keskinleştirilmiş kazığı kontun kalbine yerleştirebilsin diye, Strahd'ın ellerini yanlarına açtı. Rahip silahı yerleştirdi, kısacık bir dua okudu ve çekici kaldırdı.

Artık elimizdesin, seni piç, diye düşündü Jander, kendinden memnun, ani bir nefret patlamasıyla.

Kont hayvansal bir kükremeye doğrulurken, beyaz elleri Sasha'nın boynunu yakalamak için ileri fırladı. Rahip, elleriyle boğazının çevresine kısaç gibi yapışan parmakları sökmeye çalışırken, aletlerini yere düşürdü. Geri sıçradı ancak bu hareket sadece kontla birlikte yere düşmelerine neden oldu. Jander de bir çığlık atarak kontun üzerine atladı ve Strahd'a vahşice bir darbe indirdi. Kontun kavrayışı gevşedi ve rahip serbest kaldı. Öksürerek ve nefes almaya çalışarak yuvarlandı ve uzaklaştı.

Jander kendisini tüm gücüyle Strahd'ın üzerine fırlattı ve kontu altına aldı. Strahd'ın gözleri kırmızı bir ateşle yanıyor ve keskin dişleri Jander'ın yüzünün bir santim ötesinde havayı ısırıyordu. elfin Küçük Tilki'ye hiçbir şey söylemesine gerek kalmadı. Kız çoktan oraya gelmiş, Strahd'ın kara kalbine elindeki kazığı tüm gücüyle çakmaya başlamıştı. Kazık girdi ve Strahd acıyla haykırdı. Leisl çekicini tekrar vurdu ve kazık daha derine girdi. Strahd'ın kaliteli beyaz keten gömleği kandan sıırılsıklam oldu. Kont bir kez şiddetle sarsıldı sonra hareketsiz kaldı.

Jander kendisini gevşek bir şekilde düşmanının bedeninin üzerine bıraktı. Her şey çok çabuk sona ermişti. Nedense, Ravenloft'un kurnaz efendisinin daha iyi bir mücadele vereceğini beklemişti.

Jander kendisi de şaşırarak, garip bir şekilde tatmin olmadığını hissetti. Birisi nazikçe omzuna dokundu. "Jander," diyen Leisl'in yumuşak sesi duyuldu. "Şuna bir baksan iyi olacak"

Elf bitkince başını kaldırdı. Leisl, yorgunluktan titreyerek kontun vücudunu işaret ediyordu. Jander kendisini kalkmaya zorlayarak altında yatan vücudu inceledi. Yerde, kalbine bir kazık saplanmış, güzel bir diş vampir yatıyordu.

"Lanet olsun, Strahd," diye fısıldadı vampir. Cesedi yuvarlayarak gözlerini kapadı.

"Anlamalıydım."

"Bir illüzyon mu?" Sasha Öksürerek, sıyrık içindeki boğazını ovuşturdu. Jander berbat bir halde başıyla onayladı.

Sasha yoldaşının sessizliğine saygı göstererek tabutu mühürlemeye gitti. Leisl da dikkatini cesedin kafasını kesmeye yöneltti.

Tabutun saten iç kısmına kutsal yağ süren rahip bir dua mırıldandı. Daha sonra tabutun üzerine bol bol kutsal su döktü. İçini çekti ve Jander'a baktı. "Bu iş tamam," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Elf vampir kendisini uyuşukluktan kurtardı. "Güneş parçasını aramaya başlıyoruz."

Bunu izleyen birkaç saat hepsi için de şimdiye dek geçirdikleri en sinir bozucu, en gergin ve en sefil saatlerdi. Jander'in ilk düşüncesi, Sasha'nın Kutsal Sembol'ün yerini büyü yoluyla tespit edebileceği olmuştu ama bu deneme bir sonuç vermedi.

Geriye kalan tek yol, diye isteksizce belirtti Jander arkadaşlarına, kaleyi aramaktı.

"Tüm lanet yeri mi?" diye inledi Leisl inanmaz bir tavırla. Jander başıyla onayladı ve önlerindeki görevden neredeyse umutsuzluğa düşerek araştırmalarına başladılar.

Uğursuz mezarlar bölgesini, daha da korkutucu olan zindanlardan geçerek arkalarında bıraktılar. "Eski mahkumlardan bazıları, hücrelerde hazinelerini bırakmışlar," dedi Jander. "Buraları da kontrol edebiliriz."

Elf buraya ilk gelişini, açması inleme ve haykırışların kendisini nasıl rahatsız ettiğini anımsadı. Şu anda ortam daha sessizdi. Strahd'ın köleleri açgözlü, sabırsız yaratıklardı ve bu yüzden mahkumların sayısı azalmıştı. Elf, merkez hücrenin dışına asılı buldukları kemikten yapılmış anahtarla hücreleri açıyor ve Leisl'la birlikte dikkatle ama hızlı bir şekilde içerilerini kontrol ediyorlardı. Sasha dehşet içinde izliyordu.

"Bütün bunlar sizi hiç rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordu rahip. Sesinde tiksinti dolu bir tını vardı.

"Beni hepsi de rahatsız ediyor," diye yanıtladı Jander, kızmayı reddederek. Bir yandan da eliyle altınlarla dolu çürümüş bir sandığın içeri karıştırıyordu. "En çok da en uçtaki hücrede olan."

Meraklanan Sasha gidip en uçtaki hücrenin içine baktı. Küçük bir çocuk, çürümekte olan bir şiltenin üzerinde kıvrılmış uyuyordu. "Onu rahatsız etme," diye fısıldadı Jander Sasha'nın kulağına.

"Tanrılar biliyor ya, dinlenmeye ihtiyacı var."

"Neden onu buradan çıkarmadın?" diye fısıldadı Sasha öfkeyle.

"Çünkü buraya ben hükmetmiyorum. Strahd hükmediyor. Ben yapabildiğim kadarını, yapabileceğim zamanlarda yapıyorum. Daha önce buradan mahkumların kaçmasını sağladım. Her seferinde daha fazlasını alıyor," dedi vampir öfkeli bir sesle. "Ancak efendiyi öldürdükten sonra mahkumlarını serbest bırakabiliriz. Daha önce değil. Gel."

"Ama-"

"Sasha," dedi Leisl sertçe. "Onu rahat bırak. Buraya yapmak için geldiğimiz işi bir yapalım, dünyayı daha sonra kurtarırız. Tamam mı?"

Sasha, dilinin ucuna kadar gelen bir paylamayla hırsıza döndü ama önce kıza sonra da Jander'a baktığında sessiz kaldı. Kız haklıydı. Elf de etrafında gördüklerinden dolayı acı içindeydi ama

yapmak istedikleri her şeyi başarmalarını sağlayacak bir planı vardı. Bu planı tehlikeye atmanın anlamı yoktu.

Uyuyan çocuğa son bir yaralı bakış attıktan sonra Sasha vampiri izledi. Hala endişe duygusundan kurtulamayan Leisl en arkadan geliyordu. İşkence odasına girdiklerinde Sasha'mn burun deliklerine dolan çürük kokusu neredeyse kusmasına neden oluyordu. Ancak yaşayan ölü rehberi, işkence aletlerinin arasından emin adımlarla balkona doğru yürüdü. Sasha bakakaldı. Gözlerini, ölümlerini tekrar sahneleyen, yavaş hareketler içindeki zombilerden ve işkence aletlerini okşayan, sırttan iskeletlerin oluşturduğu korkunç tablodan ayıramıyordu.

Rahip arkasından nazik bir dürtme hissetti ve dönerek Leisl'la göz göze geldi. "Bakma," dedi kız yumuşak bir sesle. "Sadece yürümeye devam et." Sasha sersemlemiş bir şekilde itaat etti.

Jander durdu ve üç metre kadar üzerlerindeki seyir balkonuna baktı. "Ellerinizi boynumun etrafına sarın. İkiniz de." Anlamadan, söyleneni yaparak ellerini kenetlediler. "Sıkı tutunun," dedi elf.

Dengesini ayarladı, çömeldi ve balkonun üzerine sıçradı.

Üç arkadaşı yol boyunca önlerine çıkan çeşitli odaları ve girintileri inceledilerse de sonunda mabede doğru yöneldiler. Araştırmaları şimdiye kadar sonuç vermemişti. Mabede vardıklarında iskelet muhafızı nazikçe geçip, her biri yenilenmiş bir enerjiyle odayı aramaya koyuldu. Dışarıdaki solan ışıktan, günbatımının yaklaştığının farkındaydılar. "Kesinlikle," dedi Sasha yüksek sesle, umutla dolu, "kutsal bir şey, kutsal bir yerde olmalı."

Yine elleri boş döndüler. Bu kez Sasha ve Leisl iyice yorulmuşlardı; vampir bile yorgunluğu hissetmeye başlıyordu. Genç rahip, yağ lambasını tekrar doldurdu ve bir kez daha yaktı. Sonra da sıralardan birinin üzerine uzanarak, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. Leisl elini torbasına atmıştı ve şu anda bir parça ekmek tıkmıyordu. Parlak, ela gözleri, burada kendisini hiç rahat hissetmediğini belirtir şekilde etrafı taramayı sürdürüyordu. "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu dolu ağızla.

Jander onlara baktı ama yanıt vermedi. Başarısızlık moralini bozmuştu. Zihninde durumu iyice gözden geçirdi. Çoğu çocuk olan çaresiz mahkumlar, hala aşağıdaki zindanlardaydılar. Anna'nın intikamı alınmamıştı. Strahd eninde sonunda geri dönecekti. Jander'ın, aristokrat vampire karşı giriştiği cüretkar baskın, birkaç köle ve tabutun imha edilmesinden başka bir işe yaramamıştı.

Jander alçak sesle bir küfür savurdu. Leisl'in sorusu hala kulaklarında çınlıyordu: Şimdi ne yapacağız?

Yanıtı yoktu.

Elf, iskelet mabet muhafızının geldiğini haber veren tanıdık, yumuşak tıkırtıyı duydu. Kiliseyi kapatma zamanı mı? diye düşündü muzipçe. Bitkin ve cesareti kırılmış bir halde başını çevirerek muhafıza baktı.

Vampir bu melankolik iskelete belki bin kez bakmıştı. Yürüyen kemik yığının her ayrıntısını gözleri kapalı tarif edebilirdi. Ama Jander, on-yıllar boyunca avucunun içinde olan şeyi bir türlü görmemişti. Muhafızın omuzlarını, bir zamanlar giysileri olan şeylerin parçaları örtüyordu; bir kemeri var idiye bile çoktan düşmüş olmalıydı. Ancak iskeletin ayağında hala, yürüyüşünü yavaşlatan, parçalanmış deri botları vardı. Boynunun yerinde kalmış olan ince sapın çevresinde bir madalyon sallanıyordu, yüzyıllardır sallandığı gibi.

Platinden yapılmıştı ve şekli güneşe benziyordu. Tam ortasına bir kuvars kristali yerleştirilmişti. İskelet hareket ettikçe madalyon sallanıyor, göğüs kafesine çarparak alçak bir ses çıkartıyor ve meşale ışığında parlıyordu.

Birden Jander, çalışma odasındaki kitaplardan bazılarının üzerinde aynı güneş şeklinin olduğunu anımsadı. Elfin aklına hemen fresk ve ortaya çıkartmış olduğu yazı geldi. **GOBLİN KRALI KUZGUN AİLESİNİN KUTSAL SEMBOLÜNÜN GÜCÜ ÖNÜNDE KAÇACAK**. Her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu -Strahd'ın günlüğüne Sergei'nin rahip olması ile yazdığı not: Kilise ona Rahibin Madalyonu'nu takma izni verdi. Değersiz bir süs ama Sergei ona büyük -belki de gereğinden fazla- manevi değer veriyor; Kahramanlar Salonu'ndaki, başı olmayan heykel. Onun boynunda da taştan oyulmuş aynı madalyon vardı; üç kardeşin portresi, en küçük kardeş aynı madalyonu takmıştı; Strahd'ın öldürdüğü kardeşinin bedenine sarılarak attığı çığlık: Rahip olman gerekiyordu.

"En çok seven taştan kalbe sahiptir," dedi Jander yumuşak bir sesle. Gerçek, parlak bir güneş ışığı gibi Jander'in üzerinde parıltıydı; madalyondaki kuvars, Güneş Parçası'ydı ve önünde duran iskelet de soylu, sevgi dolu Sergei'den geriye kalanlardı. "Jander," dedi Sasha sorar gibi.

Elf birden harekete geçti. Bir çığlık atarak çıplak elleriyle iskelete saldırdı, kuru kemikleri kavradı ve onları deli bir adam gibi sarsmaya başladı. Kaburgalar yere döküldü. Kol kemikleri köşelere fırladı. Kafatası sekti ve taş zeminde parçalandı.

İskelete yaptığı bu şiddetli saldırıyla Jander, ruhu serbest bırakmıştı. O ve Sergei, bir anlamda birbirlerine çok yakın sayılırlardı: Tatyana'yı, Anna'yı bu kadar derinden sevmiş olan birini sevmemek vampirin elinde değildi. Aniden çılgınlığı geçti ve elf artık mabedin zeminine yayılmış yatan kemiklere baktı. Biliyordu ki, bir daha Kahramanlar Salonu'ndan geçtiğinde, Genç Von Zarovich'in heykeline yaklaşırsa, bu sadece taştan bir heykel olacaktı, başka hiçbir şey değil.

Sergei sonunda huzura kavuşmuştu ve arkasında Jander'ın aradığı şeyi bırakmıştı -ikisinin de sevdikleri kadını mahveden Strahd'dan öç almak için bir yol.

"İşte," dedi Jander gıcırdayan bir sesle. Titreyen parmağıyla yerde duran madalyonu göstererek.

"İşte o. Güneş Parçası o."

Sasha merakla titreyen elini uzattı ve madalyonu avucuna aldı. Soğuk metal, dokunuşuyla hemen ısınarak, elinde hoş bir duygu uyandırdı. Rahip platine kazınmış rünleri okurken, Leisl da omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu. Rünlerin bazılarını tanıyordu: Gerçek. Merhamet. Bağışlayıcılık. Adalet. Işık... Kuzgun Ailesi'nin Kutsal Sembolü'nün içinde gerçekten de bir parça güneş var gibiydi. Her şeyiyle, Sasha'nın hayatında gördüğü en güzel şeydi.

"Vay be, bunu satabilsek epey bir para eder," dedi Leisl, ancak onun da sesinde huşu dolu bir tını vardı. Sasha hafifçe gülümsedi sonra da yaşlarla parıl parıl olmuş gözlerle dönerek vampire baktı. Elfin güzelliğe hayran olduğunu biliyordu ve birden Kutsal Sembol'ün zarafetini onun acı içindeki ruhuyla paylaşmak istedi. "Ah, Jander, şuna bir dokun. Dokunmalısın."

Jander de güzel objeye kendisini kaptırmıştı. Ona doğru çekilirmişçesine ince, eldivenli elini, madalyonu okşamak için uzattı ve derhal geri çekti. Eli kararmıştı ve üzerinden dumanlar tütüyordu.

Acıyla göğsüne bastırdı. Dudaklarından bir homurtu koştı.

"Ah, Jander, üzgünüm, çok üzgünüm! Sadece seninle paylaşmak istemiştim." Sasha'nın yüzü pişmanlık doluydu.

"Bir şeyim yok," demeyi becerdi Jander. "Belli ki benim gibiler için yapılmamış." Gülümsedi fakat acısı bunu bir somurtmaya dönüştürdü. "Şimdi neden senin de gelmeni istediğimi görüyorsun, Sasha. Tek bir dokunuşla bana bunu yapabiliyorsa, Strahd'a karşı tuttuğunda neler yapabileceğini sen düşün."

"Taştan kalp," dedi Sasha nefesini verirken. Bakışları tekrar nesneye çevrilmişti. "Aynı

Maruschka'nın söylediği gibi."

Jander başını kaldırdı. "Maruschka?"

Sasha başıyla onayladı, Jander'ın normalde yumuşak olan sesindeki gerginliği fark edemeyecek kadar madalyonun güzelliğine kapılmıştı. Ancak Leisl, gözlerini kısarak vampire dikti. "Leisl ve ben kaderimizi okutmak için Vistanileri görmeye gittik," diye açıkladı Sasha. "Bize ipuçlarını veren oydu."

"Ne zaman gittiniz?"

Artık Sasha, Jander'ın gümüş gözlerine bakmış ve içlerinde gördüğü korku nedeniyle endişelenmeye başlamıştı. "Sen benden Strahd'ı yenmek için yardım istedikten birkaç hafta sonra. Bunda yanlış olan ne var? Biliyorsun çingenelerin çoğu sahtekardır ama bu kadın-"

Jander ayağa fırlamış, etrafa göz atıyordu. "Haydi," diye harekete geçirdi onları. "Buradan çıkmamız gerek." Leisl'in daha fazla ısrara ihtiyacı yoktu, hemen ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandı.

Başından beri haklıydı. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Sorun nedir?"

"Sasha, sen bir aptalsın!" diye bağırdı Jander. "Çingeneler Strahd'ın casuslarıdır! Eğer Maruschka'yı görmeye gittiysen ve sana bütün bunları o söylediye, buraya geleceğimizi biliyor demektir. Ve bu da-"

"Strahd burada olduğumuzu biliyor demektir," diye tamamladı Leisl, keskin yüz hatlarında giderek artan bir dehşetle.

Meşalenin titrek, turuncu ışığında bile Jander, Sasha'nın benzinin attığını görebiliyordu.

Aniden meşale ve yağ lambası söndü. Nereden geldiği belli olmayan bir soğuk hava dalgası mabedin içinde dolaştı ve o kadar güçlüydü ki, neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Jander de ısı görüşüne rağmen Leisl ve Sasha'dan daha fazla bir şey göremediği halde, bir zamanlar kutsal olan bu yerde meşum bir şeyin varlığını hissedebiliyordu. Alçak, kendinden memnun bir gülüş duyuldu ve giderek tiz, uğursuz bir kahkahaya dönüşerek, rüzgarın uğultusuyla tenor bir armoni oluşturdu. Kurtların av ulumaları diğer sesleri bastırdı.

"Çok geç," dedi Strahd'ın kadife sesi.

Yirmi Yedi

Kurtlar bir kuşak önce kasabaya gelmiş oldukları gibi, ulumalar arasında ve ölümcül bir kararlılıkla geldiler ve giriş yolundan, geçitlerden ve bahçe kapısından Ravenloft Şatosu'nun mabedine daldılar. Hatta bazıları, vitrayları parçalayarak ve ortalığa gökkuşağı parçacıkları savurarak pencerelerden girdiler. Jander yarım düzine hayvanı geri döndürmek için zihinsel bir komut gönderdi.

Komutu hiç dikkate alınmadı. Elf, kurtların zihinlerini hissedemiyordu bile.

"Beni bu numarayla daha önce küçük düşürmüştün," diye duyuldu Strahd'ın sesi. "Bu sefer olmayacak."

Kendisine ilk gelen Sasha oldu. Korku dolu olmasına rağmen, berrak ve dikkatli, tiz bir sesle bir büyü için dua okumaya başladı. Bir yandan kendisinin ve Leisl'in çevresine kutsal su dökerek bir daire oluşturdu. Yaklaşmakta olan kurtlar, rahibin yarattığı kutsal çemberin sınırına gelince birdenbire durdular ve hayal kırıklığı içinde hırlamaya başladılar.

Jander, Strahd'ın yerini belirlemişti. Solgun beyaz yüzlü, karanlık bir figür, on beş metre kadar yukarılarındaki balkonlardan birinde, bir tahtta oturmaktaydı. Jander bakarken kont yerinden kalktı ve balkonun ucuna doğru geldi.

Elf o anda her şeyden çok, düşmanına çıplak elleri ve dişleriyle saldırmayı istiyordu. Ancak biliyordu ki, bir hareket yapacak olursa kont onu çabucak yok edebilirdi. İşe yararlıklarını kaybeden, daha önceki öğretmenlerin başına gelen bu olmuştu. Bunun yerine, Jander beş yüz yıllık yaşayan ölü olmanın verdiği sabrı kullanarak hareketsiz kaldı. Strahd'ın dikkatinin kendisine çevrildiğinden emin olana kadar bekledi. Elf, diğer vampirin bakışlarını yakaladığında, yavaşça gülümsedi ve bir sise dönüşerek neredeyse tamamen gözden kayboldu.

Artık fiziksel organları olmamasına rağmen, Jander olanları 'görebiliyor' ve 'duyabiliyordu'. Kont şaşırarak ve öfke içinde balkonun ucuna geldi.

"Jander! Benden bu kadar kolay kurtulamazsın!" diye kükredi Strahd. Gözleri kıpkırmızıydı.

Sonra birden kayıtsız bir tavır takınarak dikkatini rahibin çizdiği koruyucu halkanın içinde bekleyen Sasha ve Leisl'a yöneltti. Saldırıları engellenen kurtlar kafaları karışmış bir halde hırlıyor ve kıpırdanıyorlardı.

"Lathander papazı, Sasha Petrovich," dedi kont, sakın, neredeyse sohbet havasında bir ses tonuyla. "Bir vampirin inine girmeye cesaret edebildiğine göre gerçekten de cesur bir rahipmişsin. Hatta daha da cesurcası, bir başka vampirle arkadaş olmuşsun. Ama çabaların nafile! Sen ve hırsız arkadaşın bir hiç uğruna öleceksiniz. Jander sizi bırakıp kaçtı. İlk sorun çıktığında nasıl davrandığını görüyorsun işte."

Sasha inanmak istemedi ama gerçekten de öyle görünüyordu. Rahip, Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü'nü kavradı ve diğer eliyle, Gri Şarkıcılar'ın görüntüsü karşısında titremekte olan Leisl'ı kendisine doğru çekti. "Bu doğru olsun ya da olmasın," dedi. Sesinde gençlik ve kararlılıkla dolu bir berraklık vardı. "Hala benim düşmanımsın, Kont Strahd. Ailemin katliamının öcünü alacağım!" Madalyonu kaldırmaya yeltendi ama vampir ortadan kaybolmuştu.

Şaşırان Sasha, duraksadı. Bir an sonra Strahd aniden, Sasha'nın koruma çemberinin sınırında maddeleşti. Yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı ve uzun tırnaklı, soğuk elleriyle, korku içindeki genç bir kadını kavramıştı.

Sasha'nın boğazından, korkunç, boğuluyormuş gibi bir ses çıktı. Kadının kocaman, bir tavşaninkini andıran gözleri şimdi korkuyla açılmıştı. "Katya!" diye fısıldadı rahip, dehşete kapılarak.

Birkaç metre yukarıda uçuşan sis de olayı aynı derecede dehşetle karşıladı. Katya? Sasha'nın nişanlısı aslında Trina'ydı, kontun likentrop^[15] casusu. Jander maddeleşip, genç rahibin birazdan yapacağını bildiği şeyi yapmaması için Sasha'yı uyarmak istedi. Ama bu isteği bastırdı. Oyunu kazanmak için her şeyden çok sabır gerekiyordu. Tanrılar adına, öylece durup, Strahd'ın arkadaşlarıyla, Kartallar ve Tavşanlar oynar gibi oynamasını seyretmek çok zordu.

Sasha gözlerini dikmiş, yüzünde anlatılamayacak bir acı ifadesiyle bakıyordu. Vampirin karşısına

her şeye gücü yeten tanrısına ve kendi dürüstlüğüne sarsılmaz bir inanç duyarak çıkmıştı. Oysa şimdi çökmüş, daha savaşmadan yenilmişti.

"Onun canını yakma," diye mırıldandı. "Lütfen, bana ne istiyorsan yap ama ona zarar verme."

"Bu senin ellerinde Sasha Petrovich. Tılsımı yere atarsan," dedi Strahd, mırıltıya benzer bir sesle, "kız yaşar. Bana doğru herhangi bir hareket yaparsan, derhal ölür." Vampir lord, gösterişli bir hareketle Katrina'nın koyu renk saçlarını çekti. Dişlerini çıkarttı ve atmakta olan damara doğru yaklaştırdı... yaklaştırdı... yaklaştırdı...

"Sasha, sakın, hepimizi öldürecek," diye başladı Leisl. Strahd duraksayarak güçlü, kızıl bakışlarını ona dikti.

"Hiç hareket etme, hırsız," diye emretti vampir. Leisl birden eski güvensizliğini kaybederek dilini tuttu. Strahd'ın gözleri kızıl yakaladı ve bu kızıl bakışlar altında Leisl yavaşça iradesinin kayıp gittiğini hissetti.

"Tamam." dedi Sasha umutsuz bir sesle. "Merhamet et, onu rahat bırak. O kimseyi incitmedi." Bu sözlerdeki acı, uğursuz ironi Jander'ın yüreğini parçaladı. Sabır, diye anımsattı kendi kendine.

Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü, Sasha'nın hissizleşen parmaklarından kayıp, yere düştü.

"Çok güzel, Sasha. Mantıklı olduğuna çok sevindim. Şimdi, lütfen benim için onu çemberin dışına tekmele." Kederden uyuşmuş olan rahip kımıldamayınca vampir, Katrina'nın kolunu sertçe büktü. Rolünü sonuna kadar oynayan Trina -ya da belki de Strahd gerçekten canını acıtmıştı- acıyla kısa bir çığlık attı. Bu kez Sasha kımıldadı ve çabucak güzel nesneyi çemberin dışına tekmeledi. Madalyon taş zeminde gıcırtilar çıkartarak kaydı.

"Çok teşekkür ederim. Her şey için, gerçekten. Anlıyorsun ya, değersiz mücevheri bulmanıza izin verdim çünkü ben de nerede olduğunu bilmek istiyordum. Eğer onu ele geçirebilirim, güvenli bir yerde saklayabilirim, değil mi?"

Jander'ın 'görüşü' giderek bulanıyordu. Daha önce sis formunda hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı. Genellikle bu şekli sadece kısa bir an için kullanırdı -yakalanmaktan kurtulmak ya da bir kapının altından süzülme için. Elf daha ne kadar bekleyebileceğini bilmiyordu. Yavaşça aşağıya süzüldü.

"Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü'nü duymuştum," diye devam etti kont, "ama lanet şeyin ne olduğunu bilmiyordum. En Yüce Rahip Kır, Sergei'ye sırrı söyleyemeden öldü. İtiraf etmeliyim ki kardeşimin madalyonunun, dehşetli Kutsal Sembol olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi. Rahipleri gözümde büyütmüşüm. Onu çok daha iyi saklayacaklarını düşünmüştüm.

"Ancak, sizin sayenizde dostlarım -alaycı bir tavırla Sasha ve Leisl'a başıyla selam verdi- artık boncuk elime geçmiş bulunuyor. Al şunu tatlım," dedi kont, Katrina'ya.

Katrina bir köstüm değiştirmiş gibi, koca gözlü korkmuş görüntüsünü alıverdi. Kollarını Strahd'ın boynuna dolayıp, solgun yanağından öperken şen kahkahası salonda yankılandı. "Ah, ne kadar akıllısın!" Çiçek toplayan bir çocuk gibi, atılmış duran Kutsal Sembol'e doğru gitti ve hevesle eline aldı. Sasha boş gözlerle ona bakıyordu. Zihninde bu yeni dehşeti alacak kadar ancak yer kalmıştı.

"Katya, hayır!"

Kızın gülümsemesi daha da genişleyerek vahşi bir hal aldı. "Şimdi anlamaya başlıyorsun, sevgilim. Ah ne kadar da kolay aldandın!"

Sasha ihanetin şokunu atlatmıştı ve şimdi bu aldatmaca karşısında Vistani kanı damarlarında

kaynamaya başlamıştı. Kara kaşları çatıldı ve gözlerinde safkan bir çingenevi kışkırtacak bir fırtına toplanmaya başladı. Bir homurtuyla Lathander'in kendi kutsal sembolü olan pembe, tahta disk kavradı.

"Aptal rahip!" diye kükredi Strahd. "Beni kendi evimde tehdit etmeye cüret mi ediyorsun? Bir hiçten ülkemi yok etmeye mi çalışıyorsun?"

Birden Sasha ve Leisl'in ayaklarının altında bir tıslama duyuldu. Sasha'nın döktüğü kutsal su buharlaşırken yerden küçük buhar sütunları yükseliyordu. Sasha'nın kavradığı disk alev aldı ve rahip acıyla haykırdı. Yedi kurt heyecanla kıpırdandılar. "Hayır, oturun ve nöbet tutun," dedi Strahd, Sasha'yı kurtararak. "Rahibin arkadaşına olanları seyretmesini sağlayın. En azından bir süre."

Vampir, Katrina'ya döndü. "Hazır olduğun zaman onu sen al," diye talimat verdi. Katrina, Kutsal Sembol'ü elinde tutmayı sürdürerek Sasha'ya gülümsedi. Güzel, vahşi yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Gel Sasha, aşkım. Öp beni. Beni öpmek istemiyor musun?" Katya başını arkaya attı ve uludu.

Boğazından çıkan ses insanlık dışıydı. Kalın tüyler görünüp kaybolurken teni dalgalandı.

"Katya!" Sasha gözlerinin önündeki kabusumsu gerçeğe inanmakta güçlük çekiyordu. Katrina'nın gözleri değişmemişti ama burnu ve ağzı uzayarak bir kurt suratının grotesk bir karikatürü halini almıştı. Yüzünden de gri kıllar fişkırıyordu.

Leisl hiç kımıldamıyordu. Gözlerini dikmiş vampire bakıyordu. "Gel, tatlım," diye çağırdı Strahd. kadife sesiyle. "Bana gel."

Küçük Tilki, yavaşça Strahd'a doğru ilerlemeye başladı. "Kölelerimin ölümünden sen sorumlu olduğuna göre, ilk yeni kölem olman yerinde olur, hmm?"

"Hayır," diye haykırdı Sasha, gözlerini bir an için birkaç metre ötesinde dudaklarını yalayan Katrina'nın korkunç görüntüsünden ayırarak. "Onu rahat bırak!" Bu çılgılık üzerine Katrina duraksadı. Kurtumsu suratını Strahd'a çevirdi.

"Ne?" diye sordu alçak sesli bir homurtuyla. "Onu vampir mi yapacaksın?"

"Evet, sanırım," dedi Strahd ona dikkat etmeden. Parmağıyla Leisl'in boynunu okşuyordu. "Jander Sunstar'ın gerçekten kaçtığını sanmıyorum. O aptal bunun için fazlasıyla soylu. Bu çocuğa yapacaklarını görmek onu üzecektir. Ayrıca, ilginç bir yatak arkadaşı olacağına inanıyorum."

"Bunu yapmayacaksın diye hırladı kurtkadın. Hızla dönerek Strahd'ın karşısına dikildi. Hala ellerinin Kutsal Sembol'ü bir silah gibi kavramasına izin verecek ölçüde insansıydı.

Strahd'ın kızın öfkesi karşısındaki şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu, ama kımıldamadı. Henüz değil.

Katrina Kutsal Sembol'ü sıkıca kavradı. "Hepsi senin suçun, biliyor musun?" diye kükredi. "Kendini benden uzaklaştırmak için hep daha fazla kadın bulmaya devam ettin. Nasıl olup da bu kadarının öldürülebildiğini merak ediyordun, değil mi? Onları yalnız yakalayıp, kurt şeklinde, Sasha'ya götürüyordum. O da beni onlardan kurtarıyordu. Şimdiyse senin ona, kızı vampir yapacağını ve her şeyi baştan başlatacağını söylediğini duyuyorum. Hayır! Bunrı kabul edemem!"

"Katrina, tatlım," diye bağırdı Strahd, Leisl'dan uzaklaşarak. "Herhalde bu zavallı yaratığın, kalbimdeki yerini alabileceğini düşünmüyorsun! O sadece oyalanmak ve intikam için bir araç, hepsi bu. Eğer bu konu bu kadar canını sıkıyorsa, o zaman onu öldürürüm."

"Yap öyleyse," dedi kurtkadın. Kıskançlığın acı gözyaşları, insansı gözlerinden dökülüp tüylü

yanaklarından aşığı süzölüyordu. Kolu biraz öne düştü ve Kutsal Sembol'ü tutan eli sadece birazcık gevşedi.

"Hayır!" diye bağırdı Sasha. Şimdi, diye düşündü Jander.

Hiçbir uyarı olmaksızın, altın sarısı-kahverengi bir kurt sürüden ayrılarak atladı ve madalyonu dişleriyle yakaladı. Vampir daha önce hiç bu kadar hızlı şekil değıştirmemişti; önce sise, sonra da elfe dönüştü. Kutsal Sembol'ü kavramıştı. Madalyon daha önceki gibi, alaycı, öfkeli bir acıyla yakıyordu.

Kavrulan elinden yanık et kokusu yükseliyordu. Jander aldırış etmedi.

Pek çok şey bir anda oldu.

Öfkeye kapılan Katrina değışimine teslim oldu ve tamamen kurt haline döndü. Kocaman, gri-kahverengi bir kurt olarak Leisl'a doğru atıldı. Hırsıza sert bir şekilde çarparak onu yere düşürdü. Ancak Küçük Tilki, Jander'ın kendisine verdiği hançere elini atmayı başardı. Sol elini yukarı kaldırarak boğazını korurken diğer eliyle de gümüş Ba'al Verzi bıçağını kurta sapladı. Bıçak Katrina'nın omzuna derinlemesine girdi.

Kurtkadın acıyla uludu ve boynunu çevirerek saldırdı. Dişleri Leisl'ın koluna gömüldü. Hırsızın hançeri yere düştü ve kız acı bir çığlık attı. Küçük Tilki daha önce böyle bir acı hissetmemişti. Boğuştuğı kurtkadın, aynı anda her yerde gibiydi. Pençeleri yüzünü çiziyor, tüyleri nefes almasına engel oluyordu. Keskin dişler bir kez daha yumuşak etini buldu, ısırıldı ve parçaladı.

Küçük Tilki ölmek üzereydi ve bunun farkındaydı.

Teslim olmayı reddederek hızla kaybolmakta olan tüm gücünü korkunç yaratığa karşı topladı. Bir hayvan gibi dişlerini ve tırnaklarını kullanarak uğruna savaştığı, kendi yaşamı değıl Sasha'nınkiydi.

Kürtün arka pençeleri vahşi bir şekilde karnını deşti ve Leisl acı dolu bir çığlık atarken fişkırarak kanı hissetti. Leş kokulu sıcak nefes boğazına yaklaştı. Gözleri karardı.

Sasha diğer kurtları çabuk ve etkili bir şekilde halletmişti. Yağ lambasına doğru atılmış ve bir dua okuyarak hayvanlara doğru fırlatmıştı. İçin için yanan fitil alev aldı ve yağ haznesi patladı. Rahibin çevresini, gölgeleri korkak fareler gibi köşelere kaçırarak alevler sardı. Kurtlardan ikisi alevler içinde kalmıştı ve uluyarak kaçıyorlardı. İki tanesi daha hafifçe yanmıştı ve onlar da kuyruklarını bacalarının arasına kıstırmış uzaklaşıyorlardı. Kalan iki tane Sasha'ya saldırdı. Rahip kendisini, vampirleri öldürmekte kullandığı çekiçle savundu. Hayvanlardan ilkini, kafatasını parçalayan şanslı bir vuruşla öldürdü. Son kurt yeteri kadar gördüğüne karar verdi ve Sasha tek başına kaldı.

Genç rahip bir intikam meleğı gibi Leisl'ı kurtarmaya koştı. Haklı öfkesi, yakışıklı, zarif yüz hatlarını çarpılmıştı. Leisl kararmakta olan görüşüyle, Sasha'nın bir şeyler haykırarak Katya'nın omuzlarına doğru parlayan bir nesne indirdiğini gördü.

Kurtkadın acıyla uludu, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen uzun, tiz bir çığlık. Nihayet sona erdiğinde, yaratık sol omzunda Sasha'nın kutsal sembollerinden birinin izini taşıyarak kaçtı. Leisl rahibin kaygıyla dolu sevgili yüzünü görmesine yetecek kadar daha bilinçli kaldı, sonra başı Sasha'nın koluna düştü.

Bu arada Jander sonunda düşmanı ile karşılaşmıştı. Acısına rağmen, sıcak, vahşi bir mutlulukla doluydu. Elf, Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü'nü kaldırarak Strahd'ın yüzüne doğru tutmaya hazırlandı.

"Seni aptal! Sen, onu bana karşı kullanamazsın!"

"Öyle mi? Ben Lathander'ın izinden giderdim, Strahd! Lathander Şafakefendisi'nin. Ve bu da -eliyle madalyonu işaret etti- bir güneş parçası."

Strahd'ın keskin yüz hatlarından korkuya benzer bir şey geçti. Öfkeli yüz ifadesi yumuşadı, gönül alıcı bir ifadeye dönüştü. "Ne yapmaya çalışıyorsun, dostum?" diye dil döktü vampir, sesi bal kadar tatlıydı. "Böyle bir hareket kuşkusuz senin de mahvına neden olur. Eline baksana!"

Ses yumuşak ve uyuşturucuydu ama Jander teslim olmadı. Göğsünü dolduran kor halindeki öfke ona güç veriyordu. "Hikayenin tamamını bilmiyorsun," dedi tükürürcesine. "Her ikimiz de ölmeden önce, sana Anna'dan söz edeyim."

"Evet, evet, hatırlıyorum -şu zavallı, deli kız. Hani şu senin buraya gelip, ona acı veren kişiyi-" Strahd durdu. "Ona zarar verenin ben olduğuma mı inanıyorsun?"

"Sen olduğunu biliyorum. Asıl adı Anna değildi. Sen onun aklını mahvettikten sonra sadece bu kadarını söyleyebiliyordu.

Gerçek adının sadece bir parçasını, tıpkı gerçek varlığının sadece bir parçası olması gibi -adı Tatyana'ydı."

Kontun soluk yüzü tutkuyla doldu. "Hayır," diye fısıldadı acı içinde. "Yalan söylüyorsun, elf. O sislere düştü..."

"Ah, evet, sislere düştü, doğru," diye devam etti Jander, yavaş yavaş diğer vampire doğru ilerleyerek. Elindeki acı giderek artıyor ve göz ardı edilmesi olanaksız bir hale geliyordu. "En azından bir parçası düştü. Ama tamamı değil. Bir parçası özgür olmayı o kadar çok istiyordu ki, bunu başardı. Her nasılsa o parçası benim dünyamda belirdi, aklı tanık olduğu dehşetlerden dolayı gitmişti. Senin ona yaşattığın dehşetler yüzünden!"

"Hayır! Onu seviyordum! Tek istediğim-"

"Sen onu mahvettin, seni pislik! Onu bulduğumda sadece boş bir kabuk gibiydi. O halde bile ruhunun ışıltısı onu sevmem için yeterli oldu." Tehlikeli gözyaşları gözlerini doldurarak, görüşünü bulandırmaya başladı. Öfkeyle gözlerini kırıştıtarak onları uzaklaştırdı. "Sergei'yi seviyor olması benim" umurumda olmazdı. O, Anna'yı mutlu ediyordu, onu tamamlıyordu. Sen ona bütün olarak sahiptin ama onu mahvettin. Bu yüzden sana lanet olsun!" Nefretini ifade ederken sesi yükselmiş, tüm odayı doldurmuştu.

"Jander... bunun için ölecek misin?" Strahd tam anlamıyla şok içindeydi.

Elf yanıtını davranışlarıyla verdi. Lathander'a, şafak tanrısına, vampirlerin düşmanına, sessiz bir dua okudu. Sadece tek bir şey, diye düşündü. Beni hangi çukur bekliorsa oraya gönder ama iyilik adına son bir hareket yapmama izin ver.

Jander'm eli çoktan kararmış bir kemik yığınına dönüşmüştü ancak hala Kuzgun Ailesinin Kutsal Sembolü'nü tutmayı başarıyordu. Kaldırdı ve Strahd'a doğru tuttu.

Elf vampir, gücün yükselerek kendisini bir araç gibi kullandığını hissetti. Bedenini sarstı, neredeyse kalbini patlatacağı ve kollarından geçerek platin madalyonda toplandı. Kristalden bir ışık demeti fişkırdı. Patlamanın acısı Jander'in derinden gelen, çınlayan bir çığlık atmasına neden oldu. Parlak, altın renkli ışık demeti Strahd'ı tam göğsünden vurdu.

Vampir mutlak bir acıyla haykırdı. Sırtı geriye doğru büküldü, yüzü korkunç bir acıyla çarpılmış, vücudu gerilmişti. Jander sıcak, vahşi bir sevinçle dolarak onu izledi. Daha önce bir başkasının acısından asla zevk almamıştı ama şu anda, duyduğu hayvani tatmin duygusu elindeki acıyı bile

anlamsızlaştırıyordu.

Strahd'ın şık elbiselerinden dumanlar çıkmaya başladı sonra kutsal güneş ışığının dokunduğu yerlerden alev aldılar. Parıltı yanarak daha derinlere işledi ve beyaz eti yakarak karartmaya başladı. Kont, acıdan inleyerek tökezledi. Dengesini kaybetti ve sıralardan birinin arkasına yuvarlandı.

Hareket ışık demetinin akışını sadece bir an için kesti. Jander çabucak kutsal sembolün ışıltısını tekrar doğrulttu. Ancak diğer vampirin tüm ihtiyacı olan kısacık bir andı. Işık üzerine ikinci kez

düşmeden, kont bir büyüü tamamladı ve Jander'in dehşet içindeki bakışları arasında, elf vampire, acıyla süslenmiş, vahşi bir zafer gülümsemesiyle baktı.

Strahd ortadan kayboldu.

"Hayır!" diye acıyla haykırdı Jander. Kıl payı. Kıl payıyla kaçırmıştı. Ayaklan onu taşımayı reddetti ve yere yığıldı.

Yirmi Sekiz

Jander gözlerini araladı. Hala tüm gücü çekilmiş bir halde mabette yatmaktaydı. Vampir hareket etmeye çalıştı ancak tüm başarabildiği elini hafifçe oynatmak oldu. Gösterdiği çaba hafifçe homurdanmasına neden oldu.

Hemen biri yanında belirdi. "Aramıza hoş geldin," dedi Sasha yumuşak bir sesle. "Bir an için seni, orada kaybettiğimizi sanmıştım."

Elf yanıt vermedi. Kutsal Sembol'ü kullanmasına izin verilmesi için Lathander'a her şeyini sunmuştu ve Lathander da kabul etmişti. Jander ölmekte olduğunu biliyordu.

Bu acı ve amacına ulaşmamış bir ölümdü. Öfkeliydi; aldatılmıştı. Eğer aradığın adaleti bulacaksan, bu güneş ve çocuklar sayesinde olacak. Sahte Kahin, diye lanet okudu. Her şeyini ortaya koymuştu ancak Strahd hala oralarda bir yerlerdeydi, yaralanmış ama tamamen yok edilememişti.

Jander, mabedin taş zemininde yüz üstü yatıyordu. Oda pek karanlık değildi. Şafak daha tam gelmediyse de yoldaydı. Jander gücünün Ravenloft'un karanlık taşlarının içine akıp gittiğini hissetti. "Ne... " cümlelerinin gerisini getirecek gücü yoktu, ama Sasha ne sormak istediğini gözlerinden anladı.

"Strahd gitti. Sanırım son anda bir büyü yapmayı başardı. Leisl'sa, eh, oldukça kötü yaralanmıştı ama ciddi yaralarının hemen hepsini iyileştirmeyi başardım. Sen tüm gece boyunca bilinçsizce yattın. Üçümüzün çevresine koruyucu bir çember çizdim ve nöbet bekledim." Hafifçe gülümsedi. "Leisl'in yiyecekleri sağ olsun. Tüm geceyi atıştırarak geçirdim ve kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Tüm gece burada mıydın?"

"Evet. Dışarıda ne olduğunu bilmiyordum ve Leisl biraz yürüyebilecek duruma gelene kadar ayrılmayı denemeye korktum. Saldırıya fazlasıyla açık olacaktık."

Jander dağılan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Konuşmasına yetecek kadar güç topladı. "Sanırım gün boyunca yeteri kadar güvende olacaksın. Strahd, ölmediyse bile yaralandı." Elf sesini

yumuşak tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Leisl... ısırıldı. Gitmeye hazır olduğunuzda, Strahd'ın çalışma odasına uğra. İlgini çeken ne varsa al ama mutlaka bakman gereken özel bir kitap var. Leisl'in nasıl iyileştirileceğini anlatıyor."

"İyileştirmek mi? Jander, onun durumu oldukça iyi."

"Hayır, değil. Bir kurtadam tarafından ısırıldı ve ilk dolunayda o da bir kurtadama dönüşecek." Sasha buz kesti. Korkulu hastalık çok bulaşıcıydı ve Küçük Tilki'ye çoktan geçmiş olmalıydı. Sasha birden nefes almakta zorlandığını hissetti. Sevgili, cesur, inatçı Leisl ölse ne yapardı? Kıza olan duyguları onu şaşırttı -ve içini ısıttı. Ayağa kalkarak, "Hemen gidip kitabı alacağım," dedi.

Jander hafifçe inledi ve sağlam eliyle rahibe dokunmaya çalıştı. "Sasha gitme, şimdi değil. O kadar uzun dayanamayabilirim."

Sasha tekrar yaralı savaş arkadaşının yanına diz üstü çökerek, "Hayır, Jander," dedi, "sen de iyileşeceksin. Dün geceyi atlatmış olman iyiye işaret. Sana... öhm... yiyecek bir şeyler de buluruz." Kendisini garip hissederek sustu ama yardım etmeyi umutsuzca istiyordu. Etrafa bakındı ve Jander'ın vitraylardaki deliklerden birinin tam önünde yatmakta olduğunu gördü. Cam, dün gece kurtlardan birinin atlamasıyla kırılmıştı. Gün doğmak üzereydi ve gökyüzü soluk griydi.

Rahip ellerini Jander'ın kollarının altından geçirerek onu güvenliğe taşımaya yeltendi. Vampir tek bir keskin çığlık attı. "Jander, özür dilerim. Canını yakmak istememiştim. Sadece seni güneş ışığının yolundan çekmeye çalışıyordum."

Jander başını iki yana salladı. Düşünceleri kafasının içinde uçuyor ve Jander'e bir çeşit huzur veriyorlardı. "Bekle."

Gerçekten Anna'yı hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Güçsüz düşmüş, intikam isteğinden sıyrılmış bir halde Jander, dikkatle 'düşlerini' düşündü. Düşler hem incitici hem de neşe dolu olmuşlardı ama aniden onlarla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti.

Tatyana'nın kişiliği ile ilgili bildiği her şeyi değerlendirdi. Mücevherlerini, fakir bir adama vermişti. Müthiş bir savaş kahramanına değil nazik bir rahibe aşık olmuştu. Waterdeep'de kişiliğinin sadece bir parçasıyken bile yemeklerini diğer hastalara vermiş, kendisini aç bırakmıştı. Böyle pırıl pırıl bir insan Jander'ı intikam alması için zorlar mıydı? Tereddüt ettiğinde onu kabuslarla cezalandırır mıydı?

Hayır. Ani bir kesinlikle elf fark etti ki, eğer Anna'nın ruhu onu düşlerinde gerçekten ziyaret etmiş olsa, Jander'dan, Strahd'ı günahlarından dolayı affetmesini isterdi. Her şey bir yana, Jander'ı yaşamını aldığı için bağışlamıştı. Anna, kötülüğe iyi niyetle karşılık vermek konusunda başı çekerdi. Onun ruhunun güzelliğinin altında yatan da buydu.

Öyleyse düşler nereden gelmişlerdi? Kendi hayal gücünden çıkmış olamayacak kadar gerçektiler. Elf bilincini yitirmekte olduğunu hissetti ve iradesini zorlayarak onu geri getirdi. Kendi kendisine gülümsedi.

En sonunda, ustalıkla örülmüş, korkunç, şeytani güzelliği görebiliyordu; örümcek ağının güzelliğini. Ülkenin kendisi ya da iğrenç varoluşunun nedeni olan karanlık güçler, onu tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Waterdeep'deki o korkunç, sık sık pişmanlık duyduğu cinnet gecesinde beri tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Barovia ona güç vermiş, intikam ateşi söner gibi olduğunda onu yeniden tutuşturmuştu. Ruhundaki ışığa olan özlemi ve acıyı yenilemişti. Onu kötü besinlerle beslemiş ve nefretinin güçlenmesini sağlamıştı.

Ülke, Jander'ın Strahd'ı yok etmesine asla izin vermeyecekti. Onu buraya, en gözde karanlık

çocuğuna oyun arkadaşı olarak getirmişti, hepsi buydu. Yıllar içinde Strahd, Jander'dan pek çok şey öğrenmişti ve ülke, vampirin ümitsizliğinden mutlulukla beslenmişti. Bu mükemmel bir çözümdü. Ta başından beri ufak zaferler ve sahte tatminlerle yönlendirilmişti.

Karanlık güçler Jander'ın yok edilmesini istemiyorlardı. Onu hayatta, intikam arzusuyla dolu olarak ve kaybı için sonsuza dek acı çeker bir halde tutmayı tercih ediyorlardı. Zamanla Sasha'nın da ayağını kaydıracaklardı. Ya onu yok ederek ya da onu vampirleri avlamak için çok büyük bir istekle donatıp, çarpıtarak. Zavallı, işkence içindeki Tatyana'ya gelince, Jander'ın yapabileceği hiçbir şey kızın ruhuna huzur getirmeye yetmeyecekti. Yüz yıllar boyunca, ülkenin eğlencesi için tekrar tekrar geri gelmeyi sürdürecekti.

Yo, karanlık güçler her iki vampiri de canlı istiyorlardı. Daha şimdiden, elf yeni bir gücün bedeninde dolaştığını ve içinden bir parçasının, güneşin acımasız ışınlarından kaçmak için güvenli bir yer istediğini hissedebiliyordu. Sasha'nın kendisi için kaygılanması da ülkenin şeytani planlarına uyuyordu. Ancak artık Jander her şeyi anlıyordu ve üzerinde dolaşan bu umutsuz durumu bir çeşit zafere dönüştürecek. Çocuklar ve güneş aracılığıyla, demişti Maruschka kehanetinde. Demek ki kahin sahte değildi. "Hayır," dedi, karanlığı Barovia'ya geldiği gece tanımış olan çocuğa, kendinden emin bir nezaketle. "Bırak da ışığı göreyim."

"Bunu yapamazsın! Öleceksin!"

"Sasha, ne dediğine bir bak!" Jander, Sasha'nın kaygı içindeki yüzüne bakarak sıcak bir şekilde güldü. "Ben zaten ölüyüm. Strahd'ı yok etmeyi asla başaramayacağım. Yüzyıllar boyunca birbirimize düşman olabiliriz ve ben asla elde edemeyeceğim bir zafer için yanıp tutuşarak, çarpılıp kötü biri haline gelirim."

"Böylece her şeyden vaz mı geçeceksin?"

Jander başını iki yana salladı. "Hayır. Bu ölümü kendi özgür irademle seçiyorum." Eliyle yaklaşan şafağı işaret etti. "Çabuk. Beni dinle. Ben gittiğim zaman görevimizi tamamla. Kendi ruhun ve sevdiklerinin ruhları için bunu doğru neden uğruna yap. Eğer başarabilirsen Strahd'ı yok et. Onu huzura kavuşturmak ve diğer pek çoğunu onun berbat sonundan kurtarmak için yap bunu. Bir kan davası uğruna değil."

"Ama-"

"Ülkenin kendisinden sakın. Senin en yüce duygularını sana karşı kullanarak seni çarpıtmaya çalışacaktır. Kendinden emin ol, dostum. Şimdi," dedi Jander, "bu iş bittiğinde ve zamanı geldiğinde, aşağıdaki mahzenlere in ve o zavallıları kurtar. Ondan sonra sen ve Leisl saklanmaya gitmelisiniz."

Sasha başını iki yana salladı. "Kasabada Şafakefendisi'ne güvenen insanlar var."

"O, her zaman olduğu kadar orada olmaya devam edecek. Bırak ışığa doğru yollarını kendileri bulsunlar. Sen ve Leisl, Strahd için bir tehdit oluşturuyorsunuz. İyi olur olmaz sizi yok etmeye çalışacaktır. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum ama eninde sonunda iyileşecek ve sizin peşinize düşecektir. Bu kadarı kesin." Gözlerini kapadı.

Bir süre orada, Jander'ın başı Sasha'nın kucığında, öylece kaldılar. Rahip kendisini farkında olmaksızın altın saçları okşar buldu. Bu adil değil, diye düşündü kendi kendisine. Jander bunu kendisi istememişti. Elf, yüreğinde ışığa ait bir yaratıktı, hatta belki Leisl ve Sasha'nın olduklarından çok daha fazla öyleydi. Bu şekilde, güneşin ışınları tarafından küle dönüştürülerek ölmeyi hak etmiyordu.

"Hayır!" Reddediş Sasha'nın dudaklarından kendisini bile şaşırta bir ateşlilikle döküldü.

"Ölmeyeceksin! Jander bunu yapma." Görüşünün neden bulandığını ve yüzünden aşağı neden bir ıslaklığın kaydığını anlamaya çalıştı. Jander hayret içerisinde, elini uzatarak tuzlu gözyaşlarına dokundu. Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek inceledi.

"Birisi benim için ağlamayalı ne kadar uzun zaman oldu, biliyor musun?" dedi yumuşak bir sesle, kendisi de duygulanarak. Bu yer, her ne kadar zalim ve şiddet dolu olsa da Jander'e çok şey vermişti. Bu ölmek için iyi bir yoldu. Kalbine çakılan bir kazıkla ya da karanlıklar içinde boğularak ya da gelmekte olan cehennemi alaycı bir şekilde hatırlatırcasına gürleyen ateşler içinde yanarak değil. Bir kere daha güneşte oturmak, acı başlamadan önce bir kez daha sıcak ve sevgi dolu ışınlarını hissetmek -bu iyi bir ölümdü. Lyria'nın sözlerini hatırladı: "Bir dostun ellerinde ölmek daha iyidir." Şimdi anlıyordu. Bu cesur, içten, yarı-çingene çocuktan ve muhteşem güneşin kendisinden daha iyi dostlar olamazdı.

"Ölümüne üzülme. Bu yüzyıllardır özlemimi çektiğim bir şeydi. Ama burada benimle kal, olur mu? Kalır mısın, Sasha?"

Rahibin sesi boğuktu. "Seni bırakmayacağım."

Jander gülümsedi ve rahatladı. "Doğrulmama yardım et," diye rica etti. Sasha yardım etti. Elf, güçsüz parmaklarıyla kemerine uzandı ve flütünü çıkarttı. Büyük bir çabayla dudaklarına götürdü ve sabahın gelişini karşılamak için çalmaya başladı.

Artık güneş ışığının ona yapabileceğini umursamıyordu. Tek bildiği getireceği ne olursa olsun beş yüzyıldır katlandığı bu sefil varoluş biçiminden daha iyi olacaktı. Sonunda karanlık ve yaşamdan beslenen yaşayan ölümlük sona erecekti. Ne haline gelirse gelsin, kül ya da yanmış et ya da hiç beklenmedik ve belki de harikulade bir şey, artık bir karanlık yaratığı olmayacaktı.

Gökyüzü aydınlanırken çaldığı müzik su gibi akıyordu. Elf, karanlık diyarın aldatmacalarını anlamıştı. Kötü yaratılışlı olması gereken kendisi, Kutsal Sembol'ü başka bir vampire karşı tutabilmişti. Belki de Şafakefendisi, güzelliğini bu kabusumsu diyara ulaştırmanın bir yolunu bulmuştu. Belki de şafak, yaşayan ölümlüğünü huzurlu bir şekilde sona erdirmek yerine, Jander'a yeni, gerçek bir yaşam verirdi.

Şarkısı en az sabahın kendisi kadar parlaktı. Jander hevesli gözlerle aydınlanmakta olan ufka baktı ve mucizeyi bekledi. Güneş ufukta belirdi ve bir kutsama gibi üzerine düştü. Jander gözlerini kapadı ve onu adeta içti.

Sonuç

Ravenloft Şatosu'ndan kilometrelerce ötede, dağların derinliklerinde, ince yapılı, kahverengi-gri renkli bir dişi kurt, gizli bir mağaraya girdi. Hayvan labirenti andıran mağarada topallayarak ilerledi ve buraya kurnaz bir vampir tarafından özel bir amaçla yerleştirilmiş olan bir tabutun önünde durdu. Dişi kurtun omzunda bir hançer yarası ve kalçasında da sonsuza kadar taşıyacağı gümüş bir damga vardı.

Kutuyu kokladı. Kuyruğu biraz sallandı sonra hayal kırıklığıyla yere düştü. Efendi bugün uyanmayacaktı. Siyah maundan tabutun üzerine sıçradı, esnedi, birkaç kez kendi çevresinde döndü ve kıvrılarak uyumaya başladı. Efendi uyandığında onu mutlaka bağışlayacaktı. Ve boğazına düğümlenen bir açıklıkla kendine geldiğinde Katrina, onun susuzluğunu gidermek için bekleyen taze bir kurban bulunduracaktı. Birkaç dakika içinde kurtkadın uykuya daldı.

Yaralı vampir düş görüyordu.

Strahd yaralanmıştı -ciddi şekilde yaralanmıştı. Güneş ışığı onu neredeyse öldürüyordu. Yakıcı, ıstırap verici acılar içindeydi ve uzun haftalar boyunca, hatta belki aylar, belki de yıllar boyunca dinlenmesi gerekecekti. Ancak, zaman bir vampir için neydi ki?

Jander onu neredeyse yok edecekti ama Strahd, kendisinden daha yaşlı olan vampirden öğrendikleriyle daha da güçlenmişti. Yeni yetenekler, yeni bir bilgelik edinmişti. Ve artık en tehlikeli düşmanını tanıyordu.

Sasha Petrovich'le tekrar görüşecekti ve bu kez çocuk muzaffer olamayacaktı.

Ve Tatyana'sı? Kızın ruhu bir süre için rahat edecekti ama o, kendi tatlı, hüzünlü tarzında Ravenloft'a bağlanmıştı, tıpkı Strahd gibi. Tıpkı onun, kıza sonsuza kadar aşık olmaya mahkum olduğu gibi, kız da farklı isimlerle de olsa aynı güzel yüz ve parçalanmış ruhla tekrar tekrar ortaya çıkıp, Strahd tarafından seilmeye mahkumdu.

Onu da tekrar görecekti. Ve bir gün, Tatyana onu sevecekti. Strahd Von Zarovich bunun gerçekleşmesinde kararlıydı. Sabırlı olmak için zamanı ve Barovia'da hemen her istediğini gerçekleştirmek için yeterli gücü vardı. Sonuçta ülke onun emri altındaydı.

Vampir dinlenir ve düş görürken, Ravenloft'da gün doğmaktaydı.

Notlar

[←1] Selûne: Toril'in Ay Tanrıçası (çn)

[←2] Kasaba reisleri (İng Burgomaster), eski zamanlarda yörenin efendisi adına vergi toplamak, çeşitli kayıtları tutmak gibi idari işleri kasabalarda yürüten ve günümüzün belediye başkanları ile benzer bir statüye sahip kişilerdir.

[←3] Ravenloft'un Türkçe karşılığı Kuzgun Yuvası'dır. Orijinal metinde Von Zarovich ailesinden Ravenkind(Kuzgunsoyu) olarak bahsedilmektedir. Türkçe metinde bu sözcüğün karşılığı olarak Kuzgun Ailesi kullanılmıştır (çn)

[←4] Elflerin ana dillerinde kendi ırkları için kullandıkları sözcük olan 'Tel Quessir'in karşılığı, 'Halk'tır. Eva bu sözcüğe gönderme yaparak Jander'dan 'Halk'tan biri' diye söz etmektedir, (çn)

[←5] Bir çeşit vurmali çalgı, (çn)

[←6] Sunstar'ın Türkçe'deki anlamı Güneşyıldızı'dır. (çn)

[←7] Gargoylelar, bina oluklarının ucuna yapılan taş heykellerdir. Bazılarının canlı ve büyümlü varlıklar olduğu ve davetsiz misafirlere saldırdıklarına dair söylentiler vardır. (çn)

[←8] İşkence yapmak için kullanılan özel bir tür kırbaç. (çn)

[←9] Unutulmuş Diyarlar, Jander Sunstar'ın geldiği Faerun kıtasını da içine alan dünyanın adıdır. Bu dizede, bu isme bir gönderme yapılmaktadır.

[←10] Sevimsiz görünüşü ve özellikle de nefesinin kötü kokusuyla tanınan bir yaratık, (çn)

[←11] Merrydale - Neşeli vadi, Daggerdale - Hançerli vadi

[←12] Barovialıların aklını yitirmiş olanlara taktıkları ad. (çn)

[←13] Mitolojide intikam tanrıçası. (çn)

[←14] Alnında tek boynuzu bulunan, ata benzer bir orman hayvanı. (çn)

[←15] Kurtadam, fareadam vb. gibi çift yaratılışlı varlıklara verilen genel isim. (çn)